

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HANNAH COWAN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sonsuza Kadar Seçmek

CHERRY PEAK SERİSİ

KİTAP 5

HANNA COWAN

İÇİNDEKİLER

[Hannah'nın Diğer Kitapları](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[46. Bölüm](#)

[47. Bölüm Son](#)

[Söz](#)

[Genişletilmiş Son Söz Son](#)

[Söz](#)

[Teşekkür](#)

HANNAH'IN DİĞER ESERLERİ

Hızlı Şapka Hilesi

Periyot
Arasında Şanslı
Vuruş Mutlu
Kanca
Uzatma
Hayati Kör
Nokta

En Büyük Aşk

En Büyük Hatası En
Büyük Macerası En
Büyük İlham Kaynağı
Onun En Büyük
Hazinesi Onların En
Büyük Gücü

Kiraz Zirvesi

Oyalanmak
Kıvılcımlar
Yakalamak Eve
Dönmek Güneşi
Çalmak Sonsuza
Kadar Seçmek

Meşe Noktası

Bana Göster

Aşık Amatörler düeti

Oyuncuya Özlem
Oyuncuya Boyun
Eğdirmek

Kar Çanı Sırtı

Kar Zararı, Aşk
Tanrısı Bizi Ayırınca
Kadar Hile Yok Bana
Bir Şans Ver

Umut Limanı
Güç Değişimi

Bu kitabın bazı bölümleri kurgusal eserlerdir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal amaçlarla kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür
hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2025, Hannah Cowan

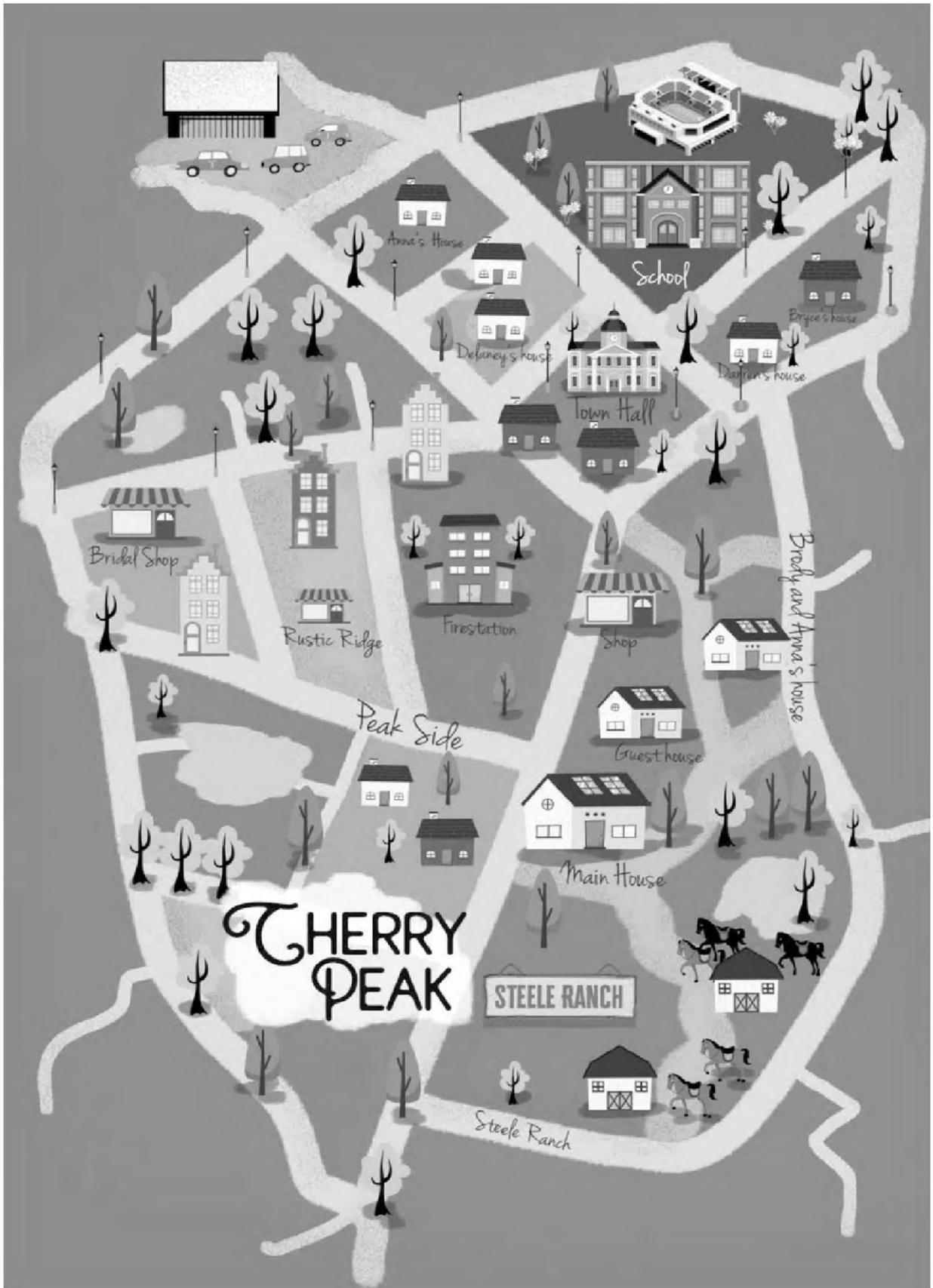
Bu kitabın veya kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde çoğaltılması dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurun.

İlk Baskı

Kapak tasarımı: Mary @booksnmoods Düzenleme

ve redaksiyon: Sandra @oneloveediting

İç sahne bölümü illüstrasyonları: Mia @ardentlybookishdesigns

PLAYLIST j

Lovecl By You - Chelsea Cutler	2:58
Penthouse - Kelsea Ballerini	3:03
Son Kez - Taylor Swift, Gary Lightbody Aşkta	4:59
Nasıl Kalınız? - Blake Rose	2:40
20-20 - Ella Langley	3:15
Senin Tadında - Brett Young	3:21
Unuttuğum Her Şey - Ashley Cooke, Joe Jonas	2:58
Bu Şehir Senin - Canaan Cox	2:56
Neredeyse Yapıyordum - Taylor Swift	4:05
Şimdiye Kadar Yaptım - Restless Road	3:24
Siren Sesi - Tate McRae	3:04
Dünyaya Karşı - You Me At Six	4:31
Yabancı - Stellar	2:12
Vazgeçerek Sevmek - Warren Zeigers	3:20
Bu Birayı İstiyorum - Josh Ross, Julia Michaels	2:40

Geri almak için her şeyi yapacağımız bir hata yapmış olanlar için. Bu kitap ikinci şanslar hakkında, çünkü bazen işleri yoluna koymak için tek ihtiyacımız olan şey budur.

ÖNSÖZ

ON DÖRT YIL ÖNCE

DARREN

"DUŞ ALMALISIN."

Kıkırdayarak güldüm ve Delaney'i kendime doğru çektim. Eski tribün koltukları kırımın altında sertçe bastırıyordu, onu kucağıma almaya çalışırken kendimi düzeltmeye çalıştım. Burada bizden başka kimse yoktu ve her an projektörler kapanıp sahayı karanlığa gömebilirdi.

Ama kızım asla riske girmez. Maçtan sonra onu kaç kez buraya yalnız başına getirirsem getireyim, bana karşı her zaman en iyi davranışlarını sergiler.

"Evet, seviyorum," diye cevap veriyorum.

Başını omzuma yaslayıp fısıldadı, "Henüz değil."

"Hayır, henüz değil. Hala bir süre daha sen varsın. Büyükannen seni eve birkaç dakika geç getirdiğim için bana azarlamayacak kadar çok seviyor."

"Onun kurallarına harfiyen uysan onu daha çok severdi."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun."

Kıkırdaması beni çok yumuşatır. "Tamam, peki."

"Drive-in'in arkasındaki arazi hala satılık mı?" "Hayır. Yine gazete mi okuyordun?" diye alay ediyor.

Omuz silkiyorum ve devam ediyorum. "Sadece gözüm açık olsun diye. Yakında liseden mezun olacağız ve üniversiteyi bitirince nerede yaşayacağımızı bilmek istiyorum."

"O arazi beş yıl sonra hala satılık olacak mı sanıyorsun?" "Umut etmek serbest, Elle. Yani, bizim için mükemmel olurdu. her hafta sonu arabayla sinemaya gidebiliriz ve eminim

veranda oturmak istediğimiz gecelerde duyabilirdik. Gözlerini kısarsan buradan görebilirsin. Kale direğinin arkasında."

"Bu kasabada kalırsak ve arkadaşlarımızı da bir şekilde bizimle kalmaya ikna edersek, nerede yaşadığımız umurunda değil."

"Wade'in yıkmaya çalıştığı Steele Çiftliği'ndeki kulübe de dahil mi?"

"Eğer su tesisatı çekip banyoyu tamir edersen, her gün sıcak duş alabilirsem, evet, seninle birlikte oraya taşınırım."

"Ben şımarığım," diye mırıldandım.

Delaney elini bacağımın yukarı aşağı gezdirir, dudakları çenemde hafifçe dokunur. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi? Son on beş dakika içinde?"

"Söyledin, ama tekrar duymak isterim. Özellikle de senin için senin için bir oyun *daha kazandığım* için."

"Senin için," diye tekrarlar, dizimi sıkarak. "Bir şey için yalakalık yapıyorsun."

"Yalakalık yapmıyorum. Tatlı davranıyorum," diye açıklıyorum, sırtarak. "Sen her zaman tatlısın. Bu yüzden seni bu kadar uzun süre yanımda tuttum."

Düşük ve kaba bir sesle güldüm. "Sen benim kıızımsın, Elle. Bunu biliyor musun?"

"Sanırım biraz anladım," diye mırıldanıyor, tribünde dönerek bana bakıyor.

Yanaklarını avuçlayarak, parmaklarımı uzun, yumuşak saçlarının arasına geçirip onu öpmek için kendime çekiyorum. Gözleri kapanıyor ve sonra projektörler sönüyor. Karanlık çöküyor, Cherry Peak'in geri kalanıyla aramızda bir kalkan oluşturuyor.

Ama onu karanlıkta saklamaya hiç gerek duymadım.

Delaney benim hayatımın kadını ve hayatımın geri kalanında onu ışıpta sergilemeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

1

ŞİMDİ

DELANEY

BİR PERSONEL DEĞİŞİKLİĞİNİN, ÖZENLE İNŞA ETTİĞİM BARIŞI BU KADAR DERİNDEN SARSACAĞINI BİLSEYDİM, BU SABAH EVDEN ÇIKMAZDIM.

, bu sabah eve gitmezdim.

Bunun yerine, burada, patronum bana kötü haberlerin tarihindeki en kötü haberi verirken, ağzımda bir tutam saçla, tek ayak üstünde çocuk sandalyesinde dengede duruyorum. Saçı tükürüp sallanıyorum, iki avucum beyaz tahtaya sertçe çarpıyor.

"Sanırım yanlış duydum," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Cherry Peak İlköğretim Okulu müdürü, "Üzgünüm, Delaney. Ama sınıfları bu şekilde değiştirmeyi seçmemin nedenini anladığınızı umuyorum. Daisy'nin daha büyük bir sınıfa ders verme şansı var," diye cevap verirken neredeyse telaşlı görünüyor.

"Kimmy ile yer değiştiremez mi? Dördüncü sınıflar inanılmaz zeki," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum.

Geçen yıl onlara ders verdiğim için bunu iyi biliyorum. Son dört yıldır üçüncü sınıfların tümüne ders verdim. Bu okulda sekiz yıldır öğretmenlik yapıyorum ve dersler başlamadan sadece bir hafta önce başka bir sınıfa atandığımı hiç duymadım. Bu son derece son dakika kararı ve ani değişiklikleri hiç sevmem.

"Kimmy iki yıl önce yer değiştirdi."

Ayaklarımı dikkatlice yere indirirken boğazım düğümleniyor ve patronumun fikrini değiştirmesi için yalvarmayı düşünüyorum.

"Ders planımı çoktan bitirdim ve sınıf da neredeyse hazır, Penny."

Penny, yani Bayan Ashford, ağzının köşelerini hafifçe kıvrarak bana acıma dolu bir gülümseme attı. Bu gülümseme, Cherry Peak'e geri döndüğümde çok uzun süre gördüğüm gülümsemeyle aynıydı. Sekiz yıl önceki o günden bu yana çok şey değişti, ama yine de çok şey aynı kaldı.

"Biliyorum ve keşke bu kadar son dakikaya kalmasaydı. Bu tamamen benim hatam, ama buraya gelirken Daisy ile konuştum, geçişin daha kolay olması için seninle planlarını değiştirebileceğini söyledi."

"Onunla konuştun mu?"

"Konuştum. Sen kabul edersen o da kabul ediyor. Kabul edersen çok sevinirim, Delaney."

Ouch, bu acıttı. Daisy okulun en yeni öğretmeni ve yakın arkadaşım saydığım biri. Bu yüzden, bu değişikliği istemediğimi bilmesi gerekirdi.

"Sınıfımı değiştirmem gerekecek mi, yoksa bu sınıfta kalabilir miyim?" diye soruyorum, yenilmiş hissederek.

Bu sabah, bahçemdeki son çileklerle hazırladığım bir smoothie ile şafak vakti uyandım ve sınıfıma son rötuşları yapmak için heyecanla kalktım. Geçen yıldan bu yana bazı iyileştirmeler yaptım ve dün Calgary'deki özel bir matbaadan tüm sıralar için özel isimlikler bile aldım. Sınıf çok aydınlık ve renkli, ama en önemlisi sıcak ve samimi.

Öğretmenlik kariyerimin başlarında, duvarlarda kolalı gökkuşakları ve kimse oturmaya cesaret edemeyecek kadar şık, bej renkli sandalyeler istemediğimi fark ettim. Benim gözümde kabul edilebilir tek dekorasyon, neon renkler ve beyaz tahtaya karalanmış ve poster kağıdına basılmış eğlenceli, klişe sözlerdi. Ama belki de bu benim yetiştirilme tarzımdan kaynaklanıyordu.

Şimdi etrafıma gizlice bakınca, burayı daha da canlandırmak için şimdiye kadar yaptığım çalışmaların boşa gitmesi durumunda hayal kırıklığına uğrayacağımı itiraf edebilirim. "Yer değiştirdiyseniz daha kolay olur. E-postalar ve mektuplar sınıf numaralarını bildiren e-postalar ve mektuplar gönderildi. Tabii, bu sorun olacaksa...". Sözü bitirmeden, cevap beklerken kaşlarını çatmasından, hayal kırıklığıma rağmen onunla tartışmamam gerektiğini anlıyorum.

"Sorun değil."

Dişleri floresan ışığında parlıyor. "Harika! Teşekkürler, Delaney. Seni işine bırakayım."

Yüzümdeki ifadeyi düzeltmeye çalışmadan, topuklu ayakkabılarıyla dönüp çıkıp gitti. O gittikten sonra kapıya bakakaldım, şimdi hareket edersem öfkeli bir ergen gibi kapıyı çarpacağından korktum.

Mecazi anlamdaki şapkamı yeniden takıyorum ve milyonlarca kez yaptığım gibi, duygularımı bastırıp işe koyuluyorum. Bu dünyanın sonu değil ve ben bunu öyle görmeyi reddediyorum.

Darren Huntsly, Cherry Peak'i benim için mahvettiği gibi, öğretmenlik sevgimi de mahvedemez.

"Çok üzgünüm, Della. Penny bu sabah beni tamamen kandırdı. Önce seninle konuşacağını sanmıştım! Tanrım, daha iyi bilmeliydim ve onu reddetmeliydim."

Gözlerimi yemek masasındaki küçük şeker paketlerinden kaldırıp Daisy'yi buldum. Nefes nefese, kabinin arkasına tutunmuş, masanın arkasına dalmış, yanakları parlak pembe renkte.

Sadece bir yıldır tanıdığım arkadaşım ellerimi sıkıca tutuyor, bırakmak istemiyor. "Bana kızdın mı? Lütfen kızmadığını söyle. Penny'ye fikrimi değiştirdiğimi ve sınıf değiştirmeyi reddettiğimi söyleyeceğim."

"Nefes al, Daisy. Sana kızgın değilim," diye onu sakinleştiriyorum.

Kızgın, şu anda hissettiğim şeyi tarif edecek kelime değil. Daisy'nin beni üzmem için böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Bu yıl ikinci sınıflara ders vermenin neden en kötü senaryo olduğunu biliyor ve bu kasabada tanıdığım tüm kadınlar arasında, Daisy Mitchell en çok güvendiğim kişi.

"Tamam, kızgın değilsin. Ama üzgünsün. Öyle olmasaydın endişelenirdim. Nasıl yardımcı olabilirim?" diye aceleyle sorar.

Yüzük parmağındaki altın yüzük, ellerimi tutmaya devam ederken avucuma batıyor. Nişanlısı Bryce'ın da aynısından var. Evlenip birbirlerine dövme yaptırıncaya kadar bunlar geçici yüzükler.

Bryce Mitchell'e alışmak biraz zaman alacak. Daisy için de öyle, sanırım.

"Sanki evrenin yaptığı kötü bir şaka gibi, değil mi?" diye soruyorum.

Daisy özür dilercesine gülümsüyor ve derin bir nefes veriyor. Ellerimi bırakıyor, garsonu çağırmak için.

"Son zamanlarda ne yaptın da karma böyle peşine düştü?"

"Senin tahminlerin de benimki kadar iyi."

Omzunun üzerinden geçen örgünün ucundaki şeffaf lastiği sıkılaştırıp dirseklerini masaya dayadı. "Ciddiyim, Della. Hemen Penny'yi arayıp senin sınıfına girmeyeceğimi söyleyeceğim."

"O benim sınıfım değil. İkincisi senin sınıfın değildi ya."

Garson, lacivert bir siluet ve taze kahve kokusu eşliğinde masamıza geldi. Ben kahveyi ve potansiyel bir öğünü reddederken, Daisy tam tersini yaptı. Yalnız kaldığımız anda hemen siyah kahvesinden bir yudum aldı.

Sade beyaz fincanı masaya konmadan önce soruyor: "Sence yapabilir misin? Ve sadece duymak istediğimi söyleme. Bana gerçeği söyle."

"Ne sorduğuna bağlı."

Oyalanıyorum. Bu, sokaktaki bir yabancı için olduğu kadar onun için de açık. Bunu yapıp *yapamayacağımı* kabul ettiğim an, gerçek olacak. Ve bu düşünce mide bulantısı hissetmeme yetiyor.

Daisy bana iki kez göz kırptıyor, başını yana eğiyor. "Gerçekten bunu deneyecek misin? Bende işe yaramayacağını biliyorsun."

Ellerimi ovuşturuyorum, korku boğazımı tıkıyor. Boş lokanta gittikçe ısınıyor, bluzumun içinden terlediğime emin oluyorum.

"Hey, konuş benimle tatlım. Bana iyi olacağını söyle, yoksa hemen Penny'yi arayıp her şeyi eski haline getirmesini isteyeceğim," Daisy endişesiyle olabildiğince nazik bir şekilde ekler.

"Hayır, yapma," diye mırıldanıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ben yetişkin bir kadını ve profesyonelim. Hallederim."

"Bunu halledebilir misin diye sormadım. Bununla başa çıkabilir misin diye sordum."

"Benim için bu kadar açıkça konuşmana minnettarım, ama özel muamele görmek istemiyorum. Hele de bu yüzden. Ben

harika bir öğretmenim ve işimi seviyorum. Çocukları ve onların hayat yolculuğunun bir parçası olmayı seviyorum. Önemli olan bu, değil mi?"

Daisy bana odaklanır, gözleri o kadar parlak mavidir ki, içinde kendi yansımamı görebildiğime yemin edebilirim. Genelde hayat ve heyecanla dolu olan gözleri, şu anda o kadar acınacak kadar üzgün ki, kendimi bu kabinde tutmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

"İki şey aynı anda doğru olabilir," diye mırıldanıyor. "Peki o iki şey nedir?"

Sorumu hemen pişman oldum. Daisy cevap vermeden önce geri almaya vaktim yoktu.

"Sen tüm bu şeyler olabilirsin ama yine de onun kızına öğretmenlik yapmak istemeyebilirsin."

Çekilme hareketim gülünçtür. Göğsüm daralır, sıkışır ve sıkışır.

"Lütfen yapma, Daisy."

"Penny'ye hayır de, Delaney. Kendine bunu yapma," diye yalvarır, masanın üzerinden ellerimi tutar.

Ellerim terden çok ıslak olduğu için başımı hafifçe sallayarak ellerimi kucağıma gömdüm. Bu, Daisy'nin kaşlarını daha da çatmasına, gözlerini daha da hüznlendirmesine neden oldu. Her şey beni rahatsız ediyordu. Bu, benim için acıma duygusundan çok, Cherry Peak'teki parçalanmış geçmişime duyduğum acıydı. Bu noktada hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordum.

"Hayır demiyorum. Ama beni düşündüğün için teşekkür ederim." "Sana her zaman göz kulak olacağım. Hepimiz olacağız. Bu yüzden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.

iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Eğer bu bir şeyi kanıtlamak içinse..."

Onu keserek, sesim titreyerek, "Bu kasabada *kimseye* bir şey kanıtlamam gerekmiyor sadece

kendime."

"Hayır, gerek yok. Bu yüzden bu işi reddetmeni istiyorum."

"Bu sadece an meselesiydi," dedim, sanki bu göğsümdeki çatlamayı geciktirecekmiş gibi.

Yedi yıl boyunca, hayatımda sevdiğim tek erkeğin küçük kızını büyütmesini izledikten sonra, onu tanımak zorunda kalmadan en az bir yıl daha vaktim olduğunu sanmıştım. Her gün ona seslenmek, testlerini notlamak ve bilmediği soruları cevaplamak için ona yardım etmek.

Zamanım çoktan doldu. Ve bunu düşünmek bile gözlerimi yakmasına rağmen, artık bundan kaçış olmadığını biliyorum. Ondan ve geçmişimizin acısından kaçış yok.

Darren Huntsly sekiz yıl önce beni mahvetti ve şimdi... şimdi, bunu tekrar yapmaya çalışacak. Ama bu sefer, beni bitiren, babasının gözlerine sahip küçük kız olacak.

2

DARREN

CHERRY PEAK'E DÖNELİ BEŞ DAKİKA OLDU AMA

Arabayı garaj yoluna park eder etmez arka koltuk açılır. Abbie esnemesini bitirip uykusundan uyanamadan annesi onu emniyet kemerinden çıkarmak için arabaya atlar.

"Bir saat önce evde olman gerekiyordu!" Sasha, bana ateşli bir bakış atarak azarlıyor.

Onun kötü bakışlarını görmezden gelerek, arka aynadan görmemiş gibi davranıp arabadan indim. Ben onlara ulaşana kadar eski karım kızımızı kollarının arasına alıp arabamdan çekip çıkarmıştı bile.

"Otoyolda kaza oldu," diyorum kısaca.

Benzinimiz bitmeden oradan çıkamayacağımızdan endişelendiğim bir kaza. Kamyonu çekip iki şeritten birini trafiğe açana kadar dört saat boyunca trafikte bekledik. Ona ne telefon görüşmesi olurdu ama.

Beklendiği gibi, Sasha benim açıklamalarımı umursamıyor. "Bu kadar uzun süre burada bekleyeceğimi tahmin etmemiştim. Durumu bana biraz daha net anlatabilirdin."

Cevap vermeden önce kendimi toparlamak için bir dakika bekledim, uzun yolculuk ve saatin geç olması zaten azalmış sabrımı daha da zorluyordu. Geçen hafta sonu Abbie'ye dağlarda en sevdiğim gizli

kamp yerlerimi gösterdikten sonra, Cherry Peak'e geri döndüğümüz anda gerçekliğin yüzüme çarpacağını biliyordum.

Hayatım boyunca burada yaşadım, ama yaşlandıkça buradan ayrılmayı daha çok düşünmeye başladım. Abbie olmasaydı... Çoktan ayrılmış olurdum, kim bilir.

"Onu bu gece almaya gerek yoktu. Yorgun, Sasha."

Abbie, artan gerginliği kesen bir sesle tekrar esnedi. "Burada yatmak istiyorum baba."

"Hadi içeri girelim o zaman, tatlım. Annene sabah görürsün."

Sasha'nın parmakları Abbie'nin omuzlarında gerilir ve sonra düşer. Daha önce bana kötü gözle baktığını düşünüyorsam, şimdi bu bakışlar resmen ölümcül. Onun bana bu kadar kızgın olduğunu görmek, alternatifinden neredeyse daha rahatlatıcı. Aramızdaki sürekli ruh hali bu. Tanıdık bir durum. Şimdi ona sormadan planlarımı değiştirdiğim için durum daha da kötü.

Hırsıyla beni kenara itip Abbie'nin önüne çömelir ve ellerini kızımızın kollarında yukarı aşağı gezdirir. Kızımızın düşerken kirlenen ceketini koklarken burun kıvrımları beni gururlandırır.

"Tamam. Yarın sabah kalktığında hemen gelirim. Kahvaltıya çıkıp sohbet ederiz, olur mu?"

"Tamam anne," diye fısıldadı Abbie.

"Seni seviyorum. Hemen yat. Normal uyku düzenine dönmelisin. Son birkaç gecedir çok geç yatmışsındır."

Abbie, Sasha'nın sesindeki sert tonun kısmen azarlama olduğunu fark ederek gözlerini kırptırır.

"Hala yaz tatili. Babam *o kadar* geç kalmama izin vermedi."

"Sabah görüşürüz, Sasha," derim, o ters yorumlarına devam etmeden araya girerek.

Ayağa kalkar ve beni daralmış bir bakışla süzerek, "Ciddiyim," der.

"Biliyorum. Ve onun rutinine dönmesi için hala bir haftası var."

"Okulun ilk günü geldiğinde bu kadar rahat olmayacaksın.

Unuttun mu, bu senin ilk yılın, bu konuda endişelenmen gerekiyor."

Dilimle yanağımı ısıırıyorum. Abbie elimi tutuyor ve dikkatim ona kayıyor. Tekrar esniyor ve saate bakmadan *yatma vaktinin* çoktan geçtiğini anlıyorum. Yorgunluğu o kadar belli ki, bu konuşmayı kısa kesmek için yeterli.

"İyi geceler, Sasha. Sabah kalktığımızda mesaj atarım," diyorum ve Abbie'yi arabadan uzaklaştırıyorum. Eski karıma bir daha bakmadan arka koltuğa uzanıp iki çantamızı alıyorum. "İyi geceler."

"Hadi, sarıl bana Abs. Yarın sabah erkenden görüşürüz," der Abbie'ye.

"İyi geceler, anne. Bu gece burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler." "Bütün hafta benimle olacaksın. Seni kendime saklamamalıyım."

Arkamı dönüp onlara katılıyorum ve arabayı kilitliyorum. "Duydun onu. Hadi gidelim."

Kızım çantasını benden almaya bile kalkışmaz, ona taşıyacağımı söyleyeceğimi bilir. Başımın üzerinde fırtına bulutu gibi asılı duran kadın olmasaydı buna gülerdim.

Abbie bize sırtını dönüp ön kapıya doğru sendeleyerek yürürken, Sasha parmağını göğsüme batırıyor. Akşam ışığının yetersizliği göz önüne alındığında, yanaklarının kızarıklığı şok edici.

"Onun önünde benimle böyle tartışma, Darren! Yemin ederim, onu hafta sonu almama izin verdiğimde bunu yapacağını biliyordum. Senin seyahatlerinden her döndüğünde, onunla uğraşmam gereken bir tavır takınıyor. Onu çok şımartıyorsun," diye fısıldayarak söylüyor.

Kafamı bir kez sallayıp, kahkahamı zorla bastırıyorum. Hayatımın en kötü yanlarını görmekten başka bir şey bilmeyen bir kadınla ebeveynlik yaparken öğrendiğim tek şey, ne zaman susmam ve ne zaman tartışmam gerektiğini bilmek. Şu anda Sasha ile tartışmak, yapmak istediğim en son şey. Bu, durumu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz.

Abbie'yi hafta sonu almama izin vermeyi bir tür koz olarak kullanabilir, ama bunu kolayca geçiştirebilirim. Velayet anlaşmamız basit. Her hafta dönüşümlü olarak ve tatiller paylaşarak uygulanıyor. Kızımızı üç saat uzaklıktaki dağlara hafta sonu gezisine götürmek istersem, onun izni olmadan bunu yapabilirim, tıpkı onun da benim iznim olmadan onu yeni nişanlısının ailesinin evine götürebileceği gibi. Ben izin istemeyi tercih ediyorum çünkü anlaşmazlıklarımıza rağmen, onu Abbie'nin annesi olarak hala takdir ve saygı duyuyorum.

Onun kullanabileceği bir koz yok.

Boş bir ifadeyle parmağını nazikçe itip, kaldırım kenarına park ettiği SUV'sinin yönünü işaret ettim. "Eve git, Sasha. Abbie benimle, sabah görürsün."

Gözlerindeki öfke biraz azaldı. "Uyandığında hemen bana mesaj at, Darren. Ciddiyim."

"Gittiğimizde onun bir sürü fotoğrafını çektim. Bu akşam gönderirim."

Bu gece yapabileceğim en barışçı teklif bu kadar. "Teşekkürler.

Çok makbule geçer."

"Baba! Kapıyı aç lütfen," diye bağırır Abbie.

Sasha'dan uzaklaşıp onu başka bir şey söylemeden garaj yolunda bırakıyorum. Abbie'nin arkasına geldiğimde, aklımda sadece o var.

"BAŞLAMA, POPPY."

"Ben daha bir şey söylemedim ki."

"Söylemene gerek yoktu. Yüzün her şeyi anlatıyor."

"O zaman sözlerimi kendime saklamamın bir anlamı yok." "Şu anda bunu konuşmayacağız. Sasha'yla ben hallederiz."

Poppy'nin sert cevabı gerçekten çok yerinde. Yıllardır Sasha'yla "başa çıkıyorum" ama bu konuda hiç de iyiye gitmediğimi düşünüyorum. Aksine, tam tersi.

Arka ayağımın üzerine yaslanıp, botumun topuğu yere batınca yüzümü buruşturuyorum. Bulduğum alan çok geniş, boş ve bugün yağan yağmurdan sonra sırlıslık. Cherry Peak'in iki saat kuzeyinde, ana otoyoldan birkaç çakıl yol uzaklıkta, kız kardeşim ve müstakbel kocasının yeni satın aldığı bir arsa üzerindeyiz.

Kadın, ayak bileklerine kadar çamura batmış, son yirmi dokuz yıldır şahit olduğum şiddetle bana bakıyor. Aramızda sadece bir yaş fark var, ama lanet olsun, sanki benden en az beş yaş büyükmüş gibi davranıyor.

Garrison, nişanlısı, her zamanki pis suratıyla beni izliyor. Giysilerine bakmadan edemiyorum, boğazımda bir kahkaha patlamak üzere. Her şeyi fark eden adam, kaşlarını bana kaldırıyor.

"Evet?"

"Burada ne giyiyorsun lan?"

"Onu alay ederek dikkatimizi dağıtmaya çalışma. Şu anda Sasha'dan bahsediyoruz, D," diye Poppy araya giriyor.

Konuyu kapatıp, bir zamanlar parlak olan ama şimdi çamura batmış siyah ayakkabılara odaklanıyorum. "Burada bir ev inşa etmek istiyorsan, bu pahalı ayakkabıları giyemezsin. Toprak nem tutar. Şehirli çocukluktan kurtulduğunu sanıyordum."

"Ofisten direkt geldim," diye homurdanarak ayağını kaldırıp silkeliyor. "Botlarım evde."

"Peki ya sen? Senin sık botların için bir mazeretin yok," diye karşılık verir Poppy, botlarımı kendi botlarıyla dürterek.

Yıllardır giydiği pembe kovboy botları eski ve yıpranmış, ama hala ona çok yakışıyor. Ben o yaşlarda o tür botları giymeyi bırakmışım. Ayak parmaklarımın sürekli ezilmesini isteseydim, bir beden küçük ucuz ayakkabılar alırdım. Kovboy botları, bu kadar rahatsız olmalarına rağmen çok pahalı.

Ve benim "*havalı küçük* botlarım" koyu kahverengi iş botları. Hantal ve sık arasında bir şey. En azından Bryce öyle diyor. Geçen Noel en yakın arkadaşşımdan hediye olarak aldım.

"Bugün işe gitmek yerine buraya gelmek için dört saatimi ayırdım. Bana nazik davran," diyorum ona.

"En azından yeğenimi de getirirdin, siz erkekler konuşurken ben de gülüp eğlenirdim."

Alaycı bir kahkaha atıyorum. "Abbie olsa da olmasa da burada durup gülmeyeceğin hepimiz biliyoruz. Garrison'dan daha çok ev hakkında konuşuyorsun."

"Senin için bir defter dolusu fikirleri var," diyor Garrison.

"Yanında getirdin mi?"

Poppy başını sallayıp çantasından defteri çıkarır. "Tabii ki getirdim. Her şeyin mükemmel olması lazım. Ev bittiğinde bir daha asla taşınmayacağım."

"O zaman bu sonsuza kadar mı olacak?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

Garrison Cherry Peak'e gelip kız kardeşimin hayatını alt üst ettiğinden beri Poppy ve Garrison için sonsuza kadar sürmüştü. Şimdi nihayet evlerine biraz daha yakın bir yerde kalıcı olarak yerleşmeye hazırlar. Mükemmel bir dünyada, bu kökler Cherry Peak'te olurdu, ama kız kardeşim her zaman bizim kasabamız için fazla büyük biriydi. Orada hayalleri boğulurdu. Şu anda karşımda duran huysuz milyarder, ona hayallerini gerçekleştirmesi için bir itici güç oldu.

Poppy onun yanına yaslanıp, ona nazikçe bakarak "Evet, sonsuza kadar" diyor.

Aralarındaki her şeyi tüketen aşkın nabzını izlemeye dayanamayıp gözlerini kaçırdım. Midemde bir ağrı hissettim ve bir adım geri çekilip açık alana baktım. Bu cömert arazinin potansiyel evleri için sunduğu imkanlarla dikkatimi dağıtmak kolaydı. Daha önce ailem için hiçbir şey tasarlamamıştım, ama bu benim sevdiğim şeydi. Bu benim ekmek param ve lanet olası Şükran Günü yemeği idi.

Mimarlıkta boğulmak, itfaiyede gönüllü çalışmak ve Abbie ile vakit geçirmek arasında, son birkaç yıldır kendimi meşgul tutmak için çok çalıştım.

Meşgul olmak iyidir. Oturup düşünmek için daha az zaman kalır.

"İyi. Seni uyardım, ama ceset yakmayı biliyorum. Eminim bunda da oldukça iyiyimdir," diyorum.

Poppy gözlerini devirip iç çekiyor. "Onu tehdit etmek artık eskidi, değil mi?"

"Hayır."

"Ateşle ölmek bana çekici gelmiyor," diyor Garrison, ifadesiz bir yüzle.

Çenemi kaldırıyorum. "Anlaştığımıza sevindim. Şimdi eve dönelim. Tasarımlarını göster."

Poppy kitabı hemen uzatır ve ben ilk sayfayı açtığımda pembe ve mor kalemlerle dolu bir sayfa karşımıza çıkar. Sayfanın üst köşesindeki kalbin içine yazılmış P+G harfleri beni gülmekten alıkoyar ve sayfayı aşağıya doğru kaydırırım.

"Tabii ki bunların hepsine ihtiyacım yok," diyor, okurken beni izliyor.

İkinci sayfaya geçiyorum. "Eğer sonsuza kadar yaşayacağın bir ev inşa ediyorsan, istediğin her şeye sahip olmalısın. İhtiyacın olsun ya da olmasın fark etmez."

"Ne kadar olgusun," diye alay ederek Poppy çenemi hafifçe vurur.

Onu uzaklaştırıp bakışlarımı Garrison'a çeviriyorum. "Bu defterdeki her şey bütçeye dahil mi?"

"Bütçe yok."

Hava atma. Kız kardeşim az önce titrediğine eminim ve şimdi midem bulandı.

"Tamam. Daha önce ailemle çalışmadım ama senin için de uygunsa aynı şekilde devam edeceğim. Sanırım sürekli beni arayıp gelişmeleri soracaksın."

Poppy yine bana göz kırptı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söyleme. Zaten haftada iki kez arıyorum."

"O Abbie için, bunu biliyorsun."

"Sadece iki haftada bir arıyorsun." Uzun, manikürlü tırnağıyla ikinci sayfanın bir noktasını işaret etti. "Bu benim için çok önemli. Başta bahsetmemiştim ama Wade, Kip'in yaşlandığından bahsetti..."

Garrison sözünü bitirmek için araya girer. "Onu yeterince sürmüyor. Yaşlı adamın kalçaları artık iyi değil ve Eliza, Kip'e sürekli binmesi konusunda ona çok kızdı. Johnny hala onu çalıştırıyor ama eskisi gibi değil. Kip kendinde değil."

Wade ve Eliza Steele, Cherry Peak'in hemen dışında Alberta'nın en büyük sığır çiftliğini işletiyorlar. Wade'in resmi olmayan çırağı olan Johnny, bir süredir arkadaş grubumuzun içinde dolaşıyor, ama Wade'in sonunda yaşını hissettiğini ilk kez duyuyorum. Tam kanlı bir çiftçinin atına binememesi, kalçalarının ağrısından daha acı verici olmalı. Garrison'ın Wade kadar siyah canavara benzeyen ata neredeyse aynı derecede bağlandığını bilmek, onun neden bu kadar endişelendiğini anlamayı kolaylaştırıyor.

"Yani, arazinde ona bir ahır istiyorsun," diyorum, olayı birleştirerek.

"Çiftlik işleri yapmadığını biliyorum, ama evet diyeceğini umuyordum çünkü ben senin kızınım. Aile ayrıcalıkları, değil mi?"

"Çiftlik projeleri yapmıyorum diye değil, Pops."

"Tamam, sadece sevmiyorsun. Her neyse, bu sefer evet diyeceğini umuyorum. Kip ve Honey için yeterince büyük olması lazım," diyor.

Bağlandığı atı da istemesine şaşırmadım. Kip ve Honey'nin artık birbirlerinden ayrılmaz olduklarını duymuştum. Steele Çiftliği'ne en son Brody Steele'in düğünü için gitmiştim ve o zaman bile otlaklardaki atlara pek dikkat etmemiştim.

"Steele ailesi ikisini de almana izin mi verdi?" diye soruyorum.

Poppy sırtıyor. "Tabii ki bırakıyorlar. Tek yapmam gereken nazikçe sormaktı." "Tabii. Eminim öyledir."

"Ee? Yapacak mısın?" Kolumu sıkıca tutup gözlerini kocaman açarak, çocukken olduğu gibi hala çok iyi yaptığı kirpiklerini kırıştırıp dudaklarını bükerek bana yalvarıyor.

"Yapacağım. Ama bu konuda bana zorluk çıkarmayacaksan. Çiftlik işlerini yapmamamın sebebi, huysuz, inatçı yaşlı adamların bağırarak verdiği emirleri ve kaba cevaplarını kaldıramamamdır."

cevaplarını kaldıramadığım için." Garrison'a bakıyorum ve o da düşük bir kahkaha atarak cevap veriyor.

Sözlerimin anlamını anladığını bilerek devam ediyorum. "Planlar kesinleşmeden önce, beni kullanacağınız inşaatçı ile iletişime geçmeniz gerekiyor. Arazinin imar planı var mı?" "Her şey arabada. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, sizin için getiririm

getiririm," diye cevapladı Garrison.

"Teşekkürler. Bu defteri eve götürebilir miyim? Bu hafta inceleyip fikir üretmeye başlayacağım."

"Tabii. Abbie'ye fikirlerimi göster, Poppy Teyze'nin evinde kendi odasını tasarlayabileceğini bilsin."

"Buna izin verirsen, bana su kaydırağı ve ısıtmalı havuz eklemem için yalvarır."

"Benim küçük su böceği," der Poppy, elini koluna koyup okşayarak. "Onu çok seviyorum."

"Çok sevimli," dedim.

Üzerimizdeki bulutlar dağıldı ve ilk yağmur damlaları burnuma çarpmadan önce dağların üzerinde gök gürültüsü duyuldu. Bir iniltiyi bastırıp başımdaki şapkayı düzelttim ve yüzümü korumak için siperliğini aşağı indirdim.

"Harika. Bu lanet yağmurdan bıktım artık," der Poppy, yüzünü koluyla kapatarak.

Garrison hemen takım elbisesinin ceketini çıkarır ve Poppy'nin başına tutar. Poppy'nin ona attığı hayran bakışları beni harekete geçirir.

"Bu konuyu hafta sonu Cherry Peak'te bitirebiliriz."

Poppy başını sallar ve üçümüz yola doğru koşarız. Zemin zaten su birikintileriyle dolmuştur ve bu karmaşadan çıkabildiğimizde, kot pantolonumun paçaları çamurla kaplanmış. Çizmelerimin tabanındaki çamuru temizlemek için ayaklarımla çakıllara vururum, ama burada temizlemenin pek bir faydası yoktur.

Elimle yüzümü silerim ve Garrison arabasından kalın siyah bir dosya alana kadar beklerim, sonra "Eve vardığımda haber veririm" derim.

"Evet, haber ver. Ve mimarlık havasına girmeden önce konuştuğumuz şeyi unuttuğumu sanma. Sasha'nın sana yaptıklarını sineye çekemezsin. Buna ortak ebeveynlik denmesinin bir nedeni var. Eğer kızını şımartmak istiyorsan

kızını şımartmak istiyorsan, sen yap. Seni iyi bir baba yapan budur," der Poppy sertçe.

"Aklında olsun, Pops."

Garrison Mercedes-Benz'inin kapısını açar ve Poppy'nin sırtına cesaret verici bir şekilde elini koyar. Ona başını sallayarak arabaya binmesini işaret ederim.

Kapıya elini koyarak tereddüt eder. "Seni seviyorum, D. Bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Ararım."

Garrison onu arabaya bindirip bana döner. "Bunu üstlendiğin için teşekkürler, Darren. Çok minnettarım."

"Kız kardeşime böyle davranmaya devam et, bana teşekkür etmene gerek kalmaz."

Bir an duraksıyor, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi, ama sonunda başka bir şey söylemeden yolcu koltuğuna geçiyor. Farlarının yolda yayılan ışığını ve egzoz dumanının yağmurda dağılmasını izliyorum, sonra arabanın kapısını açıp nihayet içeri giriyorum.

Isıtıcıyı açıp başımı koltuğa yasladığımda giysilerim bin kilo ağırlığında gibi geliyor. Sessizlik tenimi deliyor, radyoyu açıp şapkamı çıkarmak için geçen her saniye daha da kötüleşiyor. Şapkayı yolcu koltuğuna atıp gömleğimin kenarıyla yüzümü kuruluyorum.

Bardaklıkta gelen yüksek ses dikkatimi çekiyor. Telefonum, arka arkaya gelen üç mesajla dans ediyor. Telefonu almadan önce ellerimi elimden geldiğince kuruluyorum.

Normalde ekranında en iyi arkadaşımın adını görmek beni telaşlandırmazdı, ama bugün gerçekten farklı bir gün çünkü aniden kusmak istiyorum.

Bryce: Benden duymadın, ama lanet olsun, Darren. Aklını kaçırma, tamam mı?

Bryce: Daisy artık Abbie'nin öğretmeni değil.

Bryce: Delaney oldu.

Telefonu düşürüyorum ve koltuğumun altında bir yere kayboluyor.

Ne?

3

DELANEY

EVRENI KIZDIRMANIN KÖTÜ YANI, BUNUN NE ZAMAN SANA GERİ DÖNECEĞİNİ ASLA BİLEMEMEN ne zaman sana geri saldıracağını asla bilemezsin.

Benim için o gün bugün. Yeni okul yılının ilk günü.

Ayaklarımı yere sağlam basmak için masanın köşesinden parmaklarımı çektim ve sınıfıma koşarak giren ilk birkaç öğrenciye gülümsemeye zorladım. Kaslarımdaki gerginlik, sanki iç çamaşırım çıkmış gibi durmama neden oluyordu ve bu, şu anda olabileceğim en kötü görünümlerden biriydi.

Korkunç sabahımın korkunç bir güne dönüşmesine izin vermeyeceğim. Okul yılında daha çok gün var, şimdiden yanlış bir başlangıç yapmamalıyım. Tabii, evet, bu sabah mısır gevreğine bozuk süt döktüm ve dondurucuda yanmış bir tost makinesi waffle yaptım. Sonra ayakkabılarımı giymek için eğildiğimde, kendimi zorla giydiğim eteğin arkasını yırttım ve hemen tek temiz yedek eteğimi giydim, ki o da hem eski moda hem de saatlerce güneşte bırakılmış hot dog ekmeğinin üzerindeki hardal rengine. Ama kimin umurunda?

Kesinlikle ben değil.

Okulun ilk gününde, yirmi öğrenci ve birkaç ebeveynin benim hakkımda ilk izlenimlerini edineceği bir günde, birinin büyükannesi gibi giyinmeyi seviyorum.

Terli avuçlarımı eteğimin üzerine sürtüncə, kumaşın cildimi kaşındırmasından nefret ederek, sıcaklık uyluklarımı okşuyor.

Sorun yok. *Sorun yok.*

İlk olarak bana doğru koşarak gelen küçük çocuk, sabah evden çıkmadan önce bir fincan kahve içmiş gibi enerjik. İstedğim gibi geri çekilmeye izin vermiyorum ve onun yerine elimi uzatıp tokalaşmak için uzatıyorum.

“Merhaba! Ben Bayan Delaney. Ya da Bayan Dell, nasıl isterseniz öyle hitap edin. Adın ne?”

“Zachary! Annem dışarıda. Nereye oturabilirim?”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Zachary. Kısaca Zach mi diyorsun?”

Sarışın saçlarını dramatik bir şekilde geriye atarak sırtıttı. "Arkadaşlarım bana Zach der."

“Umarım okulun sonunda senin arkadaşın olurum. Şimdilik, masanı bu ilk sırada bulabilirsin,” diyerek solumu işaret ettim.

Saatlerdir buradaydım, geçici etiketlere isimleri yazıp masalara yapıştırıyordum. Eğer orijinal sınıfımdan taşınmasaydım, bu aceleye gerek kalmazdı çünkü tüm isimleri özel etiketlerle masalarına güzelce yapıştırılmış olurdu.

Yine de sorun değil.

"Tamam!" Zachary koridorda koşarak adını arıyor.

Sonraki birkaç öğrenci, ebeveynlerinin ardından gelir ve her el sıkıştığım da, selam verdiğim her kişiye, avuçlarımın terlediğini fark etmemelerini dilerim. Kapının üzerindeki saate bakıp bluzumun en üst düğmesini çekiştiririm, serinlemek için pencereye gidip açmayı düşünürüm.

Cherry Peak gibi küçük bir kasabada, *herkesin herkesi tanıdığı* söylenir ve bu tamamen doğrudur. Burası yaşamak için en kötü yanı budur. Konuştuğum neredeyse tüm ebeveynleri zaten tanıyorum. Çevresindeki belediyelerde yaşayan aileler (çoğunlukla çiftlikler) dışında, burada yeni biriyle tanışmak imkansızdır.

Her öğrencinin velisinin ilk gün gelip benimle tanışması gerekmez, ama çoğu yine de gelir. Sanırım bu onlara iç huzur veriyor. Çocuklarının günün sekiz saati boyunca refakatinde olacak kişinin, bu duvarların dışında da tanıdıkları biri olduğunu hatırlatıyor.

Bu yüzden, tüm öğrencilerin isimlerini kontrol edip son bir tanesini işaretlediğimde, içimi öfke kaplıyor. Geçen hafta boyunca görmekten korktuğum

henüz gelmemiştir ve bunun suçlusunun babası olduğunu herkesten iyi biliyorum.

Beni yine rezil etmek istiyorsa, kızını bu işe karıştırmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken Sasha'yı benim sınıfıma getirmekti, o zaman ilk gelenler onlar olurdu. Darren hayatının büyük bir bölümünde saate bakmama alışkanlığı vardı.

Sınıfta duyduğum sesler kulaklarımda sadece bir gürültüye dönüşürken, eteğimin bel kısmını düzelterip boğazıma yükselen kusmuğu yutuyorum.

Kendime bir dakika daha vereceğim diyorum. Bundan daha uzun sürerse ilk zili kaçıracaklar. Tanrım, bunun onlar için normal mi yoksa bir istisna mı olduğunu bilmiyorum. Onları görme riskine girmek istemediğim için hiç bu kadar geç saatte koridorda beklemedim. Elimde sadece on yıl önce bildiklerim var.

Son sekiz yıldır hayatımı böyle yaşıyorum. Market ya da şehir merkezindeki kaldırımlar, hiçbir yerde oyalanmıyorum. Darren ya da Abbie'yi görme ihtimalim varsa, başımı eğip işlerimi aceleyle hallediyorum. Her seferinde şansım yaver gitmedi ama en azından o da beni görmek istemiyor gibi görünüyor.

Küçük bir kasabada kalp kırıklığının özelliği budur. Seni kıran kişiden saklanacak yer yoktur.

"Pekala," diye başlıyorum, sınıfa dönerek. Darren ve onun akıl oyunlarını boş ver. "Lütfen hepiniz yerlerinizi aldığınızdan emin olun, yardıma ihtiyacınız olursa..."

Koridorda ayakkabıların yere vurma sesi beni susturur. Kafamı sesin geldiği yöne çeviririm.

Kapıda beliren küçük kız nefesini toparlamaya çalışırken geniş bir gülümsemeyle bana bakar. "Merhaba! Ben Abbie!"

Bu neşeli, tiz sese karşı hissettiğim yıkımı gizleyecek şekilde yüzümü kontrol etmek neredeyse imkansız. Yutkunarak, elimi karnıma bastırıyorum ve bluzumu silkeliyormuş gibi görünmesini umuyorum, yeniden açılan yaralardan iç organlarımdan dışarı dökülmesini engellemeye çalışıyormuş gibi değil.

Abbie, onu son gördüğüm zamanki kadar güzel. Ela saçları iki örgü at kuyruğu şeklinde toplanmış ve heyecanlı kahverengi gözleri... Onlara bir saniyeden fazla bakmamaya çalışıyorum. Sırtında sırt çantası yok ve güzel sarı elbisesi ceketle örtülmüş değil, yani dolabını

kendi dolabını bulmuş olmalı. Ama kendimi zorlayıp arkasına baktığımda, yalnız olduğu anlaşıyor.

Zorla gülümsediğimde elim yanıma düştü. "Merhaba, Abbie. Ben Bayan Delaney."

"Ya da Bayan Dell!" diye bağıyor Zach.

Nefes veriyorum. "Evet, ya da Bayan Dell."

"Geç kaldığım için özür dilerim. Başım belada mı?" diye sorar, gözlerini benden ayırmadan.

Elimi kaldırıp son boş sırayı işaret ediyorum. Umarım titremem benden başka kimse fark etmemiştir. "Hayır. Hayır, başın belada değil. Ama zil çalmak üzere, Rosie'nin arkasındaki boş yere geçersen, yoklamayı o zaman yaparız."

Öğrenci listesini incelerken, Abbie'yi sınıfın arkasına oturtmayı düşündüğümü itiraf etmekten utanıyorum. Bu tamamen bencilce ve acınası bir davranış olurdu, ama bir an için bunu gerçekten düşündüm. Sırf aramızdaki mesafeyi daha da açmak için.

Ama geçmiş için onu suçlayamam. Onu sınıfın arkasına oturtmak, onu cezalandırmaktan başka bir işe yaramazdı. Ben öyle biri değilim. Babasıyla olan geçmişim ne olursa olsun, Abbie masum.

"Teşekkürler!" der ve odaya girip sıraların arasından geçerek tek boş olan sıraya oturur.

O koltuğuna otururken zil çalar. Açık sınıf kapısına bir göz atıp, gözlerimi hafifçe deviriyorum. Artık her veli ilk gün çocuğunun öğretmeniyle tanışmaya gelmiyor, ama içimden bir ses bunun bir nedeni olduğunu söylüyor.

Ve o neden benim.

*****DARREN*****

Kahretsin.

Ne kadar uzun süre ayrı kaldığımız umurumda değil; Delaney Brooks'u benim kadar iyi tanıyan kimse yok. Sekiz yıl bir insanı çok değiştirir, ama

içine işlemiş şeyleri değiştirmek için asla yeterli değildir. Ve benim tanıdığım Delaney, bir şeye geç kalmaktan daha çok nefret ederdi.

İlk zil iki dakika önce çaldı ve lanet olsun, bu kalabalık otoparkta hala park yeri aramamalıyım. Bunun yerine, bana sunulan fırsatı değerlendirip buradan uzaklaşmalıyım. Zaten bana kızacak ve dersini bölmek işleri daha da kötüleştirecek.

Öyleyse neden görebildiğim tek boş yere girip vites kolunu park konumuna takıyorum?

Arabadan çıkıp kapıyı avuçladığımda sessizlik şaşırtıcıydı, avucumun sıcaklığına karşı daha soğuk olmasını diledim. Kapıyı kapatıp okula doğru yürümeye başladım.

Bende temel bir sorun var. Sadece zihinsel değil, duygusal da. Çünkü okula girmem için hiçbir neden yok. Tek bir neden bile yok.

Delaney benden nefret ediyor. Haklı olarak. Abbie'nin bu konularda artık elini tutmam gerekmiyor. Son denediğimde, yetişkin gibi görünmek için beni itti, ama sonra kollarıma atlayıp, görünüşe göre çok üzülmüş olduğum için hala beni sevdiğini söyledi.

Kendime, onun için gittiğimi ve öğretmenine iyi bir izlenim bırakmak için gittiğimi söyleyebilirim, ama bu yalana inanacak tek kişi o olacak.

Daisy'nin artık onun öğretmeni olmadığını öğrenirse, Sasha kesinlikle kazanamayacak, tabii henüz öğrenmediyse.

Beyzbol şapkamın kenarını sıkarak ıslak kaldırımda daha hızlı yürüyorum. Okula girince kendime biraz daha sert küfrediyorum ve öğrenciyken ezberlediğim yolu takip ediyorum.

Tüm sınıflar aynı ve koridorlar o zamanlar olduğu gibi okulun renklerine boyanmış, sadece yılların yıpratmasından sonra yenilenmiş. Gözlerimi bağlasanız bile her tuvaletin yerini bulabilir ve soyunma odalarına gidebilirim.

Burada geçirdiğim zamanları olabildiğince az düşünmeye çalışıyorum. On beş yaşından sonra her yıl, kaybettiğim ve asla geri alamayacağım şeylerin anıları gözümün önüne geliyor.

Midemde çok tanıdık bir acı hissederek, doğrudan Daisy'nin eski sınıfına yöneldim. Daha geçen yıl, okulda başka işi olmayan bir grup serseri gencin bıraktığı pisliği temizlemek için ona ve Bryce'a yardım etmek için bu sınıftaydım.

Şimdi ise tamamen bencilce nedenlerle buradayım.

Kapı kapalı ama sesini duyabiliyorum. Göğsüm o kadar sıkışıyor ki, ciğerlerim patlayacakmış gibi hissederek avucumla göğsüme bastırıyorum. O titrek falsetonun etkisini ve hayaletlerle dolu bir ağ gibi ortaya çıkardığı anıları görmezden gelmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Omzumu duvara yaslayıp, kimse bakmadığından emin olmak için koridora bir göz atıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Git, Darren.

Ama yapamıyorum. Onu görmek istiyorum. Kapıyı yüzüme çarpmak için bile olsa.

Çok uzun zaman oldu... ve kahretsin. Onu artık hiç görmememe rağmen, hala şehirde olduğunu doğrulamak için sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Onu görmekten başka bir amaç olmadan kaç köşeye baksam, kaç dükkâna girersem gireyim, o asla orada değil.

Bir zamanlar bu rahatlatıcıydı. Abbie henüz bebekken ve evliliğim o kadar yeniyken, her yerde onu görmek, bir zamanlar beni boğan pişmanlık çukuruna düşmeme neden oluyordu.

Geri çekilmeden önce kapıya parmaklarımla vuruyorum. Bir dakika. Bir bakış. Bir saniye bile yeter. Hepsi bu.

Evet, tabii ya.

4

DELANEY

"TAMAM, ÖNCE YOKLAMA YAPALIM, SONRA DA
hepinizi biraz tanımak isterim, olur mu?" Son zil çaldıktan sonra soruyorum.

Yedi-sekiz yaşlarındaki bir grup için, şu ana kadar bana inanılmaz derecede dikkatlerini vermişler. Belki de bu sadece ilk günün büyüğü, ya da belki de şanslıyım ve son dakikada sınıfın değiştirilmesinin ödülü olarak uslu bir sınıfla karşılaştım. Her halükarda, bana verdikleri ilgiyi, verdikleri sürece değerlendireceğim.

Sabah yoklamasını yapmak için dikkat çekici egzersizlerden birini kullanmak zorunda kalmadığım son günü hatırlamıyorum. Bu bir rahatlama ve belki de bu yılın şimdiye kadarki en iyi yılım olacağının bir işareti. Tabii ki uğursuzluk getirmediyse.

Öğrencilerin isimlerinin yazılı olduğu liste masamın üzerinde duruyor, ilk isme bakıp boğazımı temizliyorum. Potansiyel olarak uslu bir sınıfa atanmış olmaktan heyecan duysam da, bu yılın kolay geçeceğini iddia edemem. Belki de yetişkin hayatımı buraya kurmadan önce, fırsatım varken Cherry Peak'ten taşınmadığım içindir, ama evren bana iyi şeyleri zorluklarla birlikte vermeyi seviyor.

Uzakta kalmak çok kolay olabilirdi, ama...

"Abbie," diye sesleniyorum.

Babasının kahverengi gözlerine sahip küçük kız, kolunu havaya kaldırıp parmaklarını sallayarak cevap veriyor. Dişleri görünen gülümsemesi, omurgama saplanan körelmiş bir bıçak gibi. Bir sonraki nefesim boğazımı yakıyor.

Yine de listeye devam ediyorum. Okuduğum her isim biraz daha az acıtıyor.

Listenin yarısına geldiğimde, sınıfımın kapısına üç kez vurulması beni irkiltir. Dizim masanın köşesine çarpar, sonra sıçrayarak ayağa kalkar ve küfürü yutarım.

"Bir saniye bekleyin, yoklamaya devam edeceğiz," derim yüzümü buruşturarak.

Sınıfa hızlıca bir bakış attıktan sonra yarı yürüyerek, yarı topallayarak kapıya doğru ilerledim. Kapının cam penceresinin arkasında uzun bir gölge vardı ve bu gölge karnımda soğuk bir korku hissi uyandırdı. Karşıdaki kişinin kim olduğunu görmek için yüzüne bakmam gerekmedi.

Darren'ın yanında olmanın nasıl bir his olduğunu herkesten iyi bilirim ve şu anda göğsümdeki garip çarpıntı tam da o his. Çünkü Darren Huntsly'nin her zaman başarılı olduğu bir şey varsa, o da beni o kadar sıkı bir şekilde bağlamaktır ki, bu bağların çözülmesi haftalar, bazen yıllar alır.

Gençken, onları çözmeye zahmet etmiyordum. Sürekli çekip çekiştirmeleri, bize hatırlatıyor gibiydi. Kim olduğumuzu ve birbirimize söz verdiğimiz hayatı. Ama şimdi? Ayrı kaldığımız onca zamandan sonra, acılarıyla beni dehşete düşürüyorlar.

Aniden, onu tekrar nefret ediyorum.

Kapıyı açıp ona uzanacak kadar yaklaşmak için tüm gücümü kullanıyorum. Aramızda yeterince boşluk yok. Daha fazla boşluk yaratma ihtiyacı beni boğuyor, ama geri çekilemiyorum. Göz açıp kapayınca kadar, onun yakınlığı ve tanıdık kolonya kokusunda kendimi kaybediyorum. Anılar zihnime saplanıyor, ama onları şu anda tekrar yaşamak istemediğim için duvarlarımı örüyorum.

Eskiden erimiş sütlü çikolata rengine olduğunu bildiğim gözleri yerine, artık üst dudağının üzerinde duran bıyığına bakıyorum. Suçlu derecede çekici, ama her sabah çenesindeki sakalların kaşındığını sevmediği için tıraş olan bir adamdan beklediğim bir şey değil.

Darren dudaklarını aralıyor ve ben, kulak memesindeki kapalı, boş piercingin arkasındaki kıvrımlı saçlara bakmadan önce, dudaklarının yumuşak pembe rengini görmezden geliyorum. Koyu renkli bukleler, şimdiye kadar gördüklerimin en uzunları ve biliyorum ki

eski, yıpranmış beyzbol şapkasını çıkarırsa, dağınık olacaklarını biliyorum.

Cildi hala pürüzsüz ve temiz, kaşları ise yüzüne çok yakışan, kalın ve biraz dağınık. Başında Steele Ranch markalı bir şapka var, bu şapkayı milyonlarca kez görmüştüm ama gençken taktığı şapka olmadığını biliyorum. Kahverengi siperinin sol tarafında, Temmuz ayı boyunca güneşte bıraktığı için solmuş kısmı yok.

O konuşmaya başladığında, bakışlarımı çenesine sabitleyip, bir yabancının bile gerçek olduğuna inanmayacağı, yapmacık bir gülümseme attım.

"Merhaba."

"Merhaba. Ne istiyorsun?"

Ağır, gergin bir sessizlik. "Otopark dolu." "Tamam.

Abbie mi?"

Şeftali rengi dudakları aralık kalıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Bu garip, gergin sessizlikte geçirdiğimiz her saniye, daha da gerginleşiyorum. Pencereleeri açmadığım için şimdi çok memnunum çünkü tek bir kuvvetli esinti bile beni kendimden geçirebilir.

Darren boğazını bir kez, iki kez değil, üç kez temizledikten sonra nihayet konuşmaya başladı.

"Evet. Bir daha geç kalmayacak. Benim hatamdı."

Gözlerim istem dışı yukarı doğru kayıyor, aylardır onu ilk kez görecekt olmanın heyecanıyla. O ilk bakışın sıcaklığı nefesimi kesiyor, boşalmış ciğerlerimi doldurmak için nefes nefese kalıyorum.

"Tamam," diyorum, elimi meşgul etmek için kalçama sıkıca tutarak. "Yüz yüze özür dilemene gerek yoktu. Sen benim öğrencim değilsin ve Abbie çok geç kalmadı."

Gözleri hâlâ o zengin çikolata kahverengisi olabilir, ama benzerlikleri burada bitiyor. Onların içinde hapsolmuş hayallerin dansını izlerken aşık olmuşum, ama şimdi onlara odaklandığımda, tek bir tane bile kalmadığını görüyorum.

Hepsini gerçekleştirdi mi? Yoksa vazgeçti mi? Hangisinin doğru olduğunu bilmek umurumda olmamalı.

"Biliyorum. Sadece Abbie'nin ilk günü iyi geçmesini istiyorum. Seninle zaten garip bir durumdayız..."

Çocuklar konuşmamızı duymadan odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Elimi kaldırarak sözünü kestim.

"Dışarıdaki pişmanlıklarımın sınıfımdaki davranışlarımı etkilemesine izin vermiyorum. Kızın bizim aramızda olanların yükünü taşımak zorunda kalmayacak."

Onun irkilmesi bellidir, kelime seçimim doğruyu vurmuştur. Boğazıma kadar çıkan özrü, kaçmadan önce yutkunurum.

"Tamam. Harika," diyor, arka ayağını hareket ettirirken başını sallayarak. "Eğer söylemek istediğin buysa, yoklamayı bitirmem gerekiyor."

"Evet, hepsi bu."

Çenemi eğiyorum. "İyi günler."

Bir adım geri atıp dururken burun delikleri genişliyor ve bulunduğumuz küçük oyuğun duvarına elini dayıyor. Keskin bakışlarının ağırlığı altında donup kalıyorum. Parmaklarıyla beton duvara vuruyor ve eskiden basit bir altın yüzük takan parmağına bakmadan edemiyorum.

Gözlerimin arkası yanar. Nefesimi verip tekrar onun bakışlarına karşılık veririm.

"Hâlâ bu kasabada mı yaşıyorsun?" diye sordu aniden.

Beynim, bu soruyu anlamaya çalışırken dakikada bir kilometre hızla çalışıyor. Bu ortam için uygunsuz olmakla kalmıyor, nerede olursak olalım, bunu sormaya hakkı yok.

Kapı kolunu daha sıkı tutarak kaçış yolunu kontrol ediyorum. "Bu seni ilgilendirmez."

"Siktir et, Elle. Sen bu kasabada bir hayaletsin."

"Adım Delaney, Darren. Elle değil," diye tısladım, nefesim kesiliyordu.

O öne eğildi, şapkasının kenarı yüzünün alt kısmını gölgeliyordu. "Sen benim için her zaman Elle olacaksın."

"O zaman artık senin için bir şey ifade etmediğim iyi olmuş. Kızının öğretmeni olmam bunu değiştirmez. Hiçbir şey değiştirmez. Artık gidebilirsin. Benimle tekrar konuşmak istersen, e-posta gönderebilir veya ön büroya telefon edip mesaj bırakabilirsin. Bu bilgilerin hepsini, bu öğleden sonra Abbie'nin sırt çantasında olacak hoş geldin paketinde bulabilirsin."

Sesimin göğsüm gibi titrememesine gurur duyuyorum.

Darren, bana yaklaşmaya hazırlanır gibi kaslarını gerdi, ama ben o harekete geçmeden geri çekildim ve başımı salladım. Sanki buraya beni kafamın karışması için gelmiş gibiydi. Acı dolu ifadesine bakılırsa, belki de kendi kafasını da karıştırmak için.

"Dur, Delaney. En azından samimi olmak istiyorum. Birbirimizi sonsuza kadar görmezden gelemeyiz."

"Bunca zamandır yaptığımız şey bu muydu? Birbirimizi görmezden gelmek mi?" diye soruyorum, onun küstahlığına inanamadan öfkeyle nefes alıp vererek.

Onu görmezden gelmişsem ne olmuş? Başka ne bekliyordu ki?

"Evet, öyle diyebilirim. Seni en son Bryce'ın Into The Shade'deki açılış gecesinde görmüştüm."

Onun arkasındaki boş salona bakarak cevap veriyorum, "Şu anda kızının eğitimi dışında başka bir şey konuşmanın sırası değil."

"O zaman başka bir zaman buluşup başka bir şey konuşalım."

"Hayır. Hayır, *başka bir zaman görüşemeyiz*. Şimdi gitmelisin," dedim, son cümleyi biraz daha sert bir şekilde söyleyerek kafamda bunu sindirmeye çalışarak.

Bryce'ın dövme stüdyosundaki açılışı... sekiz ay önceydi. Daisy ile olan ilişkim, davetini ilk aldığımda istediğim gibi reddedememişti. Onların çevresindeki kadınlar, böyle önemli bir anı reddedemeyecek kadar bana karşı çok sıcak davranmışlardı. Özellikle Darren yüzünden.

Poppy onun kız kardeşi olabilir, ama biz ayrılmadan önce bana iyi davranıyordu ve şimdi hayatıma geri döndü. Yıllarca onun kardeşine davrandığım gibi benden uzak durmuş olsa bile.

O günün hatırasını sanki hakkı varmış gibi şimdi gündeme getirmesi, durumunu hiç de iyileştirmiyor.

"En azından bir düşün," diye yalvarıyor.

"Gerek yok. Olmayacak. Olsa bile, birlikte halka açık bir yerde görülürsek, karşımda duran Sasha olacak. Onun tacizine tekrar maruz kalmayacağım."

Derin bir nefes alır, şapkasını çıkarır ve parmaklarını saçlarının arasına geçirir. Koyu renkli saçları, sağlıklı ve gür bir şekilde parlar, sonra tekrar şapkanın altına girer.

"Kiminle konuşacağıma o karışamaz," diye gergin bir şekilde tartışır.

Dudaklarımı büker ve kapıyı arka arkaya hafifçe açarım. "İyi günler, Bay Huntsly. Bu yıl Abbie'ye ders vereceğim için çok heyecanlıyım."

"Delaney," diye son bir kez dener.

"Umarım sınıfımda iyi vakit geçirir."

Arkamı dönüp çenemi kaldırdım. Sınıfa geri girdiğimde, gülümsemem eskisinden daha sahte olmakla kalmamış, göğsümdeki acı da on kat daha şiddetliydi.

Pek çok şeyden emin değilim, ama Darren'ı görmenin daha kolay hale gelip gelmeyeceği konusunda hiçbir zaman şp hem yok. Zamanın kanıtladığı bir şey varsa, o da bunun daha da zorlaşacağıdır.

5

ON DÖRT YIL ÖNCE

DARREN

"PARTIYE GITMEK İSTEMEDİĞİNDEN EMİN MİSİN?

Sonuçta seni kutluyorlar."

"Takımı kutluyorlar, Elle. Sen buradasın, ben de seninle birlikteyim."

Delaney bana gözlerini devirdi, ama böyle şeyler söylediğimde hoşuna gittiğini biliyorum. Burnunu kırıştırmaması ve alt dudağını dişlerinin arasına alması onu ele veriyor. Ya da anında kızarması. İkisi de olabilir.

Elimin arkasını hafifçe vurur. "Bu bir quarterback'ın söyleyeceği bir şey değil."

Ben sert bir kahkaha attım. "Peki 'çok quarterback' bir şey ne demek?"

"Bu filmi sevmiyorsun bile," diye mırıldanarak konuyu değiştirir.

Bacaklarımı onun belinden çekip geriye yaslanıyorum, aramızda onu nazikçe bana doğru çevirebilecek kadar mesafe bırakıyorum. Her cuma gecesi yaptığımız gibi, futbol maçı olsun olmasın, Brody'nin kamyonetinin arkasında oturuyoruz. Delaney her zamanki yerinde, bacaklarımın arasında. Genellikle bu pozisyonu, hoşuma gitmeyeceğini bildiği şeyleri söylemek için kullanır, böylece tepkimi görmek zorunda kalmaz. Bu gece, dev ekranda oynayan filme bakmaktan çok bana bakarak geçirdi.

Neden bu gece bu kadar tedirgin olduğunu içgüdüsel olarak bilmesem endişelenirdim.

"Ben sevmiyorum. Ama sen seviyorsun. Ve ikimiz de, sen burada otururken boyanın kurummasını bile izleyeceğimi biliyoruz."

Uyluklarımı sıkarak onu yerinde sabit tutuyorum, kollarımın arasında sıkışmış durumda. Yanaklarında pembe renk patlıyor, açık kahverengi çillerin bolca dağılmış halini görmek zorlaşıyor. Başparmağımın ucuyla burnunun köprüsünden aşağıya, en sevdiğim çillerin olduğu yere doğru kaydırıyorum. Delaney kadar çilli başka bir kızla hiç tanışmadım ve umarım tanışmam da. Bir gün onu yanıma oturtup her birini sayacağım.

"Bir dahaki sefere filmi sen seçebilirsin," diyor.

"O zaman projeksiyon odasına girip aynı beş filmi tekrar tekrar izlemelerini engellemeliyiz."

"Oh, iyi çocuk Darren benim için tehlikeli bir şey mi yapacak?" diye alay ederek elini kaldırıp şapkamı kafamdan almaya çalışıyor.

Şapkamı kendi başına takıyor ve bu akşamki maç için yaptığı güzel bukleleri ezip bozuyor. Buklelerin uçlarını toplayıp omzunun üzerine atıyorum ve boynunun arkasını avuçlarımla tutuyorum. Parlak sarı saçlarına takılı mor tinsel, buraya geldiğimizde omuzlarına atmaya çalıştığım ceketle uyumlu. Şimdi ise kamyonetin kasasında duruyor.

Uzun hırkası ve düz paça kot pantolonu onu yeterince örtüyor, ama onu benim letterman ceketimle görmeyi her zaman sevmişimdir. Bunun sahiplenme duygusu olduğunu inkar etmeyeceğim. Lanet olsun, kabul edeceğini düşünseydim her gün benim kıyafetlerimi giydirdirdim. Hayır, Delaney rahat kot pantolonlarını, uzun eteklerini ve hırkalarını seviyor.

"Ben o kadar iyi bir çocuk değilim, Elle."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Öyle mi? Mükemmel devamlılığın ve sınav sonuçlarına göre öyle değil."

"Yaşımın ötesinde zekiyim ve motivasyonluyum. İyi değilim." "Ya seni biraz iyi seviyorsam? *Ve* zeki *ve* motivasyonluysan?"

Parmaklarımla ensesindeki yumuşak saçlarını kıvrıp onu kendime yaklaştırdım. "Öyle olsaydı, bunların hepsinin senin sayende olduğunu söylerdim."

"Peki, o zaman ben ne kadar şanslıyım?"

Üçüncü sınıfta tanıştığımdan beri, Delaney Brooks'un hayatımda olması için ne kadar şanslı olduğumu kendime sorup durdum. Sınıfımız için çok ileri düzeyde bir kitap okuyordu, ama yine de ona açıklaması için rica ettim. Sonra o yıl Noel'de ailemden serinin geri kalanını almam için yalvardım ve ona hediye ettim. Teşekkür etmek için yanağıma kondurduğu ıslak öpücüğü hala hatırlıyorum.

"Sana her şeyi vereceğim, Elle. Hayalini kurduğun hayatı yaşamak için yapmayacağım hiçbir şey yok. Futbol, bizi oraya ulaştırmanın başka bir yolu."

Delaney kamyonetin kasasından iner ve bacaklarımı düzleştirip üzerlerine çıkar. Tekrar oturduğunda, o kadar yakınız ki alnını alnıma kolayca dayayabilir ve "Peki ya senin hayallerin? Onlar için de yer ayırmalısın." der.

"Tek hayalim sensin."

Çenemi kaldırıp onu öptüm. Onu kendime doğru çekip kalçasını avuçladığımda, elime gelen kalın yünlü kumaşın altında cildi sıcacıktı. Kızım dudaklarıma gülümsedi ve öne eğilerek yumuşak dudaklarıyla beni çılgına çevirdi. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey onun gözleri oldu.

"Seni seviyorum, Darren."

"Ben de seni seviyorum, Delaney."

Yavaşça kalçasını bırakıp, birkaç gündür boynumda taktığım zinciri çektim. O, zinciri gömleğimin altından çıkarırken ve kopacak kadar sertçe çekip koparırken beni izledi. Zaten ucuz ve basitti. Sadece, o neredeyse vazgeçip arkadaşlarımızla partiye gitmemizi önerdiğinde, burada geçirmemiz için ısrar etmemin gerçek nedenini saklamak için ihtiyacım olan bir şeydi.

Zincirden sarkan yüzük dikkatini çekti. Omzumu sıktı ve dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Biliyordum," diye fısıldadı.

"Baban, sana evlenme teklif etsem beni öldürür, bu yüzden şu anda yapabileceğimin en iyisi bu. Bir gün, ikimiz de okulu bitirip bu kasabaya geri döndüğümüzde, sana gerçek yüzüğü vereceğim. O zaman karım olacaksın," diyorum, gülümsememeye çalışarak.

Elini omzumdan çekip aramızda tuttuğumda, eli elimde sıcacıktı. Kırık zincirden gümüş yüzüğü çıkarıp parmağına takarken, gözlerini benimkilere dikti. Tüm dikkatini bana vermesi, onunla geçirdiğim her gün olduğu gibi kalbimi çarpıtıyor.

"Ne dersin?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, yüzüğü okşayarak. Yüzüğe bakmadan, "Çok beğendim. Seni seviyorum," diyor. "Çok basit olduğunu düşünmüyor musun?"

Yüzüğü yarım saniye kadar gizlice baktıktan sonra tekrar bana bakarak başını salladı. "Bir parça ip bile beni mutlu etmeye yeterdi."

mutlu ederdi."

"Peki sen mutlu musun, Elle?"

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak, ihtiyacım olan cevabı veriyor. Elini göğsüme, tişörtümün ince kumaşı ve altındaki çarpan kalbimin üzerine götürüyorum. Parmaklarını açıyor ve dokunuşuma yaslanıyor, öpücüğü daha da şiddetli hale geliyor.

"Evet. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye dudaklarımın arasında ilan ediyor. "Sen benim sonsuza dek erkeğimsin."

Birkaç santim geri çekilip gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Yüzüğü ilk ne zaman gördün, seni güzel küçük meraklı?"

"Dün sahada koşarken takmıştın."

"Sadece ders çalışmak için tribünde olmadığını biliyordum. Gözetlemekten işine bakabildin mi ki?"

"Bütün hayranlarının arasında beni fark etmene şaşırdım. Kızların senin hakkında söylediklerini duysan duy.

Şapkasını çıkarıp tersine taktıktan sonra, parmaklarımı ipeksi saçlarının arasında gezdirdim. "Umarım onlara siktir git demişsindir."

"Ve günlerini mahvetmek için mi? Hayır, gerçekten umursamıyorum. Artık umursamıyorum."

"İyi. Sahada ya da saha dışında, fark ettiğim tek kız sensin," diyorum.

Delaney burnunu benimkine sürter. "Ayrıca, futbolu kariyer olarak sürdürmeyeceğini bilmiyorlar. Profesyonel bir oyuncu bulmakla ilgileniyorlar gibi geldi."

"Beni hiç tanımıyorlar, bebeğim."

"Kız kardeşin geçen gün bana da benzer bir şey söyledi, biliyor musun? Yüzüğü görünce çıldıracak."

"Öyle mi? Yine çöpçatanlık yapmaya başladı. Eğer seni kaybedersem beni evden kovacağını söyledi."

Poppy çok ateşli bir kız. Evet, daha on beş yaşında, ama yetişkin bir kadın gibi davranıyor. Kız kardeşim kimseye karşı fikrini söylemekten çekinmez. Bu özelliğini her zaman sevmişimdir, ama evleneceği adama bol şans diliyorum. Onun baskısından kurtulmak için çelik gibi bir iradeye ihtiyacı olacak.

"Buna inanıyorum. O benim kızım," diye şarkı söylüyor Delaney.

"Kız arkadaşım konusunda kız kardeşimle kavga etmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim."

Gülümsemesi yumuşak, iki parmağını çenem boyunca gezdiriyor. "Kıskanma. Sana çok yakışıyor."

Onu belinden tutup geriye doğru eğdiğimde çığlık atıyor ve bu gece reddettiği mektupçu ceketini onun altında eziliyor. Brody'nin kamyonetinin yatağına serdiğim kalın battaniye, onun hırkasının kirlenmesini önüyor.

"İstersen daha kıskanç olabilirim," diyorum, dudaklarımı dudaklarına değdirirken sesim alçalıyor.

Elini sırtımda gezdiriyor. "Kendi sorumluluğunda yap."

"Kulağa çok hoş geliyor, bunu nasıl görmezden gelebilirim?"

"Öyleyse, Jayden'dan ceketini birkaç gün ödünç alabilir miyim diye soracaktım. Sonbahar geldi, hava oldukça soğuk," diyor, takım arkadaşlarımdan birinin adını anarak.

"Futbol ceketini mi?"

"Evet, onu."

Gözlerimi kısarak çenesini ısırdım. "Giymene gerek olan tek ceket, altında olan."

Elimi onun altına sokup ceketini çekip çıkardım. Ağır kumaşlı, mor ve bej renkli ceketin kolunda ve sırtında büyük bir on yedi rakamı vardı. *Benim* numaram.

"Öyleyse ne bekliyorsun? Giydir bana," diye alay ediyor.

Neredeyse üst üste oturana kadar geri çekildik, sonra o kolunu bana uzattı. Birinci kolunu giydirdikten sonra diğerine de aynısını yaptım. İki kolu da ceketin içine girince ılık çaldım ve başımı sertçe salladım.

"Çok güzel, Elle."

Kaşlarını oynatıp omuzlarını salladı. "Öyle mi? Çuval giymiş gibi görünmüyor muyum?"

"Hayır, ama giysen bile yine de çok seksi olurdun."

"Evet, sanırım bununla yetinebilirim," diye iç çekerek omuz silkiyor.

"Karar verdin," diye tekrarlıyorum, dudaklarımı ıslatarak.

"Bu da bir ifade." "Daha uygun bir tane var mı?"

"Üç tane var. Tam da bunun için."

"Bu gece çok romantiksin bebeğim."

"Laktoz intoleransın olmadığı için çok iyi," diye şaka yapıyorum ve onu kucağıma alıyorum.

O gülmekten boğuluyor. "İğrenmeden önce kes şunu."

"İğrenmek mi? Siktir git buradan, Elle. Aramızda iğrenmek diye bir şey yok."

"Oh, bundan pek emin değilim. Belki on yıl sonra farklı bir şarkı söylersin."

Kalbim hızla atıyor. "On yıl sonra, beni tiksindirecek her şeyi zaten biliyor olacağım. Ve seni hala seveceğimden tamamen eminim."

Yüzündeki ifade yumuşar, gözlerindeki alaycı ışıltı hızla yerini cildimi okşayan bir sıcaklığa bırakır. Elini aramıza koyar ve yüzük parmağını sallar.

"Umarım yle olur. Yani, şu yüzüğe bak." "Güzel bir yer tutucu, değil mi?"

O da başını sallar ve sanki başka hiçbir yerde olmak istemiyormuş gibi bana sokulur ve ben de tam o anda, tam o yerde, onun için daha iyi bir yer olmadığını bilirim.

İkimiz için de.

6

ŞİMDİ

DELANEY

SİREN SESLERİ BENİ UYANDIRIYOR.

Kanepeden... kalkıyorum. Kalbim hızla atıyor, odaya bakıyorum ve yine çalışırken uyuyakalmış olmalıyım diye düşünüyorum. Başımı ön pencereye çevirdiğimde, boynumdaki ağrı omurgama kadar yayılıyor ve kucağımdaki kağıtlar yere düşüyor. Derimin altında büyüyen düğümü ovuşturarak ayağa kalkıyorum ve caddede yanıp sönen kırmızı ışıkları görünce midem bulanıyor.

Pencerenin önünde durup sokağa bakarken kulaklarım neredeyse ağrıyacak kadar gürültülü. Komşularım da aynı şeyi yapıyor, bazıları ön verandalarında ve kaldırımında ayakta duruyor. Cherry Peak'te mahremiyet diye bir şey yok.

Nefes alıp, pencerede bıraktığım aralıkta gözlerimi kırpıyorum. Ateş o kadar yakın ki, kokusu içeriye süzülerek yoğun ve keskin bir şekilde geliyor.

Hâlâ üzerimde olan kalın hırka ve kabarık terlikler yeterince sıcak, bu yüzden dışarı çıkıp meraklı komşularımın yanına, ön kapının basamaklarına oturuyorum. Nefes aldığımda duman boğazımı yakıyor, yanıp sönen kırmızı ışıkların yönüne doğru sokağa bakıyorum. Cherry Peak'in iki itfaiye aracı zar zor görünüyor, ama nereye gittikleri belli. Kasaba tabelasının yönündeki turuncu alevlerin üzerinde devasa siyah duman bulutları gökyüzünü kaplıyor.

Drive-in'in olduğu yer.

İnce metal korkuluğa tutunurken parmaklarım uyuşmaya başlıyor ve panik başlıyor. Karşımdaki yaşlı çift, bornozlarının kenarlarını sıkıca tutarak dumanı izliyor. Bir anda eve koşuyorum.

Araba anahtarlarımı alıp uygun ayakkabı aramakla zaman kaybetmeden dışarı çıkıp arabama doğru koşuyorum. Motoru çalıştırıyorum ve caddeden hızla uzaklaşıyorum. Sessizlik endişemi daha da artırıyor ama radyoyu kapatıp önümdeki yola odaklanıyorum.

Drive-in artık popüler değil. Oraya, on sekiz yaşına gelmeden esrar içip içki içmek için yer arayan gençler dışında kimse gitmiyor. Ama her zaman böyle değildi. Benim için değil.

Yapamam, ortadan kaybolamaz. Henüz değil.

Yolun sonu önümde kapalı. Burası kasabadan çıkmanın en kolay yolu olmakla kalmıyor, drive-in'e ulaşmanın da tek yolu. Kasabadaki son binaları geçip yangını ilk kez gördüğümde nefes alamıyorum. Gökyüzünü kaplayan alevler ve yoğun duman.

Direksiyonu daha sıkı tutuyorum ve yavaşlıyorum, ruhumun bir parçası önümde açığa çıkan manzarada kopup uçup gidiyor.

Projeksiyon odası çöküyor, binanın yarısı çoktan yıkılmış, geri kalanı ise parlak bir şekilde yanıyor. Kasabada bulunan az sayıdaki RCMP memuru yolun kapatılmasını sağlıyor ve yolumun önündeki ilk devriye arabasının arkasına park ettiğimde boğazım düğümleniyor.

Yavaşça ilerleyerek arabamı park ettim ve motoru kapatmaya bile tenezzül etmeden dışarı çıktım. Ben kendime gelene kadar polislerden biri çoktan bana doğru gelmişti. Duman duvarı o kadar yakındı ki boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Burada olamazsınız Bayan Brooks. Özellikle de bu dumanın içinde dışarıda

dumanın içinde olamazsınız," diyor ve beni arabaya geri sokmak için kolunu kaldırıyor.

Onu daha yakından inceleyerek, daha önce nerede tanıştığımı anlamaya çalışıyorum. Üniformasına işlenmiş isim bana bir şey çağrıştırmıyor, bu yüzden şu anda buna odaklanamayacağımı bilerek konuyu kapatıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, omzunun üzerinden arkasındaki manzaraya bakarak.

İtfaiye aracı, drive-in ile polis arabası arasına yanlamasına park etmiş, görüşümü büyük ölçüde engelliyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Burası benim yerim değil, ama sanki benimmiş gibi hissediyorum. En önemli anılarımın çoğu burada yaşandı.

Yanışını izlemek...

"Henüz emin değiliz. Yangın küçük başlamış, ama yapı zaten eski ve zayıftı. Şu anda herkesin geri çekilmesini istiyoruz. İtfaiye ekibi, yangının ormana sıçramadan önce mümkün olduğunca kontrol altına almaya çalışıyor."

Göğsüm sıkışıyor. Onu aramak içgüdüsel bir tepki.

Darren'ın istasyonda gönüllü olarak çalışmaya başladığını öğrendiğim andan itibaren, artık benim ilgilenmemem gerektiğini bilmeme rağmen, itfaiye sirenlerinin her sesinde endişelenmeye başladım. Onun yangına koştuğunu düşünmek hiç hoşuma gitmemişti ve şu anda bu his hiç olmadığı kadar kötü.

Panik, konuşmamı zorlaştırıyor. "İtfaiye istasyonundaki herkes burada mı?"

"Cherry Peak'teki tüm itfaiyeciler burada ve diğer istasyonlara da çağrı yaptılar," diyor memur.

"Emin misiniz? Gönüllüler de mi?" diye soruyorum, yana dönerek.

"Evet, gönüllüler de dahil. Şimdi, arabana dönmen gerekiyor.

Burası kontrol edilmeyen bir bölge. Güvenli değil.

İstemedenden de olsa içgüdüsel olarak başımı sallıyorum. Saçlarımı geri çekmek için parmaklarımı kaldırdığımda parmaklarım buz gibi. Saçlarım duman kokuyor. Ya da sadece havadan olabilir. Her şey yangın kokuyor ve turuncu ve kırmızı renkte parıldıyor. Ahşap yapının çatlaması, ani bir gürültüyle boğuluyor.

Projeksiyon binasının ayakta kalan son ayağı çöktüğünde bir adım geriye sendeledim. Göz açıp kapayınca kadar, drive-in'in geri kalan kısmı çöktü ve en yakın itfaiyeci grubu uyarı çığlıkları atarak geriye düştü.

Közler bulutsuz gökyüzüne süzülür, ateş intikamla kükrerken yıldızlara katılır. Boğazımı avuçlarım ve gözlerimdeki yanmayı bastırmaya çalışarak etrafı arar. Parlak sarı çizgili aynı kahverengi ceketlerden oluşan bir deniz ve saçları gizleyen kasklar onu bulmamı zorlaştırıyor. Okuduğum her isimle korkum ikiye katlanıyor, o kadar büyüyor ki tadını alabiliyorum.

Sonunda aradığım adamı bulduğumda görüşüm bulanıklaşır. Sırtındaki isim beni rahatlamaktan baştan aşağı titretir.

Huntsly.

"Lütfen Delaney, arabana bin ve eve git. Sabah yeni haberler olacak," diye bağılıyor polis memuru, çığlık çığlığa yanan ateşin sesini bastırmaya çalışarak.

Arabaya o kadar yaklaştım ki, dengemi sağlamak için kapıya yaslanabiliyorum. O kapıyı açıp beni sürücü koltuğuna oturturken, derin nefesler alıyorum.

Bu sefer üniformasındaki ismi gördüğümde tanıdım. "Biz aynı liseye gitmiştik, değil mi?" diye patladım.

Şaşırmış bir şekilde gözlerini kırıştıyor. "Evet. On ikinci sınıfta aynı Fransızca sınıfındaydık."

Johnson... "Sam Johnson mu?"

"Benim. Artık kontakt lens kullanıyorum, o yüzden eskiden taktığım büyük yuvarlak gözlüklerim olmadan beni tanıyamadığın için seni suçlamıyorum. Özellikle de böyle bir durumda. Bu arada..." Geriye yaslanıp kapının üst kısmını bir eliyle tutarak durdu. "Eve git ve biraz uyumaya çalış."

"Uyuyamayacağım," diye itiraf ettim zayıf bir sesle.

Beni duyması ya da duymaması önemli değil. Arkamdan başka bir arabanın yavaşça yaklaştığı sesi, onun dikkatini yeterince uzun süre çekerek, fark etmeden güvenle burnumu çekmemi sağlar. İçimdeki duygular her şeyi kaplıyor ve gitmem gerektiğini biliyorum, ama ya burayı son kez görüyorsam?

Bu yerle ilgili son anımın, alevler içinde, parça parça yıkılırken olması istemiyorum.

Ama başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

Sam yüzünü buruşturarak camıma hafifçe vurur. "İyi geceler, Delaney."

Tek kelime etmeden kapıyı kapatmasına izin verdim. Duman kokusu koltuk döşemelerine sinmiş ve havalandırma deliklerinde kalmış. Kirli havayı solumamak için klimayı kapattım ve Sam'in arkamdaki arabayı U dönüşü yapmasını bekledim, sonra ben de aynı şeyi yaptım.

Ensemde bir karıncalanma hissettim, sanki görünmez bir parmak okşuyordu. Bakışlarımı dikiz aynasından ön cama çevirdim. Tarlanın karşısında, iki karanlık göz beni delip geçiyordu.

Darren ateşin önünde duruyor, kahverengi ceketi omuzlarında ağırlaşmış, yüzüne takılı maske kimliğini gizleyecek kadar yüz hatlarını kapatıyor.

Birbirimize bakarken donup kalıyorum, aramızda sessiz bir yıkım geçiyor. Onun iyi olduğunu bilmek, rahat bir nefes bile almamı imkansız kılıyor. Duygusal olarak değil, fiziksel olarak. Bu konuda aynıyız.

Elindeki hortum bir milyon kilo ağırlığında gibi görünüyor ve kollarının sarkmasına onu suçlayamıyorum. Ona, geç olmadan ateşe geri dönüp drive-in'i kurtarması için bağırarak istiyorum. Son sekiz yıldır önlem aldığım halde evimizin yanıp kül olmasını engellemek için. Ama orası artık bizim evimiz değil

ve Şu anda yangını söndürmeyi baŐarsalar bile, dn okuldan sonra ondan kaçtığım gibi buradan da kaçmaya devam ederdim.

Bu yüzden Sam'in emirlerine karşı gelip Darren'a burayı kurtarması için yalvarmak için tarlayı koşarak geçmek yerine, bakışlarımı aynaya çevirip oradan ayrılıyorum.

Bazı yerler kurtarılmak için yaratılmamıŐtır ve burada yaptığımız anılar kle dönse daha iyi olur.

"UYANIK OLACAğINI BİLİYORDUM," diyor Poppy, verandadan bana bakarak.

Kızıl saçları başının üstünde dağınık bir topuz haline toplanmış, parlak pembe bir eŐofman ve kabarık kahverengi terlikler giymiş. Yüzünde tek bir makyaj izi yok, kulaklarında da her zamanki elmaslar yok. Bu gece, geçmişteki Poppy. Düşününce, çok uygun bir hatırlatma.

Omuzlarım kyor, kapı çerçevesine yaslanarak ağırlığımı destekliyorum. "Saat sabahın dördü, Poppy."

"O zaman neden hala uyanıksın?" "Sen neden uyanıksın?"

Huntsly kardeşlerin en küçüğü gülerek burnunu çekip bir çantayı havaya kaldırdı. "Haklısın. Bu saatte içeri girebilir miyim?"

"Duruma bağlı. antada ne var?"

"Likör ve vişneli kola. Hala en sevdiğin Őeylerdir umarım." Göğsümde keskin bir sancı hissettim. "Bunu hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim? İkiisi olmadan hiçbir yere gitmezdin."

Dudaklarını birbirine sürterek daha fazla konuŐmamak için kendini durdurur. Bu geceki tereddtne minnettarım. Zaten yeterince yorgunum, geçmişi daha fazla düŐünemeyecek kadar.

"Evet, girebilirsiniz. Koku için özür dilerim."

Küçük bir gülümsemeyle başını sallayıp içeri girdi. "Duman mı? Bence buradan gelmiyor."

"İkiisi de. Duş alamadım." Kapıyı kapatıp, hala büyükannemin mobilyalarıyla dolu dar oturma odasına girdim.

"Yangını görmeye gittin, değil mi?"

Gözlerimi yıpranmış halıya indirip fısıldadım, "Gitmek zorundaydım."

"Üzgünüm, Delaney. İçeride kalıp alevleri izlemeyeceğini düşünmüştüm."

"Önemli değil. Drive-in'e bir şey olması an meselesiydi. Zaman doldu," diye mırıldandım, gözlerimi hızla kırıştıtararak. Kalçalarımı kavrayarak merdivenlere baktım ve burnumdan nefes aldım. "Oturun. Evin bu halde olduğu için üzgünüm."

Omuz silkiyor, gülümsüyor ve ikili koltuğa oturuyor. "Beğendim. Her şey çok ev gibi."

"Büyükannem eşya toplamayı severdi, mobilyalar da dahil. Bir gün, sonunda her şeyi toplayıp depoya koyma fırsatım olacak."

"O olaydan sonra nasılsın diye sormak istiyordum. Eğer... olmasaydı daha önce gelirdim."

Boğazım düğümленir ve avucumu uyluğumun üzerine koyup silerim. "Özür dileme. Harika davrandın. Beni şımartmana gerek yok."

Geçen yıl büyükannemin vefatı hiç de ani olmadı. Yıllardır hastaydı ve her doğum gününde durumu yavaş yavaş kötüleşiyordu. Yine de, vefatından sonra onun yokluğuyla başa çıkmakta zorlandım. Cherry Peak'te kalmamın ana nedeni oydu ve bu ev, onun evi, bana onu sürekli hatırlatıyor. Onun vefatından sonra burada yaşamak planım değildi, ama bu kasabada pek fazla satılık ev yok.

"Daha iyi olabilirdim. Daha erken uğrayabilirdim ya da seni daha sık evden çıkmaya zorlayabilirdim. Ama Daisy hepimizi haberdar ediyor."

"Sorun yok, Poppy. Ben iyiyim. Evet, onun için çok nazik. Onun yaptığını tahmin etmiştim," diyorum sıkı bir şekilde.

O herkese benim hakkımda bilgi verirken Darren de orada mıydı? *Kimi kandırıyorum?* Muhtemelen benim adım geçince kalkıp gitmiştir.

Kasabadaki tek bar olan Peakeside'da cumartesi gecelerinin nasıl geçtiğini ve bu sıkı sıkıya bağlı grubun tüm üyelerinin davet edildiğini biliyorum. Bu onların geleneği. Daisy ve Poppy tarafından birkaç kez davet edildim ama hiç katılmadım. Cherry Peak'teki tüm önemli yerler arasında, Peakeside, geri taşındığımdan beri adımımı bile atmadığım tek yer.

Oraya ait değilim.

"Eğer eşyalarını karıştırırken yardıma ihtiyacın olursa, bir telefon kadar uzağım," diyor Poppy.

Büyük koltukta otururken ona gülümsemeye çalışıyorum. "Sizi rahatsız etmek istemem. Çok uzak."

"Uzun sürmeyecek. Garrison ve ben daha yakına taşınıyoruz." "Ne? Ne zaman?"

Hafifçe kaşlarını çattı. "Yeterince çabuk değil. Ama sadece iki saat uzaklıkta bir ev inşa ediyoruz. Calgary'ye iş için yeterince yakın ve buradaki herkese en az yarım saat daha yakın."

"Bu çok heyecan verici, Poppy. Sizin için çok iyi."

"Teşekkürler. Düşünden önce bitirmeyi umuyoruz, ama Darren bunun imkansız olduğunu düşünüyor..." Sözünü kesip yüzünü buruşturur.

Rahatsızlığımı gizleyerek başımı salladım. "Benim yanımda onun adını söyleyebilirsin. O öcülerden biri değil."

"*Her zaman* öcük adam değildir," diye düzeltir. "Ama açıkçası, onun hakkında konuşmamıza gerek yok. Senin bunu kaldırabileceğini bilsem de, kardeşim olmadan da konuşacak yeterince konu var. Zaten sabahın dördünde seni görmeye gelme sebebim o değildi."

"Beni kontrol etmeye geldin. Biliyorum," diye onu teselli ediyorum. "Ama ikimiz de drive-in'in benim için neden bu kadar önemli olduğunu biliyoruz."

Gözlerindeki hüznün, bakışlarımı ondan kaçırmaya zorluyor. "Anılar, büyüdüğümüzü sandığımız yerlerde bizi takip eder, Della. Drive-in kadar önemli birini kaybetmenin acısını hissetmeye hakkın var."

Boğazım bir sonraki kelimeleri söylemek için gerildi. "Yapamam."

Darren'ı da yas tutmadan yapamam. Ve bunu zaten çok fazla yaptım. Birbiri ile bu kadar iç içe geçmiş iki kişiyi ayrı ayrı yas tutamam.

"Belki yeniden inşa ederler," diye mırıldanarak saçlarını toka ile sıkıştırdı.

"Bunun maliyetine değeceğini sanmıyorum."

"Bakımını bırakmaları çok yazık. Şimdi yeniden inşa etseler, hepimiz bir araya gelip işletmesine yardımcı olabilir miyiz acaba?"

Şüphe içimi kemirirken gülümsemem ağırlaşıyor. "Belki."

Tepkimi fark eden kız, konuyu kapatıp yanındaki çantayı karıştırmaya başlıyor. "Özür dilerim. Hadi atıştırıp şimdilik unutalım, olur mu?"

O, çantayı odanın diğer tarafına fırlatınca, ben de onu yakaladım. "İyi fikir."

Likör tatlıydı ama kalbimdeki acı geçmedi. Yine de çiğnedim ve Poppy bana eşlik ederken bunun yeterli olduğunu düşündüm.

DARREN

EVE VARANA KADAR FARKINA VARAMIYORUM.

Midemdeki acı mide bulantısı beni doğrudan banyoya gönderir. Tuvaletin önündeki fayanslara dizlerimin üstüne çöküp kusarım. Giysilerime ve saçlarıma yapışan duman her şeyi daha da kötüleştirir. Gözlerimi sıkıca kapatıp tuvaletin arkasına tutunurum. Sıcak avuç içlerime çok serin gelir.

Bitirdiğimde, boğazımdaki yanma hissi yüzünden yutkunmak zorlaşır. Ayaklarımin üstüne basmaya çalışır ve terli ellerimle lavaboya tutunarak kendimi lavaboya doğru sürüklerim. Sağ musluğu ne kadar açık tutsam da yüzüme sıçrattığım su soğumaz.

Musluğu kapatıp lavabonun üzerine eğiliyorum, aynaya bakmaya cesaret edemiyorum. Yansımamda göreceğim şey beni mahveder. Son kararlılığımı da yok eder ve beni yerde parçalanmış halde bırakır.

Delaney orada olmamalıydı. Kahretsin, başka herhangi bir yerde olmasını tercih ederdim.

Son görüşmemizden bu yana aylardır benden kaçıyordu, ama orada, bizim hikayemizi silmeyen tek yeri kurtarmaya çalışırken beni izliyordu. On yılların anıları alevler içinde yok oldu. Öylece.

"Bira ister misin?"

Başımı kaldırıp Bryce'ın koridorda durup bana baktığı yere baktım.

"Şimdiye kadar uyumuş olursun diye düşündüm," dedim, sesim boğuk çıkıyordu.

"Olamaz. Abbie sen gittikten sonra yatağına döndü ve o zamandan beri sesini duymadım."

"Geldiğin için teşekkürler. Geç olduğunu biliyorum."

Bu yetersiz bir ifade. Abbie yakında uyanacak, güneş çoktan ufukta belirmeye başladı.

Bana banyodan çıkmam için yer açmak için kenara çekildi ve beni mutfağa kadar takip etti. Doğruca kahve makinesine gittim. Zaten doluydu ve hazırdı.

"Özür dileme. Kötüydü, değil mi?" diye soruyor.

Kendime bir fincan taze kahve doldurup, şekersiz bırakıyorum. "Hepsi gitti, B. Hepsi."

"Kahretsin."

"Caleb birkaç saat daha istasyonda kalacak, enkazı temizliyor. Ben kalamadım."

En iyi arkadaşım önüme geçer ve kahve fincanımı alıp tezgahın üzerine koyar. Bana sarılır ve nadiren yaptığı bir şekilde beni kucaklar, ne kadar dağınık görüldüğümü onaylar.

Duygularım dalgalar halinde üzerime çökünce çenemi sıkıyorum. Sarılmaya karşılık verirken, normalde yapmayacağım kadar sıkı sarılırım.

"O kahveye koyacak Baileys var mı?" diye omzuma fısıldadı.

"İçsem kusarım herhalde."

Bryce derin bir nefes verip geri çekilir ve mavi gözleriyle her düşüncemi okuyabilecek kadar odaklanmış bir şekilde bana bakar.

"Sormalı

mıyım?" "Neyi

sorayım?"

Kaşlarını çatarak kahvemini geri verir. "Aptal numarası yapma. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Daisy konusunda da aynı soruları sorduğunu hatırlıyorum."

"O farklıydı. İkiniz hep farklıydınız."

"Siktir et. Hala burada durup sana nasıl hissettiğini ve ne düşündüğünü sorabilirim. Drive-in *senin* yerindi, D. Orası ikinize aitti. Geri kalanımız hep sadece ziyaretçiydi."

Ondan uzaklaşıp mutfaktan çıkıyorum. Beni bırakmıyor.

Kanepeye oturduğumda o da yanıma gelir, ama bu sefer daha uzak durur. "O oradaydı," derim, sessizliğe sözlerimi bırakarak.

"Orada... drive-in'de mi?"

“Drive-in'de. Yanışını izliyordu ve biz onu kurtaramadık.”

Bana bakarken gözlerindeki o hayalet gibi bakış beni eve kadar takip etti. Abbie doğmadan önce onu son gördüğüm anı hatırlattı.

"Oraya vardığımızda her yer alevler içindeydi. Önce projeksiyon odası yandı, sonra bina çöktü. Geriye hiçbir şey kalmadı Bryce. Hiçbir şey."

Bir saniye sessiz kaldı, elleri uzun siyah saçlarıyla oynuyordu. "Yeniden inşa edilebilir mi?"

Gülmek istemiyorum ama yine de gülüyorum. Acı ve karanlık bir gülümseme. "Ne parayla?"

"Babamla konuşabilirim. Drive-in'in kasaba için ne kadar önemli olduğunu ona anlatırım," diyor.

“Babanı kırmak istemem ama o orayı hiç umursamadı. Kendi kendine alev almadı. Bizim tahminimiz, biri esrarlı sigara attı ve eski tahtaya tutuştu. Kasaba o hale gelmesine izin verdi, B.”

Belediye başkanı bunu yer ve para israfı olarak gördü. Kasabanın çoğu da öyle düşünüyordu.

Hatta ben bile çok uzun zamandır bunu önemsememiştim.

"Biliyorum. Ama bu, onu fikrini değiştirmesi için ikna etmeye çalışamayacağım anlamına gelmez."

"Peki ya ikna edersen? Sonra ne olacak?"

Bacaklarını uzatıp başını kanepeye yasladı. "Bilmiyorum. Benim keyfimi kaçırmak yerine bana yardım edebilirsin."

"Nasıl?"

Bana baktığında kaşları kalktı. "Bu, sorunu ne kadar çok çözmek istediğine bağlı."

"Ne anlamı var ki?"

"Darren," dedi sertçe. "Bütün gece uyanık kaldığın için sana hak veriyorum, ama ciddi misin?"

Elimle yüzümü ovuşturdum. "Drive-in'den bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Teşekkürler, dahi."

"Delaney ile olanları düzeltmenin bir yolu yok. O benden nefret ediyor ve onu suçlamıyorum."

Bryce uzanıp kolumu itti, kaşlarını çatarak. "Seni pes eden biri olarak görmemiştim."

"Değilim. Sadece gerçekçiyim. Dün, dükkânın açılışından bu yana onunla ilk kez konuştum ve yine çok garipti. Yalnız kalsaydık, sınıfın kapısını yüzüme çarpardı."

Okul dışında benimle görüşmesi için yalvardığım kısmı atlıyorum. Bu çok çaresizce bir hareketti. Ne hakkında konuşacağımızı bile bilmiyordum.

"Dükkanında konuştuğunu bilmiyordum." Sertleşiyorum.

"Kısa sürdü."

Aramızdaki boş yastığı kaldırıp bacağını altına sıkıştırarak eğildi. "Anlat."

"Ne zamandan beri dedikoducu oldun?"

"Şu andan itibaren. Suçu bana atma."

Bryce'ın tek özelliği varsa, o da inatçılığıdır. Kendisi ve çevresi için fazla inatçıdır. Bir şeye kafasını takarsa, o iş biter. Birdenbire onun en sevmediğim özelliği bu oldu.

Açıklamamda temkinli davranıyorum. Söylenen her şeyi ya da o sözlerin bende bıraktığı duyguyu bilseydi, bu konuyu asla kapatmazdı.

Hala söylemedim.

"Büyükannesinin vefatını duyduğuma üzüldüğümü söyledim. O da bana teşekkür etti." Dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrıldıktan sonra sordu:

"Hepsi bu mu?"

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Siktir git. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Değişecek bir şey yok, Bryce. Biz geçmiştiz."

"Hala drive-in'i tamir edebilirsin. Kendin için yapmayacaksan, Abbie için yap. Onun da bizim gibi orada film izleyerek büyümesini istemiyor musun?"

Ona sertçe bakarım. "Kızımı bu işe karıştıрма."

"O zaten bu işin içinde değil mi? Bence olanların en önemli parçası o..."

"Bırak şunu. Babanın onayı olmadan drive-in'i yeniden inşa etmeyi düşünmenin bir anlamı yok."

"Tamam, peki onay alırsam?"

"Bu senin için neden bu kadar önemli?" diye soruyorum, sorumla kendimi şaşırtarak.

Bryce, benim berbat tavrımın onu etkilemesine izin vermeden soruyu sindirir. "Seni affetme ihtimali en ufak bile olsa, bunu ister miydin?"

Hiç şüphe yok. Bunca zaman geçmesine rağmen. "Yapacağımı biliyorsun."

"O zaman babamla konuşurum, ve evet cevabı alırsam, drive-in'i yeniden inşa etmek için ne gerekiyorsa yapacağına söz ver."

Kendimin bu kadar şüpheli olmasından nefret ediyorum, ama henüz bununla mücadele edemiyorum. "Drive-in'i tamir etmek onun beni affetmesini sağlamaz, Bryce."

"Hayır, ama bu süreç ona neden affetmesi gerektiğini göstermeye yardımcı olabilir."

"Bunu onun gözüne girmek için kullanmamı mı istiyorsun?"

"İkimiz de biliyoruz ki babamın onayı, yenileme izni sürecini başlatmaktan öteye gitmeyecek. Yani, inşa etmek için kasabanın yardımı gerekecek. Gönüllü ya da onun gibi bir şey. İtfaiye istasyonu yardım edebilir, değil mi?"

"Buna cevap vermeden önce Caleb'le konuşmam lazım. Ama yine de kasabanın bunu denemeye değer bulacağını sanmıyorum."

"Umursayacaklar."

"O bana geri dönmeyecek, Bryce."

"Yapma."

Başımı salladım, göğsümün arkasındaki sürekli zonklama şiddetleniyordu. "Sekiz yıl oldu."

"Ve sen hala onsuz kayıpsın."

Keskin bir nefes alıp tavana bakıyorum. "Onun gittiğini kendime kaç kez söylersem söyleyeyim, onu eve, yanıma getirmek istiyorum."

"Denemek için geç değil."

"Onu bıraktığım anda çok geçti." "Buna inanmıyorum."

"Sen bizim aramızdaki karamsar olan olmalısın. O haline geri dön," diye mırıldanıyorum.

"Ben de öyle olmasını tercih ederim, ama bugün tüm kişiliğimi çalmaya karar verdin. Geri ver de bakalım."

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Eğer istediğin buysa," diye isteksizce kabul ediyor.

"Abbie uyanmadan duş almam lazım."

Başını sallayarak telefonundaki saate bakar. "Evet, Daisy çoktan uyandı."

"O işe gitmeden önce onunla kahvaltı yap," diyorum ve kanepeden kalkıyorum. "Ve teşekkür ederim. Abbie'ye baktığın ve bunun için. Gelemediğim için üzgünüm... Şu anda bunun hakkında konuşamam."

"Özür dileme. Bu gece zaten çok şey yaşadın."

"Evet. Ne geceydi ama."

"Seni seviyorum," diyor ve beni şaşırtıyor.

Bryce yıllar boyunca bana bunu defalarca söyledi, ama Daisy'ye aşık olduğundan beri daha sık söylüyor. Şimdi nişanlısı olarak adlandırdığı güneş ışığı gibi kadın, buz gibi en iyi arkadaşımı en iyi şekilde kabuğundan çıkardı.

Ona elimi uzatıp onu ayağa kaldırdıktan sonra bir kez daha sarılmak için onu kendime çektim. "Ben de seni seviyorum."

"Seni haberdar ederim. Mesaj attığımda beni görmezden gelme, yoksa buraya gelip kışını tekmelerim."

"İnanıyorum."

"İyi." Kollarımdan kurtulup yanağıma bir şaplak atıyor. "Bu arada bıyığın çok yakışmış."

"Garrison, dudaklarımın üzerinde sıçan gibi görüldüğünü söyledi." "Garrison'ın zevki yok."

Ben burun kıvrarak gülümsedim. "Ona bunu söyledin mi?"

"Sayamayacak kadar çok. Onun eleştirilerini ciddiye alma. Sana yakışıyor. Daisy geçen gün çok beğendi."

"Oh, iyi. Kışkandın mı?" "Seni mi? Asla."

"Ah."

"Benden yeterince iltifat almadın mı?"

"Sadece sıcak ve sevimli birine dönüştüğünü düşündüm, hepsi bu," diye alay ediyorum, göğsümdeki acı bir an için hafifliyor.

"Ben gidiyorum. Beni uğurlar mısın?"

Tereddüt etmeden yaparım. Ayaklarını ve uzun pijama pantolonunun paçalarını giydiği siyah botların içine sokar. Öksürerek gülmemi saklarım.

"Dikkatli sür, Ice," diyorum.

Bana uzun uzun bakar, başını sallamadan önce beni baştan aşağı süzer.

"Mesaj atarım."

"Bekleyeceğim."

Ve bekliyorum. Tam beş saat sonra gelen mesaj, baştan ayağa korku salıyor.

Bryce: Drive-in hazır. Caleb ile konuşma zamanı.

DELANEY

"MERHABA, DELLA!" DAISY ŞARKI SÖYLER.

Sınıfımın kapısını kapatırken durup koridora bakıyorum. Kafasının üstündeki ikiz topuzlar, bana doğru zıplarken milim bile kıpırdamıyor. Uzun topuzları ve sarı tulumlar giymek zor bir şey ama Daisy Mitchell her şeyi kolaylıkla giyebiliyor. Bunu birden fazla kez gördüm.

"Merhaba, Daisy."

"Tanrım, en son ne zaman personel toplantısı yaptık? Bu seferkinin konusu ne olacak, bahse var mı?"

"Muhtemelen iyi bir şey değildir."

E-posta, günün ortasında hiçbir uyarı veya açıklama olmadan gönderilmiş, sadece tüm personelin mümkünse katılma talebi vardı. Bugün yapmak istediğim en son şey bu.

Dün gece, uzun zamandır geçirdiğim en kötü gecelerden biriydi. Poppy birkaç saat kaldıktan sonra onu evine, erkeğinin yanına ve mümkün olduğunca uyumaya göndererek kovdum. Yeni evleri inşa edilirken Steele Çiftliği'nde kaldıklarını ve duyduğuma göre orada güneş doğana kadar uyumanın imkansız olduğunu düşünürsek, muhtemelen anlamsızdı.

Tek umudum, ikimizden birinin birkaç saat uyuyabilmesiydi. Bunun ben olmayacağını biliyordum.

"Zam almayı umuyorum," diyor Daisy.

Sonunda sınıfın kapısını tamamen kapatıp koridorda ona katıldım. "Akşamımı burada geçirmekten rahatsız olmamamın tek yolu bu."

"Yiyecek varsa, şikayetlerimi içime atarım." "Adil.

Sıcak bir kahve bile yeter."

Daisy gülüyor ve omzuna dayanan kocaman kitap çantasının askısını düzeltiyor. O şey bir vuruşta birini bayıltırır.

"Kahveden bahsetmişken, öğretmenler odasındaki kahve makinesi son zamanlarda *hep* boş olduğunu fark ettin mi?"

Kafamı sallayarak, o benden biraz öne geçince yürüyüş hızımı artırdım.

"Oradaki şeyi içmeyi bıraktım. Hep yanık tadı var." "Tamam, değil mi? Ben sadece tadı kötü olduğu için yapmayı bıraktıklarını sanmıştım. tadının berbat olduğunu düşünmüştüm. Ama hayır, sanırım biri tüm tencereyi büyük bir bardağa falan boşaltıyor ve sonra yenisini yapıyor."

"Ve bu seni gerçekten rahatsız ediyor," diyorum, boğazımda bir kahkaha patlıyor.

Başını o kadar hızlı bana doğru çevirir ki, uçmadığını görünce şok olurum.

"Evet! Çömleği boşalttıktan sonra yenisini yapmak nezakettir. Tuvalet kağıdını bitirip yenisini takmamak gibi bir şey."

Dudaklarımı sıkıştırıp önüne bakıyorum. "Sakin bana sen de öyle yapıyorsun deme, Della," diye inliyor.

"Yalnız yaşıyorum! Ruloyu değiştirmezsem, başka bir tane almak zorunda kalan benim."

"Peki ya misafir gelirse? Bir *erkek*?"

Biraz ciddiye bürünerek ona gözlerimi devirdim. "Uzun zamandır böyle bir şey olmadı, sanırım bir şey olmaz."

"Öyle olana kadar. O zaman beni arayıp özür dileyeceksin." "Özür dilemek mi? Asla."

"Evet. Özür dileyeceksin."

"Belki de tüm kahveyi ben çalışıyordum," dedim omuz silkerek.

Parmağı koluma batırdı. "Bununla dalga geçme bile. Her sabah buraya gelirken kahve almak zorunda kaldım ve kafeyi çok sevmeme rağmen, burada bedavaya alabileceğim bir şey için beş dolar harcamak istemiyorum."

"Hiç evde kahve yapmayı denedin mi?" diye alay ederek, önümüzde konferans odasına giren üç öğretmeni gözetledim.

"Tamam, şey, ben Bryce'ı çok seviyorum, ama kahvesi berbat. Buranın yanmış kahvesinden bile daha kötü. Ve ona bunu söyleyip bu işi devralacak cesaretim yok. En iyisi kahveye yaklaşmamak."

"O zaman kabul edilebilir. İyi bir kız arkadaşlık yapıyorsun."

"Aynen! Beni anladın, Della."

"Kahve hakkında ne bulabileceğime bir bakayım, tamam mı? Dedektif şapkamı takayım."

Kolumu tuttu ve minnetle sıktı. "Sen en iyisin."

Gülümsedim ve onu konferans odasına kadar takip ettim. Burası çok kalabalık, son kalanlardanız herhalde. Odanın arkasına doğru iki sandalye bulduğumuzda birkaç çift göz üzerimize çevrildi. Burası yanmış kahve kokuyordu ve Daisy masadaki sürahiyi tiksintiyle bakarken gülmemeye çalıştım.

Penny'nin gelmesini beklerken oturarak beklediğimizi söyleyebiliriz. Penny geldiğinde, odadaki enerji aynı kalır, rahat ama meraklı. Kimse bunun ne hakkında olduğunu merak etmiyor gibi görünüyor, ama hepimiz eve gitmek için sabırsızlanıyoruz.

"Merhaba, millet. Bugün için kaldığınız için teşekkürler. Son dakika haberi olduğunu biliyorum ve çok uzun sürmeyeceğine söz veriyorum."

Daisy'ye bakıyorum ve onun da bana aynı şeyi yaptığını görüyorum. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle seğiriyor, sonra birlikte Penny'ye bakıyoruz.

"Hepinizin bildiği gibi, dün gece drive-in sineması yandı."

Dinlerken boğazım düğümlenir, rahatsızlık hissi sandalyemde kıpırdanmama neden olur

Penny kaşlarını çatarak bir bukle saçını kulağının arkasına itti. "Bu saatte siren seslerini duymak biraz şok edici olmuştur, ama kötü haberlerin arasında iyi haberler de var. Belediye Başkanı Lemieux, yeniden inşa için bir plan hazırladı. Bu yüzden hepinizin bu öğleden sonra buraya gelmenizi istedim. Yeniden inşa planının yanı sıra, okul da dahil olmak üzere toplumdan da yardım istedi."

"Affedersin Penny, belediye başkanı drive-in'in onarılmasını mı istiyor?" diye soruyorum, kendimi şaşırtarak.

Tüm odanın dikkati bana çevrilir ve hemen kaçmak isterim.

"Evet, istiyor ve çıkışta herkesin doldurması için bir gönüllü formu var. Yardımcı olmak isteyenler, lütfen isimlerini yazsınlar," diyor Penny, odaya bakarak.

Bu mantıklı değil. Drive-in neredeyse on yıldır terk edilmişken, bunu yirmi dört saatten az bir sürede nasıl anladılar? Ve bu kadar ayrıntılı bir planı nasıl yaptılar?

"Tam olarak ne için gönüllü olacağız?" diye sordu Daisy.

Penny cevap vermeden önce, sorusuna birkaç kişi onaylayarak mırıldanır. "Belediye başkanı, yeniden inşa masraflarının yarısından biraz fazlasını karşılayacak kadar bütçe ayırdı. Geri kalanı için, geri kalan masrafları karşılamak amacıyla bir dizi bağış toplama etkinliği ve topluluk etkinliği düzenlenecek. Gönüllüler arasında mümkün olduğunca çok sayıda kasaba sakini yer alacak."

"Yani, birkaç bağış toplama etkinliği düzenlemek için gönüllü olacağız?" Beşinci sınıf öğretmeni Claira sorar.

"Diğer görevlerin yanı sıra. Henüz tüm bilgilere sahip değilim, ancak yeterli sayıda gönüllü toplandığında, ayrıntılı bilgi vermek için belediye binasında bir toplantı yapılacaktır. Şu anda söyleyebileceğim, temel temizlik grupları ve bağış toplama etkinliklerini organize etmekten ve belediye başkanının ekibine rapor vermekten sorumlu diğer gruplar olacaktır."

Bu, uzun zamandır duyduğum en sıra dışı şey. Yanlış anlamayın, Bryce'ın babası Cherry Peak için verilebilecek en kötü belediye başkanı değil. Kasaba için harika şeyler yaptı, ama bizi de hayal kırıklığına uğrattı. Kimsenin umursamadığı drive-in yerine şu anda odaklanabileceği bir sürü şey var.

"Yardım etmek için kaydolmak isterseniz, çıkarken yapabilirsiniz. Yarın itibaren bir hafta boyunca formları personel odasında bulabilirsiniz," diye açıklıyor Penny.

Elindeki klipsli kağıt, odanın önündeki masanın üzerine, kahve sürahisinin hemen yanına yerleştirilmiş. Daisy yanıma eğilip masaya bakıyor.

"Sence onu kasten oraya koydu mu?" diye fısıldadı. "Belki de tüm kahveyi o çalıyordu."

Daisy'nin nefesini tutması o kadar gürültülü ki Penny bize dönüyor, ama bir şey söylemiyor. Daisy koltuğundan fırlarken ben gülmemeye çalışıyorum.

"Kimse adını ilk yazmayacaksa, ben yazayım." Ona bakıyorum.

"Bryce'ın adını da ekleyeceksin, değil mi?"

"Ve seninkini de," der ve kurnazca göz kırpar.

Cevabımı beklemeden sandalyelerin arasından geçip, dediği gibi formu ilk imzalayan kişi oldu. Bir isim yazarken, sonra bir tane daha, sonra *bir tane daha* yazarken onu dikkatle izledim. Benimki, hiç şüphe yoktu.

O bitirip dönünce iki personel daha ona katılır. Geri kalan öğretmenler ayağa kalkar, sonunda oturan tek kişi ben kalırım.

Son derece garip hissederek koltuğumdan kalkıp kot pantolonumu düzeltirim, zaten kalçama mükemmel oturmasına rağmen yukarı çekerim. Kimse beni izlemiyor ama izliyorlarmış gibi hissediyorum. İzliyorlar, yargılıyorlar, neden Daisy ile birlikte masada oturup bu proje için heyecanlanmıyorum diye analiz ediyorlar.

Liseden çok fazla arkadaşım beni hatırlıyor ve hatırlamayanlar da dedikodulardan duymuş. Küçük bir kasabada yaşıyorsanız, zaman insanların yaptığınız hataları veya yarattığınız dramaları unutmaya pek yardımcı olmuyor. Cherry Peak'te her şey kalıcıdır ve şu anda burada, üniversiteye gittiğimde kim olduğumu hatırlayan ve o kadını unutmak istemeyen çok fazla yüz var.

Bir zamanlar o, Darren'ın kız arkadaşıydı. Şimdi ise, onun bir kenara attığı kız.

Delaney'i bir insan olarak hiç umursamadılar. Darren'ın evliliği boyunca onunla konuşmayan kadın. Kahretsin, ben de onları görmekten çok korktuğum için tüm ailesini görmezden geldim, kalbimi acımasızca ikiye bölen bir evliliğe karışmak bir yana.

"Gitmeye hazır mısın, Della?"

Gözlerimi kırpıp kafamı boşaltıyorum. Daisy şimdi önümde duruyor, kaşlarını çatmamaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Evet. İkimizi de kaydettirdin mi?"

"Tabii ki. Ama istemiyorsan iptal edebilirim. Yine seni bir şeye zorladım, değil mi?"

Kafamı sallayıp kolunu ovuşturuyorum. "Hayır. Eğlenceli olabilir." "Emin misin?"

"Eminim."

Gözleri parlıyor, sözlerinden önce nasıl hissettiğini bana anlatıyor. "O zaman ben de heyecanlandım. Kasaba toplantısı ne zaman olacak acaba?"

"Belediye başkanının işleri ne kadar hızlı hallettiğini düşünürsek, çok uzun sürmez herhalde."

"Şüpheli konuşuyorsun."

Koluna dokunup, başka bir şey söylemeden benimle birlikte odadan çıkmasını teşvik ediyorum. Diğerleri çoktan dışarı çıkmaya başlamışlar ve Penny'nin son sözlerini kaçırmak istemem için biraz minnettar olmasam, bu kadar oyalanmak hoşuma gitmezdi.

Salona geri dönüp dışarı çıkarken, "Şüpheli değilim, sadece... şaşırdım. Her şeyi göz önüne alırsak, gerçekten çok uygunsuz, değil mi?" diyorum.

"Belki de başından beri plan böyleydi ve biz bilmiyorduk? Yangın işleri hızlandırmış olabilir."

"Evet, olabilir."

"En azından bir şans vermeliyiz. Drive-in'e tekrar gitmeyi çok isterim. Özellikle Bryce'la."

Kalbim aynı anda hem ısındı hem de sızladı. "Her zaman iyi bir randevu yeriydi."

"Aynen! Açıldığında çok küçüktüm, hiç gitme fırsatım olmadı, gerçekten. Biriyle çıkmak bir yana."

Yaş farkımız çoğu zaman fark edilmiyor, ama bu yüzden bazen Poppy veya Bryce'la konuşmaktan daha kolay Daisy'yle konuşabiliyorum.

Daisy, Darren'la birlikte olduğumu görmedi. Şu anda bildiği her şeyi Bryce'la birlikte olduktan sonra öğrendi, yani bizim geçmişimizin ayrıntılarını bilmiyor. Onun için drive-in sadece eğlenceli bir buluşma yeri. Ama benim ve onların grubundaki herkes için, Darren'a aşık olduğum ve dört yıl boyunca parmağımdan çıkarmadığım yüzüğü taktığı yer.

"Harika bir yerdi, Daisy. Haklısın. Burayı herkesin aklına geri getirmek için bir yenileme gerekebilir," diyorum ona.

Bana gülümseyerek okul kapısını açar. "Bu gerçekten çok eğlenceli olacak. Kemiklerimde hissediyorum."

Ona muhtemelen uğursuzluk getirdiğini söylemeye gönlüm el vermiyor.

DARREN

SASHA'NIN BANA GÖNDERDİĞİ FOTOĞRAFA BAKARKEN BIRAMI AVUÇLARIMIN İÇİNDE SIKIŞTIRIYORUM.

Peakside'daki masada etrafımda duyulan sohbet sesleri boğuk geliyor, yine duymazdan geliyorum.

Abbie, ev sinema sistemindeki büyük bir koltukta oturuyor. Beş parmağı popcorn kovalarının içindeyken kameraya gülümsüyor. Onun böyle gülümsemesini çok seviyorum, ama Brad'in evinde onu gördüğümde her zamanki gibi kıskançlık duyuyorum.

Sasha'nın nişanlısı, uzun ve başarılı bir emlak kariyerinin ardından çok zengin ve bunu herkese göstermek için oyuncak ve lüks eşyalardan da eksik değil. Bryce, Sasha'nın bizim birlikte olduğumuz yıllarda belli bir tipte erkeklerden hoşlanmaya başladığını söylemeyi çok seviyor. Brad'i bana benzediği için seçmediğini çok iyi biliyorum.

O benden nefret ediyor. Uzun zamandır nefret ediyor.

Aslında, onu seçmesinin sebebi muhtemelen benim daha başarılı bir versiyonu olmasıdır. Tabii bu benimle bir ilgisi varsa, ki onun için genellikle vardır. Bu artık bir gelenek haline geldi.

"Bu benim güzel yeğenim mi?" diye soruyor Poppy, telefonuma gizlice bakarak. Ben ve Garrison'ın arasında sıkışmış, bütün gece çok meraklı davrandı.

Telefonumun kaç kez çaldığını ve kime mesaj attığımı kaç kez sorduğunu sayamadım.

Ekranı ona doğru eğip fotoğrafı düzgün görebilmesini sağlıyorum. "O." "Oh. Brad'deymiş."

"Haydi ama Pops. Daha da hayal kırıklığı yaratma," diye Anna alay ediyor.

Cherry Peak'in yerli country yıldızının karısı, kız kardeşime gülümsüyor, gözlerinin kenarları mizahla kırışıyor. Kocasını Brody'ye bakıyorum, onu cesurca izlerken bir yudum bira içiyor. Bu bakış neredeyse çok samimi, bu yüzden gözlerimi masanın ucuna çeviriyorum, Bryce ve Daisy, Johnny ve Rory'nin yanındaki tek sandalyeye oturmuşlar.

En iyi arkadaşım, elleri Daisy'nin bacaklarında dolaşmasına rağmen gözleri zaten benim üzerimde. Kaşlarımı kaldırıyorum. Bryce de aynısını yapıyor. Somurtuyorum. Bryce taklit ediyor.

"Bu iğrenç," diyor Bryce, kaşları hala kalkık ve dudakları düz.

Daisy başını sallar. "Abbie'nin üvey babası Frosty için böyle konuşamazsın."

"Söyleyebilirim ve söyleyeceğim. O bir pislik. Darren'ın yanına sadece yüzüne bir şey sürmek için yaklaşıyor. Yoksa neden Abbie'ye zaten sahip olduğu her şeyin daha iyi versiyonlarını gönderip onu eve gönderiyor?"

Yutkunarak, köpüklü birayla kurumuş boğazımı yatıştırırım.

"Çünkü servetini gösteriş yapmak için," diye mırıldanır Garrison, bunun ne anlama geldiğini hepimizden daha iyi biliyor.

"Sence drive-in'in yenilenmesine yardım edecekler mi?" diye sorar Johnny.

Uzun saçlı kovboya bakıyorum ve birdenbire onun geçen cumartesi gününden daha yaşlı görüldüğünü fark ediyorum. Daisy'nin ikiz kardeşi bizden çok da küçük değil, ama Daisy'nin gözlerinde her zaman bir olgunluk varken, Johnny'nin gözleri her zaman parlak bir yaşam ve özgürlük duygusuyla doluydu ve bu beni bir süreliğine korkutmuştu.

O, hiçbir şeyi ciddiye almayan ve sadece eğlenmek isteyen biri gibi davranan adamdı. Bizim grup, onun ilgisinin sadece bundan ibaret olmadığını çabucak anladı ve Aurora, yani Rory, kasabaya geldiğinde, onu yanlış değerlendirdiğim gün gibi ortaya çıktı. Son birkaç yılda arkadaşlığımız giderek güçlendi ve Sasha'nın nişanıyla uğraşırken son birkaç yılda büyük bir sıçrama yaptı. Johnny'ye Brody ve hatta Garrison kadar güveniyorum. Bu her şeyi açıklıyor.

Brody kahkahayla güldü. "Hayatta olmaz. Garry'nin bile çöp toplamaya yardım etmeyi teklif edeceğini sanmıyorum."

"Çöp torbasını doldurmak için gayet yetenekliyim, Brody," diye Garrison sertçe cevap verdi.

Poppy onun yanağına bir öpücük kondurur ve elini koluna doğru kaydırır. "Adamımı zorbalık yapmayın, çocuklar. Son zamanlarda ne kadar becerikli olduğunı görseniz şaşırırsınız."

"Bunu öğrenmek istemiyorum," diyorum, yüzüm tiksinti ile buruşuyor.

Johnny, Rory'yi kucağında düzeltir ve çenesini onun omzuna dayar. Rory benimle göz göze gelir ve "Sen yardım etmeyecek misin, Darren? Tüm istasyonun yardım edeceğini duydum," der.

"Evet, Caleb hepimizi kaydettirdi. Diğerleri de geliyor mu?"

"Evet! Şehir merkezindeki tüm iş yerlerine gönüllü formu doldurtum," dedi Anna.

Brody kolunu kabinin arkasına uzatıp Anna'nın omuzlarına koyar. "Wanda'nın geri döndüğü söylentisi var. O da kaydoldu mu?"

"Henüz ne evet ne hayır diyebilirim," diye cevapladı Rory.

Brody dışında country müziğin en büyük isimlerinden birinin kızı olan Wanda Rose'un üvey kız kardeşi olan Rory, onun nerede olduğu konusunda bizden daha fazla bilgiye sahip. Wanda birkaç yıl önce Toronto'ya gitmek için ayrılmış ve o zamandan beri geri dönmemişti. En azından şimdiye kadar.

Cherry Peak dedikoduyu sever ve Wanda Rose'un beklenmedik dönüşü de buna bir istisna değildir.

"O zaman yeterince yardım olmalı. Belediye başkanının bu konuyla ilgilenmesine şaşırdım," diyor Brody.

Anna onaylayarak başını sallar ve Bryce'a bakar. "Onunla bu konuyu konuştun mu, Ice?"

Bryce gözünü bile kırpmadan cevaplar: "Kısaca."

"Kısaca mı? Ve bu onu ikna etmeye yetti mi?" Johnny inanmayarak sorar.

"Evet."

Onların sorularına ve Bryce'ın çok bariz yalanına karşı tüm tepkilerimi saklıyorum. İkimiz de onun, yıllarca karısının kızını ezmesine izin verdikten sonra, kızının sevgisini geri kazanmak için kabul ettiğini biliyoruz. O bunu bizim lehimize kullandı, ama yine de hiç kolay olmadı.

Ve onun bunu benim için yaptığını biliyorum.

"Tamam. Sana inanmak zorundayız," diyor Johnny.

Bryce ona orta parmağını gösterdi. "En çok çalışmak isteyen sen gibisin."

"Zor işlerden hiç korkmadım, Ice," diye karşılık verir ve hızlıca göz kırpar.

"Ben şahsen bunun çok eğlenceli olacağını düşünüyorum. Hepimiz evlenip binlerce bebek yapmaya başlamadan önce son bir eğlence gibi," diyor Daisy coşkuyla.

Bryce'ın kolu onu daha sıkı sarar, gözlerinde bir anlık hayranlık belirir ve kaybolur. "Onu duydun."

"Bebeklerden bahsetmeden önce Darren'ı bir randevuya çıkarmaya odaklansak nasıl olur? Onun yapması gerekenler var," diyor Brody, sesindeki keskinlik bana Bryce'ın Into The Shade açılışında yaptığımız kısa sohbeti hatırlatıyor.

"Bu sabah kahvene kim işedi?" "Hayat," diye mırıldanıyorum.

"O zaman siktir et. O yalnız. Git konuş onunla."

Kimin hakkında konuştuğunu bilmiyormuş gibi davranmıyorum. Tam olarak elli dört dakika önce buraya geldiğinden beri ona bakıyorum.

"Söylemesem daha iyi."

"Neden? Kendini ortaya atmak istemediğin için mi?" diye soruyor.

"Bugün Bryce'ın günü. Benim değil."

"Bryce burada bile değil. Son bir saattir geçici dövmeler yapıyor."

Biliyorum. Etrafında dolanmayı kesmezsem burnumun ucuna da yapacağını söyledi.

Delaney kapıdan içeri girdiğinden beri, kendime tekrar tekrar söylediğim önceden prova ettiğim sözlerin hiçbirisi anlam ifade etmiyordu. Hepsi yok olup gitmiş, beynim boşalmıştı. Evet, Bryce'ı utanmadan kalkan olarak kullanıyordum.

Ama bu, ona bakmamı engellemedi. Kendimi durduramıyordum. Uzun zamandır onun çillerini ve platin saçlarını görememişken, beklenmedik bir bakış beni daha fazlasını istemeye itti. Sanki Dünya rotasından sapmış ve sonunda yeniden hizaya girmişti. Sanki penceresiz bir odada yaşıyormuşum ve sonunda güneşi tekrar görmüşüm gibi.

"Bir gün, tek başına gelmeyi bırakacak," diyor Brody, sesi alçak.

Aniden gelen mide bulantısı nedeniyle kaslarım gerildi ve zorla konuşmaya başladım. "Gelecek."

"Ve o zaman, sen bu konuda hiçbir şey yapamayacaksın," diye ekledi.

"Bu adil olur. Ben Sasha'yla birlikteydim."

"Ve o süre boyunca mutsuzdun. O zamanlar ne kadar kötü olduğunu ya da seni tanıyan herkes için bunun ne kadar açık olduğunu hiç kabul etmedin bence."

"O artık geçmişte kaldı. Ne önemi var ki? Benden eski kız arkadaşımın yanına gidip ne yapmamı istiyorsun, Brody? Büyükkannesini kaybettikten sonra iyi olup olmadığını mı sorayım? Bu kasabada tek kalan kişiyi? İki hafta önce yapmam gerekirken yapmadım."

"Eminim senden duymaktan memnun olur. Özellikle de senden."

Midem bulanıyor, boğazıma sıcaklık yükseliyor. "Buraya tek başına geldi, arkadaşlarım ve ailelerimizle çevriliydi. Bunu Bryce ve hayatımızdaki kadınlar için yaptı, çünkü onlar ondan bunu istediler. Benim bu iyiliği mahvetmeye ve bunu kendime mal etmeye hakkım yok."

Brody elini omzuma koydu ve beni sıkıca çekti. "O zaman bunu onun için yap. Hepsi bu. Sonra unut gitsin. Büyükkannesinin vefatını duyduğumuzdan beri ona ulaşmadığın için açıkça üzülüyorsun."

"Tamam. Evet. O zaman sen de unut," diye talep ettim.

Yüzünde hiçbir ifade yok. "Şimdilik."

Şapkamın kenarını düzelterip, Delaney'nin hala durduğu yere bakıyorum. İçimde ıslak Pop Rocks gibi cızırdayan suçluluk ve korkuyu bastırarak, Brody'nin yanından geçip onun yönüne doğru ilerliyorum.

Her adım ağır ve sanki ayakkabılarımın içinde taze çimento var gibi hissediyorum. Bana ve gittiğim yere bakıp sonra dönüp birine fısıldayan birkaç grup insanın yanından geçiyorum. Dişlerimi sıkıp hepsini görmezden geliyorum. Bryce veya Poppy benimle olsaydı, onlara siktirip gitmelerini söylerlerdi. Son on yıldır benim için yaptıkları şey bu, her seferinde beni savunmalarına ihtiyacım olmasa da. Beni hiç tanımayanların seslerini duymazdan gelmek artık benim için ikinci bir doğa haline geldi.

Koyu yeşil gözler bana doğru çevrilir. O basit bakışın duygusal ağırlığı altında mücadele ederek adımlarımı yavaşlatırım. Delaney banyo kapısının yanındaki yerinde dikleşip ifadesini kapatınca kaburgalarım kalbime batar. Giydikleri akıcı turuncu etek, bana doğru dönüp bana bakmayacak şekilde yeterince dönüp hareket edince baldırlarına değişiyor.

Bunu, bu konuşmanın iyi gitmeyeceğinin bir işareti olarak almalıydım.

İçgüdülerimi dinlemek yerine kaldım ve ardından gelen sözler kalbimi yeniden parçaladı. Bunun bir daha olmasına izin veremem. İlk ayrılıktan henüz iyileşmemişken olmaz. Bryce'ın drive-in'i yeniden inşa etme fikrine katılmak çok düşüncesizceydi. Yine de, henüz vazgeçemedim.

Delaney Brooks benim ilk, son ve tek aşkım olabilir, ama onun sadece bu kadar olacağına inanmayı reddediyorum.

"Son hatırladığım kadarıyla, ikimizden ilk aşık olan bendim," diyorum. Bryce'ın şaşkınlığı Brody'ninkiyle aynı. İlk konuşan Poppy oluyor.

"Vay canına! Artık büyük aşkını unutmaya çalışmıyorsun demek?"

"Öyle demedim."

"Söylemene gerek yoktu. Hepimiz neyden ya da *kimden* bahsettiğini biliyoruz," diye alay ediyor Johnny.

Şimdi Daisy'ye bakıyorum, Delaney'e en yakın olanın o olduğunu herkesten iyi biliyorum.

Bekleyen gözlerimle karşılaşır ve anlamlı bir gülümsemeyle karşılık verir. "Peki, yeniden inşa etmeye devam edelim."

10

ON İKİ YIL ÖNCE

DELANEY

"DARREN SENİ GÖRÜNCE BAYILACAK," DIYE BAĞIRDI POPPY.

Yüzüm kızarır, makyaj aynasında kendime bakarım. "Sence öyle mi? Fazla mı abarttım? Önceki elbiseyi giysem mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Baloda en güzel kız sen olacaksın. Gelecek yıl benim balomda senin yarısı kadar güzel olursam, birini bulmakta hiç sorun yaşamam."

"Sen zaten çok güzelsin, Poppy."

Darren'ın kız kardeşi bana yumuşak bir gülümseme atar. "Biliyorum. Son birkaç haftadır vücudumu yeniden sevmeye başladım. Çok güzel."

"Öyle. Sen de öyle."

"Neyse, bu benim ve güzelliğimle ilgili değil. Seninle ilgili," diyor.

Gülerek en sevdiğim nude rujun kapağını açtım. "Ve Darren." "Balo kardeşimle ilgili değil. Biz olmasaydık, o buketlerin varlığından bile haberi olmazdı."

"Bu çok tipik bir ergen erkek sorunu değil mi?" diyorum, rujun pürüzsüz kenarını alt dudağımın üzerinde gezdirerek. "Grayson da bilmiyordu."

Küçük kardeşim, bu konuyu açıp ona sorduğumda hiç umursamamıştı. Oyun kumandasına dalmış, çok meşguldü.

"Muhtemelen. Ergen erkekler berbat. Bryce'ın baloya kimseyi götürmeyeceğinden eminim. Kardeşimle gerçekten şanslısın."

"Onun duymasın," diye şaka yapıyorum. Aynadaki yansımama son bir kez bakıp derin bir nefes alıyorum. "Kendimi tanıyamıyorum, Pops. Saç ve makyajım harika olmuş."

Koyu kırmızı saçlarını omzunun üzerinden attı. "Teşekkürler, teşekkürler. Ben doğuştan yetenekliyim."

"Darren'ın gerçekten beğeneceğini düşünüyor musun?"

Kendime, birlikte geçirdiğimiz yüzlerce geceden sadece bir gecesi olduğunu söylemeye çalıştım, ama kalbim hala hızla atmaya devam ediyor. Poppy'nin yardımını istemedim sadece benden daha iyi yapacağını bildiğim için değil, bu gece onun arkadaşlığına ihtiyacım olduğu için. Benden bir buçuk yaş küçük olmasına rağmen, hala bu şehirdeki en iyi arkadaşım.

Dürüst ve nazik olmasının yanı sıra, Darren'la birlikte olduğum yıllar boyunca beni bir kardeş gibi tanıdı. Birbirimizin yanında kendimiz gibi davranıyoruz ve ona, kardeşi kadar minnettarım.

"Karton kutuyla gelesen bile sana dünyanın en güzel kızı olduğunu söylerdi," diyor Poppy.

Saçlarım kıvrılmış ve yarısı toplanmış, yüzümü çerçevelemek için birkaç tel bırakılmış. Bir teli çekip, "Biliyorum, söylerdi. Ama bu doğru olduğu anlamına gelmez," diyorum.

"Hayır, kesinlikle söylerdi. Sana deli gibi aşık. Şimdi kalk ve bir tur dön de kıyafetinizi görebileyim."

Gözlerimi devirip sırtarak dediklerini yapıyorum. Ayakkabılarımı giymek için uğraşmama rağmen topuklarım biraz sallanıyor, kollarımı kaldırıp dengesiz bir şekilde dönmeye başlıyorum. Derin yeşil, payetli elbisem vücuduma o kadar dar ki, hareket ederken göğüslerim sıkıca kapalı kalıyor. Poppy tezahürat yapmaya başlayınca kahkahalar patlıyor.

Dengemi kaybedip ona tutunarak kendimi dengelemek için kollarını kullanırken, kahkahalarımız karışıp açık pencereden dışarıya yayılır. Poppy bu fırsatı değerlendirip beni kendine çekerek sarar. Birbirimize sıkıca sarılırız.

"Oh, tüm eğlenceyi kaçırdım, değil mi?"

Poppy'nin omzunun üzerinden bakınca büyükannemin bizi izlediğini görüyorum. Gülümsemem bir şekilde daha da genişliyor.

"Gelmişsin," diyorum, Poppy beni bırakırken.

Büyükannem dilini şaklatıyor. "Benden şüphe mi ettin?" "Hayır. Ama ne kadar zor olduğunu biliyorum..."

Başını sertçe sallar ve beni kendine çeker. Dudakları yanağıma değmeden önce beni kol mesafesine çekip bana yukarı ve aşağı bakan bir bakış atar.

"Sen bir hayalsin, Laney. Oğlun için bir rüya."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman geliyor?"

Poppy telefonunu havada sallayarak dikkatimizi çekti. "Dışarıda!
Bu tatbikat değil. Dışarıda!"

"O zaman aşağı inip onu karşılamalısın," diyor büyükannem.

"Ya da sen burada kal, ben aşağı inip onu karşılarım. Merdivenlerden inerken seni videoya çekebiliriz, bir gün düğününde izleyebilirsin. Oh, kendimi ürperttüm," der Poppy, gözleri kalp şeklinde.

Dudaklarımı kıvırıyorum. "Bu biraz klişe değil mi?"

"Klişe mi? On beş yaşından beri çıktığın çocukla baloya gidiyorsun. Parmağında söz yüzüğü var, Delaney. Alınma ama bundan daha klişe ne olabilir ki?"

"Haklı," diye araya girer büyükannem, elini başımın üstüne koyarak.

Nefes verip, sol parmağımdaki ince yüzüğü otomatik olarak çeviriyorum. "Tamam. Ama en azından ona gitmekten vazgeçmediğimi söyle."

"Anlaştık," der Poppy, kapı zili çalarken. "Hazır olunca seni aşağı çağırırım!"

Tartışmadan onu bırakırım ve büyükannem kolunu omuzlarıma dolamıştır. Pazımı okşayan yatıştırıcı hareketi beni biraz rahatlatır.

"Ailen bugün burada olup seni görmek istiyordu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Bunu başarmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu."

Büyükannem içini çekip, yaşlı bir kadının yapabileceğinden daha sıkı sarılır. "Sen benim kızımsın, Laney. Seninle gurur duyuyorum, onlar da öyle. Bir gün hepimiz burada toplanıp seni ve yaşayacağın güzel hayatı kutlayacağız."

"Biliyorum. Mezuniyet töreninde videodan onların tezahüratlarını tüm salon duyabilirdi."

"İyi."

Ebeveynlerimin beni dünyayı dolaşmaya zorlayan işleri olmasını istemezdim, ama bu sayede böyle bir çocukluk geçirdim. Bu hafta burada değil de Londra'da olmaları, mezuniyetimi izleyememeleri ve

tek baloma katılamayacak olmaları ilk başta canımı sıktı, ama sonra olabilselerdi burada olacaklarını hatırladım.

Ve yanımda büyükannem ve Grayson var. Darren, Poppy ve tüm Huntsly ailesi de cabası.

"Hadi Darren'ı görmeye gidelim, ne dersin?"

Karnımda kelebekler uçuşuyor. Gülümsememin yayılmasını engelleyemiyorum.

"Evet, zamanı geldi," diye ekledi, tepkimi fark ederek.

Yatak odamdan çıkıyoruz ve merdivenlere yaklaştıkça kolunu biraz daha sıkı tutuyorum. Darren'ın sesi bana ulaşıyor.

"Heyecan yaratmaya çalışıyorsan Poppy, daha fazla dayanamayacağım."

"Buna değecek."

"Biliyorum. O her şeye değer."

Bunu duyduktan sonra daha fazla bekleyemem. Büyükannemin kolunu bırakıp koridordan koşarak aşağı inerim. İlk basamağa ayak basarken hala sersem gibiyim ve en sevdiğim kahverengi gözleri görür görmez donakalırım.

Darren bana bakarken dudakları aralanır, kravatıyla oynayan eli düşer ve uyluğuna vurur. Zaman sanki bize birbirimize bakmak için bir an vermek istercesine durur. Yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatırken. Bir basamak kadar uzaklıkta dururuz, gözlerimiz dolaşır ve içimizde sakladığımız kelimeleri ortaya çıkarır.

Onun uyluğunu çimdiklediğini görmek için bakışlarımı indirdiğimde, ağzımın köşesi yukarı kıvrılır. Boğazı titrer, boynu ve kulakları kızarır. Bir anda, elimi eline alır.

Son basamaktan iner ve parmak uçlarımda yükselirim, o da elini yanağıma koyar. Parmaklarını zonklayan nabzımın üzerinden aşağı kaydırır ve boynumun arkasına koyar, beni orada tutar.

"Seninle evlenmeme izin ver, Delaney Marie Brooks."

Takım elbisesinin ceketinin beline yapıştım ve ağır kirpiklerimi kırıştırdım. "Dört yıl beklememiz gerektiğini biliyorsun."

"Dört yıl çok uzun, Elle." "Sadece böyle yaparsan ciddi olduğunu anlarım."

Burnuma üflediği nefesim beni okşadı ve eğilip beni öptü.

Aç aç, çaresiz, ama hiçbir şey onu endişelendiren endişelendirecek
olacak benim büyükannemin
hayat boyu iz bırakacağından endişeleniyorum. Ben de aynı şekilde cevap
veriyorum, umarım o da benim

duyduğumu hissetmesini umarak aynı şekilde cevap veriyorum. Üç yıl önce, kimse, hatta biz bile bunun çabuk sönecek bir aşktan öteye gitmeyeceğini düşünürken, bana kız arkadaşı olmamı istediği günden beri ona verdiğim söz. On beş yaşındaki gençlerden beklenen tek şey budur, ama bizimki tam tersiydi.

Dokuz yaşındaki Delaney'i futbol sahasında çim lekeli, derisi sıyrılmış dizini elinde bir kitapla emzirirken gördüğü anda, onun bir aşktan çok daha fazlası olacağını anlamıştım. Bizim yaşımızdaki diğer tüm erkeklerin aksine, o beni gördü ve okula koştu, sonra elinde kocaman bir yığın ıslak kağıt havluyla geri geldi. Önümde yere çöktü ve futbol öğrenirken kaç kez aynı şeyi yaptığını anlatırken, cildimdeki kan ve çim lekelerini temizlemeye başladı. Kitaplarım dikkatini çekti ve birdenbire, bir sonraki Noel'de bana serinin geri kalanını hediye etti.

O zaman ona pek bir şey söylemedim, ama o günden itibaren birbirimizden ayrılmaz olduk.

"Dört yıl," diye pes etti, sözleri dudaklarımda yankılandı.

Dudaklarında kalan çıplak ruj izini başparmağımla silip, onu yalamaya çalıştığında gülüyorum. "Bu geceye odaklanalım. Yarın ya da dört yıl sonra değil. Sadece bu gece."

"Ne istersen, bebeğim." "Her şeyi mi?"

Gözlerinde ateş parladı. Başımın arkasını okşadı, Poppy'nin daha önce yaptığı narin bukleleri ve saç tokalarıyla oynadı. Onun alaycı dokunuşuna yaslandım ve parmaklarımı jöleli saçlarının üzerinden geçirdim.

"Unuttuysan diye söylüyorum, ben hala buradayım. Büyükanнем de öyle. Bu kadar tatlı bir yaşlı kadını aşk sözlerinle gerçekten incitmek istiyor musun?" Poppy araya girer.

Büyükanнемin kahkahası her zamanki gibi boğuk ama nazik. "Ben namuscu değilim, Poppy. Bırak birbirlerini sevsinler. Bir gün sen de kendi seçtiğin biriyle aynı şeyi yapacaksın."

Darren alaycı sözlerle rağmen memnun bir şekilde bana bakar. Sanki sonsuza kadar sadece bunu yapmakla yetinecekmiş gibi.

"Harika görünüyorsun, Elle. Seni hak etmek için ne yaptım ya da hayatımın bu kadar erken bir döneminde bulduğum için ne yaptım bilmiyorum, ama bunu yaptığım için gerçekten çok minnettarım."

Taze manikürlü tırnağımla onun uzun ve güçlü burnunu izliyorum. "Bu gece seni dansa kaldırdığımda bana ne kadar minnettar olduğunu gösterebilirsin."

"Ya ben zaten seninle dans etmek istiyorsam?"

"O zaman seni seviyorum derim," diye düşünürken, o belimden tutup beni kendine çekip öperken ona bir öpücük veriyorum.

"Korsajı hatırladın mı?" diye sorar Poppy.

Darren'dan gözlerimi ayırıp kız kardeşine bakıyorum ve onun yüzüne kaldırdığı telefonu fark ediyorum. Darren beni bırakıp giriş masasına dönüyor. Bana tekrar döndüğünde, elinde kocaman beyaz bir çiçek var.

"Bugün on bin kez almamı hatırlattın, Pops," diyor.

Elimi ona uzattım ve o da çiçeği ve siyah bandını bileğime taktı. Gözleri parmağımdaki yüzüğe takıldı, sonra tekrar bana baktı. Sırtarak Poppy'ye parmaklarımı salladım.

"Bunu seçmesine yardım ettin mi?"

"Yardım *etmedi*," diye Darren onun yerine cevap verdi. "Öyle bir şey yaparsa diye." Poppy alaycı bir şekilde güldü. "Asla yapmam."

Darren kadar iyi biliyorum ki, kardeşini böyle bir şeyle alay etmek Poppy'nin yapacağı bir şey.

"Hadi fotoğraf çekilelim. Annen sürekli istiyor," diyor büyükannem koluma dokunarak.

Heyecan içimi kaplıyor. "Tamam, ama saçma pozlar yok, tamam mı?"

Büyükannem beni duymazdan gelip işine koyulur. Darren, elbisenin düşük kesimli sırtını izler ve ben, kolumu onun önüne dolayarak, elimi ceketinin altına sokarak titrerim.

"Sıkıcı pozlar en iyi yaşılanıyor," diye fısıldadı, dudakları kulağıma değiyordu.

"Tamam. Ama yeni evimizi inşa ettikten sonra bir tanesini asacak kadar sevmeliyiz."

"Anlaştık, Elle."

11

ŞİMDİ

DARREN

ABBİE BİLEĞİNDEKİ BONCUKLU BİLEZİĞİ KOPARIR VE KOLTUKLARIN ARASINA EĞİLİR koltukların arasına uzanarak konsolda tuttuğum likörlü şeker torbasını alır. Koltuğuna geri yaslandığında, açık pencereden esen rüzgâr saçlarını savurur. Arka aynadan onu likörlü şekerin ucunu çiğnerken izlerim ve sonra dikkatimi kasaba dışındaki boş tarlalara veririm.

"Ya onları saklasaydım?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

"Sen sevmiyorsun ki. Neden hep arabada duruyorlar?"

"Sevmediğimi nereden biliyorsun?"

Çenesini öne çıkarır ve likörlü şekerden bir parça daha koparır. "Çünkü hiç yemiyorsun."

"Belki yalnızken yerim, böylece şu anda yaptığın gibi çalamazsın," diye karşılık veriyorum ve ana yoldan sapıyorum.

Arabayı yavaşlatırken lastiklerin altında çakıl sesleri duyuldu. Aniden, en son yapmak istediğim şey şekerle dalga geçmekti. Ama kızımı korkutmadan kayıtsız maskemden çıkmamın imkânı yoktu.

Onun bildiği kadarıyla, drive-in benim gençlik yıllarımda sadece eğlenmek için gidilen bir yerdi. Bugün buradayız çünkü Caleb istasyondaki herkese gönüllü olarak yardım etmemizi istedi. Bu fikirle *hiçbir* ilgim yok çünkü Sasha başka bir hikaye duyarsa... şu anda bu konuyla uğraşmak istemiyorum.

"Burası çok kalabalık," diyor Abbie.

"Kasabanın çoğu yeniden inşa çalışmalarına katılıyor."

"Tamir edildikten sonra buraya gelip film izleyebilecek miyiz?"

Midem sıkışır, dilimde hemen bir cevap gelir. Yutkunurum. "Tabii."

"Harika!"

Bu kadar kolay ikna olan kızım koltuğunda biraz daha yukarı çıkıp başını pencereden dışarıya doğru uzatıyor. Park yerinde duran araçların sayısı beni biraz şaşırtıyor. Bryce burada çok insan olacağını söylemişti ama sanırım ona tam olarak inanmamışım.

Johnny'nin arabasının yanında Brody'nin kamyonetini ve birkaç sıra ileride Bryce'ın arabasını görüyorum. Her sabah Abbie'yi okula bıraktığımda okulun otoparkında gördüğüm aynı gümüş rengi arabayı ararken avuçlarım terlemeye başlıyor, çünkü şu anda yapabileceğim tek şeyin bu olduğuna kendimi ikna ettim.

Delaney'i lanet bir sapık gibi izlemeye devam etmek.

Bulabildiğim en yakın boş yere park ettim, sinirlerimi kontrol altına aldım ve şimdilik bir kenara attım.

"Tamam, bugün kaçma, unutma. İtfaiye enkazı temizlemiş ama hala bir şeyler kalmış olabilir," diyorum.

"Çivi gibi mi?"

Kısa bir an tereddüt ediyorum, o korkunç olasılığı kafamda canlandırıyorum. "Çiviye basmaktan daha az tehlikeli bir şey düşünmüştüm, ama evet, sanırım çivi gibi bir şey."

"Dikkatli olacağım," diye yemin ediyor, şekerini bitirmiş.

Anahtarı kontaktan çekip kapıları açtım. "Ciddi misin?" "Yemin ederim," diye gülümseyerek söz verdi.

"Öyleyse sana güveniyorum. Gidelim."

Aynı anda arabadan ineriz ve o, üç yıl önce yapacağı gibi hemen uzaklaşmaz. Bunun yerine, bacaklarına vurur ve bana bakarak ne yapacağımızı sorar.

"Teyzelerini arayalım."

O da onaylayarak mırıldanır. "Pops teyzenin arabasını görmedim."

"Garrison bu yollarda kirlenmesini istememiş olabilir."

"Geçen sefer onların evindeyken pencerelere silinebilir kalemle yazmama izin vermişti."

Durup ona baktım. "Öyle mi?"

"Evet. Sonra da yıkamama yardım etti."

“O zaman yanılmışım.”

Abbie'nin gülümsemesi parıldadı. "İşimiz bittiğinde Slurpee alabilir miyiz?"

"Tabii, tatlım. Şimdilik bugün burada ne yapacağımıza odaklanalım."

Elimi onun başının arkasına koyup saçlarını okşadım. O da nefesini verip elimi itti, ama gülümsemesi hala yüzündeydi.

"Artık çocuk değilim," diyor sert bir şekilde.

"Sen benim için her zaman çocuk olacaksın. Daha çok benim

küçük kızım gibi." "Evet, evet."

"İşte buradasın. Nerede kalıyordun?" Bryce azarladı.

Dönerek, ona zoraki bir gülümseme atıyorum. Abbie beni tamamen terk edip en iyi arkadaşımın yanına gidiyor. Birkaç adım ötede Bryce'a katılıyor ve ona her zamanki gibi sarılıyor.

"Merhaba!"

Bryce, sevgi dolu hareket karşısında omuzlarındaki gerginliği gevşetir ve kollarını yavaşça küçük kızın etrafına indirir. Abbie'nin başının üzerinden benimle göz göze gelir ve kaşlarını kaldırır.

"Baban evden çıkmak için ne kadar uğraştı, Abs?" diye sorar.

Soru aslında bana yöneltilmişti, ama ben cevap vermemek için kendimi tutuyorum ve kızımın cevap vermesine izin veriyorum.

Abbie bir adım geri çekilir ve göğsüme bakar. "Üç kez gömlek değiştirdi."

"Yanlış." Aslında dört kez değiştirmişti.

"Kızına yalancı deme," der Bryce. Abbie dudaklarını bükerek, "Evet, baba. Bana yalancı deme."

"Onu bana karşı kışkırtma, Bryce. Yoksa her gece bilezik yaparken yanında olan sen olursun."

Bryce'ın yüzü soldu, mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Siktir git."

"Sorun değil. 'Siktir'in kötü bir kelime olduğunu biliyorum," der Abbie, koluna elini koyarak Bryce'ı sakinleştirir.

Kahkahayı zorla bastırıyorum. "Abbie. Öyle söyleme." "Ne dedin? Siktir mi?" diye soruyor, başını eğerek.

"Evet! Siktir deme, yoksa annen yeni kelimelerini benden öğrenecek."

"Eh, suçu bana atarsın," diyor Bryce. Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "O daha kötü olabilir." "Anneme söylemem," diyor Abbie.

Uzun bir nefes vererek, "Bu konuyu bırakıp devam edelim mi? Şimdi nereye gidiyoruz, Bryce? Check-in gibi bir şey var mı?" "Babam birkaç dakika sonra konuşma yapacak ve ben ödevimin ne olduğunu zaten biliyorum. görevin ne olduğunu biliyorum."

"Herkesi organize mi ettin?"

Gözlerini devirdi. "Sürprizin çok incitici."

Bryce ve sosyal etkinlikler her zaman uyuşmaz, hele ki bunun gibi etkinlikler. O, benim sürprizimin haklı olduğunu benden daha iyi bilir.

"Ne yapacağız, teyze?" diye sorar Abbie.

Bryce dikkatini benden yavaşça uzaklaştırır, böylece henüz kurtulmadığımı anlamamı sağlar. "Okuldaki diğer öğrencilerle birlikte drive-in'i tanıtmak için posterler yapacaksınız."

"Gerçekten mi? Harika! Babam da yardım edecek mi?" Başını çevirip bana bakar. "Sen de bana yardım edecek misin?"

"Baban başka bir ekipte çalışacak, ufaklık," diye cevaplar Bryce.

"Ben mi?"

Gözlerini kısarak, sanki ona böyle bir şey sorduğuma inanamıyormuş gibi bakıyor. "Evet."

"Harika," diyorum.

"Şimdi yardım edebilir miyim?" diye sorar Abbie, diğer çocukları aramak için sahayı gözlerken yerinde zıplayarak.

"Seni oraya götürebiliriz. Sonra babanı da grubuna götürürüm."

"Harika."

Açık otoparkta bir araba kapısı kapanır ve midem sıçrar. Delaney'i henüz görmedim. Tarladaki odun yığınının yanında ya da solundaki parlak turuncu çadırın yanında da yok. Cherry Peak küçük bir yer, ama buradaki kalabalığın içinde onu yüz kat daha fazla görebilirim. Sadece bu da değil, çakıl yola adımımı attığım anda onun varlığını hissederdim. Zihnimin arkasında ya da kaburgalarımın arasında bir gıdıklanma gibi hissederdim.

Bu yüzden kapıyı kapatanın o olduğunu biliyorum.

Dönüp hissettiğimi görerek doğrulamak yerine, Bryce'ın bekleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum ve donup kalıyorum. O benden çok daha kendinden emin. Sadece bu yeniden inşa fikri konusunda değil, Delaney ve benim hakkımda da. Belki de bu, uzun zamandır süren en iyi arkadaşılığımızdan kaynaklanıyor, ama o

yıllar önce Delaney ile aldığım kararlar konusunda hayal kırıklığını her zaman açıkça dile getirmiştir.

Onun ve Poppy'nin azarlamalarıyla kaç kez azarlandığımı sayamadım bile. Her birini hak etmiştim.

"Delaney Hanım geldi!" Abbie sevinçle bağırıyor. Henüz arkama bakamıyorum. Bryce iç çekiyor.

"Merhaba diyebilir miyim, baba?"

Sesim tuhaf çıkıyor: "İlk önce birlikte çalışacağın grubu görmek istemiyor musun?"

"Henüz değil. Öğretmenime merhaba demek istiyorum."

Bryce göz teması kurmaz ve omzumun üzerinden bakar. "Merhaba, Delaney."

Şapkamın kenarına dokunmak alışkanlığımdır. Kenarındaki yırtık, onun hangi şapka olduğunu hatırlatır. Midem o kadar gerilir ki acı verir. *Tabii ki.*

"Merhaba Bryce. Merhaba Abbie. Şortun çok güzel."

Sesi mideme yumruk gibi çarptı. Nefes almak bile zordu.

"Darren," diye ekledi, adım söylemek ona çok zor geliyormuş gibi.

Bryce yanıma yaklaşıp ayak bileğimin arkasına tekme attığında acı içinde bir hırıltı çıkarırım. Acıyla yüzümü buruşturup dönüp arka tarafıma bakarım. Kovboy çizmesinin burnu toprağı ileri geri sürterek derin bir iz bırakır, ben ise gözlerimi yere indirmiş durumdayım.

Bryce beni tekrar tekmeledi. Kafamı kaldırdım ve hemen üçüncü kez tekmelemesine izin verseydim diye düşündüm.

"Delaney," diye nefes veriyorum.

Kimse, yanmış topraklarda yanmış odun parçalarını temizlemek için gönüllü olarak bu kadar güzel görünmemeli. Şapkamı bakarken gülümsemeye çalışmasına rağmen gözleri soğuk. Gözleri her zaman kontrol edemediği tek yeri olmuştur. Kızgın, üzgün, mutlu, gözleri her zaman onu ele vermiştir. Ve şu anda, burada olmak istemediği o kadar açık ki, bu beni öldürüyor.

"Teşekkürler. Mücevherleri kendim taktım," diyor Abbie, sesinde gururla.

"Bu inanılmaz. Ben de senin yaşındayken kıyafetlerimi süslerdim, ama annem ilk yıkamadan sonra kurutucuda ya da kardeşimin tişörtlerinin içinde bulurdu."

Abbie kıkırdar. "Babamın kıyafetlerine yapışıyorlar." "Bazen biraz ışıltı kıyafeti güzelleştirir."

Yutkunmakta zorlanıyorum. "Ama bizim kurutucuda hiç bulamadım." "En son ne zaman baktın, D?" Bryce, beni biraz yakından izleyerek sorar.

"Hiç!" Abbie patlar ve daha da gülmeye başlar.

Delaney'e bakmamak imkansız. Kızımın kahkahasına verdiği tepkiyi görmek istediğimden değil, ama bir kez daha bakmadan edemiyorum. Sabahın son saatlerinde güneşin ışığında saçları daha parlak, neredeyse beyaz olacak kadar açık bir ton. Rüzgarda dalgalanan saçları omuzlarına dökülüyor, ama yüzüne hiç gelmiyor.

Kısa boylu vücudu, yüksek bel mavi kot pantolonunun beline soktuğu sade, pembe uzun kollu bir tişörtle sarılmış. Beline bağladığı ekose gömlek uyluklarının arkasına sarkıyor ve kovboy çizimleri, bizi çok gençken birbirimizi göremeyeceğimiz zamanlarda yatağımın altına sakladığım çizimlerini hatırlatıyor... Kahretsin.

Zamanda çok kolay geriye gidiyorum ve onun yanında geçirdiğim her anın ardından gelen anıları kafamdan atmak çok zor. İlk içgüdüm, aramızdaki tüm karmaşayı ve acıyı unutmak ve onu kollarıma almak. Onu kollarımda tutmalıyım neredeyse on yıl oldu ve bunu her şeyden çok istiyorum.

"Bunu ayarladığın için teşekkürler, Bryce. Sanırım gitmem gereken yeri bulmalıyım," diyor, şimdi bana bakmaktan kaçınıyor.

Bunu kabulleniyorum. "Belediye başkanı konuşmaya başlayana kadar kalabilirsin."

Uzun bir sessizlik, sonra bakışlarının tüm ağırlığı beni geriye doğru savurur. Delaney tarafsız bir ifade takınmaya çalışıyor ama lanet olsun, onu okuyorum.

"Ondan önce birkaç kişiye merhaba demek istiyorum." "Kim gibi?"

Soru ağzımdan çıkmadan önce, artık buna tepki vermemek imkansız. Bryce'ın beni tekrar tekmelemesini bekliyorum, ama onun yerine, daha da kötü olan uzun bir nefes veriyor.

Delaney bakışlarını daraltır ve belindeki kravatu sıkılaştırır. Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar, gergin ama sıcak bir gülümsemeyle kızıma odaklanır ve beni kovduğunu açıkça belli eder.

"Hafta sonunu iyi geçir, Abbie. Pazartesi sabahı görüşürüz."

Kızım, birini kucaklamaktan kendini alıkoyarken yaptığı gibi ellerini beline koyar. "Tamam. Görüşürüz, Bayan Delaney."

"Görüşürüz, Abbie. Hoşça kal, Bryce. Darren."

"Temizlik yaparken parmağına kıymık batmasın," diye cevaplar Bryce. Delaney gülerek homurdanır. "Sen de."

Onu izlerken, konuşmadan, ağır bakışlarımı görmezden geliyor. Nedense, bu beni en derinden etkiliyor. Beni fark etmemesi. Ve işte yine, lanet olası bencil bir pislik gibi konuşuyorum.

"Güneş kremi aldın mı?" diye soruyorum.

Gözlerini bana çevirir. Bir anlık şaşkınlık görürüm, ama hemen sinirlenerek yüzünden silip atar.

"Evet. Her zaman alır."

Her zaman değil. Eskiden dışarı her çıktığımızda unuttur ve pembe teniyle içeri girerdi.

Başımı sallayıp konuyu kapatıyorum. Bazı şeyler – çok fazla şey – değişti, ama bazıları asla değişmeyecek. Ve sanırım artık aksini iddia etmekten vazgeçiyorum. Onu yıllardır hiç olmadığı kadar yakınımda tutarken değil.

Onu bıraktığım andan itibaren onu özlemiştim, ama bu duyguyu o kadar derine gömmüştüm ki, kendimi onun kaybolduğuna ikna etmiştim. Into The Shade'de bu değişti ve şimdi ona kim olduğumu ve birlikte nasıl olduğumuzu hatırlatma zamanı geldi.

Bu benim son şansım olabilir.

12

DELANEY

"BU KASABADA DRIVE-IN'DEN DAHA ÖNEMLİ ŞEYLER VAR.

Okuldaki oyun parkı neredeyse on yıldır yenilenmedi. Çocukların orada oynaması tehlikeli. Parmaklarından kıymık çıkarmak müfredatta yoktu."

"Lemieux'yu yakında görevden alabiliriz. Bu kasabayı nasıl yöneteceğini hiç bilmiyor gibi görünüyor."

"Bunun yeniden seçilme kampanyasıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyor musun?"

"Neden olsun ki? Kimse burayı yeniden inşa etmek istemiyor, o yüzden pek bir şey kazanmıyor."

"Şey, hiç *kimse* değil."

Bu ağır cümlelerin ardından gelen keskin sessizlik, düşüncelerime dalmış halimden beni çıkarır. Buraya geleli yirmi dakika oldu ve belediye başkanı konuşmasını bir saniye önce bitirdi. Dedikoduların başlaması da bu sürenin yarısı kadar zaman aldı.

Drive-in'in kasabamızın tarihinde önemli bir rol oynadığı ve Cherry Peakers'ın genç neslinin de benzer deneyimleri yaşayabilmesi için bir araya gelmemiz gerektiği gibi genel ifadeler dışında önemli bir şey paylaşılmadı. Tek yararlı bilgi, araziye yeni bir yapı için hazır hale getirmekle kalmayıp, inşaatı da gerçekleştirmek için

para toplamamız gerektiğiydi. Hepimiz birlikte, yüzbinlerce olmasa bile onbinlerce dolar toplayacak başarılı bağış kampanyaları düzenlememiz gerekiyordu.

Olası görünmüyor.

“O zaman kasabanın çoğunluğu için öyle. Ve son baktığımda, o da bizim okulda öğretmendi. Oyun parkı onun için daha önemli olmamalı mı?”

Onların benden bahsettiğini fark edince tüylerim diken diken oldu. Onların konuşmalarındaki “o” benim olmalıydım. Davet edilmediğim bir konuşma.

Son birkaç yıldır birlikte çalıştığım öğretmenlerin birkaç metre uzağında dururken, sadece ne yapacaklarını görmek için sohbete dahil olup olmamayı tartışıyorum. Geri adım atacaklar mı, başka birinden bahsediyorlarmış gibi davranacaklar mı, yoksa açıkça söyleyecekler mi?

Altıncı sınıf öğretmenin yeni futbol koçuna yaklaşıp bu sefer duyamayacağım kadar sessiz bir şey söylediğini görüyorum. Yerimde donakalmışım, biraz utanmış ve çok sinirliyim.

Küçük kasabalarda bazı şeyler asla değişmez.

“Öğretmenleri dedikoducu sanmazdım,” diyor dostça bir ses.

Bu yerin yanıp kül olduğunu gördüğüm geceki RCMP memuru Sam Johnson yanımda belirir. Aramızda cömert bir mesafe bırakır, neredeyse utangaç bir şekilde uzak durur.

Boğazımı temizliyorum, yanaklarımın korktuğum kadar pembe olmadığını umuyorum. “Şaşırsın.”

“Karakol da bazen aynı. Cherry Peak'te eksik olan tek şey, durum hakkında hiçbir şey bilmeyen insanların fikirleri.”

“Yorucu, değil mi?”

Üniformasıyla başını sallar ve beline dokunur. “Çok. Ama burada yaşamak için bunu göze almalıyız sanırım. Bu sorunun olmadığı, kaybolabileceğimiz başka kasabalar da var.”

Kardeşim de aynen öyle yaptı. Cherry Peak'ten ayrılmak onun için kolay bir karardı ve şimdi birkaç saat uzaklıktaki Snowbell Ridge'de tek başına sıkıcı bir işte çalışıyor. Onu buraya geri getirmenin tek yolu yalvarmak, ama biz kardeşler olarak bunu sırf onu görmek için yapmayız.

“Ama bu adil değil. Mahremiyet ve saygı, nerede yaşarsan yaşa, asgari şart olmalı.”

“Bu konuda tartışmayacağım. Hepimiz birbirimizle geçinebilseydik, çok daha az tartışma olurdu.”

Kaşlarımı kaldırıp nefes alıp tekrar indirdim. "Naif konuşuyorum, değil mi?"

"Naif değil. Belki biraz fazla hayalperest," diyor hafifçe.

Ben gülerek cevap veriyorum. "Fazla hayalperest. Ne kişilik özelliği ama." "Daha kötüsünü de düşünebilirdim."

Sesindeki flörtöz tonu fark edince hafif gülümsemem kaybolur. Bir erkeğin bana ilgi göstermesi, Sam kadar masum olsa bile, bana çok yanlış geliyor. Kahretsin, ben mahvoldum. İnanılmaz derecede mahvoldum.

O da yakışıklı bir adam. Uzun boylu ve iri yapılı, sık sık spor yaptığını ve en sevdiğim yiyeceklerin çoğundan uzak durduğunu belli ediyor. Yüzünde tek bir kıl bile yok ve gözleri benimkine benzer bir yeşil tonunda. Belki de ilgilenmememin nedeni tüm bu özelliklerin birleşimi.

Haklı olduğumu bilmekten nefret ediyorum.

Sam'in saçları sarı, bıyığı yok ve gözleri kahverengi değil diye ilgimi çekmiyor.

Bunu kafamdan atmaya çalışırken göğsümde bir öfke yükseliyor, beni istemeyen bir adam için hala umut beslediğime inanmak istemiyorum. Bu iş bitti. Hem de çok bitti.

"Özür dilerim. Çok sert çıktım," diyor Sam, yüzü kızarmış. "Çok sert davrandım."

Başımı sallayarak elimi uzatıp dirseğine dokundum. Anında hissettiğim rahatsızlık beni o kadar sinirlendirdi ki, sanki kendime azarlamak istercesine dokunuşumu daha da bastırdım.

"Hayır, hayır. Öyle yapmayın. Özür dilerim. Dün gece geç yattım."

Bu tamamen yalan değil. Bugün hakkında düşünmekten o kadar stres oldum ki, mide ülseri olacağımı düşünerek geç saatlere kadar uyanık kaldım.

Sam, elime bakarken gergin yüz hatları gevşedi. "Tamam. Bunu duyduğuma sevindim. Yani, geç saatlere kadar ayakta kaldığın için değil."

"Ne demek istediğini anladım," dedim ve gülümsedim.

"Genelde kelimelerimle bu kadar dağınık değilimdir. Sanırım bu Delaney etkisi."

Ne diyeceğimi bilemeden gülümsüyorum. Neyse ki, garip gelmiyor.

Sam, sessizlik çok uzun sürmeden hemen doldurur. "Neyse, hangi gruba atandığını biliyor musun?"

"Hayır. Sanırım grupları şu anda dağıtıyorlar."

Etrafa bakınıyor ve ellerini ceketinin ceplerine sokuyor. "Spor dersinde hangi takıma gireceğini beklemek gibi."

"Haklısın. Umarım son seçilmezim."

"Sen mi? O zamanlar her sporda erken seçilirdi."

"Hatırlamıyorum. Belki de o zamanları hafızamdan silmişimdir," diye şaka yapıp yanındaki acıyı gizlemeye çalıştım.

"Sanırım çoğumuz öyle yapmışızdır."

Konuşmanın bitmesini engellemek için kendimi zorlayarak, "Atanmak istediğin bir iş var mı?" diye soruyorum.

"Pek sayılmaz. Sadece bağış toplama etkinliklerinde çalışmak zorunda kalmamayı umuyorum." "Onları sevmiyor musun?"

"Para toplama kısmı sorun değil ama planlama bana göre değil. Ben çok düzenli biri değilim. Sen öylesin?"

"Sanırım. Öğretmenlikten kalma."

Sam gülümser ve yavaşça aralarındaki mesafe yarıya iner. "Belki bir ara sana birkaç ipucu alabilirim. Şanslıysam, birlikte takım oluruz."

"Şanslıysan mı? Daha organize olmanın yollarını öğretmemi mi istiyorsun?"

"Senden mi? Her zaman," der cesurca.

Yutkunup sertçe güldüm. "O zaman göreceğiz."

Gözleri boğazını temizlemeden önce ağzıma kayar ve sonra tekrar yukarı bakar. "Biliyorsun, aynı takıma girmesek bile, çok isterim ki..."

"Hey, Elle. Gruplar açıklandı. Aynı gruptayız."

Darren'ın sesi beni o kadar korkutur ki, yüksek sesle nefes alırım. Hem o hem de Sam duyacak kadar. Yanaklarım yanarken, Darren'a dönüp ona dik dik bakarım.

"Adım Delaney."

Benim keskin yorumum onu hiç etkilemedi. Bunun yerine, bir kaşını kaldırarak sırtarak cevap verdi. "Tamam, *Delaney*. Sen benim grubundasın."

Sam yerinden kıpırdamadı. Darren'ı merakla izliyor, sanki onun ne düşündüğünü anlamaya çalışıyor gibi. İlk içgüdüm ona şans dilemek. Darren, kimseyi kolay kolay kendine yaklaştırmaz. En azından eskiden öyleydi. Ama yine de, bu işe karışmak bana düşmez. Sam'i pek tanımıyorum, Darren için de aynı şeyi söyleyebilirim.

"O grup neymiş? Gidip kendim bakayım," diyorum.

Darren omuz silkiyor. "Git bak. Ama ben doğruyu söylüyorum." "Senin doğruğun umurumda değil."

"Önemli olmalı, çünkü ben her zaman sözünün eri bir adam oldum."

İçimden bir kakhaha patlar. Düşük, karanlık, acımasız bir ses, bir an için onun da beni kadar derinden yaralamasını umarım. Darren irkilir, ama bunu hak etmesine rağmen, onun acısından hiçbir tatmin duymuyorum.

"Bunun ne anlama geldiğini bildiğinden emin değilim," diyorum sertçe.

Yine o lanet şapkaya dokunmak için elini uzatıyor ve gözlerim hareketini takip ediyor. Bir kez görmek yeterliydi, ama yine mi? Sinirime dokunmaya başlıyor.

"Beni aydınlat."

"İnternette arama yapacak kadar büyüdün."

Bir nefes verir. "Haklısın. İlk temizlik turundayız."

"Sam bizimle değil mi?" diye soruyorum.

Görünüşe göre, onun adını duymak, memurun onun hala burada olduğunu ve uzaktan izlemediğini hatırlaması için yeterli. Birkaç kez gözlerini kırıştırıp bana odaklanır ve rahatsız edici bir gülümseme atar.

Darren onu görmezden gelir. "Hayır. Sadece sen, ben ve itfaiyeden birkaç kişi."

"Oh, nasıl bu kadar şanslı oldum? Beni oraya kim koydu?"

Küstahça davranıyorum, ama cidden? Onca grup arasından, eski erkek arkadaşım ve tüm arkadaşlarının olduğu gruba mı düştüm? Bu kötü bir karma olmalı.

"Hiçbir fikrim yok. Ama birlikte yürüyebiliriz diye düşündüm."

"Kendi başıma yürüyebilirim. Aslında bir konuşmanın ortasındaydım," diye karşılık verdim.

Gözünün köşesi seğirince maskesi bir anlık bozulur. "Konuşmanı bitirebilirsin."

"Ama gitme zamanı geldi sanmıştım?"

Sam boğazını temizledi. "Aslında grubumu bulmam lazım. Sonra görüşürüz Delaney."

"Oh, tamam. Evet. Sonra konuşuruz," diye zayıf bir şekilde kabul ettim.

Onun, Darren ile aramda tampon görevi görmekten başka bir amaçla kalmasını istemediğim çok açık. Kahretsin. Geçmişten gelen bir hayaleti kızdırmak için kimseyi kullanmayı reddediyorum. Hayır. Olmaz.

Sam geniş bir adım geri atar, bakışları Darren'a kaymadan önce bir süre onun üzerinde kalır. "İyi eğlenceler, çocuklar."

"Sen de," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum.

Darren tekrar konuşmaya başladığında Sam neredeyse iki adım uzaklaşmıştı. "O adamı ne kadar tanıyorsun?"

"Ne?"

"Sam, değil mi? Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, uygun bir cevap bulmaya çalışırken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Aslında hak ettiği şey, çok renkli bir "*siktir git*" dir.

"Neden umurunda ki?"

Çenesinin titremesini izlemek neredeyse tatmin edici. "Önemli değil. Sadece hayatınıza kimi aldığınıza dikkat etmelisiniz diye düşünüyorum."

"Neden peki? Çok mu endişelisin? Ağla bakalım, Darren."

Onun cevabı burada durmamı gerektirecek kadar önemli değil. Bu adamın benim özel hayatım hakkında her türlü soruyu sorabileceğini düşünmesi çok cüretkar. Bu konuyu Darren'la değil, Anna'nın tüylü ineği Banana'yla konuşmayı tercih ederim.

"Endişelendiğimi itiraf etsem bile bana inanmazsın," diyor ve peşimden geliyor.

Hemen geri dönüp parmağımı havaya kaldırıyorum. "Burada bana zarar verecek biri varsa, o Sam olmaz."

Darren dudaklarını sıkıştırarak durdu. "Ne ima ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Ne ima ediyorum?" "Seni asla incitmem."

"Fiziksel olarak değil. Ama birine elini kaldırmadan da incitmenin birçok yolu var. Şimdi izin verirsen, grup ödevlerine bir bakacağım. Peşimden gelmeyi kes."

"Seninle konuşmak istiyorum, Delaney. Gerçek bir konuşma. Okulda sırf eğlence için söylemedim. Ciddiydim."

Kalbim göğsümden fırlayıp kollarına atlamak isterken, bir türlü yok olamayan ona olan çekimimle mücadele ediyorum. Kaç gece uyanık kalıp evrene onun hatıralarını kafamdan silmesini yalvardığımın önemi yok. Aklımda hep Darren'ın yüzü var, bana olabilecekleri hatırlatıyor.

Onun gözlerinin içine bakarak yavaşça ve net bir şekilde konuşuyorum.

"Kanıtla." Tek adımıyla nefesimi kesiyor. "Tamam."

"Tamam."

"Ve kanıtladığımda? Sonra ne olacak?"

Omuzlarım gevşer, rahatmış gibi davranmaya başlarım. "O zaman dinleyeceğim."

DARREN

ONUN SINIRLENECEĞİNİ TAHMIN ETMİŞTİM.

Aniden onun özel hayatına burnumu sokmamı kabul etseydi, endişelenirdim. Ama bu o kadar da ani bir şey değil. Ne benim için ne de yıllardır benim bitmek bilmeyen sızlanmalarımı dinlemek zorunda kalanlar için. Onun hayatı hakkında itiraf edemeyeceğim kadar çok şey biliyorum ve bunun beni düşündüğüm kadar sapık bir insan yapıp yapmadığını hala anlamaya çalışıyorum.

Eve döndükten sonra ilk randevusuna çıkacağına dair söylentiler varken, ben bütün gece uyanık kalıp, o sabah doğru bebek bezi almadığım için Sasha'nın azarlamalarını dinleyerek kendimi sarhoş ediyordum. Ailesinin evlilik yeminini yenileme töreni için bir haftalık Yunanistan seyahatinden eve dönerken, ben ön verandamda, kasabaya giden yolu izleyerek onun arabasının farlarını arıyordum.

Her şeye rağmen, en azından onun iyi olduğundan emin olmak için yeterince değer verdiğimi düşündüm. Onu geçmişte sevmiş biri olarak, kötü bir şey olursa diye onu takip etmek benim görevimdi.

Yıllar sonra onunla ilk kez konuştuğumda, bu yalanlara inanmanın ne kadar acınası bir şey olduğunu anladım. Onu kalabalık bir odada aramadım ya da sosyal medyada bir hayat belirtisi aramak için geç saatlere kadar uyanık kalmadım, çünkü sadece onu kolluyordum. *Görevimi yapıyordum.*

Bunları yaptım çünkü onu özlüyordum ve son vedamızdan beri her gün onu bırakmış olduğum için pişmanlık duyuyordum.

Ama bu benim yüküm. Hataları yapan benim, bu hatalar beni kızıma götürmüş olsa bile. Abbie, hayatımın en karanlık döneminde ihtiyacım olan ışık ve Delaney'i kaybetmeden önceki halime geri dönmemi sağladığı için ona her şeyimi borçluyum.

Delaney'nin eski drive-in otoparkında hafif bir somurtma ve her adımında botlarıyla toprağı tekmeleyerek sinirli bir şekilde dolaşmasını izlerken, onu hala ne kadar çok istediğimi inkar etmek daha da zorlaşıyor.

Çünkü onu istiyorum. Bastırdığı öfkeyi ve bana kusmak için can attığı ateşin sıcaklığını istiyorum. Sonra da dürüstlüğünü istiyorum. Bilinçaltının en derinlerinde sakladığı sırları, çünkü onlar benim de bilinçaltımda olduğu için var olduklarını biliyorum. Gerçek bizi özgür kılacak, bu süreçte beni mahvetsede bile.

"Ona tuhaf bir adam gibi bakıyorsun, Darren," diye fısıldadı Poppy.

Yanımda duran kız kardeşim Delaney'e bir bakış atar ve ben hemen cevap vermezsem iç çeker.

"Neden gidip onunla konuşmaya çalışmıyorsun? Onu grubuna almanın amacı bu değil miydi?"

Parmağımı ağzıma götürüp "şşş" diye ses çıkardım. "Beni ifşa etme."

"Sanki o bunu hemen anlamamış gibi."

"Anlamış olsa bile, bizimle konuşmak istemesi değişmez." Bana ifadesiz bir şekilde göz kırpar. "Başka türlü mü olacağını sanıyordun?"

"Hiçbir şey

bekleliyordum." "Ama

umuyordun."

"Görünüşe göre, yanlış yere koymuşum."

Parmakları bileğimi kavradıktan sonra çekerek beni kendine doğru çevirdi, onun talepkar bakışlarından kaçamazdım. "Bir saniye bana dürüst ol, D."

"Ne hakkında?"

"Seni üzmemek istemediğim için doğrudan sormaktan kaçınıyordum, ama artık bu ayrıcalığını kaybettin. Into The Shade'de ne oldu? Çünkü o gün senin için bir şeylerin değiştiğini biliyorum. Delaney ile ilgili her şeyden kaçınırken, ilgini belli etmeyecek şekilde onun hakkında sorular sormaya başladın. Ama haberin yok, ben senin kardeşimin ve seni herkesten daha iyi tanıyorum. Della hariç."

İstasyonun geri kalanını aradım ama Poppy'nin bağırıışlarını duyacak kadar yakınlarında kimseyi bulamadım. Ancak o zaman derin bir nefes alıp

kendimi rahat bırakıyorum. Sakinleşmek için göğsümü ovuşturuyorum.

"Burada konuşmanın bir faydası olmaz. Ona defalarca özür dilemeden nasıl yanına gidip konuşabilirim, bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Gözlerinde sempati belirir. "Eskisi gibi konuş onunla. Cevap vermesin bile. Bu kadar genç yaşta sevdiğim birini kaybetmenin ve yıllar sonra hala onu istemenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, ama sevdiğim birini kaybetmenin ve geri dönmesini dilemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Garrison," diyorum, sormaya gerek duymadan.

O başını sallar. "Zaman ve mesafe bazı insanlar için işe yarayabilir, ama benim için hiç işe yaramadı, senin ve Delaney için de hiç işe yaramadı. Sana hata yaptığını söylemeye devam etmeyeceğim, çünkü bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Ama belki de geçmişin üzerinde bu kadar büyük bir güç sahibi olmasına izin vermeyi bırakmanın zamanı gelmiştir. Herkes hata yapar. Sevdiğin bir kadını incitmek seni özel yapmaz. Onun affını geri kazanmanın yolu, affını hak etmektir."

"Peki ya affını kazanmak imkansızsa?"

Kolunu arkama doladı ve sıkıca sarıldı. "O zaman tamamen hayatına devam etmelisin."

Bu fikri hemen reddederken kalbim deli gibi atıyor. "O zaman affedilmek var."

"Bence bu ikiniz için de en iyisi," diye onayladı, sesi hafif ve neredeyse alaycıydı.

"Şu anda ona gidersem, yüzüme yumruk atmaz mı sence?"

Küçük bir kahkaha attı. "Onu kızdırmayı başardığını biliyordum. Ne yaptın?"

"İşine burnumu sokmuş olabilirim. Etrafında dolaşan bir adam var."

"Dönüp dolaşan mı? Köpek mi?"

Bıyığımı iki parmağımla okşayarak, tedirgin bir şekilde. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Kahretsin, çenemi kapalı tutmalıydım. Çok fazla, çok erken oldu."

"Belki de bıyığını sevmiyordur."

Hareketsiz kalarak kız kardeşime baktım. "Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu mümkün mü?"

"Son baktığımda,
evet."

"Lanet olsun, her gün yeni bir şey öğreniyorsun," dedi gözleri parlayarak.
"Gidiyorum, yoksa ağlamaya başlayacağım."

Hafif bir gülümsemeyle çenesini Delaney'nin odun parçalarını yığına atmaya başladığı yere doğru itti. "İyi şanslar."

"Evet, ihtiyacım olacak."

Korkusuzca çivi dolu kömürleşmiş odun parçalarını savuran kadına doğru attığım her adımda midem biraz daha bulanıyor. Dönüp yüzümü hedef tahtası olarak kullanması çok kolay olurdu.

Belki bu buzları kırmaya yardımcı olur. Böylece biraz olsun yaklaşabiliriz. Siktir. *Hayır*, bu hiç yardımcı olmaz.

"Eldiven ister misin?"

Kulağıma ne kadar garip geldiğine irkildim. Elle çömelmiş pozisyonundan hızla ayağa kalkarken o da bunu fark etti. O bir şey söylemeden, daha iyi bilmeme rağmen tekrar konuştum.

"Ellerin için. Eldiven. Tırnakların yüzünden. Kıymıklar."

Kahretsin.

"Eldivenin var mı, yoksa sırf sormak için mi soruyorsun?" Terliyor muyum? "Ben bulabilirim."

"Kendi eldivenlerimi bulabilirim," diyor ve beni hemen reddediyor.

"Tamam. O zaman başka bir şekilde yardım ederim."

Kaşları havaya kalkan Delaney, botunun burnuyla başka bir tahta parçasını kenara itti. "Temizlenecek başka yerler de var. Ayrıca itfaiyenin bunların hepsini çoktan yapmış olması gerekmiyor muydu?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

Mırıldanarak tekrar çömelip kırık bir dörtlük tahta parçası aldı. Ters çevirip, eksik olan kısmına tırnağıyla vurdu.

"Kaybolduğu için üzüldün mü?"

"Drive-in mi?"

Delaney başını sallar ve tahtayı atar.

"Onu alevler içinde görmek beklediğimden daha çok acı verdi," diyorum.

"Her zaman burada olacağını, kasabayı koruyacağını düşünmüştüm. Sanırım geri dönmek için çok uzun bekledim."

"Sonsuza kadar yok olmayacak."

Benden uzaklaşıp şimdi boş olan tarlaya bakıyor. Omuzlarının çöküklüğü göğsüme bir hançer gibi saplanıyor. "Eskisi gibi asla olmayacak."

"Bu o kadar kötü bir şey mi? Belki de hepimizin ihtiyacı olan şey budur," diyorum, ayağımı ölü çimlerin üzerinde sürükleyerek.

"Geçmişimizden önemli bir yapıyı kaybetmemiz mi gerekiyordu? Ne için? Cezalandırılmak için mi?"

Diğer ayağım çimlerin üzerinde ilerliyor. "Ayak bileklerimiz bizi bir yere sabitleyen bir şeye bağlıken ilerlemek zor."

"Bunu bizimle ilgili hale getirme."

"Ama öyle değil mi? Bu yerin umrunda olan tek kişi biziz, Elle. Hala bizi çağıran tek yer yok olduğu için göğsümüzde acı hisseden tek kişiler biziz. Kavrulmuş çimlerde lanet olası küllerden başka bir şey yok."

Gördüğüm en sıcak alevlerle yanan gözleriyle, başını sallayarak bana döner. "*Delaney*."

"Bana kızgınsın. İyi, kızgın olmalısın. Kızgın olmanı ve dürüst olmanı istiyorum. Birbirimizi görmezden gelip her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edemeyiz," diyorum, çok geçmeden yine aşırıya kaçtığımı çok iyi bilerek.

Her an dönüp kaçabilir ve bu çok korkutucu. Ama dürüst olmazsam, hiçbir yere varamayız. Hayatımızın geri kalanında beni içten içe parçalayan bu döngüden çıkamayız.

"Sen, kendine ve yaptığın seçimlere duyduğun nefreti haklı çıkarmak için benim kızmamı istiyorsun! Bu benimle ya da bizimle ilgili değil, Darren," diye tersliyor.

"Zamanda geriye gidemeyiz. Yaptıklarımı değiştiremem, ama o zamandan beri yaptıklarımızdan nefret etmiyormuş gibi davranmaya da devam edemem. Sen benim kız arkadaşımın daha fazlasıydın. En iyi arkadaşımsın ve seni özlüyorum. Yıllardır özlüyorum."

Derin bir nefes alır, gözleri iri ve inanamayan bir ifadeyle bakıyor. Umudum yükselir, ama onun geri adım attığını görünce hemen söner. "Bir şeyi değiştirmek için bundan çok daha fazlası lazım. Öyle şeyler söyleyip değişiklik bekleyemezsin."

"Ama bir şans var."

"Arkadaşlık için mi?"

Şimdilik. "Evet."

"Sen açıkça reddedilmeyi hak ediyorsun." Kalbim hızla atıyor.

"Öyleyse reddet." "Şu anda bunu yapamam."

Gidecek. Gözlerinde ve sıkı dudaklarının köşesindeki sert kıvrımda bunu görebiliyorum. Panikte korku var, içimi yakıp kavuran bir tablo çiziyor.

"O zaman ne zaman?" diye soruyorum, bu yanmış tarlada koşmuşum gibi nefes nefese.

"Cevabım yok." "O zaman düşün. Lütfen."

"Bana zaman lazım." Ellerini kaldırıp aramızda sallıyor. "Her şeyi eski haline getir."

Bu, istediğim son şey. Yine de başımı sallıyorum. "Tamam. Ne istersen." "Hoşça kal, Darren."

O arkasını dönüp uzaklaşırken, acımasız bir déjà vu hissi beni sarar. Bu sözleri ilk kez duymuyorum, bana son sözleri olacağından korkuyorum. Tek fark, bu sefer önceki tüm seferlerden farklı bir son olacağına kesin olarak kararlıyım.

Şimdilik hoşça kal, sonsuza kadar değil.

14

GEÇEN YIL

DELANEY

DAISY VE BRYCE BURAYA GELMEMİ İSTEDİLER. DAISY VE BRYCE BURAYA GELMEMİ İSTEDİLER. buraya gelmemi istediler. Daisy ve Bryce beni buraya çağırdılar.

Onlar benim arkadaşlarım ve arkadaşlar önemli kutlamaları atmosfer rahatsız diye ekmezler. Bu geceyi garip hale getirmeden önce kendimi toparlamam lazım. Herkesin bana bakıp neden burada olduğumu merak etmesi kimin umurunda. Bir arkadaşımın başarısını kutlamak için burada olmamam gerektiğini düşünüyorlarsa canları cehenneme.

Oof. Tamam, bu gece açıkça biraz sinirliyim.

En azından Brody'nin şarkıları, her hareketimi takip eden rahatsız edici sessizliği gizlemeye yetiyor. Beni fark eder etmez konuşmayı kesen bir grup insanın daha yanından geçmek zorunda kalsaydım, birinin kolunu mürekkepli dövme iğnesiyle delirdim. Arka planda bir şey olması daha iyi, yerel radyo istasyonunda milyonlarca kez dinlediğim aynı country şarkısı olsa bile.

Dükkânın en kalabalık kısmından en uzak duvara yaslanarak, Bryce'ın onuncu flash dövmesini bitirmesini izliyorum. Yağmur botu ve ceket takımı giyen kurbağa dövmesinin sahibi, bileğine gülümsüyor ve Bryce'a teşekkür ettikten sonra sandalyeden atlıyor.

Hiç dövme yaptırmadım. Ne üniversitede sarhoş bir gecede ne de tam bir çöküntü anında. Henüz vücuduma kalıcı olarak kazınmasını istediğim bir şey yok. Bryce ise tam tersi, tanıdığım herkesten daha renkli bir cilde sahip. Onu her gördüğümde, yeni bir şey yaptığını düşünüyorum.

yeni bir şey yaptırmış olduğunu düşünüyorum. İkinci kol dövmesinin yarısını bitirmiş ve kulağının arkasındaki deriye bir papatya eklemiş.

"Birkaç gün güneşten uzak dur ve duş alırken sabunla yıka. Sonra losyon sür," diyor siyah eldivenlerini çıkarırken.

"Anladım! Teşekkürler, Bryce."

Koyu saçlı buz kraliçesi omuz silkerek onayladıktan sonra, bulunduğu istasyonun temizliğine başladı. Dikkatimi dükkanın karşı tarafına çevirdim. Orada, bu dükkanın iri yarısı sahibi Shade, ağır siyah bir kapüşonlu sweatshirt ve ona uyan kot pantolon giymiş, hatırladığım kadarıyla en az iki katı yaşında bir kadınla flört ediyordu.

Cherry Peak'te değiliz, ama bu gece dükkândaki herkes o yönden gelmiş. Oak Point, Rocky Dağları'na yaslanmış, göz açıp kapayıncaya kadar kaybolan küçük bir kasaba, nüfusu CP'nin yarısı kadar. Kendimi, bu inanılmaz manzaranın, on yıllardır katlandığım küçük kasaba hayatının acıları ve sıkıntılarına degeceğine inandırabilseydim, buraya taşınırdım.

Shade, kalın sırt saçlarını silkeledikten sonra dövmeli parmaklarını saçlarının arasından geçirip benim bulunduğum yere doğru bakıyor. Stüdyoyu dolduran müzik sona ererken midem düğümleniyor. Shade göz kırpıp gülümsüyor, gülümsemesi o kadar geniş ki gamzeleri ortaya çıkıyor.

"Küçük Şeytan!" diye bağılıyor, gözleri parlıyor. "Çok seksi görünüyorsun." "Kız arkadaşımınla flört etme," diye homurdanıyor Bryce.

Gözlerimi kırıştırp, Daisy yanımdan geçip elbisesinin eteği dizlerine kadar uçuşurken sakınlaşıyorum. Daisy parmağını ona doğru sallıyor. "Hayalarına tekme yiyeceksin, Shade."

"Buna değer."

Arkadaşım onun kollarına gömülür ve sarılmayı seven biri olarak onu acı çekecek kadar sıkı sarar. "Göreceğiz."

Ben gözlerimi başka yere çevirip iç çekmeyi bastırırken, onlar sohbete daldılar. Keyif kaçırıyorum. Poppy'nin dün gece yaptığımız Jell-O shot'lardan birini elinde tutarak beni aramaya gelmemesine şaşırdım. Son birkaç ayda onu son yedi yılda gördüğümünden daha fazla gördüm.

Büyükannemi kaybetmeyi kabullenmek daha yeni kolaylaşmaya başladı. Hala üst kattan sesini duyuyorum, en sevdiği telenovela dizisinin her yeni bölümünü izlememi istiyor ve ellerinin yanaklarımda olduğunu hissediyorum. Evde onun varlığı çok yoğun ve belki de bu yüzden Bryce ve Daisy'nin evinde bu kadar çok gece geçirdim.

Olanların gerçekliğinden ve her geçen gün daha da yoğunlaşan yalnızlığımdan kaçıyorum.

Hava değişiyor, sis yeterince inceliyor ve sisin içinden geçen uzun boylu figürü görebiliyorum. Kaburgalarım sıkışırken göğsümde bir ağrı yayılıyor. Darren benden önce gelmiş, ama her zamanki gibi ondan kaçmayı başardım.

Bu, bütün gece ona bakakaldığım ya da kalabalığın içinde onu takip etmediğim anlamına geliyor, ama yine de her bana baktığında bunu hissettim. Basit, geçici bir bakış bile omurgamda ürpertiye neden oluyordu.

Ama o beni görmeye gelmemeliydi. Aramızda hiçbir iletişim yoktu. Benim için de böylesi daha iyiydi.

Öyleyse neden hala benim tarafıma doğru yürüyor ve başka bir yere dönmüyor? hiçbir yere?

Nefesimi tutarak, yerimden kıpırdayıp uzaklaşıyorum. Yumuşak kumaşı avuçlarımla sıkıca kavrayıp zorla nefes verirken eteğim yumruklarımın arasında toplanıyor.

"Buraya gelebilir miyim?"

"Bu duvar benim değil."

Sessizlik.

İçimde bir ürperti hissederek kendimi zorlayarak eteğimi bırakıyorum.

"Evet, tabii. Bana katılabilirsin."

"Tamam," diyor alçak sesle.

Boynunun yanından önce omzunu görüyorum. Yutkunup başını çevirince adem elması yukarı doğru geriliyor ve bana bakıyor. Kollarımı kavuşturup yarım adım geri çekilip onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Hemen, keşke uzaklaşsaydım diyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor, gözlerinde o kadar çok sempati var ki, bunu kemiklerimde hissediyorum.

Yalan söyleyerek zamanımı boşa harcamamın bir anlamı yok. "Daha iyiydim."

Başını sallayarak, elini kot pantolonunun cebine soktu. "Uğramak istiyordum. Yemek yapasın diye bir şeyler getirdim."

"Gelmediğine sevindim."

Yüzünde bir anlık acı belirir, sonra hemen gizler. "Haklısın. Yine de üzgünüm. Büyükkannen harika bir kadındı, bizimle daha uzun yıllar geçirmeliydi."

"Öldüğünde kaç yaşındaydı, biliyor musun?" diye soruyorum, soru aramızda bir şimşek gibi çakıyor. Havayı ikiye bölüyor,

hiçbir şeyin soğutamayacağı kadar sıcak bir ateşle. Kalbimde yeni açılan yara genişledikçe zehir akıyor. "Ya da ne zaman öldüğünü?"

Darren'ın gözleri fal taşı gibi açılır, kelimelerden daha hızlı gerçeği ortaya çıkarır.

"Ben..."

"Bilmiyorsun. O yüzden lütfen bana böyle saçma sapan şeyler söylemeye çalışma. Burada, şu anda değil."

"Kimseyle bu konuyu konuşmadın. Poppy'yle ya da Bryce'la konuşmadın, bana da konuşmadın, Delaney. Ama bana ayrıntıları anlatabilirsin. İstersen şimdi anlat. Ne söylemek istersen dinlerim," diyor, fısıltı ile tüm odanın duyabileceği kadar yüksek ses arasında bir denge kurarak.

Kuru dudaklarımı ıslattım. "Burası böyle bir konuşma için uygun bir yer değil. Bu gece Bryce hakkında.

"Büyükannen hakkında konuşsan bile yine de onun hakkında konuşmuş olursun." "Onun hakkında konuşmak istediğim kişinin sen olduğunu da nereden çıkardın?

sana saldırıyorum, cildim aşırı ısınmaya başlıyor.

Darren elini uzattı. Parmak uçları çıplak koluma değdiği anda donakaldım. Dizimin derisi canlandı, sessiz bir iniltiyle dudaklarımı aralarken arı kovarı gibi vızıldıyordu. Kafamı geriye attım, kafamın içindeki tüm sesler uyarıcı bir şekilde tıslasa da gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Sadece dinlemek istiyorum. Bırak da bunu senin için yapayım," diye yalvarır.

Burnumda bir yanma başlar ve dışarıya doğru yayılır. Gözlerim yaşlarla dolarken zihnim geri çekilir.

Onun geçici teklifinin beni bu kadar kötü etkilemesinin bir anlamı yok. Aramızda on yıldır büyüyen bir mesafe var ve sanki hiç olmamış gibi kolayca geri çekiliyorum. Bundan daha tehlikeli bir şey bilmiyorum. Tek bir kişiye karşı *bu kadar* savunmasız olmaktan daha tehlikeli bir şey. Kimse bir başkası üzerinde bu kadar güç sahibi olmayı hak etmez.

Hızla hareket ediyorum, onun peşimden gelip gelmeyeceğini ve bunun getireceği sonuçları umursamadan.

Banyo karanlık. Yine de ışık düğmesini pas geçip lavabonun önüne geçiyorum, Darren gelene kadar aynayı görmezden geliyorum. Kapı, arkasından gelen bir tıklama sesiyle kapanıyor.

"Konuş benimle," diye mırıldanır, ışığı açarken sesi sabittir.

Bu küçük odada kapıya yaslanmış, geniş omuzları daha belirgin, inkar edilemez. Gömleğinin kumaşını gerginleştiren omuzları, koyu renkli kot pantolonunun dikişlerini zorlayacak kadar kalın bacakları ve

"doğru şekilde" bir beyzbol şapkası altında saklanan saçlarıyla, eskiden tanıdığım Darren'dan inanılmaz derecede farklı görünüyor, ama yine de aynı.

Çocukça, onu tanımlamak için kullanacağım bir kelime değildi, gençken bile. Her zaman, iki katı yaşında erkekleri korkutacak kadar erkeksi bir yanı vardı. Elbette, futbol ve spor sevgisi lise yıllarında formda kalmasına yardımcı olmuştu, ama o zamanlar en az beş santim daha kısaydı ve yirmi beş kilo daha zayıftı.

Değişimin onu en çok ne zaman etkilediğini tam olarak belirleyemiyorum, ama Abbie doğduktan sonra oldu ve ona bakarken ağlamadan duramaz hale geldim, neredeyse kusacaktım.

"O hastaydı. Vücudu... pes etti. Uzun bir mücadele oldu," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "O sonsuza kadar hatırlanacak. Sadece sen değil, bütün kasaba onu hatırlayacak.

Büyükannenizi tanıyan herkes onu severdi."

Sıcaklık omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. "Bu yüzden mi cenazeye gelmedin? Çünkü herkes onu çok seviyordu?"

Bir an duraksıyor. "Orada olursan senin için iyi olur mu diye bilemedim."

"Saçmalık. O senin orada olmanı hak ediyordu. Sen onun için bir torun gibiydin, bunu biliyorsun. Son ana kadar seni sevdi," diyorum, göğsüm acı içinde nefes alıp verirken.

Darren irkilir, sözlerimin şiddetiyle yanağında görünmez bir el izi belirir. "Bunu bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki? O da senin yaptığın gibi beni hayatından çıkardı."

"Seni hayatından çıkardı çünkü benim kalbim kırılmıştı. Daha da kötüsü. Ben..." Kendimi durdurup dilimi ısırırım. "Sana konuşmayı kesti diye seni unuttu anlamına gelmez. O kadın seni o kadar çok seviyordu ki, ölüm döşeğindeyken bizim o boktan, pikseli videoyu izlemek istedi. Son sözlerinin çoğunda senden bahsetti ve o toprağa verilirken sen neredeydin?"

Darren, darbelerimden etkilenererek kapıya yaslandı. Cildi solgun, alnı terliydi ve derin bir nefes aldı.

"Kafasında, bir şekilde tekrar bir araya geleceğimiz fikri vardı. O kadında mantıktan çok romantizm vardı, ama o böyleydi. Umutsuz, aşk acısı çeken, kırık bir ilişkiye o kadar takıntılıydı ki, onu düzeltmek için dünyadaki tüm yapıştırıcıların yetmeyeceğini göremiyordu. Ama benim böyle düşünmem önemli değildi. Hala onun yanında oturup, bana ve sana olan anılarını dinliyordum, bunun bana verdiği acıya rağmen, çünkü öleceğini biliyordum. Öleceğini biliyordum, Darren.

ve en azından o öldükten sonra, bizim aramızda olanlardan çok sonra bile sana göstermeye devam ettiği saygının yarısını bile ona göstereceğini düşünmüştüm. Meğer yanılmışım. İkimiz de yanılmışız.

"Üzgünüm, Delaney. Bilmiyordum," diye boğuk bir sesle özür diler, özür sözleri boğazında takılır.

"Onun için gelmek için tüm bunları bilmen gerekmezdi."

Ve *benim* için. O gün, içimde kalan ve yeniden canlanmaya çalıştığım azıcık parçayı da mahvetti.

"Haklısın," diye kabul ediyor.

Gitmem gerektiğini biliyorum. Beni bir itse, bu cehennemden kaçmam için hemen kenara atlardı. Ama yerine, fayanslara batıyormuş gibi hissederek, olduğum yerde kalıyorum. "Videoyu hatırlıyor musun?"

Darren'ın gözleri bana bakarken donuk bir kahverengiye bürünmüştü. "Hangisini?"

"Balo. O eski, pikseli şeyi sürekli onunla birlikte izlettirdi." "Neden?"

Ben... Uzun zaman önce silindiğini sanıyordum."

Ben burun kıvırdım. "Evet, bunu milyon kez denedim. Büyükannem reddetti. Kaybettiğim için pişman olacağımı düşünüyordu."

Kaşları çatıldı, yüzünde rahatsızlık belirdi. "İnatçı bir kadındı."

"Bu, bunu ifade etmek için kibar bir kelime."

"O videoyu izlemek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Özür dileme. Tek bir gazlı bezle ağır kanamayı durduramazsın."

"Daha kalın bir şey kullanırsam? Denememe izin versen?" diye teklif eder, kapıdan uzaklaşarak.

Sağ eli lavabonun yuvarlak kenarına düşerken parmaklarını pürüzsüz porselenin üzerine yaydı. Keskin tırnaklarına ve sonra elinin arkasındaki gerginliğe, damarlarının şişmesine odaklandım.

"Aranızı düzeltmekle ilgilenmiyorum," dedim, bunun tamamen doğru mu yoksa kendime söylediğim bir yalan mı olduğundan emin olamadan.

Lavaboya tutunan eli gevşiyor. Sesinde ağır bir yenilgi hissi var. "Tamam, Delaney."

"Şimdi gitmek istiyorum, lütfen."

Tahmin ettiğim gibi, tekrar söylememe gerek kalmadan kenara çekildi. O, lavabodan güvenli bir mesafeye gelene kadar bekledim. Aniden yaklaşmamızla nefesim kesildi

nefesimi tutarak, ona en ufak bir şekilde bile dokunmamak için kendimi küçültmeye çalışıyorum. Bu bir daha olamaz. Özellikle de, tepkimden saklanacak hiçbir yerin olmadığı bir banyoda.

"Kaybın için ve cenazede yanında olamadığım için gerçekten üzgünüm. İkiniz de bunu hak ediyordunuz."

Boğazım düğümlenir. Sadece başımı sallayabilirim, dikkatim kapı kolunda.

Belki de başka bir şey söylemesini umduğum için oyalanıyorum. Aramızda olan her şeyi düzeltebilecek bir açıklama. Ama böyle bir şeyin var olmadığını biliyorum, çünkü *düzeltilecek* bir şey yok. Ne özürler, ne açıklamalar, ne de büyükannemin evrene dilekleri düzeltemez.

Bunu, beni bir kez daha paramparça edecek bir duruma düşmeden önce hatırlamalıyım. Cevap vermeden kapıyı açıp banyodan çıkıyorum, onu arkamda bırakıyorum, Cherry Peak'e döndüğüm gün yaptığım gibi.

15

ŞİMDİ

DARREN

Öğlen, şehir merkezinde. Geç kalma. Ah, bir de mayonu giy.

Caleb'in mesajı gece yarısı geldi. Yatak odamda masamın başında bilgisayar ekranına gözlerimi kısarak geçirdiğim uzun gecemi böldü. Patronumun en sevdiği müşterilerinden biri olan, Calgary'den Vancouver'a kadar işini genişleten bir otel zinciri patronuna taslak sunumumu üç gün geciktirdim.

Son birkaç yıldır birçok otelde çalıştım, ama bu otel... çok farklı. Yirmi katlı, çatı havuzlu, iki spor salonu, üç balo salonu, bir konferans salonu, lüks bir bar/restoran ve sadece üç aylık bir teslim tarihi beni *biraz* strese soktu. Bir de kız kardeşimin hayalindeki evi tek başıma tasarlamak eklenince, aklımı kaçırmam için bir kalem kırılması kaldı.

Gözlerimi ovuşturup arabadan inerken beynim aşırı yorgunluktan çılgılık atıyor. Ekim başında mayoyu giymek pek hoşuma gitmiyor ama istasyonda gönüllü olsam da kaptanın emirlerini görmezden gelemeyeceğimi çok iyi biliyorum. Keşke iyi bir mayomu bulabilseydim.

Arkadaşlarım beni görür görmez bu şortun ne kadar kısa olduğu ile alay edecekler. Onları da suçlamıyorum. Lanet olsun, dizlerimin bir santim üstünde ve ışığa göre belden aşağı çıplakmışım gibi gösteren şeftali rengindeler.

Arabamı kilitleyip sokağın sonundaki insan kalabalığına doğru yürümeye başladım. Şehir merkezinin bu tarafındaki dükkanlar, Cherry Peak'in tüm nüfusunu barındıran beton bariyerlerle kapatılmıştı. Mini donut ve taze limonata kokuyordu, sanki itfaiye istasyonu bağış toplama etkinliği olarak birkaç mini oyun yerine bir panayır düzenlemeye karar vermiş gibiydi.

Yardım etme şansım olmadığı için, ne planladıkları benim için fark etmezdi. Abbie'nin yokluğunda geçen hafta sakın geçti, ama sessizlikle birlikte iş yüküm de arttı. Kızım yanımdayken tüm dikkatim ona odaklanır ve çoğu zaman işlerimi arka plana atarım ki onunla mümkün olduğunca fazla zaman geçirebileyim. O benimle olduğunda evden çalışmak bir nimet, ama Sasha'yla gittiğinde bir lanet.

"İşte orada! Smaç şovumuzun yıldızı," Caleb yanımdan yaklaşarak yavaşça konuştu.

O yumruğunu kaldırıp koltuk altıma yaklaştırdığında çarpışmaya hazırlandım. "Ne yıldızı?"

"Smaç şovu. Teknik olarak, o at ve smaç tanklarından biri. Eski zamanlardaki karnavallardaki gibi, hani?"

"Bu sıcakta şortların ne için olduğunu merak ediyordum."

Bacaklarıma incelemeye bakıp dudaklarını büzdü. "Evet, onlar ne için?"

"Neyleri var?" diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

"Abbie'ye yakışır gibi görünüyorlar."

"Siktir git. Ekim ayındayız. Tüm iyi şortlarım gelecek yıl için saklı."

"Bu kadar düzenli olmanın cezası bu." "Kıskandığını söyle de geç konuyu, Kaptan."

"Bacaklarındaki kıllar dışında kıskanacak bir şey yok. Benimkiler çok ince artık."

Alaycı bir kahkaha atıp başımı sallıyorum. "Şimdi bacak kılları hakkında konuşmaya mı başlayacağız?"

"Hayatta olmaz."

"Bana uyar."

"Havlu getirdin mi?" diye soruyor, fuara doğru ilerlerken arkamızdaki arabama bakarak.

"Hayır. Bugün ne yapacağımı söyleseydin, daha iyi hazırlanırdım."

"Önemli değil. Seni eve göndermeden önce kuruman için yeterince zaman vereceğim."

"Senin cömertliğin olmasa ne yapardım?" diye soruyorum.

"Sıkıcı, sıkıcı bir hayat sürerdim."

Zaten öyle olduğumu söylemeye tenezzül etmiyorum.

"Ne kadar süre daha bu buz gibi suya batırılmış halde kalacağım?"

"Oh, o kadar uzun sürmez."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Tabii. Şimdi, bu sefer dürüst ol."

"Üç saat, bir saat fazla az. Drive-in için gereken fonun bir kısmını karşılayacak kadar çok kişi gelmesini umuyoruz. İyi bir gösteri yap, bu akşam Peakside'da sana kutlama içkisi ısmarlarım."

Kahretsin, uzun bir gün olacak. Bunu değerli kılacak tek şey, ya da tek kişi, Delaney'nin ziyareti. Onu bir gün daha görmemektense, onun tarafından suya batırılmayı tercih ederim. Drive-in'de konuştuğumuzdan bu yana bir hafta geçti ve Abbie'yi okula götürmeyi bahane ederek ona görünmek ve konuşmak için bir fırsat bulamadım, bu yüzden yeniden bir araya gelme umudumu tamamen yitirdim.

Onun düşünceleri beni o kadar uykusuz bıraktı ki, yatakta yatmaktansa bilgisayara bakmayı tercih ediyorum. En azından bütün gece bilgisayar başında kalacaksam, biraz iş yaparım.

"Senin beklentilerinin ağırlığı omuzlarımı ağrıtıyor," diye şaka yapıyorum.

"Evet, eminim, pislik," diye cevap verir, biz bariyerlere ulaşmadan önce.

Beton blokların arasındaki boşluktan geçip onlara katıldığımızda birkaç kişi bize dönüp bakar. Tabii ki, burada şort giyen tek kişi benim. Caddenin karşısındaki hamburger ızgarasında çalışan kadın bile kot pantolon giyiyor. "Gülümsemeyi unutma, D. Gülümsediğinde göz kamaştırıyorsun," diye ekler. diyor.

Su tankları kırmızı ve mavidir ve bugün için kapatılan şehir merkezinin tam ortasına yerleştirilmiştir. Yuvarlak, kısa gümüş bir çitle çevrili ve giriş kapısında küçük bir masa ve iki sandalye bulunan bu alanın ana etkinliğin su tankları olduğu açıktır.

İki su tankı görmeyi beklemiyordum ve ikinci su tankının üzerindeki koltuğa oturan kişiye gülmek için yanağımı ısırdım. Caleb'in Brody Steele'i karısının kuaför salonunun önünde defalarca suya batırması kötü bir hareketti, ama en iyi arkadaşının yapacağı bir hareketti.

Country müzik yldz, Caleb'in tanknn yanında durup, bizim ıslak sonumuzu getireceğini düşündüğüm dev kırmızı düğmeye elini uzatınca ona öfkeyle bakıyor.

"Buna basarsan seni de yanımda srklerim," Brody dostça bir gülümsemeyle tehdit ediyor.

Caleb sırttt. "Reflekslerine o kadar mı gveniyorsun, pop yldz?" "Dene bakalım. Merak ettim," dedim, sol ayağımın üzerine yaslanarak.

Brody koltuğumu işaret etti ve dilini şaklatt. "Haydi, Darren. Bu işte yalnız değilim."

Omzumu iterek gömleğimi çıkarırım. Tankn arkasındaki merdivenlere doğru ilerlerken soğuk hava çıplak göğsümü ısıırır. Beni izleyen sadece Brody ve Caleb değildir, ama ben sadece onlara dikkat ediyorum. Ayakkabılarımı çıkarır ve kırmızı koltuğa tırmanırım, düz tahta kıma bastrdğında kıvrılırım.

"Hızlıca atlayıp onu ilk sen batırabilir miyim?" Brody, Caleb'e sorar.

Caleb çok uzun süre düşündükten sonra cevap verir: "Sen ödüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır. O beni suya batırmayacak," diyorum, sesimi etrafımızdaki gürültüde duyulacak kadar yükselterek.

Brody homurdanır ve parmaklarıyla saçlarını geriye iter. Kovboy şapkas olmadan... kendinde değil gibi görünüyor. şu anda onu, tişört ve kot pantolonundan daha çok zlediğine eminim.

"Keyif
kaçırıcı."

"Pop
yldz."

"Tamam ocuklar, kavgayı kesin, yoksa cezaya kalacaksınız," diyor Caleb alaycı bir şekilde.

Gözlerimi devirdim. "O ilk başlasın baba, eminim buradaki herkes Brody Steele'i suya batırmak istiyor."

"Aslında ilk kim başlayacak, kalabalığın seçmesine izin vereceğim. Sma zamanı!" Caleb, dönerek ve bizden uzaklaşarak duyurur.

Aniden, kapıdan sıyrılıp masadaki sandalyeye oturur. nnde hızla bir sıra oluşur ve kilitli bir kasa önlerine bırakırken sırtlı bir kahkaha atar. Brody'nin büyükannesi Eliza Steele bir süre sonra ona katılır ve kasayı alıp korur.

Aşağıdaki suya bakıp koltuğumda kıpırdanıyorum. Ellerimi dizlerimin üzerine indirip beklerken, cildimde tüyleri diken diken eden bir esinti var. Caleb'in kapıdan içeri aldığı ilk kişi doğrudan Brody'ye yöneliyor ve ben de burada çok fazla suya batmadan hayatta kalabileceğimi düşünerek biraz rahatlıyorum.

Brody'nin somurtkan tavırlarına rağmen, bunu yapmaktan rahatsız olmadığını biliyorum. Ünlü olduktan sonra bu kasabaya adını kullanarak birçok kez yardım etti ve biz de ona minnettarız, ama bunu yapmak zorunda olmadığını da biliyoruz. Bugün bunu kabul etmesi, benim için çok anlamlı, benim fikrim olmasa bile. Bu drive-in'in yeniden inşası benim için ve o da bunu benim kadar iyi biliyor.

"Burada kırmızı toplar var," diye açıklıyor Caleb, çitin üzerine eğilerek. "Hedefi vurmak için üç denemen var, vurduğunda su sıçrayacak."

"Harika!" diye bağırıyor çocuk, yaşı on iki gibi görünüyor.

Hemen üç topu kollarının arasına alır ve hedefe fırlatmaya başlar. Brody dizlerini kavrar ve yardım için bana bakar, gözleri fal taşı gibi açılır. İç çekip ellerimi yarım yamalak bir şekilde kaldırırım, *yapabileceğim* bir şey *yokmuş* gibi.

"*Siktiğimin oğlu*," diye fısıldadı.

Güneş gözlerime parladığında gülümser ve gözlerimi kısarım. Parlak ışıktan korunmak için elimi kaldırıp Brody'nin yönüne bakarak yüzmeye başlamasını beklerim. Üçüncü top dileğimi yerine getirir.

Brody'nin küfürleri, havuza düştüğünde ağzına giren suyla boğulur. Çocuk zaferle bağırırken, izleyenler de ona eşlik eder. Alkışlayarak Brody'nin sudan çıkmasını beklerim, sonra gizlice ona parmak hareketini yaparım.

Sarışın saçları sıırılsıklam, yüzünden su damlaları akıyor, sonra başını geriye atıp saçlarını savuruyor. Sanki lanet olası bir saç reklamı izliyorum, Anna'nın salonundan gelen ılık seslerinden, onun da aynı şeyi düşündüğü belli. O yöne bir göz attığımda, Anna'nın kendisi kapıda durmuş, kocasının şovunu izlerken ona hayran hayran bakıyor.

"Tekrar!" diye bağırıyor, sesini duyurmak için ellerini kullanıyor.

Brody ona bakmak için dönüyor ve sırtıyor, tüm tavırları ışıkla doluyor. Ben bakışlarımı başka yere çevirmeden önce parmağındaki altın yüzüğü çevirmeye başlıyor ve onlara olabildiğince mahremiyet sağlıyorum.

"Sırada kim var?" diye soruyor Caleb.

Bir dizi farklı ses cevap veriyor ve ben koltuğuma yerleşip, önümüzdeki birkaç uzun saate hazırlanıyorum. *Buna değecek*. Drive-in'i bitirdiğimizde orada olma ve Delaney'nin görme şansı yakalarsam...

Onun sesi diğer seslerin arasından çıkmadan önce, farkındalıkla tüylerim diken diken oldu.

"Oh, teşekkürler, ama ben... Hayır, ben yapmayacağım. Başka biri yapsın, Caleb."

"Sıra sende. Üzgünüm Delaney, ama kuralları ben koymuyorum."

"Onu duyduğun, Della. İkimiz birden gidelim. Yıllardır Brody'yi suya batırmak istiyorum. Üstelik drive-in için!" Poppy cesaretlendirir.

Yutkunup Caleb'in arkasındaki kapıda duran kadın grubuna bakıyorum. Bryce çoktan bana bakıyor, Delaney ile benim aramda gözlerini gezdirirken yüzünde sessiz bir anlayış var. Başımı sallıyorum, umarım minnettarlığımı görebilir—Elle'yi buna zorladığım için değil, ben söylemeden ve yalvarmadan gelmiş olduğu için. Bunu sadece benim burada olmasını istediğimi bildiği için yaptı.

"Nişan almam berbat," diyor Delaney.

Kız kardeşim sırtıyor. "Mükemmel.

Benimki de öyle."

"Bryce ve ben sizden sonra gideceğiz!" diyor Daisy.

Sanki dikkatim dağılmaya başlamış gibi, Delaney göz ucuyla bana bakıyor. Çok ince, hızlı, bir sorunun cevabı kadar, ama o tek bakış beni ayak parmaklarımın ucuna kadar hissediyorum. İçimi kaplayan sıcaklık, rüzgârın soğuğuyla savaşıyor, beni olduğum yerde hareketsiz bırakıyor.

Evet, Caleb'e beni bu işe gönüllü olarak yazdığı için teşekkür etmeliyim.

DELANEY

DARREN'A BİR ŞEY FIRLATMAYI SAYAMAYACAĞIM KADAR ÇOK KEZ HAYAL ETTİM ama bunu gerçekten yapabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Elimde tuttuğum toplar her saniye ağırlaşıyor gibi hissediyorum. Onları havaya hafifçe fırlatıp, meraklı seyircilerin önünde değil de tek başıma olduğumu hayal ediyorum. Darren'ın gözleri yüzüme kilitlenmiş, bakışları keskin. Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve topları daha sıkı tutuyorum.

Bugün bronz teni ve dalgalı pazılarıyla orada çok yakışıklı görünüyor. Bunun için gömleksiz olmak zorunlu değil sanıyordum. Keşke zorunlu olmasaydı. Lisedeki halini bu kadar kaslı hatırlamıyorum. Hayır, kalın karın kasları yerine yumuşak bir yapısı vardı. Şimdi, karnına avucumu bir kez bastırırsam ne kadar sertleştiğini anlayabilirim.

Sert ve sıcak ve... Hayır.

Ağzımdaki fazla nemi yutuyorum ve topları sıkıca kavıyorum. Artık ona çekici gelmem için hiçbir neden yok. Belki kendime yeterince kez söylemek, buna inanmamı sağlar.

Tamam. Saçlarını taramak için ellerini kaldırdığında ortaya çıkan geniş göğsü ve şişkin pazı kasları hiç de çekici gelmiyor. Ve bıyığını parmaklarıyla okşayıp, yakalandığını bilmiş gibi sırtması da hiç hoşuma gitmiyor. *Çok, çok ucuz bir hareket.* Zaten bıyığı kim sever ki? Ben kesinlikle *sevmem*.

"Hazır mısın?"

Daisy'nin yüzü önümde belirip Darren'ı görmemi engellediğinde irkildim ve küfürler ağzımdan döküldü. "Siktir!"

"Oops." Elini ağzına kapatarak gülümser.

Bryce sırtarak beni merakla izler, sonra Daisy'yi yanına çeker. Daisy'nin yanağına bir öpücük kondurduğunda, kendimi zorlayarak Darren'ın oturduğu yere bakarım. Şimdi öne eğilmiş, sırtı hafifçe kavisli, bakışlarını kızların grubuna kaydırıp sonra tekrar bana diyor.

Daisy omzuma yaklaşıp fısıldarken parfümünün kokusu burnuma geliyor: "Hedefi ıskalayıp onu vurmak yerine, nişanını o kadar kötü tuttuysan, kimse seni yetkililere şikayet etmez herhalde."

"Bunun için dizimi kullanmayı tercih ederim," diyorum açıkça.

Kıkırdaması havada yankılanıyor. "Biliyor musun? Tabii ki evet.

Devam et, kızım." "Duymamış gibi yapacağım," diyor Poppy.

Bryce güler. "Sanki kardeşine birkaç kez hayalarına tekme atmayı düşünmemişsin gibi."

"Herkes senin gibi erkek cinsel organlarına acı çektirmekten aynı derecede zevk almaz, Ice," diye Poppy alaycı bir şekilde dürtüyor.

Başımı sallayarak, diğerlerinin şakalaşmalarını görmezden gelip Darren'ın gözlerine bakarak, bir an için onu rahatsız ettiğimi umuyorum. Uzun zaman sonra ona bu kadar açıkça bakmak normalde çok iyi hissettirmeliydi, ama karnımda mutluluk yerine rahatsızlık hissediyorum.

O, sanki buna hakkı varmış gibi beni izliyor ve bu beni incittiği kadar sinirlendiriyor.

Üç topun ilkinin hedefe çok sert atıyorum. Top kenardan sekip kaldırıma yuvarlanıyor ve beton bariyere çarpıyor. İkinci topu sıkarken dilim ağzımda ağırlaşıyor ve daha dengeli hissedene kadar ayaklarımın yerini değiştiriyorum.

Brody sudan çıkıp koltuğuna geri döndüğünde, Poppy benim yaptığımı taklit ederek ilk topunu fırlatıyor. Top hedefe bile değmiyor ve Brody zafer çılgılığı atıyor.

"Şimdi kibirlenme, Brody!" diye bağıyor.

O dilini çıkararak, "Hadi bakalım!" der.

Kolunu geriye doğru çekip, konsantre olmak için bir gözünü kısarak ikinci topu fırlatıyor. Top daha yakına geliyor ama yine ıskalıyor. İnlemesi o kadar hafif ki, neredeyse duyamıyorum.

Darren'ın sesi rüzgarda dans ediyor. "Ona nasıl yapıldığını göster, Elle."

Nefesim kesilir. Sesinin geldiği yöne doğru bakarken, sırtımda meraklı bakışlar hissedirim. Ya beni kızdırıp topu insanca atabileceğim en sert şekilde atmam için böyle seslendi ya da aramızda bir şey olmasını sağlamaya çalışıyor.

İlk seçeneği tercih edecek.

Poppy, Brody'yi su tankına göndermekle meşgulken, kolumu geri çekip topu Darren'ın düğmesine fırlatıyorum. Düğmenin kenarına çarpıyor ve o, koltuğu çökmeden önce hiç kıpırdamıyor bile. Düşerken gözleri benimkilerle buluşuyor ve kafası suya batana kadar kaybolmuyor.

Gözlerimi kırıştırarak, garip, yapışkan bir his beni sararken kendimi geriye doğru çekiyorum. Tökezlerken omzum Bryce'ın omzuna çarpıyor. O, kolumu tutarak beni yakalıyor ve dikkatlice döndürüyor, ta ki ona bakmak zorunda kalana kadar.

"İyi misin?"

"Görev tamam," diyorum, korkmuş gibi görünmemeye çalışarak.

"Tamam. Mini donut ister misin?"

"Darren'ı suya batırmak istemiyor musun?"

Kafasını sallar ve elini indirir. İkimiz de su sıçrama sesini duymazdan geliriz. "Başka işkence yöntemleri hazırladım."

"Bu beni şaşırtmadı." "İyi."

"Mini donutlar iyi fikir," diyorum pes ederek.

Daisy'ye eğilip nişanlısının dikkatini çeken bir şey fısıldıyor. Ona gülümsüyorum, o da gülümsemeyle karşılık veriyor, sonra başını sallayıp Poppy'yi son topuyla tezahürat ediyor.

"Ben ısıyorum," diyor Bryce ve çitlerle çevrili alandan çıkarken önümüzden geçiyor.

Caleb yanımızdan geçerken bana beşlik çakıyor. "İstasyonun softbol takımına katılmalısın Delaney. Harika bir atıştı."

Yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Bu teklifi geçeceğim. Ama teşekkürler." "Denemeye değerdi. Darren da bize katılmayı reddediyor."

"Futbol dışında sporla hiç ilgilenmez."

"Tamam, biz gidiyoruz. Bugün kasaba için bol para kazan, yoksa bana hesap verirsin Caleb," diye tehdit ediyor Bryce.

Eliza'ya selam verip, para kutusuna para attığında ona birkaç top uzattı. "Anlaşıldı patron."

"Kadınları rahat bırak," diye Eliza onu azarladıktan sonra topları bir sonraki kişiye uzattı ve Bryce ile bana gülümseyerek baktı. "Siz gidin eğlenin! Pazarda satılık birkaç ekşi mayalı ekmek var. Onlara beni gönderdiğimi söyleyin ve en çok beğendiğinizi seçin. Sizi kandırıp para almaya çalışmasınlar!"

"Sourdough ekmeğini çalmayacağız Eliza," diyorum hafifçe, Caleb'in arkasından uzanıp sırtını okşayarak. "İnternette birkaç sourdough videosu izledim, çok karmaşık görünüyor. Emeklerinin karşılığını almalısın."

"Oh, o kadar da zor değil. Mayası, un, tuz ve su, canım. Bir dahaki sefere ekmek pişirdiğimde sen de gel, sen de yaparsın."

"Bir ara kabul ederim," diyorum ve Bryce'ın yanına geri dönüp el sallıyorum. "Görüşürüz."

"İyi günler, bayanlar."

"Hoşça kal Eliza," diyor

Bryce.

"O kasabanın en nazik insanı," diye ilan ettim, kalabalığın içinden çıkınca.

"Bu yüzden herkes onu seviyor."

"Bazen onun istismar edilmesinden endişeleniyorum." "O çok sert biridir. Ben olsam bu konuyu fazla kafama takmazdım." "Brody yapabilseydi onu balonlu naylonla sarardı," diye şaka yapıyorum.

"O ve Anna'nın aynı balonlu giysileri olurdu."

Bu sabah evden çıkarken giydiğim kazak, trafiğe kapatılmış caddede yürürken rüzgârın beni dondurmasına engel olacak kadar kalın. Beautifully Bold stüdyosunu, ardından Thistle and Thorn kuaför salonunu geçiyoruz. Poppy ve Anna o kadar iyi arkadaşlar ki, iş yerleri bile yan yana.

Bryce, el yapımı limonata standına yan gözle bakıyor. Eski sevgilisinin annesinin standın arkasından pahalı limon suyu ve şekerli içecekler dağıttığını görünce gülümsememi saklamak için dudaklarımı kıvırıyorum. Mini donutların kokusu burnuma çarpıyor ve midem guruldamaya başlıyor.

"Eski sevgilini buz banyosuna sokmak iştah açıyor olmalı," diyor açıkça.

"Başka şeyler de var."

"Donut mu, ekşi mayalı ekmek mi?"

Sen seç." İkisi de iyi bir başlangıç olur.

"Donut."

Bryce tek kelime etmeden sıraya girer ve bana yer bırakmaz. Onu şüpheyle izlerim, o da kimsenin duymamasını umarak açıklığa kavuşturur.

"Ben alacağım. Daisy şekeri çok seviyor, o yüzden en büyük kovayı almak daha güvenli. Eminim çocuklar da soğ"

"Ben alırım. Daisy şekeri çok sever, o yüzden en büyük kovayı almak daha güvenli olur. Soğuk banyodan sonra erkeklerin de bir şeyler içmesi iyi olur."

Sesi tarafından çekilen, önündeki genç çocuk geri dönüp ona geniş, aşk dolu gözlerle bakar. Bryce tekrar öne baktığında, şaşkınlıkla başını sallar.

"Geri çekilebilir misin?"

"Çok güzelsin. Bekar mısın?" diye sorar, ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeye bükülür.

Bryce'ın yüzünde patlayan içgüdüsel tedirginliğe gülmemek imkansızdı. Zavallı çocuk, zehirli bir yılanın ağzının üzerinde sallandığının farkında değildi, çünkü olması gerektiği gibi dönüp gitmiyordu.

"Sen bir çocuksun."

"On altı yaşıdayım. Neredeyse yetişkin sayılır, bebeğim."

"Annen seni aramaya gelmeden donutlarını al," diyor Bryce, sesi snapback şapkasının kenarı kadar düz.

Dudaklarını kapatır, yanakları kızarır. Topukları üzerinde dönüp, tek kelime etmeden bir anda donut kamyonunun penceresine ulaştığında, neredeyse ona acıyorum. Bryce bana rahatsız bir ifadeyle bakar ve bu beni güldürür.

En azından artık bir kızın ilgilenmediğini anlamak için neye bakması gerektiğini biliyor.

Sonraki beş dakika boyunca geride kalıp Bryce'ın donut sipariş etmesini bekledim. Kaldırıma geri döndüğünde elinde sarı plastik bir kova vardı. Beni fark edince dramatik bir hareketle kovayı salladı.

"Umarım karnın seni gösterdiği kadar açsındır." "Açlıktan ölüyorum," diye onayladım.

"Geri dönmeden önce açayım mı? Daisy paylaşır mı bilemem."

Gülerek, bağış toplama etkinliğinin yapıldığı yere doğru bakıyorum. Sıra, ayrıldığımızda olduğu kadar uzun, ama şimdi...

"Darren Darren sadece kalıyordu mibirkaçbirkaç dakika sormak soruyorum, mide kasılmalarıyla."

"Onun için endişelenme. Kendisine söyleyeceğim."

Nefesim yavaşlar. "Orada değil."

"Ne?"

Bryce, Brody'nin su tankının üzerinde oturduğu yeri daha iyi görebilmek için önümüzde yürüyen birinin arkasından gizlice yaklaşırken dikkatini keser. Caleb hala kapıyı ve para kutusunu koruyor ve Brody'nin yanında kaldırımda kırmızı bir top yuvarlanıyor.

Caleb'in başını yana eğip solundaki kalabalığa hızlıca bakıp sonra da sağa aynı şeyi yaptığını fark ettim.

"Başka planları mı vardı?"

Ve neden bu benim için bu kadar önemli? Ne kadar çabuk gitse o kadar iyi. Böyle hissetmem gerekirdi. Bugün onu göreceğimi bilmek, bütün sabah gergin bir şekilde volta atmamı sağladı. Yine de burada, bu kalabalık geçici fuarda, bu hafta okul koridorlarında yaptığım gibi, onun izini arıyorum.

Çocuklar baloncuklar üflüyor, yanlarında dişlerini göstererek baloncukları patlatmaya çalışan bir köpek zıplıyor ve birkaç metre ötede yaşlı bir çift onları sıcak bakışlarla izliyor. Aynı anda çok fazla konuşma olduğu için belirli birini ayırt etmek imkansız ve Bryce'a yakın olmama rağmen, yanımdaki ve arkamdaki kalabalığın içinde onu kaybedeceğimden endişeleniyorum.

Burada normalden fazla insan olduğu çok açık. Kasabanın nüfusu bu kadar fazla değil. Oak Ridge'in tamamı ve Brody Steele'i suya batırmak için gelen bazı Calgarians'lar da buraya gelmiş olmalı. Bu, onun için iyi bir reklam ve bağış toplama kampanyası için harika bir yardım. Ancak caddeyi tıkayan insan kalabalığı, Darren'ı bulmayı zorlaştırıyor. Onun sesine benzeyen tek bir ses bile duyulmuyor.

Eskiden bu beni rahatlatırdı. Ama şu anda, caddeyi daha iyi görebilmek için şehir merkezindeki dükkanlardan birinin arkasına tırmanmak istiyorum. Belki o şekilde onu bulabilirim.

"Bu hafta Abbie yok, o yüzden sanmıyorum," diyor Bryce, sesi beni zihnimde açtığım kapıdan geri çekiyor.

"Belki tuvalete gitmiştir." Bryce'ın

homurtusu kesin değil. "Belki."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum, aramızdaki mesafe açıldığında adımlarımı hızlandırarak.

"Hayır. Ama içimden bir his var."

"Kötü bir his mi?"

"Sasha işin içinde olduğunda hep hissettiğim bir his."

Sadece adını duymak bile canımı acıtıyor. Göğsüme yumruk yemiş gibi, kendimi kapatıp kaçma dürtüsüyle boğuşurken nefesim kesiliyor.

Bunu hissetmiş gibi, Bryce normal hızına geri döner ve sesini biraz yumuşatır. "Donutları Daisy'ye götür. Şimdiye kadar canı çekmiştir."

Dikleşip ona keskin bir bakış attım. "Nereye gidiyorsun?"

"Haklı mıyım diye bakacağım."

"Sasha'nın bir şey yapacağı konusunda mı?" diye soruyorum, onun adının kulağa gelmesinden nefret ederek.

"Ona karşı hissettiklerim pek kadın dostu değil, Delaney. O, mutluluğu emen bir sülük ve Darren'ın arkadaşlarının önünde ona pislik gibi davranmak için buraya gelip onunla bir şey başlattığından eminim. Belki yanıliyorum ve Darren sadece tuvalete gitmiştir, ama herkese katılmadan önce kendim kontrol etmek istiyorum."

"Her zaman donut kovasıyla kafasına vurabilirim," diyorum.

Bryce yana doğru dönünce gözlerim fal taşı gibi açılır, ağzı şoktan gülümsemeyle açılır.

"Senin ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmuşum galiba, Della."

Bu masum bir yorum, ama içimde henüz tanımlayamadığım bir şeyi uyandırıyor. Kaybettiğimi sandığım bir yanıımı ortaya çıkarmak üzere olan bir şey. Geçen yıl, Daisy kasabaya geri taşındığında ve Bryce, Anna ve Poppy'nin grubuna davet edildiğimde elimi tuttuğunda bunun ipuçlarını hissetmişim. Aylere yayılan bu his, şimdi beni daha da açılmaya teşvik ediyor.

"Sanırım ben de öyle yaptım," diye itiraf ediyorum, derin bir nefes alarak.

Bryce'ın gözleri donut kovasına düşer, sonra tekrar yükselir. "Sana bir çıkış yolu sunuyorum çünkü seni önemsiyoruz. Bugün eğlenceli bir gün. Dramatik bir gün değil."

"Biz" derken kimi kastettiğini sormalıyım, ama bunun yerine kutunun kapağını açıp ikimize birer donut alıyorum.

Benimkini ağzıma götürerek, "Yalnız gitmeyeceksin. Ben riski alacağım" diyorum.

17

ON İKİ YIL ÖNCE

DARREN

"ÖYLECE DURUP BAKACAK MISIN, YOKSA BANA YARDIM EDECEK MISIN?
yardım etmeyecek misin?"

Elle yatağının ucunda durmuş, bana bakıyor. Sırtımın altında sert yatak varken, başımı kenardan sarkıtıp dizlerinin arkasına avucumu koyarak onu kendime doğru çekiyorum. O da öne doğru eğiliyor, dizleri yüzümü sarıyor.

Gülümserim ve boynumu çevirip yumuşak tenini öperim. "Burada yatmayı çok daha seviyorum."

"Darren," diye inliyor, eğlencesini saklamak için burnunu seğiriyor. "Yardım et."

"Peki, bu kadar tatlı rica edersen..."

"Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? İki hafta sonra gidiyorum."

Enerji değişir, midem ekşir. Onu kayıp gitmesin diye tutmak istercesine biraz daha sıkı sarılırım. Yaklaşan ayrılığımız yüzünden daha da kötüleşen doğal bir tepki.

Siktir et ayrılığı. Bu bir hata, ama artık çok geç, fikrimizi değiştiremeyiz.

"Rahat değilim bebeğim. Sadece senin gelecek için endişelenerek zamanımı boşa harcamamaya çalışıyorum. İki hafta çabucak geçer," diye açıklıyorum.

Yüzü düşüyor, gözlerine hüznün çöküyor. Geri çekiliyor ve yanımdaki yatağa düşüyor. Parmakları saçlarıma dokunup alımdan geri çekiyor, ben de gözlerimi kapatıyorum.

"Korkuyorum, Darren."

Gözlerimi tekrar açıp yan dönerek ona bakabilmek için başımı çeviriyorum. Elini tutup parmaklarımızı bacaklarının üzerinde birleştirdim, küçük eli yumuşak ve pürüzsüz.

"Konuş benimle," diye mırıldandım.

Dudaklarını ısıyor, zihni dakikada bin kilometre hızla çalışıyor. "Belki de seninle birlikte okula gitmeliydim ve bizi tüm bu dramadan kurtarmalıydim. Birlikte ilk evimize ya da kampüsteki yurtlarımıza taşınmak için eşya topluyor olabilirdik. Bunun yerine, farklı illerde, birbirimizden saatlerce uzak, farklı okullarda olacağız."

Ve bekar. Üç yıldır ilk kez ikimiz de.

"O konuya girme, Elle. Benim yüzümden okulunu seçmene asla izin vermezdim. Bütün mesele bu. Bu kasabadan uzaklaşman lazım. Farklı bir yerde, farklı insanlarla hayatı deneyimle. Bana tüm zamanını ve ilgini borçluymuş gibi hissetmeden hayatını yaşa."

"Bunu ayrılmadan da öğrenebileceğime eminim," diyor inatla.

"Ayrılmıyoruz."

Gözleri arkaya doğru yuvarlandı. Elimde tuttuğu el ısındı, kayganlaştı. "Bir eşeğe eşek diyebilirsin, ama o yine de eşektir."

Gülüyorum ve ellerimizi vücuduma doğru çekiyorum. Ellerini göğsüme bastırarak, "Anlıyorum ama biraz yanlış anladın," diyorum.

"Ayrılık, ayrılmakla aynı şey. Artık erkek arkadaş ve kız arkadaş olmayacağız, Darren. Büyümek ve ufku genişletmek için seni kaybetmek zorunda kalacağım."

"Beni kaybetmiyorsun. Hala burada olacağım, her fırsatta seni arayıp mesaj atıp rahatsız edeceğim."

"O zaman ara vermenin anlamı ne?" diye sorar, hayal kırıklığıyla.

Parmakları benimkilerden kayıp kucağına kıvrıldığında, onu kaybettiğimi anladım.

"Anlamı, senden hiçbir şey almadığım. Liseden sonra evliliğin doğru adım olup olmadığını anlamak için dört yıla ihtiyacımız olduğunu sen söyledin. Ve o yüzüğü parmağına taktığımda, sana bunu vermeye istekli ve hazır olduğumu söz verdim. Dört yıl sonra, seni hayatımın geri kalanında karım yapmak konusunda ciddi olduğumu anlayacaksın. O yüzden, ayrılık bizi öldürse bile, sana kendimi kanıtlamama izin ver."

Elini çekip benimkini sertçe tuttu. Güçlü tutuşu korkusunu ele veriyordu. "Bu risk almaya değmeyebilir."

"Değer, Elle. Çünkü biliyorum ki, bir kez bana geri döndüğünde, ikimiz de hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmeye hazır olacağız. Birlikte geçireceğimiz on yıllara kıyasla dört yıl ne ki?"

Ellerimizi dudaklarına götürüp parmak eklemlerini öptüm ve ellerini orada tuttum. Güzel Delaney'im acı dolu bir nefes verip burnunu çekti. Kaşlarını çatarak boş elimi yanağına götürdüm ve yuvarlak hatlarını okşadım. Bir gözyaşı damlası parmağıma düştü.

"Sadece seni özleyeceğim. İki yıl sonra, geri dönüşü olmayan bir hata yaptığımızı fark etmek istemiyorum. Dört yılda çok şey olabilir, Darren."

"Seni en çok rahatsız eden şey ne? Aklından geçen her şeyi anlat ki seni rahatlatayım."

Gözlerini kırıştırdı, çıplak kirpikleri ıslandı. "Ya sen başka birine aşık olursan? Eve geldiğimde seni yeni bir hayatın içinde, bana yer kalmamış halde bulursam? Bu... bu benim en büyük korkum."

"Bu olmayacak. Böyle bir şey mümkün bile değil. Sen varsın, Elle. Her zaman sen vardın," yemin ederim.

"Peki ya olursa? Seni başka biriyle görmek beni öldürür. Cherry Peak'i son kez terk ederim."

"O zaman böyle olmaması iyi. Seni dışında başka biriyle kendimi hayal edemiyorum. Bu ayrılık zor olacak, bebeğim. İkimizi de öldürecek, ama buna değeceğine inanmak zorundayım. Geri döndüğünde dışarıda başka neler olduğunu göreceksin, böylece gelecekte bizden şüphe duymayacaksın. Seni engelleyen ve yıllar sonra bana kin beslemene neden olacak kişi asla ben olmayacağım."

"Peki ya sen? Seni bekar bir erkek olarak hayatı deneyimlemene izin vermeden bana bağlı tutarsam, bana kin beslemeyeceğine mi inanıyorsun? Bunun sadece benim yararına olmasını istemiyorum, Darren."

"Ben o nedenle bekar olmayı yaşamak istemiyorum, sen de istemiyorsun. Bekar olmak umurumda bile değil."

"O zaman bunun saçma olduğunu söyle de birlikte kalalım. Seni kaybetmek istemiyorum."

Onu bırakıp oturur pozisyona geçtim. Onu bacaklarımın üzerine kaldırmak kolaydı ve o da hemen bacaklarını sırtıma doladı ve kollarını boynuma attı.

Alnımı alnına dayayıp nefes alıyorum, parfümünün kokusunu hafızama kazıyorum. "Seni seviyorum Delaney. Seni, bu kasabanın ve benimle olan kadının ötesinde neler olduğunu görmem için bırakacak kadar seviyorum. Ve öğrenmem gereken her şeyi öğrendiğinde, ben de öğrendiğim adam olarak kollarımı açıp seni bekliyor olacağım. Sana en iyi halimi sunacağım."

"Bu yanlış geliyor," diye fısıldadı, yüzünü göğsüme saklayarak. "Senden uzak olmak asla doğru gelmeyecek."

Onu şimdiden özledim, oysa o burada, kollarımda. Ev ödevlerini futbol sahasındaki eski tribünlerde yapmaya başlamasının bir nedeni var ve bu, onun için düşünmesi en kolay yer olduğu için değil. O kadar muhtaç biriyim ki, sadece o yanımda olduğunda, hatta yirmi metre uzakta, saha kenarında olsa bile, düzgün bir şekilde konsantre olabiliyorum.

Kimse bana bu kadar yapışkan olacağımı ya da bu kadar genç yaşta bu kadar derinden aşık olacağımı söylememişti. Ama işte buradayım. Delaney benim ruh ikizim ve onu hayatımın bu kadar erken bir döneminde bulduğum için kendimi dünyanın en şanslı adamı olarak görüyorum. Biraz daha beklesem, onu tamamen kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırdım.

Bu düşünce beni çok korkutuyor ve her ne kadar çok acı verse de, doğru kararı verdiğimizizi düşündürüyor. Daha fazla beklersek, birbirimizden ayrılamayız.

Delaney başını boynuma gömdüğü yerden çıkarır. Gözlerinin etrafındaki kırmızı halkalar göğsümün derinliklerinde bir acı yaratıyor.

"Bunu yaparken beni unutmayacağına söz verir misin? Sen benim her şeyden önce en iyi arkadaşımsın. Hayatımda sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Asla olmaz. *Asla*," diye yemin ederim.

Ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalkarken başını sallıyor ve tekrar burnunu çeker. "Öyleyse tamam. Ama sözünü tutmazsan seni asla affetmem."

"Neyse ki, bunu asla dert etmemize gerek yok."

18

ŞİMDİ

DARREN

GENELDE, SASHA'NIN BIRDENBİRE ORTAYA ÇIKIP ama bugün o kadar dengesizim ki beni gafil avladı.

Ses tonu acımasız, sesinin yüksekliğini umursamadan bana bağıyor. Dunk tanklarının yakınında bulabildiğim tek mahrem yer hamburger standının arkasıydı. Onun sözlerini duyamayacak kadar uzak olmadığı kesin.

"Bunu ne zaman kararlaştırdık? Milyon kez söyledim. Kız kardeşini ve arkadaşlarını kontrol altında tutmalısın."

Eski karımın önünde rahat bir duruş sergilemeye çalışırken, yanımdaki ızgaralardan yayılan sıcaklık yanıma çarpıyor. "Abbie duymuşsa üzgünüm, ama niyetim o değildi. Poppy'nin ya da Bryce'ın da değildi."

Eski karım iki eliyle kızıl saçlarını omzunun arkasına çekip bakışlarını sertleştirdi. "Ne tesadüf."

"Bu tavırları bırak, Sasha. Bir yanlış anlaşılma yüzünden beni azarlamak istiyorsan, daha özel bir ortamda yapabilirsin."

"Ve sana bu konuşmayı kaçırma şansı mı vereyim? Olmaz. Bunu hemen burada, şu anda açıklığa kavuşturacağız."

Korku, belime dayadığım bıçağın ucunu zehirliyor. Sasha'yı bu konuşmayı su tanklarının yanından uzaklaştırmaya ikna edebilmem bir mucize.

Sasha'nın nerede olduğumuzu veya etrafta kimlerin olduğunu umursamadığına inanamıyorum. Herkesin görmesi ve duyması için duygularını ortaya döküyor, sonuçları umursamıyor.

Onun argümanının saçma olduğunu düşünmeseydim, şu anda onu daha iyi anlayabilirdim. Son birkaç haftadır bana kızacak bir şey arıyordu ve sonunda buldu. Hepsi bu. Aileler için olması gereken bir etkinlikte bunu arkadaşlarımın önünde gündeme getirmesi hoşuma gitmiyor.

"Onu Cherry Peak'ten yakın zamanda almayı düşünmüyorum. Ne bir günlüğüne ne de bir aylığına. Poppy, BC'ye bir geziyi sadece gelecekte bir ara yapabileceğimiz bir fikir olarak söylemişti. Abbie'nin bunu duyup yanlış anlamasına üzüldüm."

Abbie ve ben en son kız kardeşimin evinde akşam yemeğindeyken, sohbetin içinde geçen rastgele bir düşünceydi. Bu olay bir aydan fazla oldu ve ben ilk kez duyuyorum.

"Peki bu varsayımsal seyahate Delaney de katılacak mı?" diye sordu Sasha, sesi kurnazca ama yüzü öfkeyle doluydu.

Vücudum kaskatı kesildi, zihnim çılgına döndü. "Neden bunu soruyorsun?"

"Ben aptal değilim! Kızımızın yeni öğretmeni Bayan Delaney hakkında her şeyi duydum *öğretmeni hakkında her şeyi duydum.*"

"Tamam, ama bu neden ailemle birlikte seyahate çıktığını açıklamıyor," diyorum yavaşça, her kelimeyi çok dikkatli seçerek.

Hayatım mahvoldu. Bugün buraya gelme sebebinin bu olduğunu anlamadığım için aptalım. Bunun teorik bir geziyle ilgisi yoktu, tamamen eski kız arkadaşımınla ilgiliydi. Belki de Abbie'nin yeni öğretmeni olduğunu bana söylemek için bu kadar uzun süre beklemesi daha şaşırtıcı olmalı.

Ama böyle bir anı beklediğini düşünürsem şaşırmam. Bu, beni herkesin önünde küçük düşürmek için mükemmel bir fırsat.

Sasha başını sallayarak alaycı bir şekilde, "Beni dramatikmişim gibi davranma. Az önce seni gördüm!" dedi.

Arkasına bakınca, bir süredir hamburger kamyonunun yakınında dolaşan, konuşmaya ilgi yokmuş gibi davranan ama oradan ayrılmayan aynı insanları görüp irkiliyorum. Kaslarımda rahatsızlık artarken sırtım kaskatı kesiliyor.

"Bu konuşmayı burada yapmamalıyız, Sasha," derim, sesimi alçaltarak.

"Evet, burası uygun! En azından şu anda saklanacak bir yerin yok. Bir cevap istiyorum, Darren. Onunla tekrar görüşüyor musun?"

"Hayır."

"Hayır mı? Bana vereceğin tek cevap bu mu?"

"Hayır, vermeyeceğim. Ve görseydim bile, senden izin istemeyecektim."

Derin bir nefes alır, gözleri alev alev yanar. "Evet, izin istersin. Artık çocuk değilsin. Abbie de bu işin içinde."

"Bana tepeden bakma. Abbie'nin dahil olduğunu çok iyi biliyorum." Derin bir nefes alıp başımı elime alıyorum. "Bu konuşmayı burada yapmayacağım. Abbie nerede?"

"Brad'le markette. Konuşurken onu bizden uzak tutayım dedim. Babası ve öğretmenini hakkında konuşmak onun için iyi olmaz," diye tersledi Sasha.

Sabırımı kaybetmeden önce, daha hızlı bir şekilde somurtuyorum. "Onunla yalnız kalması konusunda hala kararsız olduğumu biliyorsun."

Sasha iki kaşını kaldırır, dudakları sertleşir. "O zaman ikimiz de yanlış adımlar atıyoruz galiba."

"Sasha," diye uyarıyorum.

"Evet? Ne oldu, Darren?"

"Buraya beni kızdırmak için geldiğin çok açık ve ben bununla uğraşmayacağım. Lütfen Abbie'nin yanına dön ve henüz nişanlının kızımızın tek bakıcısı olacağına güvenmediğimi kabul et. Ben de buna alışmaya çalışıyorum."

"Peki, ya ben?" "Sen ne olacaksın?"

"Abbie'ye kim baktığı konusunda şüphelerim olamaz mı?"

Yavaşça gözlerimi kırpyorum. "O benimle birlikteyken, ailem ve kız kardeşim dışında ona bakan tek kişi benim. Şimdi de ailemle bir sorunun olduğunu söyleme. Ben senin ailene karşı hiç sorun çıkarmadım."

"Onlar sadece okul dışında ona bakıyorlar."

"Çıkar ağzındaki bakla, Sasha," diye yorgun bir şekilde talep ettim.

"Eski kız arkadaşının, ikimizden biri olmadan okulda kızımızı izlemesine izin vermeme beklerken, müstakbel kocanın onu tek başına izlemesine karşı çıkmamı mı bekliyorsun?"

Buna ne kadar şaşırdığımı ifade edecek kelime yok. Yüzümdeki ifade düşüncelerimi ele veriyor ve Sasha'nın sinirli bir alaycı gülümsemesine neden oluyor.

"Abbie'yi Brad'le yalnız bırakmak istememle, onu henüz yeterince tanımadığım ve güvenemediğim için, onun sınıfında... öğretmeniyle birlikte olmasına izin vermem arasında bir karşılaştırma mı yapmaya çalışıyorsun?"

Belini kavrar ve çenesini çıkarır, gözleri acımasızdır. Delaney'nin benden son kez uzaklaştığını gördüğüm günkü duruşuyla aynıdır, kalbim paramparça olmuş ve kanamaktadır. Bu anı hatırlayınca nefesim kesilir.

"Evet. Öyle."

Bir anda, uzun zamandır görmezden geldiğim anılar ve duygular beni vurur. Omuzlarım, üzerlerine çöken ağırlığın altında öne eğilmeye başlar.

Yutkunarak ondan uzaklaşıp gökyüzüne bakıyorum. Hâlâ yarı çıplakım, şortumdan su damlıyor ve ayaklarımın altında birikiyor. Soğuk, yanacakmışım gibi hissetmemi engelliyor, ama yanaklarım ateş gibi yanıyor.

Bryce'ın sesi bize ulaşır ulaşmaz belimden dönüyorum. "Görünüşe göre bu küçük buluşmanın davetini kaçırdık."

Sasha'nın en iyi arkadaşımın ortaya çıkmasına verdiği ilk tepki, Bryce'ın inanmadığı sahte bir gülümseme. Gülümseme bir anda kaybolur. Bryce'ın biraz arkasında duran kadına bakar ve derin bir nefes alır.

"İnanılmaz."

Sasha'nın yorumunu görmezden gelip Delaney'e baktığımda, onun bakışları yumuşak ve neredeyse özür diler gibidir. Sasha ile benim aramızdaki konuşmanın bir kısmını duymuş olabileceğini fark edince utanç beni kaplar. Onunla ilgili olan kısmı.

"Aslında neredeyse bitirmiştik," diyor Sasha.

Bryce'ın sesi buz gibi. "Evet, umarım öyledir."

"Sonra konuşuruz, Darren."

Boğazımdaki yumru konuşmamı engelliyor, başımı sallıyorum.

Delaney'nin dudaklarının aşağı doğru kıvrılması dikkatimi çekiyor. Onun kaşlarını çatmasına odaklanıyorum, bunun benim yüzümden olmasına sinir oluyorum. Onunla bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra, bu ifade dışında herhangi bir ifadeyi tercih ederdim.

Bakışlarımı kaçırıp Sasha'nın yanından geçerek oradan ayrılıyorum.

En son istediğim şey, ortamı daha da garip hale getirmek ve göğsümün arkasındaki acıyla, burada kalmanın bir anlamı olmadığını biliyorum. Kalırsam, söylememem gereken bir şey söyleyeceğim. Eğer kendimi rezil edersem, Delaney'i ikna etmek için bir an bile zamanım kalmaz. Geçmişte bunu çok kez yaptığımı biliyor.

Kalabalığın arasından hızla geçip caddenin karşı tarafına çıkıyorum. Ayaklarımın tabanları ve slip-on

sandaletlerimden sızıyor. Adımlarımı sabit tutarak istasyon ile Beautifully Bold arasındaki boşluktan geçiyorum. Aniden sessizlik oluyor, bu tarafa gelen kimse yok.

Derin bir nefes alıyorum ama umduğum kadar rahatlatıcı değil.

Sokağa sırtımı dönmüş durumdayken, artık yalnız olmadığımı gösteren tek şey kaldırımda hafifçe sürtünen ayak sesleri. Gerginleşiyorum, o konuşmadan önce kim olduğunu hissediyorum.

"İyi misin?"

Başımı eğip gülüyorum, inanamamanın sert sesi sessizliği bozuyor. "Beni takip edecek biri varsa, o da Bryce olur diye düşündüm."

"O denedi. Ben... Caleb'in yerine seni koruyabileceğini düşündüm."

"Onunla konuşmak istemedin mi? Eliza onunla birlikte. Eminim seninle konuşmaktan çok memnun olur."

"Caleb'le bir ilgisi yoktu."

Elimi ağzıma götürüp, dönme riskini göze alarak arkamı döndüm. Parıldayan yeşil gözler, özellikle bu kadar yakından, beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Altın rengi benekler parlak ve dikkat çekiciydi. Sanki yeşilin parlaklığını kıskanıyor ve onu gölgede bırakmaya çalışıyorlardı.

Delaney mor süveterinin kolundaki gevşek ipi oynayarak, dudaklarını kıvırdıktan sonra, "Sana ve Sasha'nın arasına sorun sokmak istemedim. Daisy bu yıl Abbie'nin öğretmeni olacaktı, ama okul başlamadan bir hafta önce onun benim sınıfımda olacağı söylendi. Ama sana söz veriyorum, geçmişimiz yüzünden ona sınıf arkadaşlarından farklı davranmıyorum. Ona iyi bakıyorum."

"Biliyorum," diye onu hemen sakinleştiriyorum, bu konuyu tekrar gündeme getirmesinden hoşlanmadım. "Hiç şüphem yok. Abbie seni seviyor."

Bir kez başını salladı ve yüzünü başka yere çevirerek acı çekiyormuş gibi göründü. "Tamam. İyi."

"Sana yine Elle dediğim için özür dilerim." Kaşları yukarı kalkar. "Bu ilk kez oldu." "Ne ilk kez?"

"Bunun için daha önce hiç özür dilemedin. Bu garip."

"Yani, kullanmaya devam edebilirim o zaman," diye gevşek bir şekilde teklif ettim. "Hemen önyargılı olma."

"Haklısın."

"Ben de özür daldırma daldırmak dunking diyor, inatçılığı ortaya çıkıyor.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum. "Umarım yapmazsın.

Hak ettim." "Birkaç smaç hak ettin."

"Caleb'e benim önümü kapatmasını söyleyeceğim, sana sınırsız atış hakkı vereceğim."

Burnundaki çiller, her sonbaharda olduğu gibi hafiflemeye başlıyor.

Kahretsin, yıllar geçtikçe daha da güzelleşmiş. Bu nasıl mümkün olabilir? On yıl sonra onu gördüğümde yere yığılacağım?

Uzun ve derin bir nefes alıp, yanlarımda parmaklarımı esnetiyorum, ona bu kadar yakın durmaya dayanamıyorum.

Her hareketimi izliyor ve bakışları açıkta kalan karnıma takıldığında, göğsümü neredeyse şişiriyorum. Ona karşı hissettiğim çekiciliğin tek kişi olmadığımı bilmek çok iyi geliyor. Tabii ki, birlikteyken olduğum adam değilim, ama bence daha iyi görünüyorum. O kadar sıska değilim. Daha kaslı, sanırım.

Babamın vücuduna gurur duyuyorum.

"Gerek yok," diye mırıldanıyor.

"O zaman bu akşam benimle akşam yemeği ye."

Aniden, geniş gözlerini benimkilere çevirir. "Ne?"

"Akşam yemeği, Delaney. Yemek yediğin türden," diye nazikçe alay ediyorum, tepkisini ölçmeye çalışıyorum.

Hemen reddetmez, ama pek de ilgilenmiş gibi de görünmez.

"Bugün Cumartesi."

"Cumartesi günleri olmaz mı?"

"Peakside gecesi," diyor, sanki bu şüphe için bariz bir nedenmiş gibi.

"Sen... bu gece Peakside'a mı gidiyorsun?"

Yüzü buruştu. "Hayır. Hayır, yani, sen gelmeyecek misin? Bugün *Cumartesi*."

Tamam, ya gerçekten arkadaşlarımla bir cumartesi gecesi geçiremeyeceğimi düşünüyor ya da beni reddetmek istiyor ama nasıl yapacağını bilemiyor.

"Birini kaçırabilirim. Seninle akşam yemeği yemeyi tercih ederim," diyorum.

"Darren," der iç çekerek, gözleri arkamda bir yere bakarak. "Sadece akşam yemeği. Kendi bağış etkinliğimizi planlayarak geçirebiliriz.

dunk tanklarından daha iyi bir şey yapabiliriz," diye öneriyorum, içimden gelen bir dürtüyle

"Başlangıçta kendi başımıza bir şey planlamamız gerekmiyor."

"Ama istemiyor musun? Drive-in'in yeniden inşa edilmesiyle ilgili, kıcımlı ıslatmayacak bir şey yapmak istiyorum. Bu bizim şansımız," diye ısrar ediyorum ve ona doğru birkaç adım atıyorum.

Ayaklarıma bakıyor. "Islanan sadece kıçın değil." "İşte bu yüzden daha iyi bir şey yapmalıyız. Bir saat sonra buluşalım.

Bir saat sonra buluşalım. Bir şeyler yiyip fikirlerimizi konuşalım."

Bu noktada neredeyse dizlerimin üzerine çökmek üzereyim. Bundan utanmalı mıyım? Kimin umurunda. Onunla tekrar yakın olabilmek, onun herhangi bir şey hakkında konuşmasını dinleyebilmek için bir milyon saatlik akşam yemeği için yalvarırdım. Bunun için bir şeyler organize etmem gerekiyorsa, seve seve yaparım. Zamanı ayarlarım.

Onu ikna etmek üzere olduğumu hissediyorum. Kolundaki gevşek ipi çekmeyi bırakmış, şimdi parmağına dolayarak koparmaya hazırlanıyor. Düşünürken yanağında dil izi var, gözleri hâlâ dalgın.

"Bana akşam yemeği ısmarlamayacaksın."

Güvenim sızan bir balon gibi sönüyor. Onun vücut dilinden gerçekten bu kadar uzaklaşmış mıyım?

"Kendim alırım. Ve bir saatin var," diye ekliyor, kolunu atarak.

Derin bir nefes veriyorum. "Anlaştık."

"Senin bağış kampanyana yardım edeceğime de söz vermiyorum." "Sorun değil."

"Tamam o zaman. Akşam yemeği yeriz." İşte fırsatım.

Bir yıldır beklediğim fırsat bu ve bunu mahvetmeye niyetim yok.

DELANEY

AKŞAM YEMEĞİ Mİ? CİDDİ MİSİN, DELANEY?

Neden kabul etmenin doğru karar olduğunu düşündüm ki? Tabii ya, çünkü Sasha'nın ona ortaokul ve lise yıllarında benim kullandığım o küstah, her şeyi bilen tonuyla konuştuğunu duyduğum anda, onu ondan koparmak için can atmıştım.

Sadece Darren'dan kaçmıyordum. Sasha'dan da kaçıyordum. En azından Darren'ın aramızdaki mesafeyi saygıyla karşılayacağını biliyordum. Aramızda ne olacağından korktuğumdan ya da konuşup kavga çıkmasını istemediğimden.

Ama Sasha'yı çok iyi tanıdığım için, bir şeyleri kanıtlamak için beni daha derinden incitecek bir şey söyleyeceğinden veya yapacağından şüphem yoktu. O hep böyleydi. Darren'la evlenip Abbie'yi doğurması onu daha da kötü yaptı. Boşanma da bunu hiç değiştirmede.

"Evde yapmam gereken bir şey olduğunu söyle Daisy," diye yalvarırcasına telefona bakıyorum.

En yakın arkadaşım mırıldanıyor. "Sen bunun için fazla düzenli birisin. Tahmin etmem gerekirse, tüm okul yılını planlamışsındır."

"Bunu kabul etmemeliydim."

"Belki. Ama etmedin."

"Bu yardımcı olmuyor, biliyor musun? Neden bana pijamalarımı giyip yatmamı söylemiyorsun? Desteğin nerede?"

Ön kapıma bakarak, kafamdaki fırtınanın gerçeğe dönüşüp kapıyı menteşelerinden söküp atmasını bekliyorum. Tek yapmam gereken üç adım ileri atıp kapıyı kendim açmak, ama hareket edemiyorum.

"Çünkü aslında benim bunu söylememi istemiyorsun, Della. Onunla çıkmak istiyorsan sorun yok."

"İstemiyorum."

"Emin misin? Sadece konuşmak için bile mi? İçinde biriktirdiğin şeyler olmalı. Uzun zamandır böyle bir fırsatın olmadı."

"Into The Shade'de konuştuk," diye mırıldandım. "Tamam, nasıl geçti?"

İnleyerek, kan dolaşımını sağlamak için topuklu ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı kıpırdatıyorum. "Gitmem için mi kalmam için mi ikna etmeye çalışıyorsun?"

Kıkırdaması kulağımda çınlıyor. "O kadar mı kötü?"

"Sekiz yıldır konuşmayan iki insan arasında bekleneceği gibi gitti. Düşünmeden bile utaniyorum."

"Tamam, peki, bu akşam o zorlu konuşmalardan kaçınabilirsin. Ne yapacağını söylemişti? Bağış toplama fikirleri mi üretmek?" O da benim kadar inanmamış gibi geliyor.

"Öyle diyor."

"Peki senin bir fikrin var mı?"

"Olsa da fark etmez. Bu gece bulacağımız hiçbir şeyin hayata geçeceğini sanmıyorum. Hepsi bir oyundu; ama ne için olduğunu bilmiyorum."

"Hadi ama Della. Evet, var. Seni yemeğe çıkarmak istedi."

"Ona güvenmiyorum. Neden birdenbire böyle bir şey yapmak istesin ki? Denemek için neredeyse on yılı vardı."

"Sen söyle. Belli ki bir şeyler değişti. Boşanma olabilir mi?" "Boşanma yıllar önce kesinleşti."

Daisy cevap vermek için birkaç saniye bekledi. "Belki bir şey ya da biri ona bir tekme attı. Boşanma belgelerinin mürekkebi kuruduğundan beri yapmak istediği şeyi yapması için ona gereken itici gücü verdi."

Kafamı sallayarak, bu fikir beynime yerleşmeden onu havaya savurdum. "Ben gidiyorum."

"Akşam yemeğine, değil mi? Gece boyunca yatağında saklanmayacaksın, değil mi?" "Evet, akşam yemeğine. Söz veriyorum."

"Ve seni almayacağını söyledin, değil mi?"

"Hayır. Bryce'a ona Rustic Ridge'de buluşabileceğimizi söylemesini söyledim."

Bu gece bunu yapabileceğimiz onca yer varken, ben hemen lokantayı seçtim. Bizi izleyecek olan insanları pek sevmiyorum ama en azından burası halka açık bir yer.

"Bryce'a söylemesini mi söyledin?" diye sordu, gülmemeye çalışır gibi zorlanarak.

"Artık numaram yok." İlk fırsatta numaramı değiştirdim.

Kıkırdamadan önce bir kahkaha patlatıyor. "Oh, başı belada, değil mi?"

"Ne? Ona teklif etmeyecektim ki!"

"Tamam, tatlım. Haklısın. O numarayı hak etsin."

"Şimdi kapatacağım," diye tehdit ediyorum, ayaklarım ağrımaya başladığı için yerinde ayak uydurarak.

"Evet, geç kalmamak için öyle yap. Özellikle de *yürüyerek* gidiyorsan."

Onun tavrına gülümsemek imkansız. "Hoşça kal, Daisy." "Hoşça kal!"

diye şarkı söyler.

O başka bir şey eklemekten telefonu kapatıyorum. Çantam kolumdan düşüyor ve

dirseğime düşüyor. Ya şimdi ya da asla... Ya da belki ayakkabılarımı değiştirmeliyim. Ya da kıyafetimi. Aslında, belki de evde kalsam daha iyi olur. Telefonumu avucumun içine alıp, dudağımın içini ısııyorum ve yavaşça bir adım geri çekiliyorum.

Ön kapıya üç kez hafifçe vurulur ve telefonum havaya uçar, duvara çarparak yere düşer. Koridoru kaplayan halıya takılıp kapıya bakakalırım. Dengeyi sağlamak için kullandığım eski masaya elimi vurunca kalbim kulaklarımda çarpar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve bir nefes alıyorum.

Üç kez daha kapı çalındı. Gözlerimi kocaman açarak masif ahşap kapıya bakakaldım ve kıkırdamadan durdum. Şu anda birinin beni görebilmesi için kapıda bir pencere olması gerekirdi, ama bu da beni sakinleştirmemede yardımcı olmuyordu.

Kimse kapımı çalmamıştı... çok uzun zamandır. En azından büyükannem vefat etmeden aylar önce.

"Delaney?"

İki kez gözlerimi kırpıyorum. Deliriyorum galiba. Değil mi? O kadar uzun süre burada durmuşum ki halüsinasyon görmeye başladım.

"Seni almamamı söylediğini biliyorum. Ama güneş batmaya başladığında yalnız yürümekten hala hoşlanmadığını hissettim ve bu kadar kısa bir mesafeyi araba ile gitmek istemeyeceğini düşündüm."

Masaya tutunmam daha da ağırlaşıyor, ağırlığımı desteklemek için masayı sıkıca kavriyorum. Göğsümde, kaburgalarımın ortasından geçen ve derine saplanan bir acı hissediyorum.

Yavaşça kapıya doğru ilerleyip sürgüyü açtım. Elimi kapı koluna koyup, kafam karışık ve zihnim hızla çalışırken oyalanmaya başladım. O burada olmamalıydı, ama buradaydı.

Kapıyı açmak belki de sağduyuma aykırı. Yine de, gözlerimin arkasında parıldayan sorunun cevabını almak için kapıyı açıyorum.

"Hatırladın mı?"

Darren kapının hemen önünde duruyor. O kadar yakın ki, esintiyle gelen kolonya ve tıraş losyonunun kokusunu hemen alıyorum. Bu gece giyinmiş. Yıllardır tam tersini gördükten sonra, görünüşüne bu kadar özen göstermesi neredeyse rahatsız edici.

Dar ve koyu renkli kot pantolon, hafif kırışık, yosun yeşili uzun kollu gömlek, bıyığını daha da öne çıkaran traşlı çenesi ve beyzbol şapkası olmayan haliyle, geçmişteki Darren'ım gibi görünüyor.

Şu anda ona bakmaya dayanamayıp gözlerimi boğazına indiriyorum.

Adam's apple'ı, "Bu, hatırladığım binlerce şeyden biri" derken yukarı aşağı hareket ediyor.

"Ne zaman gerçek bıyık bırakmaya karar verdin?" diye soruyorum, hemen sonra susmuş olmayı diliyorum.

Bu ne biçim bir soru? *Hem de şu anda?* Benim için umut yok.

Cevabında hiç tereddüt etmiyor. "Emin değilim. Sakal bırakmayı denedim, ama birdenbire arananlar posterinde yer alacak birine benzemeye başladım."

"Biraz... abartılıydı," diye katılıyorum.

"Bıyık daha temiz. Sakalım yoksa on iki yaşında gibi görünüyorum. Bu iyi bir uzlaşma."

Damağımı dilimle okşayıp gözlerimi kaldırdım. İki derin kahverengi göz beni karşıladı, güçlü ve kararlı. "Doğru."

"Bu gece çok güzelsin... Her zaman güzelsin. Sadece bu gece değil, her zaman."

Göğsümde hüznü, muhtaç bir sesle, yüzümü ciddi tutuyorum. "Bu bir randevu değil."

"Öyle olsa da olmasa da iltifat etmelisin." "Sen etmemelisin," diye zayıf bir şekilde itiraz ettim.

"Tamam, Elle. Benden değil. Hadi gidelim mi?"

"Delaney," diye düzeltiyorum. "Ama evet, gidelim."

Biraz geri çekilerek, kaçmam ve kapıyı arkamdan kapatmam için küçük bir boşluk bıraktı. Bir saniye daha sırtımı ona dönük durduktan sonra, onun yanına, yıpranmış veranda merdivenlerine oturdum.

Ayaklarıma bakışları beni "Ayakkabılarımin nesi var?" diye sordu.

"Ne?"

"Ayakkabılarımin. Onlara tuhaf bakıyorsun."

Son basamaktan iner ve ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar, başka yere bakar. Dudaklarında saklamaya çalıştığı bir gülümseme belirir. "Çıkmadan önce değiştirmeye emin misin?"

"Oh, pardon, sana wedge topuklu ayakkabı giyen bir kadın gibi görünmüyor muyum?"

Gülümsemesi, gözleri vücudumda dolaşp benimkilerle buluştuğunda utanmaz bir hale geldi. "Öyle demedim."

"O zaman ne diyorsun?"

"Sadece geçen sefer böyle ayakkabılar giydiğin zamanı hatırlıyorum."

Elimi belime koyup yana eğildim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ama biliyorum.

Balo gecesi idi ve Darren, ayaklarımin o kadar çok ağrıyordu ki kendi başıma yürüyemiyordum, beni arabasından yatak odama taşıdı. Ailem evde yokken onunla ilk kez benimle kalmasına izin verilmişti. O zamana kadar gizlice pencereden girip çıkıyordu. Bugüne kadar büyükannemin bunu bildiğinden eminim ama aileme hiç söylemedi.

"Eğer o ayakkabıları giymekte ısrarcıysan, yürüyerek gitmek yerine seni arabayla götürebilirim. Her halükarda sana yakışıyor," diyor Darren, kayıtsız teklifinin arasında övgüsü açıkça belli oluyor.

"Beş dakikalık yürüyüşle lokantaya kadar dayanabilirim." "Eğer oraya gidiyorsak, dayanabilirsin."

"Darren."

"Delaney," diye yavaşça
söyledi. "Bu bir randevu
değil."

"Bunu sürekli hatırlatıyorsun."

"Çünkü hatırlatılması gerekiyor." Yürümeye başladım, bir süre sonra onun
da peşimden geldiğini duydum.

"Rustic Ridge, gençlerin buluşup arkadaşlarıyla pazar brunch'ı için
toplandıkları yer."

"Kuralları çiğnemeni haklı çıkarmaya çalışma,
Darren." "Hiçbir kuralı çiğnemedim."

Bir burun çekişi kaçır. "İki tane çaldın."

"Bir tane."

"İki."

"Tek çiğnediğim kural seni almaktı. Bunun bir randevu olduğunu hiç söylemedim.
Hepsi senin suçun."

"Saçmalık," diye mırıldandım.

Yaklaşır, kolunun ısısı benimkini okşar. "Kuralı es geçersen randevu
olabilir."

"Bu savaşı kazanamayacaksın."

"Öyle hissediyorum."

"Diner'da değilse nerede akşam yemeği yiyeceğiz?" diye soruyorum, son
yorumunu duymazdan gelerek.

"Görürsün."

Aniden duruyorum. Darren, durduğumu fark etmeden birkaç adım ilerliyor.
Yavaşça dönüp bana konuşmam için yer açarken vücut dilinde belirgin bir
sabır var.

"Artık sürpriz yok. Onlardan nefret ediyorum."

Alnının üstündeki bir kas seğirdi. "Ne zaman başladı bu?"

"Üniversiteden eve döndüğüm sıralarda."

Hava değişir. Darren ağzını kapatıp başını sallar ve gözlerinden karanlık
bir şey geçer, şimdi benden kaçıyor.

"Drive-in alanının şu anki halini görmek istersin diye düşündüm. Bu
akşam başka bir bağış toplama fikri hakkında konuşacağımızı düşünürsek,
uygun olur diye düşündüm. Yürüyüş kısa ama rahatsız ayakkabılarla o kadar
kısa gelmez herhalde," diyor.

"Oh."

Büyük bir el başının üstünden geçip ensesini ovuşturur. "Bryce'dan
numaranı alıp sana daha önce haber vermeliydim."

."

Bu ayakkabıları giymemeliydim. Giymemin bir anlamı yoktu. Asla itiraf etmem ama bunu sadece Darren'ın yanında kendimi daha iyi hissetmek için yaptım. Kendimden o kadar uzun süre şüphe ettim ki, sanırım biraz daha özgüvene ihtiyacım vardı. Bak ne oldu.

"Arabayla gidebiliriz," dedi, tekrar bana odaklanarak.

"Tamam. Ama aklına başka şeyler gelmesin. Beni sadece ayakkabılarımı değiştirmemem için götürüyorsun."

Çenesini kaldırdı. "Tabii ki. Hepsi bu."

"Tamam," diye tekrarladım.

"Arkada park ettim."

"Tamam. Şık araba."

Kıkırdayarak güldü ve geldiğimiz yoldan geri dönmeye başladık.

DELANEY

DARREN'IN YENİ ARABASININ ESKİSİYLE TEK ORTAK YANI
Çizburgerlerin ve tuzlu patates kızartmasının kokusu.

Rustic Ridge logosu basılı beyaz çanta, drive-in alanına giden toprak yola girdiğimizde arka koltukta hışırdamaya başlar. Manzara o kadar tanıdık ki, nostaljinin misafir olarak gelmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Neyse ki, bu gece başka bir istenmeyen duyguya yer açamayacak kadar stresli ve gerginim.

Bunun yerine, gözlerimi yoldan ayırmadan dizlerimi okşuyorum ve arabadaki sessizlik daha da garipleşiyor. En azından gün batımı güzel. Bu yolda otoyol, boş tarlalar ve uzaktaki karla kaplı dağlardan başka bir şey yok. Güneş, gökyüzünü sayısız pastel renkle boyayarak dikkatimi çekiyor. Başka bir dünyada, ıssız bir yerde, çepeçevre verandada oturmuş, bu manzarayı seyrediyorum...

"Hala muzlu puding milkshake seviyor musun?"

Çok yüksek sesle yutkunuyorum. "Ne?"

"Hala muzlu puding milkshake seviyor musun? Yoksa sonunda onlardan sıkıldın mı?"

"Ne demek bu?"

"Senin dışında herkes iğrenç buluyor."

Yanaklarım kızarır ve okşamayı bırakıp dizlerimi sıkıca kavrarım. Sonra, emniyet kemerinin köprücük kemiğime batmasını umursamadan ona doğru dönerim.

"Eğer öyle olsaydı, muzlu pudingli milkshakeyi hiç yapmazlardı, bunca yıldır satmazlardı," diye tartıştım.

Son on beş yıldır Rustic Ridge'de aynı milkshake'i sipariş ediyorum. Eğer o kadar sevilmiyorsa, şimdiye kadar menüden çıkarırlardı. Başka bir şey sipariş etmek beni çok üzecek olsa bile.

Darren ayarlar onun duruşunu içinde sürücü
sürücü koltuğundaki *Kıpırdanma*. "Sahip olduğun gücü hafife alıyorsun."

"Birkaç haftada bir sipariş ettiğim bir menüdeki bir yemeği tek başıma menüde tutacak kadar bu gizemli güce sahip olduğumu hiç sanmıyorum."

"Neden bu kadar az?"

"Neden birkaç haftada bir sipariş ediyorum?"

Çenesini kaldırdı. "Evet."

"Neden birdenbire milkshake siparişimle bu kadar ilgileniyorsun?"

"Sadece merak ediyorum, Delaney. Seni ve bu yıllarda neler yaptığını. Nasıl olduğunu."

"Bunu gösterme şeklin çok komik," diye mırıldandım ve hemen tekrar öne dönerek kendimi kapattım.

"Tamam, haklısın."

"Duygularımı onayladığın için teşekkürler," diyorum alaycı bir şekilde.

O da derin bir nefes verdi. "Öyle demek istemedim... Öyle demek istemedim. Drive-in'e az kaldı, ya şimdi burada konuşup aranızdaki sorunları halledersiniz ya da tarlada halledersiniz. Seçim sizin."

"Ben kavga etmek istemiyorum, Darren," diye pes ediyorum, yorgunluk çoktan beni sarmış durumda.

Bu, uyumak istememe neden olan türden bir yorgunluk değil, onu dondurmak için harcadığım çabayı sürdürmemek için teslim olmayı düşünmemeye neden olan türden bir yorgunluk. Tanrım, duvarlarımı yıkıp onu hayatıma geri kabul etmek ne kadar kolay olurdu. Şu anda onun yanında oturmak, bunu yapsam nefes almak kadar kolay olurdu. Belki on yıldır ilk kez rahatlayabilirdim.

Hepsi gerçek olamayacak kadar güzel geliyor, yani kesinlikle öyle.

"Tamam. Ama bu seçenek var. Bence kavga etmemizin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" diye soruyor.

"Bunun ne anlamı var? Vicdanını rahatlatmak için mi?"

"Uzun zamandır vicdanım rahat değil. Şimdi fırsat verilse bile rahatlayacağımı sanmıyorum. Sana içini açmanı söylemem, pişmanlığımı ya da suçluluk duygumu gidermek için değil. Yeniden başlamak istiyorum, Delaney."

Sözlerini sindirmeye çalışarak dudaklarımı sıkıca kapalı tuttum.

Pişmanlık dedi. Bizim aramızda olanları düşündüğünde böyle mi hissediyor? Pişmanlıkla karnı burkuluyor mu? Çünkü bu çok hoş olurdu.

"Tam olarak neyi pişmanlık duyuyorsun? Hangi kısmı?" diye bağırdım, karnımdan kulaklarımın ucuna kadar ateş basmıştı. Saçlarımın uçları havaya uçacak ve emniyet kemerinin kenarı cildimi yırtacak kadar hızlı bir hareketle döndüm. "Her gün kavga etmemizi mi, yoksa başka birini hamile bıraktığın için ilişkimizi kesin olarak bitirmeni mi? Yoksa yanılıyor muyum? Belki de onu terk ettikten sonra onunla birlikte oldun. Bilmiyorum! Tek bildiğim, aramızdaki mesafeyi kapatmak için yüzlerce kez teklif ettim ve iki yıl süren işkence gibi sessizliğin ardından, başka biriyle nişanlandığını ve onunla bir çocuğun olacağını öğrendim."

"Delaney, bu..."

Göğsümde bir sıkışma var, nefes almakta zorlanıyorum. Sanki hava incelmış ve çok sıcak.

Saçlarımı omuzlarımın arkasına atıyorum ve parmaklarımın titrediğini ve soğuduğunu fark ediyorum. Aniden, artık burada kalamam. Panik, kafamın içinde bir alarm çalmaya başlıyor ve beni kapı koluna yapıştırıyor, ama kapı kilitli.

"Çıkar beni," diye haykırıyorum, sesim hayalet gibi.

Sinyal lambasının tıklaması beni biraz sakinleştirir. Darren'ın yumuşak sesi göğsümdeki sıkışmayı daha da kötüleştirir.

"Tamam. Kenara çekeyim."

Elimin terlemesinden kaymasını umursamadan tutunmamı sıkılaştırırım. Bir saniye önce koltuğa kemerimi takıp kapıyı açıyordum, bir saniye sonra bana ait olmayan bir el kemeri açıyor ve ben temiz havaya dalıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz sırtım kapıya yapışıyor ve boğazımı avuçlarımla kapatıyorum. Gün batımı hızla ve acımasızca karanlığa gömülürken, bu tarafta kurbağa yok, sadece ara sıra bir sığır çiftliğinden gelen *möö sesleri* ve toprak yolun kenarındaki uzun otlarda cırcır böcekleri var. Hendeklere doğru attığım her adımda, aptalca, gülünç topuklu ayakkabılarım taşları ezip, parmaklarımın altında nabzımın her atışını sayıyorum.

Bir parçam, şu anda burada olacağımı biliyordu. Beynimin akıllı kısmı. On seferin dokuzunda dinlediğim gerçekçi tarafım. Bu gece istisnaydı.

Burada olmamalıydım. O arabada ya da bu yolda olmamalıydım ve en önemlisi, Darren'la birlikte olmamalıydım. Randevu olsun ya da olmasın, bu gece her zaman böyle geçecekti. Uzun zamandır yüzleşmekten kaçınıyorduk ve saat kaçınılmaz patlamaya doğru ilerliyordu.

Ama bu, durumu daha kolay hale getirmiyor.

Yaralarım iyileşmedi. İyileşmekten çok uzaklar. İkimiz de bu kasabada yaşarken nasıl iyileşebilirler ki? Onu her gördüğümde ya da rüzgarda adının fısıltısını duyduğumda, zar zor iyileşmiş yaralarım yeniden açılıyor. Cherry Peak'te, acı dolu bir geçmişi olan eski sevgililer değil, arkadaşlığı doğal bir şekilde sona ermiş arkadaşlar gibi bir arada yaşıyoruz.

Arkamda bir kapı kapanınca irkiliyorum. Yavaşça elimi boynumdan indirip önüme koyuyorum. Çakılları rahatsız eden bot sesleri ve bir saniye sonra esintiyle gelen odunsu kolonya kokusu geliyor.

"Seni kaybetmek, geçmişte, bugün ve gelecekte hayatımın en büyük pişmanlığı. Sahip olduğum en güzel şeyi mahvettiğim gerçeğiyle barıştım ve olanları değiştiremeyeceğimi kabul ettim, ama yine de kızım diyebileceğim bu küçük kıza minnettar olduğum için suçluluk duyuyorum."

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor, sözlerinin ağırlığı çok fazla. "Abbie için minnettar olmalısın."

"Bu, olması gerekeni değiştirmez..." Sesi kesiliyor, kendini durduruyor. "Geri dönüp her şeyi değiştirebilseydim, hiç tereddüt etmeden yapardım. Bizim gibi insanlar için ayrılmanın işe yarayacağına inanacak kadar saf olmazdım ya da sonrasında kendimizi kaybetmemize izin vermezdim. On yıl sessizlikten bahsetmiyorum bile, benden iki saat bile haber almadan geçirmezdim. O günlerin her birini seni özleyerek geçirmezdim, Elle, çünkü sen hala benim kızım olurdun. Senin affını hak etmiyorum ve yaptıklarımı ve seni incittiğim için telafi etmek için buna ihtiyacım yok. Sadece o zaman yapmamız gereken gibi her şeyi birlikte konuşmak istiyorum. Sadece bir geceye ihtiyacım var."

"Bu senin için bir tür iyileşme süreci mi? Bitmemiş işlerini halletmen mi istendi?" diye soruyorum zayıf bir sesle, sıcaklık aniden düşmüş gibi titreyerek.

Yaklaşmış. Arkamda onun... enerjisini hissedebiliyorum. Onun çarpıcı yakışıklılığından veya şu anki kendine güveninden daha çok beni şaşırtan olgunluğu ve gücü. Kahretsin, o bilgi ve

deneyimi. Sanki görmesi gereken her şeyi görmüş ve kitaplardaki tüm dersleri öğrenmiş gibi.

"Bunu yapmam için bir terapistle ihtiyacım yok," diyor, sesi titremeyen, alçak bir sesle.

Benden farklı olarak.

Dünyası paramparça olduğunda, onu yerden kaldırmak için bir yabancının yardımına ihtiyaç duymadığı için ne kadar şanslı. Etrafındaki her şey karanlık ve yorucu olduğunda, hayata geri dönmek için talimatlara ihtiyaç duymadığı için.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp, "Ne yani? Bu ani düzeltme arzusunun sorumlusu kim?" diye soruyorum.

"Sen. Sen yaptın. Sen yapıyorsun."

"Anlamıyorum."

"Arabaya geri dönüp yemek yerken bunu konuşabilir miyiz? Burada daha fazla durursak milkshake'in sadece aromalı süt olacak."

Boğazımda bir yumruyla, kendimi zorlayarak arkamı döndüm ve onun ani yakınlığını hissettim. Göğsümün derinliklerinde bir yerlerde, ona yaslanıp, taşıdığım acının bir kısmını ona yüklemeyi isteyen bir dürtü vardı. Bunu yine reddettim ve ağır, anahtarsız bir kilitle bir kafese kilitledim.

"En sevdiğim milkshake'i getirerek affedilmeyi kazanamazsın," diyorum.

Gözlerinin derinliklerinde sönük bir mizah kıvılcımını parlıyor. "Denemeye değirdi." "Bana ne tür bir çizburger getirdin?"

Hemen cevap veriyor. "Çift peynirli, ekstra peynirli, turşulu, hardalsız ve soğanlı."

Kahretsin. Tabii ki hamburgerimi nasıl sevdiğimi hatırlıyor. Her şeyi boş ver, ama tüm bu hatırlamalar beni rahatsız etmeye başlıyor. Benim hakkımda her şeyi hatırladığını iddia etmesi bir şey, bunu defalarca kanıtlaması başka bir şey.

Okula ilk geldiğinde, konuşma fırsatını hak etmesini söylediğimde, bunu bu şekilde yapacağını ya da gerçekten işe yarayacağını beklemiyordum. Belki de sadece yalnızım. Düşündüğümünden çok daha yalnız. Bu, kabul edebileceğim bir açıklama gibi görünüyor. Özellikle de alternatifin, bu adama karşı hala o kadar zayıf olmam ve çift peynirli hamburger ve milkshake yüzünden pes etmem olması durumunda.

"Bir saatin var. Ciddiyim. Daha fazla değil," diyorum.

"Anlaştık."

"Ve o poşette ekstra tuzlu patates kızartması da olsun."

Anında, utanmadan sırttı. *Neredeyse küstahça*. Midem bulandı ve başımın belada olduğunu anladım.

21

ON İKİ YIL ÖNCE

DELANEY

ODANIN KARŞISINDA, YENİ ODA ARKADAŞIMIN BAKTIĞI YERE BAKIYORUM
yüzü ifadesiz.

Eşyalarımı getirip yerleştirmeye başladığımdan beri böyle oturuyoruz. Yurt odası iki kişi için küçük ama daha kötüsü de olabilirdi. En azından bu kız ortaya çıkmadan önce öyle düşünüyordum.

Dürüst olmak gerekirse, onun oda arkadaşım olduğunu varsayıyorum. Kendinden emin bir şekilde yatağa oturdu, sanki orası ona aitmiş gibi, bu yüzden kapının üzerindeki beyaz tahtaya yazılan ismin Brooklyn'e ait olduğunu düşündüm. Eğer o değilse, o zaman taşınmamam daha iyi olur. Onu korkutmamam gerek...

"Adın Delaney mi?" diye sordu, derin mavi gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Şaşkınlıkla başımı geriye attım. "Evet. Sen Brooklyn misin?"

"Evet."

"Tamam."

"Kendi alanımda insanları sevmem. Yataklarımız arasına bir çizgi çizmemi ister misin?"

"Hayır, yatağına dokunmayı düşünmüyorum."

Bana etkilenmemiş bir şekilde gözlerini kısarak bakar.

"Ben çiziyorum." "Tamam. Çiz," diye pes ederim.

"Kurallar."

Kaşlarımı kaldırarak başımı öne doğru eğdim ve devam etmesini işaret ettim. "Kurallar mı?"

"Bölümün ne?" "Eğitim."

"Arkadaşın var mı?" "Buraya yeni geldim."

"Yani arkadaşın yok," diye mırıldanarak başını salladı. "Henüz yok."

Bunu duymazdan gelip ayağa kalkar ve merakla bana bakar. "Erkek arkadaşın var mı?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye soruyorum, laf kalabalığı yapmaya başlıyorum.

Bu soruya henüz bir cevap hazırlamamıştım. Bunun doğru cevabı ne ki? Teknik olarak artık erkek arkadaşım yok, ama Darren Calgary'ye gideli ve benim buraya geleli sadece iki gün oldu. Bu soruya hayır demek için hazır değilim.

"Yok," diyor Brooklyn donuk bir sesle, ilgisi kaybolmuş, kutularından birinde bir şeyle meşgul.

"Ne? Sen bilmiyorsun ki. Soruma cevap vermedin." "Evet ya da hayır. Başka bir şey söyledin."

"Tamam, bunun bir test olduğunu bilmiyordum," diye sinirlenerek cevap verdim.

"Sadece bir tür işaret oluşturmamız gerekip gerekmediğini bilmek için soruyorum. Kapı koluna çorap asmak gibi bir şey."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Eskiden bir erkek arkadaşım vardı. Şu anda ara verdik. Yani, sanırım o hala erkek arkadaşım sayılır."

"Yani bekarsın."

"Tam olarak değil..."

Brooklyn omzunun üzerinden bana bakıyor, ifadesiz. "Sen bekarsın."

"Tamam, peki. Bekarım!" Ellerimi havaya kaldırıp telefonumu ve sweaterimi topladım. "Ben çıkıyorum."

"Kurallar, Delaney. Eşyalarım dokunma ve eve misafir getireceksen not bırak. Odamın benim tarafına girmek yasak."

"Tuvalete gitmek için senin tarafına geçmem gerekiyor."

O, sanki benimle uğraşmaktan bıkmış gibi, homurdanarak tavana bakar. "Yere çizdiğimde bir yol da ekleyeceğim."

"Ben gidiyorum," diye cevap vermek yerine söylüyorum.

Homurdanarak eliyle beni uğurluyor. "Hoşça kal."

Peki o zaman. Odadan hızla çıkıp binadan çıkıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Düşünmeden bir mesaj gönderiyorum.

Ev arkadaşım uykumda beni bıçaklayacak. Seninki nasıl?

Mesajı tekrar okuduğumda sinirlerim bozulur ve küfür ederim. Boşluk falan da neymiş. Darren hemen cevap verir ve korkumu yatıştırır. *Ben buraya geldiğimden beri kafası güzel. Şu anda beni sıcak tutmaya çalıştıklarına eminim.* Avluda bir yer bulup çömeliyorum ve ona başka bir mesaj gönderiyorum, yüzümde bir gülümseme belirliyor. *Bana her şeyi anlat.*

BROOKLYN odaya girer girmez bana ters ters bakar ve hemen cebinden kulaklıklarını çıkarır. Müziğimin sesi hiç de yüksek değil ama o bundan nefret ediyor. Bu, bu yıl onun hakkında öğrendiğim ilk şeylerden biri.

"Hala burada olduğunu bilmiyordum," diye kendimi savunuyorum, onun binlerce kuralından birini çiğnediğim için.

"Belli. Bir şey unuttum da. Devam et."

"Garip bir şekilde, bu yaz seni özleyeceğim galiba."

"Garip bir şekilde mi?"

Gülerek son yastık kılıfını çıkarıp çamaşır sepetine attım. "Evet. Bütün yıl arkadaş olmamak için uğraştık ama yine de oda arkadaşın olmaya alıştım."

"Kim bilir, belki gelecek yıl da birlikte kalırız." "Aman, biraz umutlu musun Brooke?"

Gözlerini devirdi ve yatağını kaldırarak küçük bir av bıçağı çıkardı. Şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

"Ne? Seni bununla bıçakladığım falan yok." "Evet, şanslıyım."

"Görüşürüz, Delaney. O adamla iyi şanslar." Kızarak başımı sallıyorum. "Evet, görüşürüz."

O kaybolur ve beni yine yalnız bırakır. Odanın onun tarafı boştur, benim tarafım ise hala paketlemem gereken eşyalarla doludur. Bunun suçlusu Darren'dır. Yaz tatili için eve gitmekten vazgeçtiği için ona çok kızmamaya çalışırken, son birkaç gündür aklımı o meşgul etti.

Tabii, bunun zor olduğunu biliyordum, ama sık sık konuştuğumuz için beni görmek isteyeceğini düşünmüştüm. Saçma bir düşünceydi. Bu ara benim fikrimdi ve o da, mesajlaşmama ve aramama kuralını çiğnediğimiz için, daha fazla sınırları aşmamamız için önlem alıyordu.

Sadece birkaç günde bir onun sözlerini görebilmek ya da sesini duyabilmek çok zor. Onu görmek istiyorum... ona dokunmak istiyorum. Kalbim onu özleyor ve neden böyle bir şey yapmayı düşündüğümü merak ediyor. Bu yıl tamamen boşa geçti. Kendim hakkında öğrendiğim tek şey, tam bir münzevi olduğum ve üniversite partilerini sevmediğim.

Belki eve döndüğümde işler değişir. Tek başıma bir yaz... En son ne zaman böyle bir şey yaşadığımı hatırlamıyorum.

TELEFONUMU TEKRAR KONTROL EDİYORUM. Mesaj yok.

Son gönderdiğim mesajın ulaştığı yazıyor ama okuduğuna dair bir işaret yok. Büyükanmem ön kapının merdivenlerinden bana el sallıyor, gümüş rengi saçları Ağustos rüzgârında dalgalanıyor. Telefonumu bırakıyorum, Darren'ın bana cevap yazacağına dair tüm umutlarımı yitirmiş bir şekilde bir yıl daha okula dönmek üzere yola çıkıyorum.

"Dikkatli sür, Laney! Akşam yemeği için durduğunda beni ara."

Ön camları indirip bağıriyorum, "Tamam. Seni seviyorum, büyükanne. Yarın eczaneye gitmeyi unutma!"

"Benim için endişelenmeyi bırak ve yola çık. Önünde uzun bir yolculuk var!"

İmkansız. Son iki aydır soğuk algınlığı geçirdiği için onu hastaneye götürüp getirmeye ve ona bakmaya alıştım. Bu yıl Vancouver'a dönecek olan ben, ilk kez şehirden ayrıldığımdan daha yorgun ve endişeli. Mutfakta yemek yapmayı öğrenmek için geçirdiğim birkaç saat dışında, tüm yaz çok zor geçti.

İki ay su gibi geçti. Göz açıp kapayınca kadar, arabamda oturmuş, kalbim geçen seferkinden daha ağır.

"GERÇEKTEN BURADA MISIN?" diye soruyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Darren'ın kahkahası tüm vücudumu titretti. "Evet, Elle. Taksi geliyor."

Hiç düşünmeden telefonu kapatıp kaldırımdan koşarak sarı taksinin durduğu yere gittim. Kalbim deli gibi atıyordu.

koşarken kalbim hızla atıyor, arabadan atlamadan önce çantasını almaya fırsat bile vermiyorum.

Beni yakaladı, güçlü kolları beni sardı, ben de bacaklarımı onun beline doladım. Yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" diye sordu boğuk bir sesle.

Onu görmeyeli yedi ay olmuştu. Calgary'deki bir Cadılar Bayramı partisi, birlikte vakit geçirmek için ideal bir fikir değildi, ama şikayet etmedim. Tek şansım buydu, şikayet edemezdim.

Ama şimdi, bu bahar hafta sonu benim ve istediğimiz her şeyi yapabiliriz.

"Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum." "Geldiğim için bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Önemli değil. Tüm hafta sonu planladım. Kampüs turuyla başlayacağız."

O başını sallar ve başını çevirerek dudaklarımızı birbirine yaklaştırır. Tekrar görmek için can attığım aynı kahverengi gözlere bakarak, onun ne yapmaktan rahat hisseceğini beklerim. Aramızdaki sınırlar giderek bulanıklaşıyor, ama bu hafta sonu bunun gerçekten önemli olmasına izin vermeyecektir. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra olmaz.

Yutkunarak boğazını temizledi, elini sırtımda gezdirdi ama umduğum gibi beni öpmedi. "Kulağa hoş geliyor, Elle."

Ondan kayıp tekrar yere oturdum. Gülümseyerek hayal kırıklığına uğramamış gibi davranıp taksi şoförüne el salladım.

"Onu buraya getirdiğin için teşekkürler."

Darren harekete geçip şoföre parasını öder, çantasını alıp omzuna atar. Uyluklarımı hafifçe vurup binamın yönünü göstererek başımı sallarım.

"Şey, önce çantanı bırakalım."

"İyi fikir. Meşhur Brooklyn'le tanışabilecek miyim?"

Gülerek, aralarımızdaki garip havayı dağıtıyorum. "Muhtemelen bir iki kez uğrar. Geldiğini söylediğimde çantasını hazırladı."

"Bu yıl yine seninle aynı odada kalmak istemiş olabilir mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, oldukça yüksek. Sert davranıyor ama bana karşı zaafı var."

"Şaşırdığımı söyleyemem. Seni sevmek çok kolay," diyor, sözleri akıcı bir şekilde dökülüyor, sanki böyle konuşmak onun için hala ikinci bir doğa gibi.

Kalbim göğsümde çarpar, kelimeler ağzımdan çıkmaz. Yabancı bir umut duygusu belirir ve ben ona sıkı sıkı tutunurum.

"Bu ikimizin ortak bir özelliği," diye cevapladım.

Elimi tutup parmaklarımızı birbirine doladığında, elimi sıcaklık kaplar. Duygularım boğazımı yakar, ama onları bastırırım. Şu anda bunun sırası değil.

Tek odaklanmak istediğim şey, onun burada benimle olması ve sonunda, bu ara verdiğimizden beri ondan istediğim şeyi yapacağına ve buna bir son vereceğine inanmaya başlamaktı.

Darren'ın yurt odasında klima olmadığı için boğulacak gibi oluyorum. Mutfak tezgahına yaslanıp köpüklü biradan bir yudum daha alıyorum. Temmuz ayındayız ve oda arkadaşının şimdiye kadar gitmiş olacağını ummuştum, ama tabii ki gitmemiş.

Tüm yıl boyunca yaşanabilen bu bina hem bir nimet hem de bir lanet. Partici oda arkadaşına katlanmak zorunda olmak kesinlikle bir lanet.

"Isınmışsın," diyor Darren, önümde belirerek.

Bu yıl bıyık bırakmaya başlamış ve ona çok yakışmış. Yirmi yaşındaki erkeklerin bıyık bırakamayacağına eminim, ama onun bıyığı inkar edilemez. Burada geçirdiği süre boyunca kaslarını geliştirmesinin yanı sıra yeni sakallarıyla birlikte, hızla kendimi kaybediyorum.

İki yıldır... samimi değiliz ve ben yavaş yavaş aklımı kaybediyorum. İlkbaharda Vancouver'dan ayrıldıktan sonra, bu ayrılığa son verip sonunda beni ayaklarımdan tutup yatağına atacağı umudunu yavaş yavaş kaybediyordum.

Bunun yerine, bizi en iyi arkadaş kategorisine geri koymayı tercih etti. Bu karmaşayı başlatan kararım kadar hiçbir kararımdan bu kadar nefret etmemiştim.

"Burası sauna gibi," diye cevap veriyorum, elimle yüzümü havalandırarak. "Çok fazla giyinmişsin."

Kendime bakıp kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bunun kıyafet kurallarına aykırı olduğunu sanmıyordum."

"Öyle demek istemedim. Pantolon ve uzun kollu giymişsin. Dışarısı otuz beş derece."

Kolumu çekiştirip dirseğıme kadar sıyırdı, sonra diğer koluma da aynısını yaptı. "Benimle gel."

Tartışmadan onu takip ediyorum. Yatak odasının kapısını açıp beni içeri sokuyor.

"Pantolonunu düzeltemem ama tişört giyebilirsin," dedi.

Çift kişilik yatağının karşısındaki küçük şifonyer, okul kitapları, boş kalem kutuları, bir hesap makinesi ve tanıdık bir resim çerçevesi ile doluydu. Dudaklarımı kıvrarak, lise mezuniyetimizdeki fotoğrafımıza baktım.

"Bunu yanıma almak istememiştim. Bu senin."

Gözlerimi kırıştırtarak, bana uzattığı gömleğı alıp sıkıca sararım. Koyu gri kumaş yumuşaktır ve önündeki desene bakmadan hangisi olduğunu anlarım.

"Burada saklayabilirsin. Ben ziyarete geldiğimde," diyorum, neredeyse utangaç bir şekilde.

"Bu iyi bir fikir mi? Kalıcı gibi geliyor."

"Kalıcı olmak kötü bir şey mi? Ben bunun her zaman böyle olduğunu sanıyordum."

Kaşlarını çattı. "Tabii ki kalıcı. Sadece iki yıl daha bununla devam edeceğiz demek istedim."

"İki yıl," diye tekrar ediyorum, bunu sindirmeye çalışarak. "Ya da iki yıl boyunca başka bir şey yaşayabilirdik, Darren. Ya bu doğru karar değilse?"

"Bunu henüz bilemezsin."

"Sen bilmiyor musun? Sence bu doğru mu?"

Kafasını sallar ve dağınık ders kitaplarını karıştırmaya başlar. "Bu senin seçimin."

Çaresizlik içimi kemiriyor. Söyledikleri doğru, ama kulağı çok yanlış geliyor. "O zaman bitirmemi söyle."

"Bunu yapmayacağım. Özellikle bu gece."

Elimdeki gömleğı bakıp daha sıkı tutuyorum. "Beni istemiyor musun?"

Soru yere düşer gibi çıkar. Darren konuşmaz, sessizlik boğazıma kadar iner, beni boğar.

Göğsümde bir çatlak oluşur. Sonra gururumu yutarak tişörtümü çıkarırım. Parmaklarımın arasından kayarak ayaklarımın dibine düşer.

Oturma odasından gelen müziğin ritmi yanlış, buradaki sıcaklık da öyle. Etrafımdaki her şey yanlış.

Darren tek doğru şey. O her zaman doğru kişi olmuştur.

"Darren," diye fısıldayarak ona doğru küçük bir adım attım. "Cevap ver."

Arkasını dönüp bana uzun zamandır görmediğim bir bakışla baktığında, gözlerindeki acı beni boğuyor. Çıplak göğsüme baktığında nefesimi tutuyorum ve sonra bakışını tekrar yukarıya çeviriyor, çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Seni hep istedim, Delaney. Ama dört yıl demiştin. Gençliğimizden beri dört yıl diyordun ve ben o yüzüğü parmağına taktığımda, beni yine kabul ettirdin. Eğer istediğin ve hazır olduğunu bilseydim, çoktan evlenirdim. Ama bu dört yıla ihtiyacın var. İki değil, dört. Şu anda bu anlaşmayı bozmamı ve daha sonra bana kızmanı riske atmamı isteme."

Elimdeki gömleğe bir bakış attı ve ben titrek ellerimle onu giydim

"Sınırları bulanıklaştırdık ve şimdi her şey karıştı. Bunu birbirimize yapmaya devam edemeyiz."

"Biz iyiyiz, Darren. Özür dilerim. Sadece beni terk etme, sınırlar olsun, ben idare ederim. Seni tamamen hayatımdan çıkaramam. Lütfen yapma," diye yalvarıyorum, sesim titriyor.

Aniden, karşımda belirir ve beni kollarına alır. "Bunu yapmayacağım. Yapmayacağız, Elle. O noktaya gelme."

"Seni kaybedemem."

Nefes alışışı ağır, sanki o da benim kadar korkmuş gibi.

"Seni kaybetmeyeceğim."

22

ŞİMDİ

DARREN

BU GECE, ARABAMIN SÜRÜCÜ KOLTUĞUNDA, YENİDEN ON BEŞ YAŞINDAYIM.

Delaney parmakları arasında sıkıştırdığı patates kızartmasını incelerken, terli üst dudağımı silmek zorunda kalmamak için bıyığım imdadıma yetişiyor. Muhtemelen ekstra tuz konusunda yalan söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyor. Bilginiz olsun, yalan söylemedim. Siparişimi alan garson yeni çalışmaya başlamıştı ve siparişimin içeriğinden biraz rahatsız olduğunu anlayabiliyordum, ama bu umurumda bile değildi. Aklımda tek bir kişinin görüşü vardı ve o da yanımda oturuyordu.

Onu özlüyorum. Şimdiki zaman, asla geçmiş zaman değil. Onun yanımda olmasını dilemediğim tek bir gün bile olmadı. Birbirimizle konuşmasak bile, bu dünyada başka hiç kimsenin bana veremediği bir mutluluk ve rahatlık hissediyorum.

Yaptığım hataları asla telafi edemeyeceğim. O zamanlar çok genç ve aptaldım, hatalarımı fark edemedim, ama artık büyüdüm. Çok büyüdüm. İstedğim her şeye sahibim, ama ona sahip değilim. Benim Elle'ime.

"Kontrolü geçtiler mi?" diye soruyorum, sesimi olabildiğince yumuşak tutmaya çalışarak.

Delaney patates kızartmasını daha sertçe çimdikleyip ucunu ısıyor. Bir saniye sonra yutuyor ve "Olur" diyor.

"Garson bunu duyunca sevinecek."

Bu onun dikkatini çeker. Artık gözlerimden kaçınmadan, bana anlamlı bir şekilde göz kırpar. "Öyle mi?"

"Yeni çalışıyormuş ve benim ciddi bir açlık krizinde olduğumu düşünmüş."

İnanamıyormuş gibi burnunu çektim. "Sen? Kafan mı güzel? Buraya yeni taşınmış olmalı."

"Uçuşumu düşünmek o kadar da saçma mı? Esrar yasallaştı, biliyorsun." İki patates kızartmasını ağzıma atarak alay ediyorum.

Soluk pembe tırnakları, strafor milkshake bardağının kenarına vuruyor. "İçki içmeyi bırak, sigara içmeyi hiç bilmezsin. Yoksa bu değişti mi?"

"Bira içerim."

"On altı yaşındaki kızlar da bira içer."

Kendimi tutamayıp sıırıttım. "Bugün birbirimize sataşmayacağımızı söyleyen biri için, birkaç tane hazırlamışsın."

"O kolay bir hedefti. Üzgünüm."

"Özür dileme." Pipetimi dudaklarıma götürerek koltuğumda daha rahat bir pozisyon alıp onun içkisine bakıyorum. "Milkshake'in tadı eskisi gibi mi?"

O da benim bakışımı takip etti.

"Evet." "İyi."

"Evet."

Garip bir sessizliğin tehdidi devam ediyor, beni sınıyor. Çilekli milkshake'imden birkaç yudum alıp bardak tutucusuna koyduktan sonra, Delaney'e doğru dönüp ona bakmaya başladım. Bana bakmak istemiyordu ve ben onun dikkatini çekmek için o kadar çaresizdim ki, bunun onun gerginliğinden kaynaklandığını kendime kolayca inandırabiliyordum. Aslında benimle burada olmak istemediğinden değil.

Kahretsin, bu düşünce izin verirse kalbimi kırabilir.

"Özür dilerim. Her şey için, evet, ama en çok o gece olanları nasıl idare ettiğim için. Seni öyle zorla uzaklaştırmamalıydım. Yaptığım hatayı fark etmeli ve uçağa binmeden önce otoyolda peşinden gitmeliydim."

Delaney nefes almayı keser. Ben de nefesimi tutarım.

"Peki neden yapmadın?" diye sorar, sesi titriyor.

"Daha iyi olduğumuzu sanıyordum. Tüm o kavgalar ve içimizden gelmeyen sözler... Gerçekte olduğundan çok daha uzak hissettiren mesafe. O zamanlar doğru bir karar gibi gelmişti, ama yanlış olduğunu anladığımda artık çok geçti. Seni arayıp bana bir şans daha vermeni isteyemezdim."

"Aslında yapabilirdin. Tam da bunu yapman için iki yıl bekledim. Unuttuysan, o kadar uzun süre bekledim ki, son kez eve döndüğümde, ayrılmış olsak bile senin hala beni bekliyor olacağına kendimi ikna etmişim. Bunun yerine ne bulduğumu biliyorsun." Gözlerimi kapattım, göğsümün her yerinde acı yayıldı. "Yapmalıydım. Biliyorum, yapmalıydım. Bunu sana düşündüm."

"Geçmiş değiştiremeyiz."

"Ama telafi edebiliriz. Yapabilirim. Bana bir şans verirsen, yapabilirim. "Söyleyeceğim," diye yemin ettim, çaresizce.

Kafasını hafifçe salladı, gözleri kucağında. "Ne olduğunu anlat bana."

"Onunla..."

"Sasha. Her şeyi anlat."

Arabanın sıcaklığını ayarlayıp klimayı normalden daha düşük bir dereceye indiriyorum. "Tamam. Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

"Ben seni ziyarete gelirken onunla mıydın? Ondan önce?" Soruyu kurşun gibi ateşledi.

"Hayır! Lanet olsun, Elle. O sırada senin dışında kimse yoktu. Senden başka kimse yoktu. Vücudumun her santimetresine kilit vurdun, içime dışıma."

"Peki ne zaman başladı? Her şeyi bitirmeninde onun bir rolü var mıydı? İşlerin zor olduğunu biliyordum ve açıkça birbirimizden uzaklaşıyorduk, ama böyle bitirmek? Tamamen? Abbie'nin zamanlaması pek uymasa da, ayrılmanızın sebebinin o olduğuna kendimi ikna ettim."

"Hayır, o gece verdiğim korkunç kararlar hiçbir ilgisi yoktu," diyorum, her kelimeyi vurgulu bir şekilde. "Hiç yoktu. Liseden sonra onu tekrar gördüğümü bile hatırlamıyorum. Ben kampüsteyken hiç ortalarda yoktu, ya da varsa da ben görmedim. Sasha sadece... o gece oradaydı."

Boğazımdaki yumru nefes almamı zorlaştırıyor. Kendimi daha berbat hissedemezdim. Kendimden nefret etmeme rağmen, her şeyi bilmeye hakkı olduğunu bildiğim için kendimi devam etmeye zorluyorum.

"Okulun son yılı benim için çok zor geçti. Yemiyordum, uyumuyordum ve eve kesinlikle dönmedim. Cherry Peak'e dönmek tek yaptığım şey seni hatırlamaktı. Bu yüzden Calgary'de kaldım, derslere girdim ve derslerde olmadığım zamanlarda yurt odamda kilitlenip, neden senin yanında olmadığımı ve pişmanlık duymadan yaşayabileceğimi unutana kadar içtim."

neden yanımda olmadığını ve pişmanlık duymadan yaşayamadığımı unutana kadar içtim. Blue o yerde parti üstüne parti verdi ve ben hiç şikayet etmeden ona izin verdim."

Onun tepkisini görmek için çok meraklıydım, taksinin karşısına baktım. Delaney pencereden dışarı bakıyordu, yanağının içi sanki ısıtıyormuş gibi çökmüştü. Nefes almayı kolaylaştırmak için gömleğimin yakasını çekerken parmaklarım titriyordu.

"Benden her şeyimi aldın, Darren," diye fısıldadı, sesinde acı ve ihanet dolu.

Oh, bebeğim.

Boğazım düğümlenir, "Özür dilerim, Delaney."

"Memleketim, arkadaşlarım, senin ailesi, benim ailem gibi gördüğüm insanlar. Yalnız kaldım."

"Hiçbir şeyi almak istemedim. Kendimi bile almak istemedim. Yaptığım her seçim bir hataydı. Yapabileceğim en kötü seçimlerdi ve bunlar milyonlarca hataya dönüştü. *Her zaman* sen olacaktın. Genç ve aptaldım, yaptıklarımın sonuçlarını bilmiyordum. Naifliğin ötesindeydim ve sonunda her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordum. Gerçekten ayrı kalacaktık ve mezun olup eve döndüğümüzde, yaşadığımız tüm acı olaylar olmadan kaldığımız yerden devam edebilecektik. Sürekli kavga etmek, kısa telefon görüşmeleri yapmak veya uçuşları kaçırmaktan daha kolay olacağını düşünmüştüm. Birlikte olmamız gerekiyordu ve hazır olduğumuzda hiçbir şeyin aramıza girmeyeceğini düşünmüştüm. Çok yanılmışım ve bunu zor yoldan öğrendim."

"Yanılmışsın. Ve sorun bende değildi, Darren. Sen başka birini seçtin," diyor, sözleri havalandırmadan esen soğuk havadan daha soğuk. "Olanları pişman olabilir ve her şeyin farklı olmasını dileyebilirsin, ama hiçbir şey eskisi gibi olamaz. Sasha seninle birlikte istediğim hayatı yaşadı. Senin şu anki halini gördü. Ben olmadan."

Midem bulanıyor. Elimi yüzüme sürerek titrek bir nefes veriyorum. "Her şeyi geri alırdım. Kızım hariç her şeyi. O, Sasha'yla olan tek bağım, ama o benim küçük kızım. Abbie, hayatımın en karanlık anlarında sahip olduğum tek ışık oldu. Kendimi bulamayacak kadar kaybolduğumu düşündüğümde beni yeniden bir araya getirdi."

"O küçük kıızı asla pişman olmanı istemem. O senin kızın." "Öyle."

"Ve Sasha senin karındı," dedi, son kelimeyi telaffuz edemedi. "Onunla evlendin."

Konuşamıyorum. Her kelime boş, yabancı geliyor. "Benim için doğru olan buydu. Kızım hamileydi. Ben iki ebeveynle büyüdüm. Benim için doğru olmasa da, onun için bunu istedim."

"Neden onunla yattın? Benim için bu kadar üzülüyorsan, neden beni bekleyemedin? İsteddiğini söylediğin gibi."

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, yüzümde acı bir ifadeyle.

Delaney saçlarını kulağının arkasına atıyor, hala bana bakmaktan kaçınıyor. "Biliyorsun."

"O... oradaydı. Orada duruyordu, Delaney, ve bunun ne kadar acınası bir şey olduğunu biliyorum. En dibe vurduğumda o oradaydı, ve ertesi sabah, o dibin çok daha altında gerçek dibi buldum."

Sessizlik onun tek cevabı. O kadar uzun bir sessizlik ki, ikimiz de milkshake'lerimizi bitirip, şu anda midemizin kaldırmayacağı yiyecekleri almak için restoran çantasına uzanmaktan kaçınıyoruz. Saat, bir saatlik sürenin sonuna doğru ilerliyor, bir daha böyle bir fırsatın olmayabileceğini acı bir şekilde hatırlatıyor.

"Sen... onunla çıkmış mıydın? O geceden önce?"

Başımı ona doğru çeviriyorum. Sonunda bana bakıyor. Gözlerimiz çarpışıyor ve bu konuyu konuşmaya başladığımızdan beri yapamadığım şekilde ciğerlerimi derin bir nefesle dolduruyorum. Dudaklarını sıkıştırıyor ve gözlerini kırıyor, kaşlarının arasında hafif bir kırılganlık beliriyor. Hemen tanıdığım bir işaret.

"Hayır," diye patladım. "Senden sonra kimseyle çıkmadım. Her zaman sen vardın." "Onunla evlendiğine şaşırmadım, Darren. Hamileydi." "Abbie'ye iki ebeveyn borçluydum."

"Ama mutlu değildin, değil mi? Parmağında yüzük olduğu o birkaç yıl boyunca seni gördüm. Onunla evlenmek sana neye mal oldu?"

Neredeyse gülüyordum. Bu soruyu cevaplamanın sırası değildi. Bu gece zaten yeterince zor geçmişti. Eğer bana bir daha böyle oturup konuşma fırsatı verirse, belki o zaman söylerim.

"Hayatta kaldım," diyorum onun yerine.

Neredeyse isteksizce çenesini eğip, bakışlarını yiyecek torbasına çevirir. "Bağış toplama için ne gibi fikirlerin var?"

"Ne?"

"Yapmak istediğin bağış toplama etkinliği hakkında konuşmamız lazım," diye açıklıyor, sanki söylediklerini duymamışım gibi.

Kafam karışık olmasına rağmen ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. "Şimdi mi?" "Bu gece on beş dakikan kaldı. Geri kalanını konuşmayı bir dahaki sefere bırakabiliriz."

"Bir dahaki sefere," diye tekrarlıyorum, kalbim hızla atıyor.

Kağıt torbaya uzanıp hamburgerini çıkarırken bana kaşlarını kaldırıyor. "Ye, Darren. Evet, bir dahaki sefere konuşabiliriz. Bir gece daha."

Ona tekrar söylemesini istemiyorum. Bu rüyadan uyanıp kendimi yine yalnız bulma riskini göze alamam.

DELANEY

"BANA ÖYLE BAKMA, POPPY," DIYE MIRILDANIYORUM

"Sana öyle bakmıyorum."

"Sana öyle bakmıyorum." "Evet, bakıyorsun."

"O zaman sana nasıl bakıyorum?"

Gözlerimi devirdim, kahvemi masaya koydum ve koltuğuma yaslandım. Bir kahve dükkanı için ortam birinci sınıf. Son yenilemeyle birlikte loş ışıklandırma, yumuşak koltuklar ve sırtımı her zaman ağrıtan bar masaları kaldırılmış. Hatta mekanın önünde henüz kullanılmamış küçük bir sahne bile var. Tabii kullanılacaksa.

"Bana milyonlarca soru sormak için sabırsızlanıyormuşsun gibi. Bu kadar dayandığın için şaşırdım, gerçekten. Bu olay günler önce oldu."

Poppy kızıl saçlarını omuzlarının arkasına atıp, kolları masanın üzerine düşene kadar öne eğildi. "Konuşmaya başla. *Lütfen*. Konuşmazsan öleceğim. Zaten ölmek üzereyim!"

"Bunun için Daisy'yi suçluyorum. Sana o söyledi, değil mi?"

"Aslında Darren söyledi, ama şimdi sen bana değil de Daisy'ye söylediğin için kırıldım. Sırada kim var? Bryce mi?" Dudaklarını büzerek, parlak alt dudağı titriyor.

"Darren sana söyledi mi?"

"Tabii ki. Beni çok seviyor, böyle bir şeyi sır olarak saklayamaz."

Masada bacaklarımı çapraz yapıp sandalyeye yaslanarak dudaklarımı ısıyorum. Kız kardeşi ile buluşacağımızı söylemesi gerçekten bu kadar önemli mi?

? Elbette, kız kardeşinin haberi olmasını istedi. Kardeşlerin sorumluluğu budur. Evet, öyle.

"Eğer sana ilk olarak o söyledi, neden ertesi sabah ona sormadın?"

Bana yavaşça göz kırpar, ifadesiz bir yüzle, sonra kirpikleri hızlanır. "Üzgünüm, bu ciddi bir soru muydu?"

"Tamam, küstüm. Sormamış say."

"Seçeneklerim sen ve Darren ise, gerçek cevaplar için seni seçerim. O bana aptalca bir açıklama yapar, ama benim *daha fazlasına* ihtiyacım var. İlginç detaylar."

"Kötü haberin habercisi olduğum için üzgünüm, ama ilginç detaylar yok. Tek yaptığımız arabasında soğuk hamburger yemekti."

Dilini şaklatıp bileğimi çekiştirdi. "Hayır, hayır. Bana bunu yapmaya çalışma, Della."

"Neyi deneyeyim? Ciddiyim. Konuştuk ve yemek yedik. Hepsi bu. İstersen gelecek hafta sonu düzenleyeceğimiz bağış etkinliğinden bahsedebilirim."

"Seni çok, çok sertçe çimdikleyeceğim," diye uyarıyor.

Gülerek masaya yaklaşıyorum. "Tamam. Ama gerçekten ilginç bir şey olmadığını anladığında, kardeşinle konuşabilirsin."

"Anlaştık. Şimdi konuşmaya başla."

Dramatik sahne... "Son zamanlarda sana benimle ilgili bir şey sordu mu?" "Ne gibi?"

"Özel bir şey. Mesela, ne yemek istediğim ya da hala muzlu milkshake sevip sevmediğim gibi."

Poppy'nin elleri boynuna uçtu, sonra ağzını kapatmak için ağzına gitti. Gözlerindeki kalpler çizgi filmlerdekilere rakip olabilirdi.

"Senin hakkında her şeyi hatırlıyor," diye hayranlıkla fısıldadı. "Ağlama Poppy. Fast food siparişim her şey değildir." "Ama bu iyiye işaret.

Eminim ona bir soru listesi hazırlarsan, hepsinin cevabını bilir."

Haklı olabilir, ama bunu düşünecek durumda değilim. Tek yaptığımız bir saat boyunca konuşmak oldu ve bu önemli bir konuşmaydı, ama aralarında herhangi bir arkadaşlık kurmak istiyorsak, yapmamız gereken çok şey var.

"Muhtemelen haklısın," diye kabul ettim.

"Ee? Başka? Hadi ama Della, saklama. Söyle hadi."

"Sasha'yı sordum. Konuşmamızın çoğu onun hakkındaydı."

Poppy'nin yüzü hafifçe düştü, coşkusu kayboldu. "Onu sorman iyi oldu."

"İyi hissetmedim, Poppy. Yorucu geldi. O zamanlar yaşadığım tüm kötü anıları yeniden yaşıyormuşum gibi."

"Peki ya şimdi? Nasıl hissediyorsun?"

"Kafam karışık. Rahatlamam ya da en azından biraz huzur bulmam gerekirdi, değil mi? Bunca yıl sonra, cevaplarını öğrenmek için can attığım soruları nihayet sordum, ama cevapları hiç hoşuma gitmedi. Tek yaptıkları, bu noktaya nasıl geldiğimizi hatırlatmak oldu."

"Üzgünüm, tatlım," diye mırıldanıyor Poppy, bileğime hafifçe dokunarak pembe izi yatıştırıyor. "Belki de çok erken oldu."

"Hayır, sorun o değil. Neredeyse on yıl geçti. Bu, bu konuyu acı içinde düşünmek için yeterince uzun bir süre. Böyle devam edemem. Arkamı ona dönüp bakmak... Kalmak yerine gitmeye karar versem diye dilemek..."

"Öyle söyleme Delaney. Şaka bile yapma. Gitseydin yıkılırdım."

Dudaklarımı zayıf bir gülümsemeyle sıkıştırıp omuz silktim. "Yıllarca konuşmadık. Daisy okula başlayana ve bir şekilde tekrar bir araya gelene kadar. Kalsaydım fark eder miydin?"

Masadan uzaklaşıp sandalyesinin en ucuna kadar çekilirken, içinden geçen çatlak neredeyse duyulabilir. Yüzü çöküyor, gözleri son yarım saattir benim bakışlarımı tuttuğu yerden yerine, kucağına düşüyor.

"Fark ederdim," diye başlar, dişlerini defalarca dudağına batırır ve sonunda bırakır. "Kardeşimin duygularını korumaya çalıştığımı söylersem, bahane uydurduğumu düşünür müsün? Geriye dönüp baktığımda, bunun yeterli olmadığını biliyorum. Sen ve ben o kadar yakındık ki. Senin duyguların da onunki kadar önemli olmalıydı. Öyleydiler, lütfen inan bana. Ben sadece... O benim kardeşim."

Beynim yetişmeden elim masanın üzerinden fırladı. Avucumu onun önüne açarak, ifademi açık ve net tutmaya çalıştım.

"Önemli değil. O gece okula geri döndüğümde seni kaybetme ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordum. İkinizin ne kadar yakın olduğunu bildiğim için bunu bekliyordum. Sana bunun için hiç kızmadım."

"Kızmalısın. Seni terk etmek doğru değildi. Çok uzaktaydın, yapayalnızdın ve ben senin yanında olmalıydım."

"Hey, Şimdi buradasın," diyorum.

Bunun üzerine gülümsedi, yüzüne biraz ışık döndü. "Öyleyim. Kalacağım. Kardeşim yine aptallık yapıp yapması gerekeni yapmasa bile, ben burada olacağım. Söz veriyorum."

"Tamam, Pops. Çok isterim."

Elini benimkine sıkıca tuttu. "Kız kardeşler, Della. Kardeşim olsun ya da olmasın."

Kulağa mükemmel geliyor. Bu açıklamayı ciddiye almazsam aptal olurum. Yine de, henüz inanmıyorum. O kadar çabuk değil.

Elini elimde tutarak, yavaşça nefes alıp veriyorum ve sonra soruyorum, "İkinci Őanslara inanır mısın, Poppy?"

"Evet," diye cevapladı, yarım saniye bile tereddüt etmeden.

"İnanmak istiyorum."

"Ama henüz inanmıyorsun."

"Olanları tamamen unutmanın mümkün olup olmadığını bilmiyorum. O zamana göre her Şey çok farklı. Artık aynı insanlar değiliz ve içimden bir ses olanların tekrarlanmayacağını söylüyor. Artık aynı hataları tekrarlamak için çok büyüdük, ama yine de içimde bir Şüphe var. Ve korku da. Yani, onun bir kızı var, Poppy. Ve bir eski karısı. Darren ve ben tekrar arkadaş olabiliriz, elbette, ama ya ailesi? Onların varlığını yokmuş gibi davranmam ve davranmak da istemiyorum. Sadece bu acıyla başa çıkabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldanarak ona daha sıkı sarıldım. "Peki ya arkadaşlar? Kahretsin, ondan sonra onunla nasıl arkadaş olabilirim ki..."

"AŞık olduktan sonra mı? Başkalarının hayatları boyunca özlem duydukları türden bir aşk mı?" diye sordu, bilmiş bir şekilde iç çekerek. "Bilmiyorum. Tek istediğin bu mu? Arkadaş olmak mı? İkinizin arasındaki sınır bu mu? Çünkü eğer öyleyse, Sasha'nın önemi kalmaz. Arkadaşlığınızda hiçbir yeri olmaz. Abbie tanıştığı herkesi sever. Sen öğretmen olduğun için zaten onun hayatının bir parçasısın, bu yüzden babasıyla arkadaş olman onu rahatsız etmez. Tabii endişelendiğin Şey bu değilse. Öyle mi?"

Hayır, değil. Gerçek neden bundan daha kötü. Bencilce ve acımasızca ve bunu düşündüğüm için kendimden utanıyorum. Abbie'nin benim olmasını dilediğim için. Darren'ın kızını dünyaya benim getirmiş olmayı dilediğim için. Bizim dünyamıza.

Bu düşünce beni geceleri defalarca uykusuz bıraktı. DuŐta milyonlarca gözyaşı döktüm, asla sahip olamayacağım bir hayatı hatırlayarak, ta ki sonunda hayatıma devam edebildim ve o tatlı kızı acı içinde boğulmadan sokakta görebildim. Ya da bunu aŐtığımı sandım. Randevulara çıktım ve bazen birkaç aylığına bile olsa, zihnimdeki onun yerini başka erkeklerin almasına izin verdim.

birkaç ay boyunca onun yerini almasına izin verdim. Ama hiçbiri uzun sürmedi. Uyumlu değildik ve birkaç aydan öte bir gelecek göremedim.

"Kahretsin, Poppy. Bilmiyorum. Bu konuyu çok uzun zamandır düşünmemeye çalışıyordum. Onunla arkadaşlıktan öte bir ilişki kurma ihtimalim, eve döndüğüm gün öldü. Onu kalbimden silmek için yıllarımı harcadım, ama tek bir lanet gün beni eski halime geri döndürdü. Bundan ne anlamalıyım?"

"Bundan ne çıkarmalısın, zaten biliyorsun. Birlikteyken nasıldı? Hiç iyi hissettirdi mi?"

Kahveme uzanıp uzun bir yudum aldım. "Onu özledim. Ona bu kadar yakın olup da mesafeli davranmak çok zordu. Bende asla silinmeyecek bir iz bıraktı."

"Yine aynı şeyi yapacak mısınız?"

"Onun arabasında yemek mi?" diye soruyorum, içimdeki gerginlikten çok daha rahatmışım gibi.

"Tabii. Ya da, onunla arabada oturup hayatınızın mutsuz anlarını konuşmak dışında başka bir şey yapmak için dışarı çıkmak gibi."

"Bir buluşma daha kabul ettim. Şimdilik sadece bir tane."

Poppy'nin gözleri büyüdü. İçkisini aldı, bir dikişte içti, sonra yavaşça masaya koydu ve boğazını temizledi. Konuştuğunda, boğazımdan bir kahkaha çıkmasına neden olan aşırı sakın bir ses tonu vardı.

"Umut verici görünüyor."

"Evet, söylediklerimden bunu anladığınızı biliyorum," diye şaka yapıyorum.

O, masanın üzerinden parmağını bana doğru sallayacak kadar uzun bir süre elimi bırakıp nefesini vererek, "Sanki bu senin için de önemli değilmiş gibi davranma. Onunla *tekrar* çıkmaya razısın. Bu çok büyük bir şey" dedi.

"Henüz bir şeye karar vermedik. Darren'ın istediği gibi olsaydı, başka bir randevu ayarlardı."

"Randevu mu?" diye bağırdı, bu sefer kendini tutamadı. Kahvesine uzanmayı unutması ne yazık.

"Sadece kardeşinin gözünde. Ben hala onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum."

"Yani, bundan bir sonuca varabilirim."

"Sanki çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Yani, neden şimdi? Bunca yıl sonra? Hiç mantıklı değil."

Poppy gülümsemeye devam ediyor, benim şaşkınlığımı paylaşmıyor. "Bırak o açıklasın. Kardeşimi tanırım, bir planı vardır. Eğer gerçekten istiyorsan, ona bir sürpriz yapıp cevap isteyebilirsin. Sana gelince sır tutmayı hiç becerememiştir."

"Düşüneceğim. Tüm bunları sindirmek için birkaç gün daha zamana ihtiyacım var," diyorum.

"Anlıyorum. Bırak beklesin, Della. Bunu hak ediyor."

Gülümsemesine karşılık verip, onun yanında tekrar rahatlamaya başladım.

"Bir şeyler yiyeceğim. Sanırım yine vişneli turta var, sana da alayım mı?" diye soruyorum, masadan kalkarken.

"Lütfen."

"Tamam. Hemen dönerim."

Tezgahın önünde sıra olmadığı için memnuniyetle dükkanda yavaşça ilerliyorum. Cumartesi sabahı için burası oldukça boş. Dün geceki çiftçi pazarındaki çılgınlıktan sonra herkesin hala uyuyor olması beni şaşırtmaz. Anlaşılan Eliza Steele, Johnny'nin arka kulübesinde yapmaya başladığı kaçak içkiyi getirmiş ve büyük beğeni toplamış.

Bu, sabahın ikisinde sokakta duyduğum bağırışlar ve berbat şarkıları açıklıyor.

Tezgahın üzerindeki pasta vitrinine bakarken, kapının üzerindeki zil çaldı. Barista, içeri giren kişinin kim olduğunu kontrol etmek için kafamı çevirdiğim anda kasaya doğru kayd. Bryce'ın karakteristik somurtkan bakışları beni karşıladı, sonra bakışlarımı onun yanında duran küçük kıza indirdim.

Abbie Huntsly, Poppy'yi hemen fark edip ona el salladı ve doğruca masaya yöneldi.

Bizim masamıza.

DELANEY

DARREN'IN KIZI POPPY İLE BENİM ARAMDAKİ KOLTUĞA OTURUR

ve teyzesine gülümser. Bryce hemen arkasından gelir, bu kasabada kimsenin bulaşmamayı bildiği sessiz bir koruyucu.

Abbie tam anlamıyla neşe kaynağıdır. Tipik örgülü saçları, güzellik yarışmasından alınmış gibi görünen kabarık elbisesi ve çiziksiz beyaz babetleriyle tam bir prenses gibidir. Yanaklarındaki doğal kızarıklık, babasından miras aldığı sol yanağındaki hafif gamzeyi daha da belirginleştiriyor. Darren'dan miras aldığı tek şey bu değil, ama nedense, tam olarak nedenini bilmesem de, her zaman dikkatimi çeken şey bu.

Bryce, Abbie'nin sandalyesinin arkasını itip, terk ettiğim kahveyi inceliyor ve sonra doğrudan bana bakıyor. Masada gizlice onu izlediğimi fark ettiğini bildiğim için elimi kaldırıp ona sallıyorum. Ağzının köşesini kıvrıp parmaklarını sallıyor.

"Delaney? Bir şey ister misin?"

Sesle irkilirim ve başımı baristaya çeviririm. Anlaşılan adımı biliyor. "Özür dilerim. Evet, lütfen. İki vişneli turta alayım."

"Hemen geliyor," diyor, neyse ki benim yavaşlığımı fark etmiyor. "Aslında, üç tane yapabilir misiniz? Ve bir de çikolatalı donut?"

Barista başını sallar ve siparişime ekstra hamur işlerini ekler, sonra toplam tutarı söyler. Otomatik pilotta ödemeyi yapıp bir adım geri çekilip, hamur işlerini kağıt torbaya koymasını beklerim.

"Gerçek bir prenses gibi görünüyorsun, Abs. Elbiseni nereden aldın?"
Poppy soruyor, kafe o kadar boş ki konuşmalarının her kelimesini duyabiliyorum.

Abbie'nin tiz, şeker gibi sesi, pasta poşetinin hışırtısını bastırıyor. "Babam internetten sipariş etti! Seçmeme izin verdi."

"Oh, inan bana, onu seçenin o olmadığını anlayabiliriz," diyor Bryce.
Poppy gülüyor. "Nazik ol, Ice. Darren'ın moda zevki o kadar da kötü değil. En azından artık değil."

"Baban yine televizyonda moda programları mı izliyor, Abbie?" diye sordu Bryce.

"Mmm, bazen. Ama bu sır olmalı." Bryce'ın burnundan çıkan ses kafeye yayılır. "Artık değil."

"İşte buradasınız! Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, beni çağırın ya da yukarı gelip zili çalın. Bugün burası oldukça sakın," diyor barista.

Hantal bir şekilde başımı sallayıp çantayı alıyorum. "Oh, teşekkürler." "İyi günler!"

Cevap olarak gülümsemem tuhaf görünmüş olmalı ki, barista şaşkınlıkla yüzünü buruşturup yavaşça arka odaya kaybolur. Bir daha buraya gelmemeyi düşünürüm ve masama geri dönerim. Ne yazık ki bu mümkün değildir. Bir saatlik sürüş mesafesindeki tek kahve dükkanı burası ve evde yaptığım kahve, makinem için ne kadar pahalı kapsül alırsam alayım, asla aynı tada sahip olmuyor.

"Della! Lezzetli şeyler getirdin," diye sesleniyor Poppy, yanına yaklaşınca.

Bryce gözlerini kaldırıp bana yarım bir gülümseme atar. Daisy dışında kimsenin yapamayacağı kadar tam bir gülümsemeye yakındır. "Selam."

"Merhaba, Bayan Delaney. Burada ne yapıyorsunuz?" Abbie, sınıfta olduğu gibi dışarıda da kusursuz tavırlarıyla sorar.

"Teyzenle kahve içiyordum. Çok iyi bir arkadaş oldu." "Evet, duydun mu?"

Babana, bir dahaki sefere aile yemeğinden kaçmaya çalıştığında
"Poppy, dürtüyor.

Kahverengi poşeti masanın üzerine koyup, barista'nın içine koyduğunu gördüğüm peçete yığınına almak için elimi uzattım ve yerime oturdum. Abbie, peçeteleri dağıtırken ve sonunda üzerine şeker serpilmiş donutu çıkarmak için elimi uzattığımda, heyecanla hareketlerimi takip etti.

Abbie Poppy'ye cevap vermez ve bunun yerine "O donut benim için mi?" diye sorar. "Duruma bağlı. Sprinkleli donut sever misin?"

"Evet! En sevdiğim donutlar. Her pazar sabahı babamla bir tane alırız," diye hızlıca açıklıyor, sözcükler neredeyse ağzından kaçıyor.

Göğsüm sızlıyor. Tırnağımın donuta battığını hissedince, elimi donuttan çektim.

"Peki, o zaman bu senin için. Ben de çok seviyorum."

Kızıyla geleneklerimizi sürdürdüğünün farkında mıydı, yoksa bilinçaltında mıydı?

Her halükarda önemi yok. Yine de yaptı. Hâlâ beni düşünecek kadar aklında tutuyordu. Bu, benimle tekrar iletişime geçmeye karar verdikten sonra defalarca söylediği sözlerin bir başka kanıtı.

Abbie donutu neredeyse elimden kapıp ağzına götürdü. Dişleri donuta batmadan önce, utangaç bir gülümsemeyle bana bakıp "Teşekkür ederim, Bayan Delaney" dedi.

"Sadece Delaney. Sınıfta olmadığımız sürece bana Bayan demek zorunda değilsin."

"Tamam! Harika."

"Pastaları bitirmişsin galiba," diyor Bryce, normalden büyük çantaya bakarak.

Poppy poşeti alır ve içine bakar. "Biliyordum. Della seni aç bırakacak kadar acımasız değildir, hak etsen bile. Al şunu ve uslu bir kız gibi teşekkür et."

"Teşekkürler, Delaney," der Bryce alaycı bir şekilde.

Poppy, en iyi arkadaşına fazladan turta verip kalan ikisini dağıtır. Ben kendiminkini görmezden gelip Abbie'nin bir ısırık alıp masaya koyduğu donutu izlerim. Sarı şekerleri tek tek alıp peçeteye koyar, hepsini bitirene kadar durmaz. Sonra peçeteyi kenara itip donutunu yemeye devam eder.

"Her zaman sarı şekerlemeleri en sona bırakır," diye fısıldadı Poppy, benim bakışlarımı takip ederek.

Abbie'den gözlerimi ayırıyorum. "Neden?"

"Emin değilim. Sanırım bizim her zaman kırmızı Smarties veya Skittles'ları en sona saklamamızla aynı neden. Sarı, Abbie'nin versiyonu. Çoğu şekerde de aynı."

"O zaman, bir dahaki sefere üzerinde daha fazla veya daha az sarı şekerleme olan bir donut bulmaya çalışmalıyım?"

Poppy, Bryce'a bakarak sırtıyor. "Bir dahaki sefere mi?"

"Sen ve kardeşin neden bunu bana tekrarlıyorsunuz? Evet, bir dahaki sefere."

"Hassasmışsın," diye alay eder Bryce.

“Biliyor musun? Söylediğimi unut.”

"Olmaz. Şimdi, kardeşim bunu ne zaman söyledi? Geçen gece miydi?" Poppy sorar.

Bryce turta dilimini kaldırır. "Detaylarını öğrenmek isteyeceğim bir tartışmayı kaçırdım galiba."

"Neden buradasın ki? Tek başına bebek bakıcılığı yapmaktan sıkıldın mı?" diye soruyorum kendine buz kraliçesi diyen kıza.

Sinirli ses tonum karşısında gözleri heyecanla parladı. "Neden? Seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır. Sadece ikinizin burada olmasını beklemiyordum."

"Bryce, Darren bu ay istasyonda olduğu için her cumartesi öğleden sonra Abbie'ye bakıyor. Ekip bir bağış toplama etkinliği üzerinde çalışıyor ve o da işten çıkamadı," Poppy, Bryce'a gözlerini devirerek açıklıyor.

Yutkunuyorum, yanımda garip bir sızı hissediyorum. "Bana bundan bahsetmedi."

"Hafta sonu planlarınızı randevunuzda konuşmadınız mı? Aslında ne konuştunuz? Paylaşmaya değer bir şey var mı?" diye sorar Bryce.

Nefesimi tutarak Abbie'ye bakıyorum, randevudan bahsettiğimi duymadığından emin olmak için. Onun sadece donutunun son ısırığını bitirmekle ilgilendiğinden emin olunca Bryce'a dönüyorum.

"Sen de biliyor musun?"

"Tabii ki yaptım. Kendi başına düzgün bir kıyafet seçtiğini mi sandın?"

"Poppy'nin yaptığını düşündüm."

Bryce parmağındaki nişan yüzüğünü çevirip göz kırptı. "Yanıldın."

"Kardeşim benim ve Garrison'ın yeni evinin tasarımlarını bitirince, onun kıyafetlerine yardım etmek için daha sık gelirim. Tabii o zamana kadar başka biri yoksa," der Poppy, sinsî bir gülümsemeyle.

Sandalyeyi masaya yaklaştırıp soruyorum, "Darren senin evini mi tasarlıyor?"

"Oof, randevunda hiç konuşmadın mı?"

"Buna randevu deme, Bryce. Sen de onun kadar kötüsün," diye homurdandım.

Cevap olarak dudaklarını birbirine bastırır. Ancak gözlerinin parlak mavisinde kendini beğenmiş bir tatmin ifadesi vardır. Bunu gözden kaçırmak imkansızdır. "Evet, bizim evi o tasarlıyor. Şu ana kadar her şey çok iyi gidiyor.

Onun evini gördün mü? İnanılmaz bir ev, hepsini kendisi tasarlamış," der Poppy

diyor.

Abbie başını kaldırır. "Benim evim mi?"

"Evet, senin evin. Çok güzel, değil mi?"

"Babam evin çok küçük olduğunu

söylüyor."

Poppy'nin kaşları çatıldı. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Hatırlamıyorum. Ama taşınırsak tüm elbiselerim için bir oda istediğimi söyledim."

"Eminim elbiselerin için sana yüz oda alırdı, Abs," diye mırıldanır Poppy.

Abbie gülümser ve Bryce'ın omzuna dokunur. "Artık bilezik yapabilir miyiz?"

Bryce'ın soruyu sindirirken, düşünürken ve düşünürken tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyorum.

"Bunları daha sonra babanla yapmak istemiyor musun?"

"Hayır. Sormayı bırakırsam burada birlikte yapabiliriz demiştin."

Poppy gülmekten kendini zor tutar ve başını Bryce'a doğru çevirir.

Turta'dan bir ısırık alıp kafe penceresinden dışarı bakıyormuş gibi yaparım.

"Bence Delaney bilezik yapmaya ilgi duyar.

Neden ona

sormuyorsun?"

Panik halimi gizlemek imkansız. Bryce, genişlemiş gözlerimle ona baktığımda dudaklarını kıvrıyor.

"Oh, nasıl yapıldığını bile bilmiyorum," diye mırıldandım.

Abbie sandalyesinin altına uzanır ve aniden masanın üzerine kocaman pembe bir çanta bırakır. "Ben sana öğretebilirim. Biraz pratik yaparsan kolaydır."

"Oh, bütün koleksiyonunu getirmişsin," diye şaka yapar Poppy.

"Çok yapıp babamın iş arkadaşlarına vermek istedim."

Tabii ki o da düşünceli. Neredeyse mükemmel bir kız. "Bana gerçekten öğretmek ister misin? Seni yavaşlatabilirim. Eminim artık bu işte profesyonel olmuşsundur," diyorum.

Abbie, erzak çantasını iki yanından tutup ters çevirerek cevap verir. İçindekiler masanın üzerine dökülür, hepsi şeffaf poşetlere ve düzgün rulolar halinde düzenlenmiştir. Küçük bir makas, Poppy'nin boş kahve fincanının kenarına çarparak bana doğru kayar. Boncukların çeşitliliği biraz şaşırtıcıdır. İncilerden parlak boncuklara, neon ve pastel renkli boncuklara kadar her şey vardır. Abbie dağınıklığı toplamaya başlar ve

üç kutu mücevher, charm ve harfleri kenara itti. Her şeye bakmak bile beni çok etkiledi.

"Ne zamandır bilezik yapıyorsun?" diye soruyorum, neredeyse hayranlıkla. "Bir süredir. Renkli şeyleri pek sevmiyorum. Televizyon izlemek sıkıcı."

"Anlıyorum. Ben de o tür şeyleri pek sevmem. Çiçekleri sever misin?" Abbie başını yana eğip düşünürken dudaklarını dışarı çıkarır. "Sanırım."

"Sıkıldığımda benimkilere bakmayı seviyorum. Belki bugünden sonra bilezik yapmaya başlarım."

"En sevdiğin renk ne?" diye soruyor, renklerine göre ayrılmış boncukları çantalarından ayırmaya başlamış bile.

"Yeşil olsun."

"Burada! Önce ipi nasıl bağlayacağını göstereyim."

Ben başımı sallayıp beklerken, o masanın üzerindeki ilk rulodan şeffaf bir lastik bant çıkarmaya başlar. Biri masanın altında ayağıma dokunur, sağ tarafıma bakarım ve Poppy'nin yumuşak bakışlarını yakalarım. Donakalırım, göğsümde endişe belirir, ama o başını sallar ve beni anında anlar.

Onun birkaç basit sözü endişemi yatıştırır. "O senden hoşlanıyor."

DELANEY

BRYCE'IN TELEFONU ÇALANA KADAR KOLUM YEDİ TANE BONCUKLU BİLEKLİKLE AĞIRLAŞMIŞ. Bryce bizi kesip bir telefonla ilgilenmek için masadan kalkıyor. O masadan ayrılır ayrılmaz Abbie alt dudağını dışarı çıkararak teyzesine bakıyor.

"Bir tane daha yapabilir miyim? Lütfen? Delaney'inki henüz bitmedi!"

Poppy masanın altından ayağımı dürterek cevap vermeden önce, "Tamam, ama Bryce geri geldiğinde aptal numarası yap ve beni ispiyonlama."

"Tamam, anlaştık."

Düşük bir kahkaha atıp önümde dizili bitmemiş bileziği kurcalarım. Sağ taraf tamamlanmış, ama charmların ve harflerin olması gereken yerde boş iplik var. Çok bariz bir şekilde oyalanıyorum.

"Sana birkaç fikir vermemi ister misin?" Poppy, önümde binlerce kez yeniden düzenlediğim beyaz harf ve rakamları inceleyerek teklif etti.

"Hayır. Anladım. Çalışırken beni izleme."

"Çalışırken mi? Birdenbire bu işe çok ciddiye aldın, Della. Seni profesyonel bir bilezik yapımcısı olarak görmemiştim."

Abbie, bir sonraki bileziğinin başlangıç düğümünü ustaca bağlarken kıkırdıyor.

Botumun burnuyla Poppy'nin ayak bileğine dokunuyorum. "Dikkat et, yoksa bilezikleri stres atmak için kullanmaya başlayacağım. Posta kutuna küfürlü bir bilezik gönderirim."

"Bunca zamandır kalbimin yolunu biliyor muydun?" diye sorar nefes nefese.

"En azından artık Garrison'ın nasıl yaptığını biliyorum."

Tabii ki Abbie bu fırsatı, söylediklerimize dikkatle kulak kabartmak için kullanıyor. İkinci kıkırdaması ilkinden daha da yüksek sesli.

"Garry amca sana küfürlü kelimeler yazan bir bileklik mi yaptı?"

"Hayır! Yapmadı. Delaney sadece dalga geçiyor. Bileziğine dön. Bryce gelip onu kapmadan bitirsen iyi olur," Poppy gözlerini bana dikip aceleyle çıkar.

Bir boncuk çimdikleyip fazla düşünmeden ipe geçirirken sırtıyorum. Bileklik benim için değil, sorun da bu olabilir. Abbie için yapmak kolay olurdu. Poppy için de.

Ama hayır. Tabii ki en karmaşık kişiye yapmayı seçtim. Darren, boncukların tuhaf dizilimini ve anlamlarını anlayacaktır. Şimdi tek umudüm, onu olduğu gibi görmesi: bir dostluk teklifi.

Hızlıca çalışırken Bryce'ın dönmesini bekliyorum. Poppy'nin bitmiş bileziği görmesi riski var ama Bryce'ın görmesi? İmkânı yok.

O, Darren'ın kan bağı olan kız kardeşi olmayabilir, ama Darren'ın seçtiği kişi o. Poppy, kardeşi kadar benim de arkadaşım ve bu yüzden çoğu zaman aramızda kalıyor. Bryce, geniş anlamıyla benim arkadaşım. Bizi bir araya getiren, ortak ilişkilerimiz ve bu kasaba. Başka koşullar altında tanışmış olsaydık, anlaşılamazdık.

Bu aramızda hiç sorun olmadı, gerçekten. Onu seviyorum ve o da beni seviyor, sanırım. İlişkimiz bundan daha derinleşmeyecek ve derin bir ilişkimiz olmadığı için sadakati Darren'a. Her şeyi şakacı bir arkadaş gibi göstermeye çalışsa da, ikimiz söz konusu olduğunda her zaman onun çıkarlarını gözetir. Bu yüzden ona minnettarım, ama aynı zamanda onun yanında kendimi sürekli sorgulamama neden oluyor.

Darren'ın yaptıkları hakkında gerçek duygularını bilmiyorum. Onaylıyor olabilir ya da her şeyden nefret ediyor olabilir. Muhtemelen hangisi olduğunu asla bilemeyeceğim. Tek yapabileceğim, o etrafımdayken duygularımı dışa vurmak yerine içimde saklamak.

Buna, bileziğime dizdiğim aptal boncukları saklamak da dahil.

"Tamam, bitti," diyorum bir dakika sonra.

Elastik bantta yaptığım düğüm çok komik ama onu kot pantolonumun cebine koyarken iyi saklıyorum.

Abbie sekizinci bileziğinden başını kaldırıp düşünceli bir ifadeyle yüzünü buruşturuyor. "Bakabilir miyim? Çok güzel görünüyordu."

"Bunları göstereyim mi?" diye soruyorum, ağır bileğimi kaldırıp sallayarak.

"Onları zaten gördüm."

Yutkunuyorum. "Az önce yaptığım çok kötü oldu. Gerçekten çok kötü. O kadar kötü ki, benden başka kimse göremez. Mm, belki bir dahaki sefere bilezik yaparken. Eğer benimle tekrar yapmak istersen. Ya da yapmayız. İkisi de olur," diyorum, yüzüm kızararak.

Poppy, bana yeterince sempati duyduğu için, yardım etmek için araya girer. "Bırakalım şunu, Abs? Unutma, bu yıl sınırlara saygı duymaya karar verdik. Yılbaşı gecesi havai fişekler patladığında böyle anlaşıştık."

"Ama ben görmek istiyorum," diye tartışıyor Abbie.

Etrafa bakınan Poppy parmaklarını şıklatıp rahatlamış bir şekilde sırttı. "Oh, şuraya bakın. Bryce geri geldi."

"Merhaba Bryce," diyorum, koltuğumda dönerek ona bakıyorum.

Bryce'ın boynundaki ve kulağının arkasındaki dövmele, Poppy ve bana şüpheyle kaşlarını kaldırdığında gözüme çarptı. "Siz ikiniz ne yaptınız?"

"Ne? Neden bir şey yapalım ki?" Poppy alaycı bir şekilde kırılmış gibi sorar.

"Açıkça garip davranıyorsunuz. Ne yaptılar, Abbie?"

"Hiçbir şey," diye inler Abbie.

"Peki... iyi. Çünkü gitmem gerek."

"Tamam. Gitmeden önce sarılabılır miyim, Abs?" Poppy, Bryce tekrar konuşmadan önce sandalyesinden kalkmaya başlamıştı bile.

"Hayır, yalnız gitmem gerek demek istedim. Darren'ı arayıp haber verdim, ama Shade stüdyoda bana ihtiyaç duyuyor. Kaçırmamam gereken bir şey çıktı."

Poppy'nin endişeli bakışları yersiz değil. Bryce'ı yeterince tanıyorum, bu kadar ani bir şekilde gitmesi normal değil. Bu durum ciddiye alınmalı.

"O zaman Darren çıkıncaya kadar Abbie'ye ben bakacağım, değil mi?"

"Doğru tahmin ettin. Senin eve gitmen gerektiğini bildiği için erkenden çıkmaya çalışıyor."

"Yarım saat içinde mi?" diye soruyorum.

Bryce boş sandalyesini yerine itip bize acı bir gülümsemeyle bakar. "Üzgünüm. Zamanlamanın kötü olduğunu biliyorum."

"Sorun değil, değil mi Abbie? Bir şeyler yaparız. Baban işten erken çıkamazsa, seni istasyona yeni doğmuş bir bebek gibi bırakmak zorunda kalacağım, hmm?"

Küçük kızın gözleri büyür. "Yapmazsın!" "Oh, ama yapabilirim," der Poppy şarkı söyler gibi.

"O zaman Delaney ile giderim!" diye bağırır Abbie.

Donakalırım, vücudumdaki tüm kaslar kasılır. "Oh... Ben... O olmaz... Poppy sadece şaka yapıyor."

"Baban, sadece işten zamanında çıkamazsa yapacağını söyledi. Ve Delaney'nin sakıncası yoksa."

Kafamda tutarlı bir düşünce yok.

"Öyle mi?" Poppy, benim kadar şaşkın görünmeden sordu.

Ağzım kendiliğinden konuşuyor. "Ona burada olduğumu söyledin mi? Abbie ile birlikte?"

Bryce ikimize de cevap vermiyor. "Gitmem gerek. Darren'a mesaj at ya da istasyona ara. Her zamanki gibi hiçbir şey yapmıyor. Hoşça kal."

Kısa ve keskin bir konuşma, sonra da kapıyı kapatıyor. Hâlâ düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, Poppy Abbie'ye bu sefer gerçekten bilezik malzemelerini toplaması için ısrar ediyor. İkisi konuşmadan masadaki boncukları ve ipleri toplamak için birlikte çalışırken onları izliyorum. Kafamda söylemeye gerek bile olmayan o kadar çok söz var ki.

"Tamam, gitmeye hazır mısın Della?"

Poppy'nin vücudunun çizgisini yavaşça yüzüne kadar takip ediyorum. Masasının kenarında durmuş beni izliyor, cevap bekliyor.

"Eve yürüyerek gideceğim," diyorum, kelimeler dilimde yavaş ve ağır bir şekilde şekilleniyor.

Kaşlarını çatıyor. "Ne? Neden? Buna gerek yok. Seni ben aldım, seni bırakabilirim."

"Bugün yapmam gereken birkaç iş var. Abbie'yi istasyona bırak. *Kapıya* kadar."

"Emin misin? Bizim için sorun olmaz."

"Hayır, gitmem gerek. Ama güzeldi. Bugün. Hepimiz birlikte."

"Bizimle gelmeyecek misin, Delaney?" Abbie mırıldanır ve kalbim bir anda sıkışır.

Onun yüzüne hayal kırıklığı yaşattığım için duyduğum suçluluk duygusu içimi yakıyor. "Gitmem gerek."

"Neden? Babama merhaba diyebilirsin!"

"Gelmen gerek, Della," Poppy nazikçe, dikkatlice ısrar eder.
Koş, Delaney. Yapmaman gereken bir şeye evet demeden önce kaç.
"Tamam. Tabii.
Geliyorum." Aptal.

"EVET, beş dakikaya biter. İçeri girebilirsin," diyor Darren.

Sesi, Poppy'nin arabasındaki hoparlörlerden gelen ses kadar güçlü ve emredici. Bir haftadır duymadığım o sesi tekrar yüz yüze duyup onu göreceğimi düşünerek kolumdaki tüyler diken diken oldu. Açgözlülük işte.

Onca yıl onu duymadan geçirdim ve şimdi tekrar duyduğumda, onsuz yapamıyorum. Açgözlü, *açgözlü* kalp.

"Tamam, beş dakikaya görüşürüz," diyor Poppy ve telefonu kapatıp istasyonun otoparkına giriyor.

İlk olarak Darren'ın arabasını fark ettim ve başımı salladım. "Eve gitmemem gerektiğinden emin misin? Yürüyerek sadece beş dakika."

Orta konsola eğilip yaklaşan gülümsemesini saklamak için ağzını büküyor. "Sanki. Ona vermeden eve gidersen elindeki bileziği ne yapacaksın?"

Geri çekilip ona ters ters bakıyorum. Onun gülmesi tamamen beklenen bir tepki.

"Artık girebilir miyiz? Babam çalışmıyor bile," diye mızızlanırdı Abbie.

Poppy omzunun üzerinden arka koltuğa bakar. "Evet, girelim."

Abbie, son yarım saattir bizimle birlikte şehirde zaman öldürmek için dolaştığı için arabadan kurtulacağına sevinçle telaşla hareket ediyor. Main Street'teki aynı birkaç dükkanı görmekten sıkılıp saçını yolmak isteyeceğin noktaya gelene kadar dayanabileceğin bir sınır var.

Arabadan son çıkan ben olurum ve istasyon kapılarına kadar ikisinin bir adım arkasında yürürüm. Motor bölmesi kapısı açıktır ve itfaiye aracı içinde parıldamaktadır, yine kullanılmamıştır.

Ellerimi ceplerime sokup, bileziğin bandına parmağımı geçiriyorum. Bugün ona vereceğimi sanmıyorum. Ne zaman ne de yer uygun değil. Burada yalnız olma ihtimali çok düşük ve kızı ile kız kardeşi de benimle birlikte olduğu için eminim ki...

Abbie, Poppy'nin ardından istasyona dalar ve ben kollarımı zamanında kaldıramadan, açık kapı geriye savrulur ve yüzüme çarpar. Çarpmanın etkisiyle ve burnumdan kulaklarıma ve çeneme yayılan yakıcı acıyla çığlık atarım. Gözyaşlarıyla bulanıklaşan gözlerimle, burnumu tutarak dönüp sokağa bakarım.

Sırtıma bir esinti çarptı ve ardından ayakkabılar kaldırıma sürtündü. "Tanrım, Elle. İyi misin?"

Kafamı sallayıp burnumu çekiyorum, ama bu sadece burnumdan akan sıvının daha hızlı akmasına neden oluyor. Elime damlıyor ve önümdeki bulanık adamı görmek için çabalarken giysilerime de damlıyor.

"Kanaman var. Al."

Gözlerim yaşlarla dolmuş olabilir, ama Darren'ın önümde soyunduğunu açıkça görebiliyorum. Boğazım kurur, birkaç hafta içinde ikinci kez tişörtünü başından çıkarmasını ve yüzüme doğru uzatmasını izlerim. Nefesimi tutarak, kanlı elimi nazıkçe çekip tişörtünü burnuma getirip sıkıca bastırmasını izlerim.

"Bu harika," diye mırıldanıyorum, yeni gelen ağrı dalgasına yüzümü buruşturarak. "Elimi tut ve içeri gel."

Ben yapmıyorum ama o benim için yapıyor. Parmaklarımız birbirine dokunmadan kayıyor, avuç içlerimiz kızarıyor ve ısınıyor. Gözlerimi kırpıp kırpıp yanaklarımdan akan gözyaşlarını silmeye çalışırken burnumdaki ağrı hafif bir zonklamaya dönüşüyor. İşe yaramıyor ve göğsüm ağrımaya başlıyor.

Yıllardır ilk kez gerçek bir fiziksel temas kurduk ve dizlerim utanç verici bir şekilde titriyor. Her adımım sendeliyor ve dengesiz. Nereye gittiğimizi görmek için uğraşıyorum ama bu beni durdurmuyor.

O beni yönlendirirken olmaz.

26

ON YIL ÖNCE

DELANEY

NEREDE BU ADAM? İKİ SAATTİR BURADAYIM. YALNIZ BAŞIMA, Poppy gittiğinde gittiği yerden dönmesini bekliyorum.

Sadece Darren'la hafta sonu geçirmek için buraya geldiğimi düşünürsek, o burada olmadığı için her geçen saniye daha da sinirleniyorum. Bu gece onunla vakit geçirebilmemin tek yolu bu olmasaydı, uçağımı değiştirip bu sabah ayrılırdım. Ama tabii ki, ikimiz de daha önce olanlar yüzünden hala kızginken ayrılmak istemedim. Sanırım ona da aynısını yapmak aklına gelmedi.

Üniversitenin birinci yılında da, üçüncü yılında da, partilere bakışım hala aynı. Katılmak zorunda kaldığım birkaç partide öğrendiğim tek şey, biranın ılık olduğu, cips kaselerinin insanlık tarihindeki tüm hastalıklarla dolu olduğu ve erkeklerin dayanılmaz derecede cahil olduğu. Burası hiç benim ortamım değil, ama yine de burada, çoğu zaman erkek arkadaşım gibi hissettiğim ama erkek arkadaşım olmayan adamın bana katılmasını bekliyorum.

Bunu yapabileceğime beni ikna eden Poppy'yi suçluyorum, daha önce onun önünde yaşanan kavgadan sonra.

Darren beni Vancouver'a sadece birkaç kez ziyarete geldi, ama ben onu Calgary'de en az üç katı kadar ziyaret ettim. Ders yüküm daha hafif ve tanıdığım ve sevdiğim herkes Cherry Peak'te olduğu için, onun tek başına Vancouver'a gelmesindense benim buraya gelmem daha mantıklı.

Yine de, her uçağa bindiğimde, onun da beni görmeye gelmesi için çaba sarf etmesini daha çok istiyorum.

Aslında bunu hiç yapmamamız gerekiyordu. En azından ziyaretleri. Vancouver'a ilk kez gittiğim gün böyle anlaşmıştık. *Sadece tatillerde ziyaret ve haftada bir telefon görüşmesi yaparak birbirimizi haberdar edeceğiz.*

Bunun dışında her şeyi yaptık.

Son birkaç ay en zoruydu. Temmuzdaki partiden sonra aramızda garip bir hava vardı. Mesajlarını azalttı, aramalarımı cevap vermiyordu. O günden beri ilk kez buraya geldim. O gece işlerin değişeceğini anlamıştım, sadece bu kadar köklü bir değişiklik olmamasını ummuştum.

Bugün, mevcut ilişkimizle ilgili sorunlar bağırış çağırışa dönüştü ve ikimizi de orada olmaması gereken birinin önünde utandırdım. Kız kardeşi kısa süre sonra Cherry Peak'e geri döndü.

"Bu aptalca ayrılığı bir süreliğine askıya alıp, beni uzaktayken nefes alamayacak kadar özletmekten başka bir işe yaramadığını kabul etmek için henüz çok geç değil! Bunun istediğim şey olduğunu sanıyordum, ama değil."

"Şimdi öyle diyorsun, ama daha önce böyle hissetmiyordun. Bu ilişkiye harcadığımız son iki yılı geri alamam! Bu ilişki çok uzun sürdü. Yıllar önce yaptığın planları mahvetmenin sorumlusu ben olmayacağım."

"Buraya her geldiğimde seni daha az tanıyormuşum gibi hissediyorum. Beni görmezden geliyorsun Darren. Bunu daha önce hiç yapmadın. Bir gecelik dürüstlük yüzünden aramızdaki her şeyi gerçekten mahvettim mi? Beni hayatında istemiyorsan, beni yatıştırmak yerine bunu söylemeliydin. Ben bunu istemedim!"

Yutkunarak, boğazı gergin bir şekilde konuşmaya devam etti. "Sana işlerin çok karmaşık hale geldiğini söylemiştim. Böyle olacağını biliyordum."

Son konuşmamızı hatırlayınca midemde mide bulantısı başlıyor. Bu gece burada olmamam gerektiği çok açık. Ne bu partide ne de bu şehirde. Darren'ın da bunu çok iyi bildiğine eminim. Bu onun yokluğunu açıklıyor.

"O burada değil, bebeğim."

Elimdeki teneke kutu, göğsüme çekip üzerimde dikilen adama bakınca normalden daha ağır geliyor. Darren'ın oda arkadaşı Blue,

herkesin ona seslendiği adıyla, kadife kanepenin arkasına elini uzatıp parmağıyla saçımı çeviriyor.

Saçımı omzuma atıp onun elinden kurtardım. "Görüyorum." "Uzun zamandır yok."

"Biliyorum."

"Onu aramayı denedin mi?" diye soruyor, ekşi nefesiyle kelimeler ağzından çıkmıyor. "Sen güzel yüzünü gösterdiğinde hep buradadır. Bu aklıma getirdi! Bu gece sana uzun süre baktığım için henüz beni yumruklamakla tehdit etmedi. Garip."

"Vay canına, onu aramayı hiç düşünmemiştim. Harika bir fikir."

"Biraz alaycı bir ton hissediyorum, Delania. Alaycı mı konuşuyorsun?"

Yanlış ismi düzeltmedim. Bu ilk kez olmuyor ve son da olmayacak. Bu noktada doğru ismi kullanamayacağından eminim.

"Sarhoşsun, Blue. Darren yatağının altında su şişeleri saklıyor... Ne yapıyorsun?"

Bir çığlık atarak, Blue kucağıma düşmeden önce vücudumu kanepeye olabildiğince geriye ittim. Uyluklarımın yerine, yüzü yanımdaki koltuğa düştü. Yüzüne neyin değdiğini düşününce midem bulandı ve burnumu kırıştırdım.

"Yorgunum," diye mırıldanıyor, yanık kırmızı kadifeye. Ayakları tekmeliyor, teneke kutumu kıl payı ıskalayıp kucağıma düşüyor. "Bana sarıl da uyuyayım mı?"

"Hayır. Ben gidiyorum. Eğer sarhoşluktan sana söyleyeceğim şeyi hatırlayamayacak durumda değilsen, Darren'ı gördüğünde ona eve gittiğimi söyle."

"Henüz gitme! Ya geri gelirse? Bu gece bira fıçısı üzerinde durmam için bacaklarımı tutacağına söz verdi."

"Muhtemelen yalan söylüyordu."

"Yok canım. Geçen hafta sonu yaptı ve yarışmada birinci oldum. Pazıları ağaç gövdesi gibi. Hayranları onu tekrar görmek için yakında gelirler," diye mırıldanır.

Omuzlarım kasılır. "Hayranları mı?"

"Sadece birkaç kız. Seksi kızlar. Sanırım..."

O benim erkek arkadaşım olmadığını hatırlamadan önce kanım donar. Darren şimdi istediği kadar bakılabilir. Artık bunu yapabilecek tek kişi ben değilim. Ben bunu seçtim.

Blue, ayaklarını benden çekip ayağa kalkmamın tek tepkisi bir inilti. Zaten bu oda çok sıcak. Müzik de berbat. Bunu seçen kişinin Bluetooth kullanma hakkı sonsuza kadar elinden alınmalı.

Yurt odası bu kadar insanla dolup taşacak kadar büyük değil. Darren de parti tipi biri değil. Bu geceki partiden bahsetmeden önce bunun onun fikri olmadığını biliyordum. Yine de burada olmalıydı. *Benimle birlikte.*

Kimseyle konuşmaya tenezzül etmeden telefonuma odaklanıp onu tekrar aramaya çalışıyorum. Sesli mesaj devreye girince telefonu kapatıp adımlarımı hızlandırıyorum. On dakika sonra üniversite kampüsünden kurtulmuşum.

Telefonumu arabanın bardaklık kutusuna atmadan önce bir sonraki aramam Poppy'ye. İlk çalınıştta cevap veriyor, ben kampüsten uzaklaşırken sesi yumuşak bir şekilde akıyor.

"Delaney? Bu saatte beni aramak için biraz meşgul olman

gerekmez miydi?" "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Boğazını temizler, birden ciddi bir ses tonuna geçer.

"Darren mi?" "Evet, Darren. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Seninle birlikte olduğunu sanıyordum."

Endişe dalgası içimi kaplar. "Hayır. Sen gittikten sonra onu görmedim... Telefonuna da cevap vermiyor. İki saattir evinde bekliyorum."

"Geri dönmemi ister misin? Geri gelebilirim. Çok uzak değilim."

"Yalan söylüyorsun. Geri gelme. Onu bulacağım."

"Geri dönüyorum," diye tartışıyor, her zamanki gibi inatçı.

"Eve varmış olmalısın. Sen dönmeden onu bulurum. Ayrıca, gece otoyolda araba kullanmaktan nefret edersin. Kendini zorlama."

Kısa bir sessizlik. "Ya yaralanmışsa?"

"Yaralanmadı." Bu sözlerin gücünden çekinerek bir sonraki sözlerimi yumuşattım. "Yaralanmadı, Poppy. Darren'ı tanıyorsam, muhtemelen bir yerde tek başına oturmuş sakinleşiyordur."

"Bize önce nerede olduğunu söylememesi hiç ona göre değil."

Biliyorum. "Kampüsten yeni çıktım. Buralarda bir yerde olmalı."

"Seni gerçekten yurttan yalnız mı bıraktı? Blue ile mi?"

"Evet. En az kırk kişi daha vardı."

"Onun böyle aptalca davrandığı için üzgünüm," diye homurdandı. "İkinizin neden bu ayrılığı kabul ettiğinizi hala anlamıyorum. Daha önce hiç kavga etmemiştiniz."

. Ayrılmanın aranızdaki bağı güçlendirmeyeceğini biliyordum. Hadi ama Laney, hala görüşüyor ve arıyorsunuz ama çıkmıyorsunuz? Bu gerçekten ayrılık mı? Düşünmek bile başımı ağrıtıyor."

Diğer şeritten geçen bir kamyonetin parlak farları gözlerimi kamaştırıyor. Direksiyonu sıkıca kavıyorum ve önümdeki küçük yeşil tabelaya gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Biliyorum," diyorum zayıf bir sesle.

"Dürüst olmak gerekirse, çok geç olmadan bir an önce barışmalısınız. Ya çok uzun süre beklerseniz ve bir daha atlatamayacağınız bir şey olursa? Bugünkü kavga... size hiç yakışmadı. Hiçbir zaman size yakışmadı."

O haklı. Darren ve ben farklıyız. Ama bu yıl, bir anda en iyi arkadaşlardan yabancılara dönüştük ve birbirimize yaptığımız alçakça saldırılar ve hayal kırıklıkları her şeyi daha da kötüleştiriyor. Her şey berbat. Ben berbat durumdayım.

Gözlerimdeki yanmayı gidermek için gözlerimi kırpyorum ve uykuya dalmış bir geyiğin yolun karşısına geçmesini engellemek için görüşümü netleştirmeye çalışıyorum. Hızımı birkaç kilometre düşürürken ve derin bir nefes verirken kaburgalarımnda keskin bir sızı hissediyorum. Bu hissin korkudan başka bir şey olmadığına şüphe yok.

"Sadece Darren'ın kız arkadaşı olduğum için benim arkadaşım olmadığını söylediğini hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

"Hangi sefer? Sana bunu defalarca söyledim, Laney. Bu doğru."

"Tamam."

"Tamam mı? Sorduktan sonra tek söyleyeceğin bu mu?" diye tersledi Poppy. "Sana inanıyorum, Pops."

"Oh, ne güzel. O zaman kesinlikle hiç endişelenmeyeceğim."

Gülüşüm bozuk ve ıslak, gözyaşları akıyor. Düşen gözyaşlarını aceleyle silerken, kontrol edebileceğim tek yer olan otoparka dönüyorum. Darren'ın arabasının üçüncü park yerinde durması beni beklediğimden daha az şaşırtıyor.

"Seni seviyorum, Poppy. Seni tanıdığımı çok memnunum," diyorum. "Sen benim kız kardeşimsin."

Darren'ın yanındaki park yerine çekerek, "Onu buldum" diyorum. "Nerede?"

"Uzakta değildi."

Endişesinin yerini öfke alır ve alaycı bir şekilde, "O bir pislik" der.

"Şu anda sana katılıyorum."

"Onunla konuşmayı bitirince beni ara, tamam mı? Onu azarladıktan sonra barışın da Noel yemeğinde konuşacak biri olsun. Sen bizim tüm tatil yemeklerinin en güzel kısmısın. Yalnız kalırsam büyük teyzem Judy'nin tığ işi sohbetlerine maruz kalırım."

Bunu geçiştirdim, çünkü ne dersem yalan olacağını çok iyi biliyordum.

"Telefonu açtığın için teşekkürler."

"Seni ailem gibi seviyorum,
Laney." "Ben de seni seviyorum,
baba."

Telefonu kapattı ve ben bir süre sessizce oturdum, düşündüm, nefes aldım. Darren arabada değildi ve olmasını da beklemiyordum. Temiz bir ayrılık yaşamamız gerekiyordu, değil mi? İki yıl önce vedalaşıp, ayrılıkta geçireceğimiz dört yıl boyunca daha rahat ve yönetilebilir bir ilişkiye geçmemiz gerekiyordu. Bunun yerine, biz... her neyse, bu hale geldik.

Belirsiz kuralların ve mutsuz mesafenin oluşturduğu dağınık bir karmaşa, üstüne de biraz güvensizlik serpilmiş. Her şeyi farklı yapmalıydık.

Pencereme hafifçe vuran bir ses, felaket düşüncelerimden beni kopardı. Darren'ın bana bakarkenki kapalı ifadesine bakınca, beklediğim her şeyin doğru olduğunu anladım.

Onu burada son kez ziyaret ediyorum.

27

ŞİMDİ

DARREN

ELİ, SON TUTTUĞUM ZAMANKİ KADAR HALA KÜÇÜK. BELKİ daha da küçülmüştür.

Soğuk, yalnız gecelerde parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokup pürüzsüz, sıcak tenini hissetmeyi hayal ettim. Onunla ilgili anılar hiç durmadan zihnimde dolaşıyordu, ama beni en çok mahveden şey, ellerinin beni her zaman sevgi ve saygıyla tutuşu ve bu... açıkça *sahiplenme* duygusuydu.

Bugünün, onun dokunuşunu nihayet tekrar hissedeceğim gün olacağını hiç beklemiyordum. Ya da kendi kırmızı lekeleriyle benim gömleğimi burnuna bastıracağını. Garip bir gün oldu, ama en azından şimdi iyi anlamda garip.

"Eve gitmem gerek," diyor, sesi burunlu ve boğuk. "Seni muayene etmeden olmaz. Burnun kırılmış olabilir."

"Sen doktor değilsin."

Kapıyı açtım ve kız kardeşimin durduğu yere bakmamaya çalıştım. Dışarıya koşarken duyduğum şok ve endişe, kendini beğenmiş bir tatmine dönüştü ve gözlerimin önüne geldi. En azından kızımı motor bölmesine götürüp tebeşirle çizdiği resimleri kontrol etti, sonra da suçluluk duygusuyla gözyaşlarına boğuldu.

"Burnunun kırık olup olmadığını anlayacak kadar tıp dersleri aldım," derim, benden kurtulmaya çalışacağından korkarak elini biraz daha sıkı tutarım.

"Sertifikaların nerede?"

"Beni bununla gerçekten zorlayacak mısın? Burnun henüz pıhtılaşmadı."

"Belki de mendil yerine kullandığım gömleğimdir. Kumaşta kanamayı artırıcı bir şey olabilir."

"Evet, pamuk burun kanamalarında gerçekten sorun yaratabilir."

"Burada alaycı tavırların hoş karşılanmıyor."

"Neden? Seni güldürüyor mu?"

Gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Hayır. Ağlamamaya çalışırken gülmek imkansız."

"Tamam, o zaman gerçekten kırılmış olabilir."

İlk yardım odasının kapısı açık, onu dikkatlice içeriye götürüyorum ve kapıyı kapatmaya tereddüt ediyorum, sonra kapatmaya karar veriyorum. Eğer erkeklerden biri gelip onu burada benimle görürse, bu olay hiç unutulmaz. Onları mümkün olduğunca uzun süre dışarıda tutmak daha iyi.

"Masayı görebiliyor musun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Evet, masayı görebiliyorum."

"Üzerine çık."

Hızla gözlerini kırıştırarak gözlerinde kalan suyu silkeliyor. Serbest eliyle kendini kaldırmaya çalışırken gözyaşları gömleğime damlıyor. Ona çok yakın olduğum için içinden benimle alay ettiğini çok iyi bildiğimden, onun yanında duruyorum. Aralarında küçük bir mesafe bırakmamak imkansız. O yaralı ve biz yalnızız. *Yine*. Ama bu sefer, içimdeki tüm içgüdüler ona bakmamı ve kaşlarının arasındaki kırışıklıkla neden olan acıyı dindirmemi söylüyor.

"Bir dakika pençelerini kendine sakla," diye fısıldadım.

Sonra, ne dediğimi sormadan, belinin iki yanından tutup onu masanın kenarına kaldırdım. Ağzından çıkan yumuşak bir inilti doğrudan kasıklarına ulaştı ve lanet olsun, bu en kötü yoldu. Çenemi yuvarladım ve sadece gözlerime delen yeşil gözlere odaklandım.

Delaney dudaklarını dişlerinin arasına alıp "Teşekkür ederim" diyor.

"Rica ederim. Şimdi burnuna bakayım. Nazik olacağım."

"Aksine mi?"

"İstersen burnunu çimdikleyip biraz oynatabilirim."

O yüzünü buruşturur, gözleri şimdi daha da odaklanır. "Şu anda burnumun kırılması olmaz."

Elimi çekip gömleğini geri çekerken, umarım fark etmez diye elim hafifçe titriyor. Kırmızı ve biraz şişmiş olsa da burnu kırık değil. Kan akışı yavaşladı, bu da iyiye işaret.

"İyi olacaksın. Hasar çok az," diye mırıldandım ve gömleğimin temiz bir köşesiyle burnunun altını silerek kanın bir kısmını sildim.

"Emin misin? Yine de doktora gitmeliyim."

Gülerek, parmak eklemimle çenesini yukarı kaldırıp burnunu inceliyormuş gibi yapıyorum. "Onlar da sana benim söylediğimi söylerler. Sabahleyin morluk ve biraz ağrı olabilir, ama hepsi o kadar."

"Senin mesleğin neydi?"

Kanamamanın durduğunu görünce gömleğimi indirip parmağımı çenesinden çene kenarına doğru kaydırdım, yanaklarına yayılan pembe renge hayranlıkla baktım. Odadaki sessizlik rahatsız edici değil, tedirgin ediciydi. Bu sessizliğin heyecan verici yanını keşfettim ve düzensiz nefes alıp verişini dinledim.

"Bunun için üzgünüm," diyorum, farkında olmadan bacaklarının arasında benim için açtığı boşluğa yavaşça yaklaşarak. "Senden düzgün bir şekilde özür dilemek isteyecektir."

Göz bebekleri göğsüme düşerken büyüdü. "Kim?"

"Abbie."

Başını sanki istemeden sanki sanki sanki sanki sanki sanki
sanki sanki sanki sanki sanki sanki sanki sanki sanki sanki
sanki sanki sanki sanki sanki sanki sanki sanki sanki sanki
sanki sanki sanki sanki

"Biliyorum."

Bir süre duraksadıktan sonra sordu: "Gelmemem için ısrar etmeli miydim?" "Kesinlikle hayır."

Bakışları benimkilere çarparak, sanki şimdi bakmaya cesaret edemeyeceğimden korkmuş gibi, gözlerimi kaçırmamam için sabitler. Gözlerinde açıkça parıldayan inanamama duygusu, beni sarsar. Onun temkinli davranmasının sebebinin ben olduğumu açıkça hatırlatır. Hep benim yüzümden. Yaptığım her şey ve söylemediğim sözler. Saatlerce masamda kambur oturup yazıp sildiğim her telefon ve e-posta.

Bizi bu noktaya getiren aptalca, kibirli kararlarım, eskisi gibi olamama, birlikte olmamız gereken kişi olamama.

Ama bu hatırlatmalar benim burada olmamın nedeni. Delaney'nin aramıza koyduğu engelleri aşmamın nedeni, sanki bu engeller beni ona ulaşmaktan alıkoyabilecekmiş gibi. Bu kadın benim ruh ikizim. O, benim

her zaman birlikte olmam gereken kişi, aramızda on yıllık bir mesafe olsa bile. Bu önemli değil ve hiç önemli olmadı.

Onun güvenini ve sonunda sevgisini geri kazanacağım çünkü o tekrar benim olana kadar pes etmeyeceğim. Ailem, en iyi arkadaşım, ruh ikizim. Ne pahasına olursa olsun, hepsini istiyorum.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum, Elle. Gerçek bir randevuya," diyorum.

Beklediğim gibi benden uzaklaşmıyor. Bunun yerine, gözlerini bacaklarımızın birbirine değdiği yere indiriyor. Dizleri dizlerime değecek şekilde, "Delaney," diyor.

"Tamam, Delaney. Seni bir randevuya çıkarayım."

"Arkadaşlığımızı düzeltmeye çalışıyorduk sanıyordum," diye itiraz etti, ama sesi zayıftı, sanki kavga etmeye gücü kalmamıştı ama kavga etmek zorunda hissediyordu.

"İkisini de yapabiliriz, değil

mi?" "Seni affetmedim."

"Affetmene gerek yok. Henüz bunu hak etmedim."

Parmaklarını yanıma getirdiğinde, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif ama yine de yakıcı bir baskı hissedince, nefesimi keserek içime çektim. Tamamen hareketsiz dururken, elektrik beni sardı ve sinir sistemimi kızarttı.

Tırnaklarının yuvarlak kenarları tenimin üzerinde kayar, sonra parmak uçları bastırır. Titreme beni o kadar sarsar ki dengemi kaybedip ona doğru düşerim. Kazara mı yoksa kasten mi bilmiyorum ama bana doğru eğilir ve ben gözlerimi kapatırken parmaklarım masanın üzerinde yumruk yapar.

Alnı göğsüme değiyor ve tüylerim diken diken olan cildime yumuşak nefesler üflerken orada kalıyor.

"Ne yapıyorsun, Delaney?" diye sertçe soruyorum, vücudum onun beni terk ettiği günden beri hiç bu kadar canlı olmamıştı.

"Bilmiyorum."

"Bana bak."

Alnını göğsümden ayırmadan başını bir yandan diğer yana çevirir.

"Lütfen," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Şu anda sana bakarsam, yapmamam gereken bir şey yapacağım." "Yine de yap."

"Yapamam..."

Elim yanağına değdiği anda sözleri kesildi. Onun yüzünü avuçlayıp başını geriye doğru eğerek gözlerimizin birbirine değene kadar başka bir şey söylemedi. Başparmaklarımla cildindeki kurumuş gözyaşı izlerini okşadım ve onu öpmek için duyduğum arzu boğazıma düğümlenince derin bir nefes aldım.

"Hâlâ burada. Hissediyorsun. Biliyorum. Arkadaşlık asla yeterli olmayacak. Arkadaşlık, daha büyük bir şeyin temeli olarak işlev görebilir."

"Yeterli olmak zorunda," diye zayıf bir sesle itiraz etti.

"Neden? Bize tekrar aşık olamayacağımızı söyle."

Eğer hiç aşık olduysak tabii.

Acı, yeşil gözlerinde dalgalanır. "Yapamam." "Öp beni."

"Yapamam."

"O zaman ben öpeyim."

Bu sözler, hem bir meydan okuma hem de bir yalvarış olarak aramızda asılı kalır. Onun yüzünü ellerimle tutarak, kalbim suya düşmüş balık gibi onun kucağında çarparken, donakalmış bir şekilde beklerim. Tereddüt eder, yüzünde milyonlarca duygu, konuşması uzadıkça beni korkutan bir hızla parıldar.

"Hayır, Darren. Beni öpmeyeceksin."

O benim tutuşumdan kurtulunca ellerim yanlarıma düşer. O masadan atlayıp yanımdan geçebilmesi için dengesini kaybetmiş bir adım geri atarım. Sessizlik birden işkenceye dönüşür.

"Burnumun iyi olduğundan emin olduğun için teşekkür ederim," diyor, sesi o kadar farklı ki irkiliyorum.

"Sana baktığım için teşekkür etme."

Uzun bir sessizlik. "Bu hafta arabalı sinemada görüşürüz." "Evet, görüşürüz."

Elini kapıya koyarak tereddüt eder, ayağıyla yere vurur. Bir şey daha söylemesini beklerim ama tek kelime etmeden çıkar. Onu kalması için söyleyebileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden çenemi kapalı tutar ve boş odaya doğru inlerim.

Yalnız kaldığım için havanın soğuduğunu hissediyorum. Kanlı gömleğimi masanın üzerinde ya da yerde bulmayı bekliyorum ama hiçbir yerde yok. Delaney'nin gömleği alıp gittiğini fark edince zihnimin karanlığında bir umut ışığı beliriyor.

"Ne oldu?" diye sorar Poppy kapıdan. "Çok aceleci davrandım."

"Çaresiz, aşk delisi aptal."

İnkâr edemem. "Hâlâ beni seviyor."

"Onu zorlama, Darren. İstemesen bile. İkinci bir şans istiyorsan dikkatli olmalısın."

"Sanırım yardımına ihtiyacım var."

Kaşları havaya kalkar, sonra ağzı bir gülümsemeye dönüşür. "Sonunda bana geldin. Romantik konularda Bryce'a güvenmemelisin, bunu sen de bilirsin."

"Drive-in'in yeniden inşası için onay aldı."

"Ve şimdi? Önce bana gelmen gerektiğini kabul et."

"Yardım etmeyi kabul edersen."

O alaycı bir şekilde odaya doğru ilerledi. Çıplak göğsüme attığı keskin bakışlar beklenen bir şeydi.

"Öncelikle, ona babalık vücudunu göstererek onu etkilemeye çalışmamı öneririm. Kızın kalbini kazandıktan sonra istediğin kadar yapabilirsin."

"Onun burnuna yardım ediyordum."

"Her halükarda, önce onun kalbini kazanmalısın, Darren."

Huzursuz bir şekilde çenemi ovuşturuyorum. "Biliyorum. Çok zorladım ve onu korkuttum. Henüz beni affetmedi."

"Hayır, affetmedi ve bunu kazanmak için kanayan burnunu tedavi etmekten daha fazlasını yapman gerekecek."

"Ne gerekiyorsa yaparım. Benim için her zaman Delaney oldu, Poppy. Her zaman," diye aceleyle söylüyorum.

Kız kardeşim bana uzanıp kolumu tuttu. "Biliyorum. O da biliyor. Sen sadece ona, yıllar önce sana neden aşık olduğunu hatırlamasına yardım etmelisin. Şu anda onu korkutuyorsun, bu yüzden senin yanında kendini güvende hissetmesi gerekiyor."

Yıkılıp masaya çöküyorum. "O buradaydı. Çok yakındı. Biz..."

"Henüz pes etme."

"Denesem bile yapamam. Artık kendim değilim. Uzun zamandır kendim değilim. Ama o benimleyken kendim oluyorum."

"Sarıl bana, ağabey."

Zayıf bir nefes verip tam da bunu yapıyorum, çünkü bundan sonra olacaklar için ödünç aldığım güce ihtiyacım olacağını biliyorum.

DELANEY

"ŞİMDİ VAZGEÇEMEZSİN," DIYE AZARLADI DAISY, KOLUMU TEKRAR ÇEKEREK.

"Beni buna zorlama.

"Bunu bana yapma. İlk başta kabul ettiğime inanamıyorum." "Hadi ama. Bu aslında çok sevimli. Ayrıca Abbie'nin bu fikre takıntılı olduğunu biliyorum."

bu fikre takıntılı olduğunu biliyorum."

"Tabii ki öyle. Yedi yaşındaki bir çocuk için, eminim bu, iyi fikirlerin tarihindeki en iyi fikir."

Geçen hafta, babası ve benim düzenlediğimiz öpücük kabini hakkında, iki elin parmaklarıyla sayamayacağım kadar çok kez arkadaşlarına bağırıp övündüğünü duydum. Darren'ın arabasının yolcu koltuğunda, karnım milkshake ve mükemmel pişmiş bir çizburgerle dolu halde sıkışıp kalmışken, bu iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama şimdi?

Bu, kabul edebileceğim en kötü şeydi.

Öpücük kabinleri karnavallarda ya da lise balolarında para toplamak için kullanılır. Böyle bir şey için uygun değiller. Kimse gelmezse ortaya çıkacak garip durumun şimdiden hissediyorum.

En azından standı kurmaya ya da süslemeye yardım etmeyi teklif etmeliydim. En azından o zaman bugün tüm kasabaya nasıl bir imaj vereceğimizi bilirdim. Ama hayır. Bunun yerine Darren'a bıraktım. Tek umudum Abbie. Şanslıysam, Sasha'dan yeterince uzaklaşıp babasına standı biraz olsun çekici hale getirmek için yardım eder.

"Bence de sevimli. Özgün. Bunun yerine kurabiye falan satabilirdin," diyor Daisy.

Ben homurdanarak ve yavaşça onu takip ederken koluma sıkıca tutunmaya devam ediyor. Drive-in, standı kurmak için en uygun yerdi ve ilk park yerlerinin önündeki itfaiye aracının önünden geçerken, burayı seçtiğimiz için neredeyse rahatladım.

İtfaiye aracının yanında iki yemek kamyonu ve çocuklarla dolu dev bir şişme kale duruyor. Taze kesilmiş çimlerin üzerine katlanabilir masalar ve sandalyeler kurulmuş, hatta ses sistemi olan küçük bir sahne ve tütülü küçük kızlar dans ediyor. Burası da çok kalabalık. Tüm alan öyle.

Bugün beklediğim gibi değil.

Daisy kıkırdar, gözleri benim ağzı açık halime sabitlenmiştir. "Sen sormadan söyleyeyim, Bryce ve Poppy çoktan standı gittiler, Darren'ın tüm insanları korkutup kaçırmadığını üç kez kontrol ediyorlar."

"Bütün bunları kim organize etti?"

"Gerçekten cevabını bilmek istiyor musun?"

Tulumumun bol kumaşını oynayarak, bugün kendime biraz daha özen göstermeliydim diye düşünürüm. Darren'ın tüm bunları yapması gerekmiyordu. Gerek yoktu, ayrıca bunu konuşmamıştık. Basit bir fikri alıp, istasyonun smaç standındaki kalabalığa rakip olacak bir etkinlik haline getirdi.

"Kıyafetim uygun değil."

"Hayır! Çok güzelsin," diye yatıştırıyor Daisy.

"Ev işleri tulumumu giydim Daisy. Bahçede ot yolarken giydiğim tulum."

"Öyle değil. Sana çok yakışmış. Ayrıca bütün gün standın arkasında olacaksın. Dudaklarını şapırdatırken ne giydiğin kimsenin umurunda olmaz."

"Kimseyle dudak dudak öpüşmeyeceğim. Bu çok hijyenik değil." Daisy kaşlarını çatı. "Yanak öpücüğü o zaman?"

"Evet, yanak öpücüğü. O bile iğrenç geliyor."

"Oh, bir şey olmaz. Zaten öpücüklerin çoğu yaşlılar evinden gelecek. Park yerinde minibüsü gördüm."

İki kez gözlerimi kırpıyorum. "Harika. O zaman sabırsızlanıyorum."

"Bugün drive-in için ne kadar para toplayabileceğini bir düşün. Yanakların o kadar pürüzsüz ki, para basan bir makine olmalısın."

Bu sözler boğazımdan bir kahkaha kopardı. Yanımdaki her zaman güler yüzlü kadın, kötü durumların bile iyi yanlarını görmeyi başaran biriydi.

"Kiosku göremiyorum," diyorum, insan kalabalığının ve bugün güneş gözlüğü takmam gerektiğini düşündüren güneşin arasından görmek için gözlerimi kısarak.

"Çünkü sıra çok uzun. Orada."

Önümüzden geçen insanların başlarının üzerinden işaret ettiği yere bakıyorum. Bahsettiği sıra görünce midem kramp giriyor.

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Son bir saattir böyle. Darren erken açmak zorunda kaldı. İkinci vardiyayı alman sorun olmaz umarım."

Ona dönerek gergin bir şekilde soruyorum, "İkinci vardiya mı? Neden bahsediyorsun?"

Daisy gergin bir şekilde dudaklarını sıkıştırdı, gözleri sahada dolaşıyordu. "Sana *bir şey* söyledi mi?"

"Kesinlikle hayır. Geç kalmadım, değil mi? Bunun öğlene kadar başlamayacağını sanıyordum! Ayrı vardiyalar olmaması gerekiyordu. Bunu birlikte yapacağımızı sanıyordum!"

Oh, bu adama çok kızacağım.

Hayatta en çok nefret ettiğim şeylerden biri, bir etkinliğe geç kalmaktır. Önemli bir rolüm olduğu bir konuda bilgilendirilmemek ise ikinci sıradadır. *Ne çifte felaket ama.*

"Limonata ister misin? Buralarda bir stand olmalı. Eliza sorumluydu ama Rory ona yardım etmeye gönüllü olmuştu. Rory nereye giderse Johnny de peşinden gider, hadi gidelim bakalım..."

Daisy'nin gevezeliklerini kestim. "Şu anda limonata istemiyorum. Darren'la konuşmak istiyorum."

"Emin misin? Çok taze. Limonlar Eliza'nın yeni limon ağaçlarından! Seranın çiftliğe bu kadar iyi yakışacağını kim bilebilirdi?"

Koluna hafifçe vurarak başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Ama sen al. Birazdan gelirim."

O cevap veremedi oradan ayrılıyorum. Şu anda limonata istemiyorum, kulağa çok lezzetli gelse de. Açlıktan ölüyorum ama şu anda midem o kadar sıkışık ki hiçbir şey yiyip içemeyeceğim. Günün sonunda kendime bir avuç limonata ısmarlayacağım.

Kalabalığın arasından sıyrılıp Penny ve onunla birlikte yakındaki bir masada oturan öğretmenlere el sallamaya zorladım kendimi. Beni çağırmaya çalıştı ama ben özür dilercesine gülümsedim.

"Görev çağırıyor! Sonra gelirim!" diyorum.

Bana başparmağını kaldırıp gruba geri döndü. Rahat bir nefes alıp içimden rahatladım.

İlerleyerek parmaklarımı hareket ettirip gerginliği atmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor, denemeyi bırakıyorum. Belki Darren'ın ağzına yumruk atmalıyım, böylece görevini yapamaz ve eve gitmek zorunda kalır. Hayır, olmaz, bu işe yaramaz. Kendimi çok suçlu hissederim ve dudakları iyileşene kadar donmuş bezelye torbasını dudaklarına tutmak zorunda kalırım.

Bryce'ın başına takılı siyah şapka dikkatimi çekmeden önce Poppy'nin kızıl saçları gözüme çarptı. Sonra, yavaşça, neredeyse temkinli bir şekilde, gözlerimi yanlarındaki kadınların sırasına çevirdim.

En az on beş kişi var... Ve şu anda ChapStick mi kullanıyor? Sandaletlerim çimlerdeki görünmeyen bir taşla takılıyor. Darren'ın kahkahası yankılanıyor ve başımı onun yönüne çeviriyorum.

Bugün o kadar cesur ki, cesareti kulaklarından ve burnundan akıyor sanki. Son görüşmemizde olanları düşünürsek, benimle arası zaten çok kötü. Şimdi mi? O buzlar çatlıyor ve onu suyun içine itmek için tek bir flörtöz gülücük yeter.

Bir an, kanlı burnuyla beni tıbbi odada öpmeye çok yaklaşıyor, bir sonraki an ise Abbie'nin kesinlikle boyadığı bir kabinin arkasında Sadie Brighton'ın annesine çarpık, kötü bir gülümseme atıyor.

Ahşap kabinin her yerine çizilmiş kalpler pembe ve kırmızı tonlarında boyanmış, sonra güneş ışığı doğru açıyla vurursa birinin gözünü kamaştıracak kadar parlaklık katılmış. Üstüne yazılan "Öpücük Kabini" yazısı bile dün gece not verdiğim kağıtlardaki yazıyla aynı.

Midemdeki gerginlik biraz azalır.

"Kişi başına sadece bir öpücük mü, yoksa fazladan bir öpücük için rüşvet verebilir miyim?" "Maalesef kişi başına bir öpücük, Sarah," diye cevaplıyor Darren, sırtışı

hareket etmeden.

Ne yazık ki mi? Onu tekrar öpemediği için mi yazık? Peki ya Sarah? Onun adını ve her şeyini biliyor. Eminim bir süredir sohbet ediyorlardır. Bu, onun topladığı cömert sözleri açıklıyor.

Bryce ve Poppy'nin yanına doğru yürüyorum, burada tek başıma durup bu konuşmayı uzaktan bir sapık gibi izlemek istemiyorum. İkisi de çoktan bana bakıyor, yüzlerinde hiçbir ifade yok. Sanki burada durup kayıtsız görünmek için prova yapmış gibiler.

"O zaman tekrar sıraya gireceğim. Ya da sen kamu hizmetini bitirdikten sonra buluşabiliriz. Akşam yemeği yeriz?" *Sarah*, tırnaklarını kabinin kenarına vurarak soruyor.

Alaycı bir şekilde güldüm. Yüksek sesle. Çok yüksek sesle. O kadar yüksek sesle ki Bryce, sesimi bastırmak için bir an sonra öksürdü. Şu anda vücudumda çok fazla ısı birikiyor. Kızgın, çılgılık atmaya hazır bir ısı. Bu ani artış endişe verici. Böyle hissetmemeliyim.

Ben onun yönüne bir kez daha bakmaya cesaret ettiğimde, Darren çoktan bana bakıyordu. Yüzünde yayılan kendini beğenmiş tatmin ifadesi, içimde yanan ateşe bolca benzin dökmek gibiydi. Ve tabii *ki*, *tabii ki*, yine o lanet şapkayı takmıştı. On birinci sınıftayken şaka olsun diye ona aldığım şapka. Onun bunu takmayacağını düşünmüştüm.

Şaka bana döndü, çünkü Cherry Peak curling ligine birdenbire aşık olmuş gibi görünüyor.

"Onun suratını kabineye çarpacakmış gibi görünüyorsun," diyor Bryce, Poppy ile birlikte yanımda beliriyor.

Ses tonumu değiştirmeden, aldırış etmeden devam ediyorum. "Bunu hızlı randevu etkinliği olarak kullanacaksa, hak ediyor."

"Mm, belki de gidip onu biraz pataklamalısın," diyor Poppy, aynı fikirde.

Bryce kalçalarına ellerini koyar. "Bu durum çok uzun zamandır böyle. Bundan sıkıldım "

"Bir saat erken gelmem gerektiğini bilmiyordum. Belki de bunu bunu planlamıştır," diye mırıldanıyorum.

Poppy başını kardeşine doğru eğip çenesine dokundu. "Şimdi sıra sende, bu adil. Yani, sıra çok uzun, eminim herkes onun dönmesini biraz bekleyebilir."

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun?" diye soruyorum, hemen anlıyorum. Darren hala bana bakarken, gözlerimi devirip önce Bryce'a dönüyorum. "Üçünüz birlik mi oldunuz?"

"Hayır! Kesinlikle hayır. Bu bana göre bir şey mi?" diye sorar Poppy.

Bryce gülerek dudaklarını gülümsemeye çekiyor. "Aslında, öyle."

"Eliza'ya destek olmak için erken geldik. Açılmadan önce öpücük kabinini kontrol etmeye karar vermemiz ve Darren'ın ona öpücükler gönderen bir dizi yaşlı kadını eliyle uğurlamasını görmemiz tamamen şans eseri idi." Poppy başparmağıyla omzunun üzerinden işaret eder. "Eliza şahidimdir."

Kollarımı kavuşturup, hala standın önünde duran kadına sert bir bakış attım. "Muhtemelen çok hoşuna gidiyordur."

"Yazık ona. Bu bir bağış etkinliği. Hadi ama, çocukları düşün," dedi Poppy, dilini şaklatarak.

Ben de başımı salladım. "Ben de öyle diyorum! Belki gidip onu bir süre uzaklaştırmalıyım. Stand sadece bugün açık ve onun flörtleriyle sırayı tıkadığı için çok para kazandığımızı sanmıyorum."

Poppy ellerini omuzlarıma koyar ve beni standa doğru itmeye başlar. "Hadi kızım!"

Onunla mücadele etmeyi bırakıp kendi başıma yürümeye başlayınca kanım hızla akmaya başlar. Kadınların oluşturduğu sıra bana doğru döner, bazılarının gülümsemeleri ben yaklaşınca kaşlarını çatmaya başlar. Bu çok garip bir durum ama tekrar sinirlenmeden önce onları görmezden gelirim.

Darren, Sarah'ın söylediklerini dinlemiyor gibi görünüyor çünkü bir anda, kendimi onun kibirli bakışlarının altında buluyorum. Adımlarımı takip ediyor ve sonunda kabine ulaştığımda, omuzlarımız neredeyse birbirine değecek kadar yakın duruyorum.

Şu anda istediği kadar kendini beğenmiş olabilir, çünkü bir dakika sonra benim yerimde o olacak.

DARREN

DELANEY'S

sahiplenme duygusu, pantolonumun sıkılığını gidermek için rahatsız bir şekilde hareket etmeme neden oluyordu, ama şu anda tüm bunlar önemsiz kalıyor.

O beni gördüğünden beri sertleşmişim. Alevli kamyonun arkasında o büyük tulumuyla ortaya çıktığı andan itibaren onu izliyordum, onu fark etmeden izleme fırsatını kaçırmak istemiyordum. Önümdeki sırayı hızla geçmememin tek nedeni buydu. Sadece şu anda bu tepkiyi görebilmek ve neredeyse on yıldır ilk kez bana kıskançlığını gösteren gözlerindeki ateşi hissedebilmek için.

Bu kadar uzun süre sonra bunu ondan alamayacağımı ya da belki de artık onda kalmadığını düşündüm. Ayrı kaldığımız sekiz yıl çok uzun sürdü, ama işte burada, futbol maçından sonra kenarda bir kızla konuşurken hissettiğim aynı vahşi ışıltıyla titriyor.

Parfümü hafif, zambak ve ahududu kokusu, bin kişilik bir kalabalığın içinde bile fark edebilecek kadar alışık olmadıkça algılanması imkansız. Kokuyu açgözlülükle içime çekiyorum ve omuzlarımı indirip, bana doğru eğilip bana bakmamayı tercih etmesine rağmen rahat kalmaya çalışıyorum.

"Merhaba Sarah! Seni tekrar görmek ne güzel. Kızın da burada mı?" diye sorarken önüme geçip dirseğiyle beni

beni kenara itmek için kullanarak sorar.

Standın önündeki kadın bir an için yüzü solduktan sonra kendini toparlayıp gülümsedi. "Seni de görmek ne güzel, Delaney. Evet, Sadie limonata almaya gitti."

"Oh, ne güzel. Limonatanın çok lezzetli olduğunu duydum. Eliza'nın gizli tarifi, değil mi?"

"Olabilir! Onun yapacağı bir şey gibi," Sarah gergin bir şekilde onayladı. "Aslında gidip ona bakayım."

Delaney hiç tereddüt etmeden onu uğurlar. "Tamam, görüşmek güzeldi. Sadie'ye selam söyle."

"Tabii. Hoşça kal, Darren. Numaramı istersen, gitmeden yazayım."

"Gerek yok. Sadie geçen yıl benim sınıfımdayken defterime yazmıştım. *Eğer* ilgilenirse sana veririm. Günün geri kalanının tadını çıkar," der Delaney, birbirlerine çok yakın olmalarına rağmen el sallayarak.

Boğazımı temizledim. "Eliza'ya selam söyle, Sarah."

Çok belirgin bir kaş çatmasını gizleyen kadın, dudaklarını sıkıştırıp kabine yumruklarını vurarak ayrılır. Ardından gelen garip atmosfer Delaney'i hiç rahatsız etmez gibi görünüyor. Aslında, bence bu durumdan keyif alıyor. Kendinden emin bir şekilde kabine eğilip tek bir çiviye asılı olan "Açık" tabelasına dokunmak için uzanırken, ben sessizce hayranlıkla onu izliyorum.

"Merhaba millet! Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama Darren işini bitirdi. Bir süreliğine ben devralacağım, kalmak isterseniz kalabilirsiniz, ama sadece bıyık öpmek için geldiyseniz, bir saat sonra tekrar gelmenizi tavsiye ederim," diye duyurur.

Sıra aniden dağılırken, duyulabilir bir iç çekiş duyulur. Bu kadar çok bekar kadının yanaklarından öpülmek için sıraya girmesi, en ufak bir kibir hissetmemek imkansızdır, ama aynı zamanda, benim sıramda istediğim tek kişi, önümde durmuş, çok sinirli bir şekilde beklemektedir.

"Şaşırdığımı söyleyemem," diye mırıldanıyor.

Boğazım sıkışıyor, nefes alamıyorum. O kabinden uzaklaşıp kıvrımlı kalçalarını kasıklarına sürünce. Kabinin kenarına uzanıp onu kırılacakmış gibi sıkıca kavrayınca, kaslarımda zevk iğneleri yayılıyor. Saçlarının

göğsümün üzerinde sallanması da, önümden kayıp gitmeden önce verdiği yumuşak nefes de hiç iyi gelmiyor.

"Bunu erken açacağını bilseydim, zamanında gelirdim," diyor, az önce olanlardan hiç rahatsız olmamış gibi.

Bunu sevmedim. O da benim gibi özgür olmalıydı. Nasıl bu kadar kolay sanki hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyor?

"Plan bu değildi. Sözerdim."

"Tabii. Ben böyle sürprizleri sevmem." "Biliyorum.

Birden oldu."

"Bu senin sloganın mı?" diye soruyor keskin bir sesle.

"Öyle olduğunu söyleyemem. Sloganım için biraz daha az çocukça bir şey tercih ederim."

Biraz daha hareket ederek, Poppy'nin bıraktığı dudak şeklindeki para kutusu ve sakız ve nane şekeri torbasını karıştırır. Bugün öpücüklerle birlikte dağıtmak için getirdiğimiz kalın sinema bileti destesini çıkarınca, sessizliği bozarım.

"Kız kardeşim nereye gitti?" diye soruyorum. "Neden benim bildiğimi sanıyorsun?"

"Artık ikiniz hiç ayrılmıyorsunuz."

Delaney, bana sırtını dönerek tarlaya bakarken öfkeyle nefes aldı. "Ben buraya gelmeden önce Bryce'la birlikteydi. Eminim şu anda da oradadır."

O beni dondurmaya devam ettikçe, omurgamdan bir hayal kırıklığı dalgası geçiyor. Sabırlı biriyimdir, ama Delaney'de beni sabırsız yapan bir şey var. Özellikle de beş dakika önceki tavırlarından sonra. Onun dikkatini çekmek için o kadar çaresizim ki, dikkatini çektiğimde kalbim deli gibi atıyor ve karnımın altında yatışmak bilmeyen bir acı hissediyorum.

Elim hala koltuğu sıkıca tutarken, öne eğilip botumun topuğunu çimlerin üzerinde sürükleyerek bacaklarının arasına yerleştirdim. Açıkça tepki vermedi. Çok ince bir tepkiydi. Dişlerinin arasında bir nefes ve hafif bir titreme, onu göğsüme yaslanmaya zorladı.

Onun gevşek tutuşumdan kurtulması için bir an bekledikten sonra diğer elimi koltuğa indirerek onu vücudumla sıkıştırdım. Çenesi gerildi ve önümüze bakmaya devam ederken, daha önce yapamadığı şeyle mücadele ediyordu.

"Bana kızgın mısın, Elle?" diye fısıldadım, çenemi eğerek sorum kulağının ucuna değsin diye.

Boy farkımız o zamanlar olduğu kadar çarpıcı. Tamamen geriye yaslıysaydı, onu kaybettiğim günden beri gömleğimin altında sakladığım şeyin ısırtığını hissedirdi.

"Delaney yüzünden."

"Daha ne kadar sürecek?"

Kolunu hareket ettiriyor ve sonra elimi sıkıyor. Eğer onu kabinden uzaklaştırmak istediye, fikrini değiştirmiş. Beni itmek yerine, daha sıkı tutuyor, tırnakları derime batıyor. Başını eğip yüksek sesle yutkunuyor. Bir zamanlar alyansımın olduğu dördüncü parmağında hafif bir dokunuş hissediyorum.

"Sonsuza kadar," diye fısıldadı. "İki katı kadar beklerim."

Kollarımda kıvrılmaya başladığında tamamen hareketsiz kalıyorum. Dudakları aralık ve başı geriye düştüğünde yumuşacık pembe renkte, yeşil gözleri yukarı doğru bakıyor. Kendimi sabitlemek için kabinin kenarına yaslanıyorum.

"Kimse o kadar uzun süre beklemez."

"Beni hafife alıyorsun. Senden daha çok istediğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Dilimi yeterince sertçe ısırmadan sözler ağzımdan çıkıverdi. Artık sözler benim değil, onun istediği gibi kullanabileceği sözlerdi. Son kez dilim sürçüp itiraf ettiğimde olanları düşününce, bu durum birdenbire çok korkutucu geldi.

"Hey. Kabin boş mu?"

Erkek sesini duyunca dişlerimi sıkıyorum. Yavaşça, Delaney'den gözlerimi ayırıp önümüzde duran adama bakıyorum. Delaney kolumun altından geçip yanımdaki boş yere girince adamın alev almasını bekliyorum.

"Evet! Evet, açık," diye aceleyle cevaplar.

Şimdi, kasaba girişindeki benzin istasyonunun sahibi olduğunu anlayabildiğim adam, ona rahat bir gülümseme atar ve cüzdanını arka cebinden çıkarır — *cüzdanı saklamak için aptalca bir yer*.

"Bunu duyduğuma sevindim. Giriş ücreti ne kadar?" diye sorar, Delaney'e bakmakla meşgul olduğu için yazıyı okumaya vakti yokmuş gibi.

Ben burun kıvrarak, "Başımın üstündeki tabelada yazıyor" dedim. "Doğru. Benim hatam."

Delaney bana keskin bir bakış attıktan sonra, bugün ikinci kez beni kenara itip kabinin ortasına geçti. Kollarımı kavuşturup adamı sabit bakışlarımla yere çiviledim.

"Parayı kavanoza atabilirsin, sonra gidebiliriz. Bozuk paramız yok. Herkes için garip bir durum, inan bana," der, sanki bu onun da ilk seferi değilmiş gibi adamı teselli eder.

Adam gülerек başını salları ve talimatlarını izler. Para kavanoza düştükten sonra, Delaney'e odaklanır ve sessizce bekler.

Delaney ona biraz daha yaklaşmasını söyler, sonra yavaşça ona doğru eğilir ve dudaklarını onun yanağına bastırır. Onlar ayrılmadan önce, ben çömelip onun için bir bilet çıkarır ve bileti standın üzerine atarım.

"Al bakalım. Yeni drive-in sinemanın açılış gecesini kaçırma, biletinle git. Teşekkürler."

Adam bana şaşkın bir bakış atarak uzaklaşır ve bileti alır. Delaney'e bakarak "Teşekkürler, sanırım" der.

"Rica ederim. Ve teşekkürler! Drive-in, yanağını ödünç verdiğin için sana minnettar," diye bağılıyor Delaney, adam uzaklaşırken.

Geri dönmeyecek kadar uzaklaşana kadar onu izledim. Arkasında kimse olmaması rahatlatıcıydı, ama aynı zamanda Delaney'nin her an gelip beni azarlayabileceği kimse olmadığı anlamına da geliyordu.

"Şu anda ciddi misin, Darren? Bu öpücük kabini senin fikrindi. Gelip katılan insanlara pislik gibi davranamazsın."

Başımı eğerek cevap veriyorum, "Sen de sevgili Sarah'ya çok nazik davranıyordun herhalde?"

"Yardımcı olmaya çalışıyordum. O kadar çok istiyorsan numarasını alabilirsin."

"Yardımcı mı? Eğer bu senin yardımcılığınsa, o adama yanağa öpücük almanın adım adım nasıl yapılacağını anlatmayı teklif edebilirdim."

Kalçalarına ellerini koydu, kaşları neredeyse birbirine değecekti. "Tek başına kadınlarla dolu bir yerde flört edip, sıra bana geldiğinde böyle davranamazsın."

"Oh, sen de bekar kadınlarla flört etmeyi mi planlıyorsun?"

Şu anda kulaklarından buhar çıkıyor olabilir, ben ise bunu biraz fazla zevk alıyorum.

"Oh, hey, millet! Darren, seni burada görmek ne komik. Delaney'nin vardiyası sanmıştım."

Kız kardeşim, gülümseyerek ve heyecanlı gözlerle kabinin önüne çıkıyor. Bryce onu takip ediyor, kolunu Daisy'nin omzuna atmış ve parmaklarıyla onun saçlarında ilmekler yapıyor.

"Vardiya falan yok," diye homurdandım.

"Oh... oops. Delaney'nin sırası olduğunu sanmıştım ve, şey, onun için epey bir sıra oluşturduk," diye açıklıyor Poppy alaycı bir şekilde.

Gerginleşip, onun bakışlarını takip ederek, Delaney'nin durduğu yere doğru tek sıra halinde yavaşça ilerleyen adamları izledim.

"Poppy, bunu yapmana gerek yoktu," diye başlıyor Delaney.

Kız kardeşim elini kalbine koyar. "Hiç endişelenme. Hepsini kendim inceledim ve gerçekten tuhaf olanları zaten geri çevirdim."

"Pek iyi bir iş çıkarmamışsın," diye mırıldanıyorum, uzaklaşan adama bir bakış atarak.

"İyi şanslar, Della. İhtiyacın olacak," dedi Daisy.

Boğazımı temizleyerek kız kardeşimin dikkatini çekerim. "Sınır yok mu?"

"Neyin sınırı? Toplaman gereken paranın mı? Hadi ama Darren.

Keyfimizi kaçırma."

Çevremizdeki gürültü birkaç saniye içinde artar. Standı çevreleyen erkeklerin uğultusu. Sırayı tarayarak tanıdığım isimleri ve yüzleri ezberler, bilgileri daha sonra kullanmak üzere aklımda saklarım.

"Hadi ama D. Sorumluluğu paylaşmak adil olur," Bryce beni yatıştırmaya çalışıyor. beni yatıştırmaya çalışıyor.

Onu görmezden gelip isteksizce standın arkasından çıkıyorum.

Aramızdaki bağ bu fikri reddederek beni kendine çekiyor, ama ben onu bırakıyorum. Onu kıskandırmak için ne yaptığımı biliyordum ve eğer öcünü almak istiyorsa, ona engel olmayacağım.

Onun istediğinden daha çabuk bir fırsatım olacak ve bu sefer o kadar kolay pes etmeyeceğim.

DELANEY

BUGÜN SANKİ ON MİLYONUNCU KEZ DUDAKLARIMI SIKIYORUM VE başka bir pürüzlü yanağa bastırıyorum. Yanağın sahibine ait misk ve odun kokulu kolonya, Darren boğazını temizlemeden önce pazıma ve omzuma kadar sızıyor. El hemen düşüyor.

"Ücretine elle taciz dahil değil," diye bağıyor Darren, ellerini yüksek sesle çırparak. "Siktir, seni kardeşim mi inceledi?"

Onun hoşuma gittiğini, gözlerimi devirerek gizliyorum. Önümdeki adamdan uzaklaşarak, hızlıca kabinin altına uzanıp onun sinema biletini alıp uzatıyorum. Yığın en az yarıya inmiş, yani bahşiş kavanozunda, yarım günde kazandığımdan çok daha fazla para olmalı.

Hepsi Darren sayesinde.

"Bugün katıldığınız ve drive-in'in yeniden inşasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz. Bu benim ve kasaba için çok önemli."

"Ne zaman istersen, Delaney. Ne zaman istersen," dedi adam, gözlerindeki bakış cildimi ürpertip gülümsememi bir yüz buruşturmaya dönüştürdü.

Darren onun önüne geçerek beni görmesini engelledi ve sonra ağır koluyla onu sıradan uzaklaştırdı. "Tamam, artık sıradan çıkabilirsiniz."

Sesindeki öfke çok tatmin edici. Öpücük ve bilet almak için gelen her adamla birlikte bu öfke daha da belirgin hale geliyor.

ne kadar daha uzun süre burada durup bunu izleyeceğini ya da bunu durdurmak için ne yapacağını görmek istediğime karar veremiyorum. Her ikisi de olası görünüyor.

"Anladım. Onun birini sevdiğini bilmiyordum," diye mırıldanıyor adam, Darren'ın kolunu takip edip sıradan çıkıyor.

Çılgınca ve anlamsız bir şekilde "Ben kapıldım değilim!" diye bağırmadan önce iki kez bakıyorum.

Hemen, bunu yapmasaydım keşke dedim. Darren kolunu indirdi ve bana dönerek bakışlarını daralttı. Onun arkasını göremiyorum, ama yine de kabinde sırasını bekleyen ve izleyen bir grup adam olduğunu biliyorum. Ancak o, onları hiç umursamıyor gibi görünüyor. Onların varlığı, kabinin üzerinde dikilip gözlerindeki yoğun bakışlarla beni olduğum yerde sabit tutmasını engellemiyor.

Uzun kollu gömleğinin kolları altında kol kasları gerilirken, kabini kavrar ve ağırlığını ona dayar. Güç ve hakimiyet ondan fışkırır ve karnımda kıvrılmaya başlayan ve kaslarımı gevşeten arzu karşısında güçsüz kalırım. Başımı geriye yaslar ve gözlerimi onun gözlerinde parlayan saf sahiplenme duygusuna odaklarım.

Bu çok seksi.

"Neden yaptın?" diye soruyor alçak sesle, neredeyse hırıltılı bir şekilde.

Utangaçça kaşlarımı kaldırıyorum, göğsüm daha hızlı yükselmeye başlıyor. "Neyi? Sadece açıklığa kavuşturuyordum."

"Senin ilişki durumunu bilmek zorunda değildi. Hiçbiri bilmek zorunda değil."

"Bunu sen karar veremezsin."

Dili alt dudağı boyunca kayarken, pis bir gülümsemeyle çenesini eğip kibirli bir şekilde başını sallar. "Peki. Devam et, Elle. Bütün günüm boş, sadece sana engel olmak için."

"Adım Delaney ve senin adına çok mutluyum. Bu harika bir haber."

Ellerini koltuktan çekip arkasını döndü ve arkasında bekleyenlerin geçmesi için yer açtı. Kendimi silkeledim ve odaklandım, onun beni daha fazla etkilemesine izin vermeyecektim.

Bir sonraki adam gelir, sonra bir başkası, Darren hiç araya girmeden. O kenarda durur, ellerini beline koymuş ya da kollarını göğsünde kavuşturmuş halde izler. Orada olmadığını varsaymaya çalışsam da, köşeden yaptığı her hareketi gözümün ucuyla yakalarım. Onu fark etmemek imkansızdır ve kendini beğenmiş pislilik de bunu bilir.

Aramızda koparamadığım bir bağ var. O kadar derin bir bağ ki, onu sonsuza kadar görmezden gelmem imkansız. Bilmeliydim.

Bugün bundan iyi bir şey çıkmayacak. Tekrar sıra kendinde olduğunu ilan edip beni çılgına çevirecek bir gösteri yapması an meselesi. Hala ona çaresizce kıskanç olduğum için utanmam mı gerek, yoksa bunu kabul etmek daha akıllıca mı, bilmiyorum. Artık inkar etmenin bir anlamı yok. Kendimi zaten ifşa ettim ve inkar ediyormuş gibi görünmeden geri alamam.

Bu savaşı o kazandı ve ben bununla ne yapacağımı henüz bilmiyorum. "Selam Delaney. Seni burada görmek ne güzel."

Sam'e bakmak için kafamı kabinden kaldırıyorum. Her iki yanağında çiller ve gamzeler olan RCMP memuru, ben kambur duruşumu düzelterip gülümsediğimde nazikçe gülümsüyor.

"Ne tesadüf! Buraya film bileti almaya mı geldin?"

"Şey, onu ve senden bir öpücük," diye düzeltir ve göz kırpar.

Göğsüm rahatsızlık hissiyle sızlar. Bir erkek, hem de hoş bir erkek, bana gerçek ilgi gösterdiğinde hissettiğim türden bir rahatsızlık. Bu, ruh halimi bozar ve beni hayal kırıklığı ve sinirlilik denizine daha da batırır. Sonunda bunun üstesinden gelirim ve hatta aylar olmasa da haftalarca birini tanımak için yeterince rahat hissederim.

Ancak defalarca, uzun süreli bir ilişki kuramama sorunuyla boğuşuyorum. Bunun yerine, hayatımı birlikte geçirebileceğim bir partner bulmanın kolay olduğunu bir kez olsun hayal edebilmeyi diliyorum. Onlarla tanışmak, bir süre çıkmak, sonra birkaç kez birlikte kaldıktan sonra ilişkiyi bitirmek pek işe yaramadı. Cherry Peak'te de pek fazla seçenek yok.

"Neyse ki, ikisinde de size yardımcı olabilirim," diyorum.

Sam gülerek beş dolarlık banknotu bahşiş kavanozuna atıyor. Avucunu göğsünün üzerinde gezdirip kot pantolonunun ön cebine sokuyor.

"Dürüst olmak gerekirse, senden ilk öpücüğümü böyle almayı planlamamıştım," diyor, sözlerini aramızda kalması için alçak sesle.

Başaramadığını hemen anlıyorum. Darren'a bakmak zaman kaybı olur.

"Önemli değil. Bu iyi bir amaç için," diye cevap veriyorum, tedirginliğime rağmen gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Sam kabinin önüne yaklaşır. "Çok haklısın."

"Hangi yanağı tercih edersin?"

"Yanak mı?"

Kahkaham gülünç derecede acı verici geliyor. "Evet. Bu kabinde sadece yanaktan öpücük veriyorum."

"Oh! Oh, ben sandım ki... Özür dilerim. Beni dinleme, bugün henüz ikinci kahvemi içmedim," diye kekeliyor, yüzü güneş yanığı gibi kızarıyor.

"Oh, sorun değil! Bu yaygın bir hata. Öpücük kabini olayı biraz yanıltıcı."

Boynunun arkasını ovuşturur. "Doğru. Kurallarda esneklik yok mu?"

"Hey. Sam, değil mi? Beni hatırladın mı? Drive-in yangınında vardı," diye Darren araya girerek Sam'in karşısına geçer.

Darren Sam'in sırtına vurup elini tutup sıkınca Sam hızla gözlerini kırpar. "Uh, hayır, sanmıyorum. Yangında mıydın...?"

"Sen otoyolda trafiği yönlendirirken ben yangını söndürmeye çalışıyordum. U dönüşleri her zaman kendiliğinden olmaz, değil mi?"

Dilimi ısırpı ifadesiz bir yüzle Darren'a bakarak, sessizce ona aptalca davranmamasını işaret ediyorum.

"Oh, belki de seni gördüm. Çılgın bir geceydi," diyor Sam.

"Bana mı söylüyorsun? Neyse. Bugüne gelince, evet, yanaktan başka yere öpüşmüyoruz."

Sam bakışlarını çalar. "Hiç istisna yok mu?"

"Birine istisna yaparsak, herkese yapmak zorunda kalırız. Nasıl olur bilirsin. Ama tabii, yanağa yetmezse, paranı kendim çıkarırım," diye cevaplar Darren, dostane tavırları pek de dostane değildir.

"Delaney'nin yanağı fazlasıyla yeter. Ben açgözlülük yapıyorum," Sam pes eder.

Darren'dan önce araya giriyorum. "Açgözlü değilsin. Hayal kırıklığını telafi etmek için iki yanağını da yaparım."

"Bu ekstra ücretli," diye açıkça korumam ilan ediyor.

"Hayır, değil. Ekstra yanağı bedavaya yaparım."

"Bu kurallara aykırı," diyor Darren.

"Hangi kurallara? Burası bizim standımız."

Darren, etrafımızda bizi izleyen gözler yokmuş gibi devam ediyor. "Az önce koyduğum kurallar, Elle. Bu işin yarısı bizim, yarısı senin ve ben bir öpücük alana bir öpücük bedava yapmayacağız diyorum."

"Saçmalıyorsun," diye bağıriyorum, sinirleniyorum. "Ve adım Delaney."

O da homurdanıyor. "Sadece yararlanılmamak için uğraşıyorum." "Öpüşen sen değilsin ki!"

"Henüz değil. Kuralları değiştirmek istiyorsan, benim için de geçerli olsun."

Parmaklarımla kabinin altını kavrar ve dikkatimi tekrar Sam'e çeviririm.

"Buraya gel, Sam."

O öne doğru atılır ve ben hızla iki yanağına da öpücük kondururum. Yanakları hala kızarıklıkla ısınmıştır ve nedense bu, sanki dudaklarımı yakıyormuş gibi ondan uzaklaşmamı sağlar.

"İşte. Lütfen indirimi kimseye söyleme," diye yalvarıyorum.

Yutkunurken boğazı şişer ve sonra kabul ederek başını sallar. "Sonra görüşürüz."

"Önce sinema biletini al. Henüz kullanamazsın, ama drive-in açıldığında kullanabilirsin."

Kabinin altındaki yığını karıştırıp önüme itiyorum. O, pürüzsüz, tertemiz bir eliyle alıyor.

"Hoşça kal, Sam," der Darren sert bir sesle.

Tırnaklarımı kabinin kenarına vurup Sam'e zayıf bir gülümseme atıyorum. "Hoşça kal." Hemen ayrılıyor ve onu suçlamıyorum. Hiç de suçlamıyorum.

"Bu arada, sen de biraz mola verebilirsin," diyor Darren.

Neredeyse gülüyorum. "Pardon?"

"Sıra bende."

"Oh, bunu çok isterdin, değil mi?"

"Eğer tüm öpüşmelerini izlemekten bıktığım için diyorsan, evet."

Ellerimi önüme kaldırıp teslim oluyorum. "Biliyor musun? Tamam. Sen yap. Eminim çok eğleneceksin."

"Şimdi sen söyleyince, eminim çok eğleneceğim." "Ben kızları bulacağım."

O da kabinin arkasına gelip sorar, "Ne, sen kalmayacak mısın?"

"Hayır,
teşekkürler."

"Neden?"

"Tuvalete gitmem lazım," diye yalan söyledim.

Bana inanmıyor. Tabii ki inanmaz. Ve görünüşe göre, beni kandırmaktan da vazgeçmiş.

"Eminim."

Dişlerimi sıkıp topuklarımı döndürerek gitmeye hazırlandım.

"Dönüşte limonata standına uğrayıp bana bir tane alır mısın? Biraz öpüşeceğim için boğazım kuruyacak da."

Omzuma bakarak, insanca mümkün olan en tatlı gülümsemeyi yapmaya çalışıyorum.

"Tabii ki. Karıştırmak için ahududu şurubu mu yoksa Steele Çiftliği'nden gübre mi istersin? Eliza'da ikisi de vardır."

Darren derin ve boğuk bir kahkaha attıktan sonra şapkasının kenarını düzeltti. "Beni şaşırt, Elle."

"Gübre olsun."

DARREN

ÖPÜCÜK STANDINDAKİ VARDİYAMIN YARIM SAATI DOLDUĞUNDA, BRYCE SIRAYA GİRMEYİ BIRAKIR ve sonunda tüm bu zaman boyunca beni gergin tutan şeyi söylüyor.

"Umarım kışına tekme yiyeceğini biliyorsundur, D." "Kabul ediyorum," dedim.

O da kabinin arkasına geldi. Sıra geçici olarak dağılmıştı, kolumun arkasını çimdikledi ve beni inlettirdi.

"Komik olmaya çalışma."

"Komik olmaya çalışmıyorum. Delaney beni tekmelerse, o zaman beni yeterince önemseydiğini anlarım."

"Bu duyduğum en aptalca şey."

"Daisy'nin kışına tekme atmasına bir şey demeyecek misin?

Onca yıl sessizce ona aşık olduktan sonra mı?"

Bryce bana somurtarak baktı, ağzı sıkıydı. "Şu anda hiç komik değilsin."

"Tekrar söylüyorum, komik olmaya çalışmıyorum. Bu dürüstlük, B.

Delaney ile birkaç saat kesintisiz vakit geçirebilmek için çiftlikteki vahşi atlardan birinin göğsüme tekme atmayacağını iddia etmekten bıktım, tabii bu Delaney ile birkaç saat baş başa kalmak anlamına geliyorsa."

"Bu... acınası bir şey."

Omuz silkiyorum, umursamadan. "Öyle olsun."

"Onu kızdırmanın sana o saatleri kazandıracağını sanmıyorum, yani eğer eşek tekmesi olacaksa..."

"Neden kızdı ki, Bryce? Neden gelip hemen zamanımı kesti?"

Gözleri bir an yana kaydıktan sonra yavaşça geri döndü. "Hayranların hâlâ buralarda dolaşıyor, muhtemelen konuşmalarımızı dinlemeye çalışıyorlar. Lanet olası kasaba dedikoducuları."

"Duysalar da duymasalar da umurumda değil. Bu kasabadaki kimsenin benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyorum artık."

Bryce başını sallar, ruh hali daha ciddi bir hal alırken sanki dikleşir. "Tamam o zaman. Yarın sabah dedikodu treni kasabaya geldiğinde bana şikayet için koşma."

"Eminim çoktan gelmiştir. Şimdi, Delaney'nin neden gelip yaptığım şeyi böldüğünü ve benim öpüştüğüm için neden ortadan kaybolduğunu söyle."

"Oh, nedenini biliyorum. İkiniz de kıskanç aptallarsınız. Sadece tehlikeli bir oyun oynadığınızı söylüyorum."

"Güvenli olanlar bana bir fayda sağlamadı, değil mi?"

"Onu çok zorlayabilirsin."

"Bunu zaten yaptım sanıyordum, ama yine buraya geldi."

"Riskli bir oyun oynuyorsun, Darren."

"Güvenli oynamaktan bıktım. O benim kadını ve onu geri istiyorum."

Kaşlarını çatması, ona ulaştığımı anlamam için yeterliydi. "İkinizin arasında tam olarak ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sesini alçaltarak, sırtını bana dönerek konuşmaya devam etti. "Yanlış anlama, hep birlikte olmanız gerektiğini biliyorum. Sadece bu konuda dışlanmış hissediyorum. Kafam çok karışık."

"Her şey yolunda gidiyor sanıyordum, Bryce. Bir yıl önce, içimdeki huzursuzlukla barıştım. Uyuyabildiğim birkaç saat uyudum ve o kemiklerime işleyen yorgunlukla yaşamayı öğrendim. Ama sonra Shade'in evindeki açılışında onunla tekrar konuştum ve... birden fark ettim."

"Tamam, belki burada bunu konuşmamalıyız," diye mırıldanıyor, kabinin önündeki sahayı izliyor.

"Ona ihtiyacım var. O gittiğinden beri kendim değilim. Bende hep bir sorun vardı. Asla çözemediğim bir sorun."

Nadir bir yumuşaklık anında Bryce bileğimi sıkar. "Biliyorum. Bunu biliyoruz, D. Benden ne istersen, senin için yaparım."

"Tek ihtiyacım olan şey senin dostluğun, B. Sen bana bunu fazlasıyla verdin."

"Siktir git, yumuşak başlı," der, hafifçe alay ederek. "Başka kimseyi öpmek istemiyorum."

"Ama öpeceksin. Başladığın işi bitir ki, seni planından vazgeçirdiğim için kendimi sorumlu hissetmek zorunda kalmayayım," diye talep ediyor.

"Bunun için kışımın tekmelenmesini izlemek zorunda kalsam bile mi?" "O anı senin için kaydedeceğim."

Keskin bir boğaz temizleme sesi en iyi arkadaşımın başını öne çevirmesine neden olur. Gözleri hemen kısılır.

"Burada ne arıyorsun?"

"Aynı soruyu ben de sorabilirim."

Eski karımın sesi midemi bulandırdı, ona bakmak zor oldu. Ve baktığımda, bakmamış olmayı diledim. Dudaklarını büzmüş, gözlerini kısmış, bana sinsi sinsi bakarken Abbie'yi önüne çekiyordu, muhtemelen kalkan olarak.

"Merhaba, baba!"

"Merhaba tatlım. Geleceğini bilmiyordum, yoksa önce başka bir yerde buluşurduk. Limonata var."

Abbie, Sasha'ya dönüp alt dudağını çıkarır. "Biz de alabilir miyiz? Lütfen? Bugün çok usluydum! Tüm çamaşırlarımı yerleştirdim."

"Tabii ki içebilirsiniz. Sormana bile gerek yok."

Onun küçüklüğüne acı bir kahkaha attım. "Öpücük istediğin için mi buradasın, Sasha?"

"Hayır. Abbie sadece buradaki telaşın ne olduğunu görmek istedi."

"Stand çok güzel görünüyor, baba. Kalpler arkada parıltıyor," diyor kızım, otoparkı işaret ederek.

Ona göz kırptım. "Hepsi senin eserin. Kendim söyleyeyim, resim yeteneğin gerçekten çok iyi."

"Abbie öpücük standı konusunda şaka yapıyor sanmıştım. Anlaşılan yapmıyormuş," diyor Sasha.

Bryce, eski karıma ne kadar değer vermediğini saklamaya bile tenezzül etmeden ses tonunu sertleştirir.

"Drive-in için. Herkes üzerine düşeni yapıyor. Senin bir planın var mı?"

"Vaktim yok. Zaten her şey hallolmuş gibi görünüyor.
Bir dakika önce gördüğümüz satırdan yola çıkarak, Darren'ın ağzı oldukça popüler gibi görünüyor. "İnsanları öpmen hala iğrenç, baba."

Gülmekten boğuluyorum. "Sadece yanaktan öpüyorum tatlım. Dudakların birbirine değmiyor."

"Ve öpüşen sadece baban değil. Delaney de burada, ama o da ara verdi," diye açıklıyor Bryce.

Sözlerinin yumuşaklığı kızımın iyiliği için, çünkü bunları söylerken doğrudan Sasha'ya bakıyor ve gözlerinde şeytan dans ediyor. İkisinin her zamanki gibi, nerede olursak olalım, kavga etmeye başlamadan önce iç çekip araya giriyorum.

"Bunu birlikte halledeceğiz," diye açıklıyorum.

Sasha gülümserken burun delikleri genişler ve dikkatini Abbie'ye verir. "Limonata ister misin?"

"Oh, henüz gitme. Delaney geldi," diyor Bryce.

Kalbim göğsüme çarpıyor, sanki yerinden çıkacakmış gibi. Dönüp onu arıyorum, kulaklarımda nabzımın sesi yankılanıyor. Bu *heyecan*, elektrik gibi bir duygu. Yine bağımlısı olabilirim.

"Merhaba demek için kalabilir miyiz anne? Lütfen?" diye sorar Abbie.

Sasha cevap verirse duymuyorum. Delaney'i görünce, ciğerlerimi hava ile doldurup şapkamı düzeltirim, oysa şapkam zaten mükemmel bir şekilde durmaktadır.

Nedense, yarım saat öncesine göre şimdi daha da güzel görünüyor. Saçları daha parlak, yüzündeki, boynundaki ve kollarındaki çiller güneşte koyulaşmış, hava o kadar sıcak olmasa da. Gözlerinin çimen rengi bile daha açık, umarım heyecandan parıldıyor.

Tabii, Sasha'ya geçip orada donup kalana kadar. Yavaşça, yanaklarından rengin kaçtığını ve gözünün altındaki kasların gerildiğini izliyorum. Gözlerinde artık parlaklık yok. Onun yerine, karanlık ve acımasız bir bakış var.

"Merhaba, Delaney!" Abbie heyecanla sesleniyor.

Hayallerimin kadını nihayet aramıza katılıyor. Kızımla ilgilenirken diğerlerinden birkaç adım uzak duruyor.

"Selam, Abbie."

"O limonata mı?"

Delaney elindeki iki bardağa bakar ve başını sallar. İkisini de inceleyerek birinin bana olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Eğer öyleyse, gübre mi içeceğim, içmeyecek miyim?

"Evet," diyor.

"Biri babam için mi?"

"Evet... Yanlışlıkla fazladan bir tane yapmışlar. Baban susamış olabilir diye düşündüm."

Sasha, ona inanmadığını ve bunu bilmesini sağlamak için herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle nefes verir. Söylememem gereken bir şey söylememek için kendimi zor tutar ve gözlerimi Delaney'den ayırmam.

"Hangisi benim? Farklı olduklarını varsayıyorum?"

Dudaklarını bükerek, sorularıma verdiği ilk tepkiyi gizler ve sol taraftakini bana uzatır.

Ağzımın köşesi alaycı bir gülümsemeye dönüşürken, onu alıp uzun uzun bakarım. "İçebilir miyim?"

"Yeterince güvenli."

"Mm, bu içimi rahatlattı."

"Teşekkür etmelisin baba," diyor Abbie, ayakkabısıyla beni dürterek.

Düşük bir kahkaha atıp başını okşadım. "Limonata için teşekkürler, Elle."

"Merhaba, Delaney," diyor Sasha fısıltıyla.

"Bu arada, limonatanı almaya gitmeliyiz, Abbie. Babana ve arkadaşlarına veda et," diyor Sasha.

Abbie bir anlığına kaşlarını çattıktan sonra Bryce'dan bir öpücük çaldı ve sonra kollarını belime doladı. Çömelip saçlarını öptüm.

"Hoşça kal! Pazartesi görüşürüz, Delaney."

"Bu hafta kütüphane kitaplarını unutma," diye hatırlatır Delaney.

"Tamam!"

Sasha bize kızımız gibi veda etmiyor, ama bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemem. Onlar yeterince uzaklaşana kadar bekledikten sonra limonatama tekrar bakıyorum.

Plastik bir bardakta, kalın mavi bir pipetle servis edilmiş, ama bunların hiçbirisi benim için bir anlam ifade etmiyor. Önemli olan, bardakta limon dilimleri ve pipeti tıkayacak kadar büyük çekirdeklerin arasında yüzen mavi şurup.

"Mavi ahududu mu?" diye soruyorum.

Delaney benimkine bakmadan kendi limonadasına bakıyor. "Elinde başka yoktu." "Seninkinde yok."

"Ben gidip zehirlemeden iç şunu," diye tersledi.

Beni yalnız bırakarak standın arkasına gider ve bardağını oraya koyar. Bryce ona katılır ve benim içeceğimle onun içeceği arasında, benim aklımdan geçenleri bilen bir bakışla bakışır.

"Sadece iki tane mi vardı?" diye sorar Bryce, onu dürterek.

Delaney beklediğim gibi tepki vermez. Alaycı sözler yere düşer ve ölür.

"Poppy seninkini aldı. Yeterince elim yoktu."

"Sorun değil," diyor Bryce, sanki benim ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi bana bakarak.

Sasha ile bir ilgisi olduğunu anlayınca midem düğümlenir.

"Devam edecek misin? Yoksa yine öpecek miyim?" Bryce ve ben konuşmayınca Delaney sorar.

Kafamı sallarım. "Hayır, devam edeceğim. Sen gitmek istemiyorsan." "Devam et."

Bryce, tekrar konuşmaya başlamak ve bekleyen kadınları ve hatta birkaç erkeği kabine davet etmek için kendini görevlendirir. Limonatamdan uzun bir yudum alıp Delaney'i izlerim, benim etrafında dolanmamdan kızıp kızmadığını umursamadan. Daha önceki iyi hali, Sasha'ya bir bakışta yok olmuş, ve ben onu geri istiyorum, her şeyden çok.

İki adım sağa doğru ilerleyip kabinin arkasında benim yanımda değil, yanında durur. Mesafesini koruduğu için onu suçlamıyorum.

Buna devam etmek doğru gelmiyor. Aslında şu anda gerçekten çok yanlış. Onun gülümsemesini ve saçma sapan şakalarını duymak varken kıskançlığını istemiyorum.

"Belki bugünlük bırakmalıyız. Kavanozda yeterince para olduğuna eminim," diyorum.

Delaney sonunda bana tekrar bakar, yanakları hala doğal kızarıklığını kaybetmemiş olsa da gözleri umutla doludur. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Bu zaten benim için çok büyük bir şeydi..." "Kabine hala açık mı?"

Tanıdık ses, az da olsa kaydettiğim ilerlemeyi bir anda yok etti. Delaney konuşan kadına baktı ve *lanet olsun*. Elimi tezgâha bıraktım ve limonatamı unutup, onun tavırlarının tamamen değişmesini hayretle izledim.

Sasha'ya karşı kapandığı gibi değil, duygularını kalın çelik duvarların arkasına saklamıyor. Hayır, bu sefer gözlerinde acı yok.

Onun yerine ateş var. Önüne çıkan her şeyi yakıp kül etmeye hazır, kavurucu, vahşi bir alev.

"Gitmeden önce son bir şansımı deneyeyim dedim. Bir şans daha ne olur ki?" diye soruyor aynı kadın.

Delaney'den yayılan sahiplenme dalgasında kendimi kaybediyorum, dikkatimi başkasına veremiyorum. Bana bakmıyor bile. Keşke baksa. Gözleri üzerimde olduğu sürece vücudumun her santimini yakabilir.

Biri koluma dokunuyor, sivri bir tırnak gömleğime batıyor. "Darren? Rahatsız etmiyorum umarım."

Konuşan kadına bakmaya zorladığımda hayal kırıklığı beni sarar. Bu, günün erken saatlerinde gördüğüm kadın. Delaney'nin sessizce kovduğu kadın.

"Merhaba," diyorum, sesimin *o kadar* nefes nefese çıkmamasını umarak.

Kadın o kadar geniş gülümser ki iki sıra dişi görünür. Dokunuşunu tamamen koluma kaydırır ve beni orada tutar.

"Merhaba tekrar. Daha önce beni duydun mu bilmiyorum, ama son bir kez uğrayıp numaramı almanı ikna etmek istedim. Ve belki, bir öpücük daha alabilir miyim diye bakmak için?"

İlk tepkim geri çekilmek oldu. Onu utandırmak istemediğim için olduğum yerde kaldım, kolum yanımda yabancı bir ağırlık gibi sarkıyordu.

Göğsümde bir sıkıntı hissederek cevap vermek için ağzımı açtım ama hemen kapattım.

"Kapalıyız."

O kadar gerginim ki, Delaney'nin gergin sesi sırtımdan sıcak, elektriksel bir dokunuş gibi kayıyor. Titremeden önce penisim sertleşiyor, boğazım sıkışmış bir iniltiyi bastırıyor.

Kadının bakışları yüzümde ısınır, hareket ettiğimi hissederek bunu kendisine bir cevap olarak algılar, ama öyle değildir. Gerçekten değildir.

Parmakları kolumdan aşağı kayarak dirseğimi kavrar ve tamamen kabine yaslanır. Üzerime gelen parfüm kokusu güçlü ve bulanıktır, neredeyse midemi bulandırmaya yeter.

"Dokunmak yok," diyor Delaney, sesi şimdi daha yakın geliyor. "Elini çekebilirsin."

"Ne? Sen burada güvenlik mi? Bu gerçek mi?"

En sevdiğim kahkaha havayı yırtıyor. "Öyle olmadığım için şanslısın."

Beni tutan parmaklar rahatsız edici derecede sıkılaşır. Kolumu sallarım.

"Bunun seninle ne alakası var, Delaney?"

Adını hatırlayamadığım bu kadının söylememesi gereken bir şeydi. Ama bir şekilde durumu daha da kötüleştirmeyi başardı.

Aniden, kolumdaki el kaybolur ve yerine boynuma geçer. Kadın kabine doğru eğilip beni beklemediğim bir güçle kendine doğru çekerken geri çekilirim.

Onu itmek için uzanırken kafam alarmlarla doldu, önce geri çekilmesini istiyordum...

Delaney önümde belirir. Kadını benden uzaklaştırır ve ben kendimi savunmak için konuşmadan ellerini yüzüme getirir ve on yıl sonra ilk öpücüğümüzü verir.

DELANEY

BU ANI HAYAL ETMİŞTİM.

Darren'ın dudaklarının yıllar önce ilk öpücüğümü çalan aynı dudaklarının nihayet tekrar benim dudaklarıma dokunduğunu hissetmeyi hayal etmiştim. Buraya gelmemin tek yolunun yatakta uyuyup geçmişimizin anılarına dalmak olduğunu düşünmüştüm. Böyle olmamalıydı. Öfke, incinme ve yakıcı kıskançlık içinde.

Ama işte buradayım, kendimi çekip gitmem gerektiğini bilmeme rağmen.

Darren'ın şaşkınlığı uzun sürmüyor. Yaptığının farkına varamadan, beni kollarına alıp, ayaklarımın yerden kesilmesine neden olacak kadar güçlü bir şekilde öpüyor. Öyle olsaydı, beni tutardı ve bu *kesinlik*, *bu güven*, beni yerinde tutuyor, ondan kurtulmak için mücadele edemiyorum.

Tarladan gelen sesler, beynim öpücüğümüze odaklanınca tamamen kayboluyor. Klişe ama dünya yanıyor olsa bile korkarım ki kıpırdayamazdım. İçimden bir ses, onun bunu yapmasının tek nedeninin beni alevlerden korumak olduğunu söylüyor.

Duygularım çok yükseldiğinde gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve göz kapaklarımın arkasında gözyaşları birikiyor. Boğazımdan gelen nefesimi onun ağzına bırakıyorum ve ellerimi başının arkasına koyuyorum, saçları avuç içlerime yumuşakça değiyor. Parmaklarım öfkeyle kıvrılıyor, keskin bir nefes alıyorum ve yılların acısı ve terk edilmenin verdiği güçle onu kendimden çekiyorum.

Darren ağızma tıslar ama çekilmez. Durmamı ya da ellerimi saçlarından çekmemi söylemez. Sessizdir, ölümcül bir sessizlik, ben ise sadece daha da öfkelenirim. Ona, kendime, Sasha'ya ve bana yaşattıkları için tüm dünyaya. Kalbimde bir istila gibi büyüyen tüm kayıplar, yalnızlık ve acı.

Dişlerimi dudağına geçirip, kendimi kabinden uzaklaştırırken aynı anda bırakıyorum. Onu kaybetmenin acısı anında geliyor, göğsümde o kadar sıcak yanıyor ki, soğukluk hissediyorum. Bu his o kadar tanıdık ki, bir an için zamanda geriye gitmişim gibi hissediyorum. Ama onunla dolu bir geleceği olan naif bir yirmi bir yaşındaki kız değilim, on yıl daha yaşlı ve yorgunum.

"Delaney."

Sesi her şeyi daha da kötüleştiriyor. Dönüp Sarah'ya çarpıyorum. O geri çekiliyor, bizi birbirimizden ayırıyor ve bana öfkeyle bakıyor, yüzündeki ifade düşüncelerini açıkça gösteriyor. Bu gece tüm kasabada anlatılacak bir hikayeyi izlemek için hâlâ burada olması neredeyse gülünç.

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Darren bana doğru geliyor, botlarının altında kuru otlar çıtırdıyor. "Delaney, gitme. Henüz değil."

Ona bakmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Bir bakış, şu anda kararlılığımın parçalanması için yeterli olur ve yaptığım şeyden sonra onunla kalmak en son istediğim şey. Boşluğa ihtiyacım var. Uzaklığa. Tam da bunu kaybettikten sonra kendimi toparlamak için bir şansa.

Sarah benden uzak dururken, getirdiğim her şeyi bırakıp kabinden uzaklaşıyorum. Hızımı artırıp yanımdan geçenlerin bakışlarından kaçarken, tulumumun ağır bronz düğmeleri takırdamaya başlıyor. Brody Steele'in omzuna çarptığımda ve bir adım sendelediğimde hissettiğim duyguyu en iyi şekilde ifade eden kelime utanç olurdu.

"Delaney?" diye soruyor, dikkatli bir eliyle omzumu tutuyor ve düşmeden önce beni dengeliyor. Kafasındaki kovboy şapkası güneşten gözlerini koruyor ve ikimizin üzerine gölge düşürüyor. "İyi misin?"

Darren'ın arkadaş grubundan başka herhangi biriyle karşılaşmayı tercih ederdim. Brody sadece Darren'ın en yakın arkadaşlarından biri değil, aynı zamanda Cherry Peak'te ve dünyanın geri kalanında bir ünlü. Onu çocukluğundaki haliyle, şu anki haline dönüştüremezdim ve bu da beni daha... temkinli tuttu sanırım. Artık bana bir yabancı gibi geliyor.

"İyiyim. Sadece gitmem gerek," boğazımdaki yumruyla fısıldadım.

Brody, söylemediğim şeyi duymuş gibi görünüyor. "Seni bırakayım mı? Benim arabam burada, ya da Johnny'nin arabası da var, ve sen istemiyorsan, tüm kızlar onun arabasını sürmek için can atıyor."

"Hayır. Hayır, bırakmayacaksın. Yürüyeceğim."

"Yürümeye mi? Kasabaya arabayla on dakika sürer. Yürümek ne kadar sürer bilmiyorum."

"Anladım," diyorum kısaca, burada daha fazla durmak istemiyorum.

"Otoyolda yürümek güvenli değil, Delaney."

"Eğer bu kadar endişeleniyorsan, Darren'a benim arabayla gittiğimi söyle, çünkü ben gider gitmez onu arayacağını biliyorum," diyorum sertçe.

Brody arkasını dönüp, muhtemelen buradan çıkmasına yardım edecek birini arıyor. Onun dikkatinin dağınıklığını fırsat bilip kaçıyorum.

Buraya tekrar gelmek çok korkutucu. Bu yerden değil, bu zihniyetten. Öpücük kabininden daha uzun kuyrukların olduğu katlanır masaların ve yemek kamyonlarının önünden geçerken ağzımı keskin bir pişmanlık tadı doldurur.

Öpücük kabini... Ne korkunç bir fikirdi. Darren bunu önerdiği anda anlamıştım. Katılmayı kabul etmek, yıllardır Sasha'yla onu izlerken beni yiyip bitiren kıskançlığa yenik düşeceğime dair söz vermekle aynı şeydi.

Sokakta el ele tutuşurken ve lokantada iki koltuğa otururken kalbimi parçalayan aynı acı geri geldi, ama bu sefer parmağında yüzük yok.

Berbat durumdayım.

Ayaklarım park yerindeki taze çakılların üzerinde sürtünürken, tulumumun ön cebinde bir şey titredi. Onu görmezden geldim ve rüzgâr estiğinde ellerimi tulumumun yanlarına sokarak ısıtmaya çalıştım.

Uzun, eşit bir nefes verip rahatlamak için adımlarımı yavaşlatıyorum. Darren'dan ne kadar uzaklaşırsam o kadar iyi, bu çok uzun bir yürüyüş anlamına gelse bile. Ya da en azından kızlardan birini arayıp beni almaya gelmesini istemeden önce birkaç dakika.

Telefonum tekrar titrer, sonra tekrar, ben onu çıkarıp ekrana bakmadan önce. Darren'ın adı kalın, kalın harflerle orada durur, sonra kaybolur ve biriken mesajları okumam için yer açar.

Darren: Bir daha böyle gitme.

Darren: En azından seni eve bırakayım. Yakında yağmur başlayacak.

Anna: Brody seni giderken gördüğünü söyledi. Onun böyle geveze olduğu için üzgünüm.

Bryce: Ona kışına tekme atacağını söyledim. Arabaya ihtiyacın olursa mesaj at.

Daha fazla gözyaşı dökmemek için dişlerimi sıkıp otoparktan çıkıyorum. Bu yolun kenarında hiç kaldırım yok, ama hendek de sığ. Hep böyleydi. Buradan kaç tane at geçiyor, kim bilir? Atlar yanlış bir adım atarsa, sığ hendek daha iyidir. En azından bana öyle söylediler. Hayatımda sadece bir kez ata bindim ve hiç hoşuma gitmedi.

"Dizginleri sıkı tut, Delaney! Bırakma, yoksa kaçar."

Brody, çitin üzerinde oturmuş, Steele Çiftliği'nde çocukları eğitmek için kullandıkları atı binmeye çalışıp başarısız olduğumu izlerken gülüyor. Evet, çocuklar. Görünüşe göre, altı yaşındaki çocuklar bile on altı yaşındaki benden daha yetenekli.

"Neden Darren'a zorluk çıkarmıyorsun? O benden daha kötü!" diye bağırıyorum.

Altımdaki at nazik, elbette. Ama kışım o kadar acıyor ki, ondan uzaklaşmaya çalışmaktan başka bir şeye odaklanamıyorum. Her hareketinde, direğin üzerindeki yumurta gibi sallanıyorum.

"Kendini gösterme, Elle. Bu gidişle düşeceksin," diye alay ediyor Darren.

"Brody sana Sky'ı sürmene izin verdiği için benden daha iyisin.

Bu gördüğüm en özel muamele.

Darren güldü. "En iyi arkadaşın olmanın ayrıcalıkları, bebeğim. Senin de benimle birlikte ona binmeni teklif ettim."

Brody çitten atlar ve Darren'ın kişisel atı Sky'ın boynuna bir okşama atarak yanından geçer ve bana doğru gelir. Kirli kovboy çizmeleri, eğitim pistinin toprağında derin izler bırakarak, onun bir çiftçi olduğunu vurgular. Tabii, bir de onu tanıdığımdan beri hiç çıkarmadığı şapkası var. Tabii akşam yemeği yemiyorsak.

"Vera iyi bir kızdır, Delaney. Biraz rahatlaman lazım," diyor.

"Bacaklarım ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum."

"Öyle görünüyorlar da."

"Kızımın bacakları hakkında konuşma, Brody."

Kovboy ellerini havaya kaldırarak geri çekilir ve bana göz kırpar. "Tamam, seni sahiplenici pislik."

Dizginleri tutuşumu düzelterek eyerde düzgün oturmaya çalışıyorum. Kafamdaki kask da ağır, bu da işleri zorlaştırıyor. Her şey çok rahatsız edici ve Brody'nin öğle yemeğinde bahsettiği kasların alışması meselesini umursadığımı sanmıyorum.

Darren önümde belirir, sırtı o kadar derin ki muhtemelen sonsuza kadar yanaklarında kalabilir. "Oh, hala aynı yerdesin."

"Sana yumruk atacağım."

"Bana çok ateşli şeyler söylüyorsun, Elle."

Vera, çok ağrıyan kırımın altındaki at, birkaç adım daha ileri gitmeye çalışıyor. Çığlık atarak boynuna düşüyor ve dizginleri çekiyorum. Brody ve Darren yaz havasına kahkahalarla gülüyorlar ve ben bir daha asla at sırtına binmeyeceğime karar veriyorum.

Telefonum tekrar titrediğinde iç çekiyorum. Arayan önceki ikisinden farklı, bu yüzden cevap veriyorum.

"Ben iyiyim, Daisy."

"Daisy aradığında cevap vereceğini biliyordum. Biraz kırıldım ama şimdi bununla uğraşmayacağım. Drive-in'den ne kadar uzağa geldin?" diye sorar Poppy.

"Kimseye gideceğimi söylemememin tek sebebi kimsenin endişelenmemesiydi."

Soğuk bir kahkaha atıyor. "Artık on altı yaşında değiliz, Della. Bu numara artık işe yaramıyor."

"Hâlâ beni almaya gelmeyeceksin. Etkinlik bitmedi ve kaçmam gerektiği için bitmesine izin vermeyeceğim."

"Neden gitmen gerekti?"

"Sanki duymamışsın gibi. Eminim kasabanın yarısı duymuştur."

Yolun kenarına çizilmiş beyaz çizgileri izleyerek, geçtiğim her birini sayıyorum.

"Sıkıcı dedikodulardan değil, senden duymak istiyorum." "Demek ortalıkta dolaşıyor," diye mırıldandım.

"Tabii ki yayıldı. Burası Cherry Peak. Garrison yüzünden bir hafta boyunca odama kapanıp ağladığımda, herkes onun beni terk ettiği için olduğunu biliyordu. Birinin onun arabasını kasabadan çıkarken görmesi yetti, dedikodular başladı. Burada işler böyle yürür."

"Bu, hala berbat olmadığı anlamına gelmez, Poppy."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bırak ben konuşayım. Bunlar, yapacak başka işi olmayan insanların saçma sapan konuşmaları."

"Meyve tezgahının tabelasını geçtim," dedim, bu haftanın BC meyve seçimlerini okumaya tenezzül etmeden. "Eğer geleceksen, yalnız gelmelisin."

"Onun gelmesine izin vermeyeceğim."

"Biliyorum."

"Hemen geliyorum, sonra Peakside'a gidip yarı fiyatına sangria içip sarhoş olacağız. Anlaştık mı?"

Düşünmemeye bile gerek yok.

"Anlaştık, Poppy."

33

ON YIL ÖNCE

DARREN

PARKA BAKIYORUM, MİDEM BULANIYOR.

Hiçbir şey doğru gelmiyor. Tek bir şey bile.

Delaney'nin beni beklediği sırada benim burada olduğumu bilmek içime sinmiyor. Arabama binip ona geri dönmek için çimlere ayaklarımla bastırıyorum. Eğer yaparsam... Eğer pes edersem, bu gece onun yanında uyuyacağım ve tüm bunları boşuna yapmış olacağım.

Daha önceki kavgamız, şimdiye kadarki en kötü kavgamızdı. Bunun, son iki yılda ilişkimizin geldiği noktadan kaynaklanması, bunu kabullenmeyi daha da zorlaştırıyor. Söylediğimiz şeyler beni bu gece buraya getirdi, ama geri dönmemi engelleyen, söylemediklerimiz.

Bunların hiçbirisi plan değildi.

Yaptığımız seçimler doğru değildi. İkimiz için de değil, onunla birlikte olmak istediğim gelecek için de değil. Hiç ara vermek istemedim, bir yıl bile, dört yıl ise hiç. Ama o istedi.

On altı yaşımızdan beri Delaney bunun olmasını istediğini söylüyordu. Onunla evlenmek istediğimi söylediğinde, dört yıl sonra evlenebileceğimizi söyledi. Beklemek, ilişkimizi sınamak, ona vermek istediğim taahhüde gerçekten hazır olup olmadığımızı görmek istiyordu, böylece hiçbir zaman pişmanlık duymayacaktık. Onun pişmanlık duyması, bizim pişmanlık duymamız beni öldürürdü.

Kabul etmemin tek nedeni buydu. Çünkü onu hayatımdan daha çok seviyorum ve sonunda yanımda onun olmasını sağlamak için her şeyi yaparım. Ama bu... Bu böyle olmamalıydı. Her şey yanlış ve

bizi tekrar doğru yola sokan ben olmalıyım. Onu, sürekli aştığımız bu belirsiz sınırlar yüzünden kaybetmeden önce bunu yapmalıyım. Her yanlış adımda, aşırı düşünmeye başlıyor ve sonrasında aramızdaki tüm güzel şeyleri mahvediyoruz.

Bu, bizi düzeltmek için her şeyi riske atmam gerekse bile, tek doğru seçim.

Farlar yolun üzerinde parladı. Buraya geldiğimden beri yirmi dakikadır ilk kez görülüyorlar. Arabaya bakmam gerek yok, onun arabası olduğunu biliyorum.

Ama dışarı çıkmıyor. Bekliyorum, ama çok geçmeden sabrım tükeniyor. Sinirlerim gergin, esen rüzgârın hafif bir değişimi bile beni tamamen mahvedecek gibi. Bu yüzden kendimi zorlayarak kapısına gidip camına vuruyorum.

Camın arkasından üzgün, bekleyen gözler benimkilerle karşılaşüyor ve midem acı bir şekilde burkuluyor. Delaney arabasını çalışır halde bırakıp dışarı çıkıyor ve yanıma yaklaşıyor, gecenin karanlığında vücudunun ısısı hissedilebiliyor.

"Neden telefonu açmadın?" diye sorar keskin bir sesle.

"Açacaktım."

"Ne zaman? Ben eve uçtuktan sonra mı?"

Hemen reddetmek için kendimi zor tutuyorum. Onu böyle düşündüğü için suçlayamam. Onu, pek tanımadığı insanların arasında, benim evimde tek başına bıraktıktan sonra olmaz. Blue'nun Delaney ile yeterince zekice bir sohbet yapabileceğini sanmıyorum.

"Hayır, Elle. Ne diyeceğimi bulduğumda seni arayacaktım."

Gözlerini kaçırıp boş parkı seyrediyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"İkimiz de bunun yürümediğini biliyoruz."

"Benim duygularımı hiç dikkate almadan böyle bir varsayımda bulunmak çok cesurca," diye cevapladı, incinmiş bir şekilde.

İç çekiyorum. "Bunu yapma. Son iki yıldır tek yaptığım şey senin duygularını göz önünde bulundurmak. Aldığım her kararda onları her zaman ön planda tuttum."

Delaney derin bir nefes alır. "Senden beni ilk sıraya koymayı hiç istemedim. Bunun senin için sorun olmadığını sanıyordum, Darren. Bana öyle düşündürdün."

"Ne yapmam gerekiyordu? Bu sefer Calgary'ye gelme demem mi? Artık bu kavgayı sürdüremeyeceğimi söyleyen bir mesaj mı göndermem? İki yıl önceki halimizin parçalarını

iki yıl önceki halimizi gerçek halimiz yerine kabul edemediğimi mi söyleyecektim?

"Evet! Aynen öyle dedin. Öyle yapsaydın, belki şu anda burada olmazdık. Sorunlarımızı çözüp böyle olmazdık!" Elini aramızda salladı. "Eskisi gibi olmak istiyorum. Haklısın. Yaptığımız şey artık işe yaramıyor. Boş ver bu ayrılığı, Darren."

"Neden?" diye soruyorum, cevabı duymak için sözleri ağzımdan çıkıyor. "Neden ne?"

"Neden buna son vermek istiyorsun?"

"Çünkü seni özlüyorum. Bizi özlüyorum ve seni kaybedemem," diye itiraf ediyor, sesindeki çatlak beni neredeyse bitiriyor.

Boğazımda düğümlenen kelimeleri zorla çıkardım. "Sorun da bu. İhtiyacın olan şeyi öğrendiğini içtenlikle söyleyebilir misin? Son iki yıl, evlilik için hazır olduğumuzu kanıtladı mı? Geleceğimize tüm kalbimizle inanıyor musun? Çünkü bu ara vermemizin sebebi bunlar. Duygularınla böyle bir karar vermeni izin veremem."

Başını eğip burnunu çekerek, "Yani, bu kadar mı? Bizi terk mi edeceksin?" diye sordu.

İstemiyorum, bebeğim.

Korkunun tohumları midemde kök salıyor, damarlarımdan yayılan panik yaprakları filizleniyor. "İki yıl kaldı, Delaney. Yarısını çoktan geçtik."

"O kadar sürede çok şey değişebilir. Seni böyle kaybedemem. Hayır... Bu sefer gerçekten olmaz." Başını sallayarak keskin bir nefes alır, gözleri çılgınca parlar. "Sen hep yanımda oldun. Seni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum. *Lütfen* yapma."

Ellerimi kendimde tutamıyorum. Onu kollarıma alıp sarıyorum, dudaklarım şakağına değiyor. Vücudunun titremesi kararlılığımı sarsıyor, zayıflatıyor.

"Gerçek bir şansı hak ediyorsun. Bu sefer dikkatini dağıtan şeyler olmasın. Her zaman telefonun diğer ucunda olmam, sana ihtiyacın olan alanı vermez. Birbirimize adil davranmadık, birbirimize sadece bir ipin ucunda tutunmamızı sağlayacak kadar verdik. Ya hep ya hiç, Elle. Böyle olması gerekiyordu. Kendimizi daha fazla kandırmaya devam edemeyiz."

Beni tutarken konuşmuyor, gözyaşları gömleğime sızıyor. Onu kendime çekiyorum, onu arabama bindirip eve götürmemek için mücadele ediyorum. Eğer yaparsam, onu bir daha asla bırakmam.

"Hayır," diye fısıldadı.

Gözlerimiz buluşana kadar onu nazikçe geri çekiyorum. "Seni seviyorum, Delaney Brooks. Bana iki yıl ver, seni Delaney Huntsly yapayım."

Yüzünün her yerinde onaylamama ifadesi var. Ben de hissediyorum. Sanki ikinci bir nabız gibi. Kafamdaki ses bana hata yaptığımı söylüyor. Söylediğim her kelimenin tadı ekşi ve midemdeki mide bulantısı onu bastırmak için yutkunmama neden oluyor.

"Ben de seni seviyorum." Kırık sesi...

O beni evrendeki herkesten daha iyi tanıyor. Bu yüzden benim vazgeçmeyeceğimi biliyor. Şimdi değil, tüm bunlardan sonra. Kararımı çoktan verdim.

Benden ayrılırken ve yüzüğünüzü çıkarırken bakamıyorum. Avucumda hissettiğim soğukluğu yeterince acı verici. Yüzüğünüzü yumruğumun içine sıkıştırıyorum ve benden uzaklaşırken son bir kez bakmak için kendimi zorluyorum.

"Bana bir saat ver, gideceğim."

Midem buna isyan ediyor. Kendimi zorlayarak başımı sallıyorum.

"Tamam," diyorum, kulaklarım çınlamaya başlıyor.

"Hoşça kal, Darren."

Başka bir şey söyleyemiyorum. Arabasına biner binmez arkayı dönüp uzaklaşıyorum. Arabamı geçiyorum, sonra ağaçların arasından koşarak geçip dizlerimin üzerine çöküyorum. Mide içeriğimi yere boşaltmadan önce algıladığım son şey çam iğneleri ve ıslak çimlerin kokusu.

Bu, bu gece sadece Delaney'nin kalbini kırmakla kalmayıp, benimkini de kırdığım için aldığım karma.

34

ŞİMDİ

DELANEY

BOĞAZIMDAKI VOTKANIN YAKICILIĞINA ARTIK ALDIRIŞ ETMİYORUM.

Bir shot daha içiyorum. Tüm vücut ağırlığımı Poppy'ye yaslayarak, barda çalan klasik country müziğine eşlik ederek sallanıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Sen en iyisin, biliyor musun?"

O mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Sen de öylesin."

"Ama votka olmasa da olur."

"Hayır, yapamazsın. Oh! Hala o ilginç detayları bekliyorum," diyor, kolunu omuzlarıma atarak.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum,

Pops." "Ben de! Ama senin hakkında

konuşmak istiyorum." "Darren olmadan da

ben benim."

Ben barmeni tekrar çağırırken gözleri yüzüme dikilir. "Öyle demek istemedim. Tabii ki öylesin. Ama birlikte! Birlikte diyorum, Della. Bu sihir gibi. Havai fişekler ve gökkuşakları."

"Sarhoşsun," diyorum ona, kendimin de sarhoş olduğunun farkında olarak.

Ondan uzaklaşıp dirseklerimi masaya dayadığımda kığım bar taburesine yapışmış gibi hissediyorum. Dengem bozuk, ama evet... bu pozisyon iyi. Harika.

"Sadece sarhoş olduğum ve Darren benim kardeşim olduğu için söylemiyorum. Bazen pislik gibi davranır ama iyi biridir. Seni özlemiş."

"Onu övmen gerek yok. Ne kadar harika biri olduğunu biliyorum. Çok iyi biliyorum."

"Seni seviyor."

Çenemi göğsüme gömdüm ve başımı salladım, sonra dünya başıma yıkılırken hemen başımı kaldırdım. "Eskiden seviyordu."

Barmen, birkaç saat uzaklıktaki Frosty Mug adlı bir bardan yardım için gelmiş Matty adında bir adam, bana iki shot ve büyük bir bardak su getirip kayboldu.

Suya kaşlarımı çatarak bakıp shotları içtim. Poppy benden kendi shotunu aldı ve votkayı kokladı.

"Bütün bu içkileri Garrison'ın hesabına mı yazıyor?" diye soruyorum.

"Tabii ki," diye cevapladı, sanki çok açılmış gibi. "Erkeğim kredi kartı ekstresine sadece benim bir şey harcadım mı diye bakmak için bakar."

"Senin harcamana izin vermiyor mu?"

Kahkahası yüksek ve çılginca. "Hayır, bebeğim. Benim onun parasını harcamamı, benim harcamamdan biraz daha çok seviyor."

"Oh."

"Tersine geliyor, değil mi?"

"Onu hiç tanımadığımı hissediyorum. Bu yanlış değil mi? Başından beri onu oturup senin hakkında sorguya çekmeliydim."

"Seni kesin sinirlendirirdi," diyor shot'ını içtikten sonra.

Ben de içkimi alıp boş bardağı bara vuruyorum. Alkol su gibi boğazımdan aşağı akıyor.

"O kasabaya geldiğinde onun hakkında duydum ve onunla başa çıkıp içindeki iyiliği ortaya çıkaracak tek kişinin sen olduğunu biliyordum." "Ve başardım!" diye bağırdı, başını geriye atıp çılginca salladı.

Gözlerini kapatıp bara ritim tutarken saçları sırtında ileri geri sallanıyor. Cildindeki pembe renk sadece buradaki sıcaklıktan değil. Mutluluğunun bir göstergesi. Kemiklerine kadar işleyen türden bir mutluluk.

Kolumu onun vücuduna dolayarak onu kendime çekip, öylece tutuyorum. "Sen benim dünyadaki en sevdiğim insansın."

"İkinci en sevdiğin, ama kabul ediyorum, bebeğim." Poppy sarılmaya karşılık verir ve yanağıma ıslak bir öpücük kondurur. "Ben de seni seviyorum."

"Onu tekrar sevmek istiyorum," diyorum, votka hem kafamı hem de kalbimi açıyor.

Poppy şaşkınlıkla sertleşir, sonra tekrar gevşer. "Hiç sevmediğin oldu mu?"

"Belki, belki de değil. Emin değilim. şu anda emin olamıyorum. *Daha fazlasını* almadan..."

"Ondan iste, Della. İhtiyacın olanı elde edene kadar ona daha fazla, daha fazla, daha fazla vermesini saçla! Başka nasıl anlayacaksın?" diye sorar, dili ağırlaşmış bir şekilde.

İçkilerin sözlerimi bozduğunu duyabiliyorum. "O benimle evlenmeliydi."

"Evlenmeliydi."

"Ve sen benim bebeğimin teyzesi olmalıydın, Sasha'nın değil. O onu hiç hak etmedi."

Aman Tanrım.

İnanamayıp boğuluyorum, bara bakarken bileğime öksürüyorum. Poppy beni daha sıkı tutuyor, kurtulmam imkansız hale geliyor. Yorumlarıma hemen tiksınmemesi, onun sandığından daha rahatlatıcı.

"Onu tanıdığım andan itibaren nefret ettim. Lise boyunca Darren'a aşık olduğunu herkes biliyordu. Onu istedi ve onu elde edince ruhunu parçaladı," diye tıslar Poppy.

Dudaklarının köşelerinde zehir izi var mı diye bakıyorum. "Kendini kaybetti, değil mi?"

"Evet, ama ne ben ne de başka kimse ona yardım edemedi. O evlilikte, o evde, onunla birlikte sıkışıp kalmışken kimse ona yardım edemezdi. O evi kendisi tasarlamıştı ve o evin her şeyinden nefret ediyordu."

"şu anda yaşadığı ev mi? Kim o evi nefret edebilir ki?"

"Evet, banyoda haftalarca şikayet ettiği özel yapım, damgalı fayanslar kullanmıştı. Benim tarzım değildi, ama benzersizdi ve o çok seviyordu. Aslında, o fayanslar sayesinde ilk dergide yer almıştı. Okudun mu?"

Dudaklarımın arasından nefes alıp veriyorum, şaşkınlık damarlarımdan akıyor. "Fayansların üzerine ne basılmış?"

"Farklı dağ zirveleri. Hepsi Rocky Dağları'ndan, sanırım."

"Hemen dönerim," diye fısıldayarak, onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum.

Beni bırakır ve ben tabureden inerim, biraz sendeleyerek. Düzeldikten sonra ona başparmağımı kaldırıp banyoya doğru yürürüm. Kapıyı açar açmaz telefonumu çıkarır ve birini ararım.

Telefon sadece bir kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Delaney?" "Banyonun fayanslarında *benim* rüyamdaki fayansları kullanmışsın."

Sessizlik. Çok uzun bir sessizlik.

"Bir şey söyle!" diye bağıyorum, her saniye kendimi kaybediyormuşum gibi hissediyorum.

Banyo boş. O kadar küçük ki, lavabonun önünde durup aynadaki yansımama bakarken sıkışmış hissediyorum. Köşeye çizilmiş ruj kalpli kalbin altında, gözlerim genişlemiş ve kararmış, ama... hala net. Duygularımı hissettiğim kadar net görüyorum. Her yerdeler.

"Neredesin?"

"Neden benim fayanslarımı kullandın, Darren? Neden her gece başka birinin yanında uyuduğun eve koydun?"

"O evde Sasha'nın yanında uyumadım. Bir kez bile."

Göğsüm genişleyerek kalbimin şişmesine yer açıyor. "Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum. O Abbie'nin odasının yanındaki odada uyudu. Ben koridorun karşısındaki odada uyudum."

"O fayansları nefret ederdin," diye fısıldıyorum, kendime bakmaya dayanamayarak duvara dönüp kabinlere bakıyorum. "Onları tasarlamak imkansızdı. Ben sana gösterdiğimde öyle demiştin."

"Bunu çözmeyi kendime görev edindim. Şimdi, nerede olduğunu söyle," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ve davetkar.

"Söylersem gelir misin?"

"Evet."

Ben avucum boğazımıboğazımı duyguyu damarı
nabzımın nabzımın altında parmaklarımın
parmaklarımın altında. "Peakside. Poppy ile birlikteyim."

"Yoldayım."

"Bizim hakkımızdaki fikrimi değiştirmedim," diye mırıldandım, bu açıklama midemi kötü bir yanık gibi yakıyordu.

"Henüz değil, Elle. Ama sabırlı olacağımı söylemiştim ve ciddiye aldım. Tek ihtiyacım olan, fikrini değiştirmek için bir şans."

"Birden fazla şans lazım."

"Sorun değil."

Banyo kapısı açılır ve bir kadın içeri girer. Kabine girmeden önce bana bakmaz bile. Düşünerek dudağımı dişlerimle ısırıyorum.

"Sarhoşum."

"Biliyorum."

"Fikrimi değiştirmeden gel."

"Neredeyse geldim." "Ve adım *Delaney*."

Kendimi bu işten vazgeçirmeden telefonu kapatıp banyodan çıkıyorum. Poppy hala bıraktığım yerde ama şimdi bir çeşit dondurulmuş içkiye geçmiş. Barın üzerine geri kayarken iki uzun kırmızı slushie beni bekliyor.

İçeceğin bir yudumunu alıp, tatlı çilek tadına hayranlıkla inledim. Alkol o kadar gizliydi ki, sadece sonunu alabiliyordum, bu da onu votka shotlarından çok daha tehlikeli hale getiriyordu.

"Margarita sevmeyen biriyle içmek güzel. Artık margaritaları sevmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Bu çok daha iyi."

"Daha... üzgün görünmüyorsun," diyor, beni merakla izleyerek.

Pipetimi ağzımda tutarak, "Kardeşin geliyor," diyorum. "Biliyorum. Sen aradığında arkadaşlarıyla birlikteydi."

"Garrison mu söyledi?" diye somurtuyorum.

Belki alkol sonunda endişelerimi silip süpürdü, ya da Darren'ı aramamın etkisi, ama şimdi kendimi iyi hissediyorum. Özgür, sanki tavan uçup gitmiş, kanatlarım çıkıp onun peşinden uçabilirmişim gibi. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyorum.

"O da geliyor. Kardeşimle değil, Brody ve Johnny ile," diyor, sesi yükselip alçalıyor, hangi tonu kullanacağına karar verememiş gibi.

"Yani herkes geliyor mu?"

Poppy dudaklarını şapırdatarak bardağının kenarındaki çiğ damlasını sildi. "*Herkes* değil. Bryce'ın evde Daisy var ve yalnız kalmak için onu bırakmak istemiyor. Ama Anna ve Rory var."

"Tamam."

Elinin tersi alnıma çarptı. Ben irkildim ve başımı yana çevirip ona öfkeyle baktım.

"O neydi?"

"Ateşin var mı diye baktım," der gülerek.

Elimin tersiyle alnına vuruyorum. "Ateşim yok. Senin var mı?"

"Belki. Garry'den bu gece seksi hemşire kılığına girip kontrol etmesini isteyeceğim." "İğrenç, baba. O adamın pis olduğunu biliyordum."

"O mu, yoksa ben mi?"

"Sen pis bir adam mısın?"

Gözlerini devirip başını geriye doğru eğerek elimi yalar. "Beni yargılama."

"Yargılamıyorum. Seni hiç yargılamadım, Pops. Keşke senin yarısı kadar kendime güvenebilseydim. Ne istediğini görüyorsun ve onu alıyorsun. Talep ediyorsun!"

"Sen de aynısını hak ediyorsun, Della. Sadece Darren'dan değil, tüm dünyadan."

Nefesimi tutarak, aceleyle çıkıyorum, "Bir yıldır seks yapmadım. Ya nasıl yapıldığını unutmuşsam?"

Poppy taburesinde tamamen döndü. Bana dönerek dizleri benimkilere çarptı ve omuzlarımdan tutup iki kez salladı. Yüzündeki ifade, beni rahatlatmaktan çok kafamı karıştıran, sözsüz bir şaşkınlık içeriyordu.

"Bir yıl mı? O kadar uzun mu? Oh, ben yapamazdım. Sırrın ne?"

Giysilerim yanacak kadar terliyorum. "Bunu sorma!" "Ne? Ben sadece... Ben sadece... Nasıl?" diye nefes nefese soruyor.

"Unuttun mu, flört edecek kimse yoktu! Ve partide Darren'ı gördüğümde..."

Ellerini kulaklarına kapatır. "Hayır! Devam etme. Kardeşimle ne yaptığını bilmek istemiyorum."

"Yardım et Poppy! Seks yapmayı unuttum!"

Yavaşça ellerini indirir. İleri doğru eğilirken aramızda bir iç çekiş duyulur.

"Bir şey hatırlaman lazım. Son birkaç yıldır namuslu bir kız değildin. En sevdiğin pozisyon neydi?"

Votka beni rahatlatmak için işini yapmış, orası kesin. Poppy'ye doğru eğilip ağzımı iki elimle kapatıyorum ve fısıldıyorum, "Sadece iki tane yaptım."

"İki mi?" diye çığlık atar, kaşları saç çizgisine karışır. "İki! Hatırlamaman normal. Zavallı, zavallı kızım."

Yüzümü ellerimle kapatıp inlerken yanaklarım kendi kalp atışlarını duyuyor. Şok olması normal. Otuzlu yaşların başındayım ve evet, birkaç erkekle seks yaptım ama o kadar da deneyimli değilim. O kadar çok farklı marka dildo ve vibratör yok ki, ikinci çöp kutusunu doldurduğumda kendimi almamaya zorladım.

İçkime bakarak, ağzımı serbest bırakmaya karar verdim. Poppy beni hiçbir zaman yargılamadı ve onun seks oyuncaklarına karşı çok olumlu tutumunu bildiğimden, bunu herkesten daha iyi anlayacaktır.

"Geçen ay devasa bir dildo aldım. Her tarafı süslü ve her Şeyi var. Kullanmaya çok korkuyorum. Acıtırsa ne yaparım? Çok da büyük. En az

"Geçen ay devasa bir dildo aldım. Hani Şu süslü kaburgalı olanlardan. Kullanmaya korkuyorum. Ya acıtırsa? Çok büyük. En az 25 santim ve yumruğum kadar kalın. Dayayamam. Acımaz mı?"

Poppy anlamlı bir Şekilde boğazını temizledi ve kambur duruşunu düzeltmeye çalıştı. Kabine yasladığı kolu kaydı ve bir saniye kıkırdadıktan sonra durup barın altından bana tekme attı.

"Merhaba Darren. Seni burada görmek ne güzel. Daiquiri ister misin?"

Şaşkınlıkla tabureden atladım. Poppy beni tutmak için uzandı ama Darren'ın eli onunkinden önce oraya ulaştı. Başıımı geriye eğip kirpiklerimi kırptım ve onun sıcak, kahverengi bakışlarında kendimi kaybettim.

O kadar yakın duruyor ki, giysilerinden dışarıdaki soğuğu hissedebiliyorum. Yanan yanaklarım ve kavrayan göğsüm için hoş bir sıcaklık değişimi.

"Daiquiri istemem. Bu gece kafamın açık olması lazım."

Evet, ihtiyaı var, çünkü benim kesinlikle olmayacak.

DARREN

DELANEY'IN ARKASINDA DURUYORUM, BİR ELİM SIRTININ ALT KISMINA YAPIŞMIŞ DURUMDA. BU Onun gevşek kaslarına destek olmak için ama aynı zamanda kendiminkilere de. Onun on inçlik dildolardan bahsettiğini duyduğum andan itibaren, ben on tanesinden daha sertim.

Önündeki ve kız kardeşimin önündeki barda boş bardak olmamasına rağmen, her zamankinden daha fazla içmiş olmalı. En azından benim gördüğüm kadarıyla. Geçirdiğimiz günü düşünürsek, bu durum endişe verici olduğu kadar ilginç de. Onun acı çekmesinin sebebi yine ben olmak istemiyorum.

Parmaklarımla sırtını daha fazla kaplamak için uzanıp, olabildiğince ona yaklaşıp vücudumuzu birbirine yapıştırıyorum. O da karşılık olarak iç çekiyor ve başını yavaşça göğsüme yaslıyor. Düşünme yeteneğimi kaybediyorum ve olduğum yerde kalıyorum.

"Garry geldiğinde dans etmek ister misin?" Poppy ona sorar. "Sen ve nişanlıyla dans etmemi mi istiyorsun?"

Kız kardeşim kıkırdar. "Hayır. Sen ve kardeşim bizimle dans edebilirsiniz. Rory ve Johnny de. Johnny her zaman onu dans ettirir."

"Ben dans edemem," diye itiraz eder Delaney, başını yana çevirip Poppy'ye bakarken sesi gevşek ve yumuşaktır. "Darren de edemez."

Başparmağımla sırtını okşuyorum, onun yanında açgözlü bir piç gibi sınırlarımı zorluyorum. Kaslarının verdiği tepki, onu asla bırakmamak istediğimi daha da güçlendiriyor.

"Ben öğrendim."

“Sana inanmıyorum.”

Poppy bana bakıyor. “Aslında, o da gelişti. Sanırım benim ondan daha iyi dansçı olmam egosuna çok darbe vurmuş.”

"Şey... Ben dans etmeyi sevmem," diyor Delaney, gevşemiş çekingenliğine rağmen inatçı bir şekilde.

Kız kardeşim, öldürücü köpek yavrusu bakışlarıyla baskıyı artırır. "Sadece bir şarkı, Della. Tek istediğim bu."

Bencilce, evet demesini istiyorum. Dans pisti sohbet için en uygun yer değil, ama birlikte olabileceğimiz bir yer. O benim kollarımda olacak ve ben de onu hayal ettiğim gibi ellerimle saracağım. Eminim onu bir şarkıdan fazlasını yapmaya ikna edebilirim.

Delaney tekrar önüne bakıyor. "Yeterince sarhoş değilim." "Uh, evet, sarhoşsun. Kalkıp ayağa kalkana kadar bekle."

"Poppy." Delaney inleyerek kollarını göğsüne koydu. "Delaney."

"Önce bir shot daha alayım."

"Tamam, ama sonra... Garry!"

Poppy tabureden sendeleyerek Garrison'ın kollarına düşer. Garrison onu kollarına sarar ve sonra başının üstünden bana bakar, gözlerini Delaney'e çevirir, merakı parıldamaktadır. Kız kardeşim onun yüzünü ellerinin arasına alır ve onu öpmek için kendine çeker, ben de bunu uzaklaşmam için bir işaret olarak alırım.

Brody ve Johnny de içeri girer, ardından Rory ve Anna gelir, birbirlerine yapışmış, benim sormamayı bildiğim bir şey hakkında gülüyorlar. En eski arkadaşım Delaney'nin taburesinin yanında bana gelir ve sırtıma vurur.

"Seni burada tekrar görmek güzel," diyor Brody.

Johnny de ona katılır, ikinci bir deri gibi üzerine yapışmış aynı anlaşılmaz mutlulukla parıldayarak. Siyah saçları, ben geldiğimde yağmaya başlayan yağmurdan ıslaktır ve bir köpek gibi sallır, su koluma sıçrar. Onu kovboy şapkası olmadan görmek her zaman tuhaf geliyor, ama Rory'nin şapkaya hayran olduğunu düşünürsek, sonunda cesaretini toplayıp yeni bir tane alması an meselesi.

Steele Çiftliği'nin en sevilen çiftlik işçisi bana sırtarak bakıyor. "Bizden saklanıyordun, Darren. İkiniz de."

"Başlama, Johnny. Beni o kadar özlediysen, evime gelip ziyaret edebilirsin."

"Gördün mü, sen sadece benim şu anda yapabileceğimden daha fazla bağlılık istiyorsun, D-man. Ben meşgul bir adamım ve hayranlarıma ayırabileceğim çok az zamanım var."

"Kendini o kadar meşgul ediyorsun," diye düzeltir Brody.

Johnny onun omzuna vurur. "Sen misin konuşan? Beni bu kadar meşgul eden senin lanet olası büyükbaban. Bu arada, bunun için seni suçluyorum."

"Hoşuna gidiyor. Büyükbaban sana çiftliği devretmeye hazırlanıyor ve bunu çok iyi biliyorsun," diyor Brody.

"Umutlanma. Son zamanlarda her zamankinden daha sert davranıyor."

"Şimdi sana kolaylık göstereceğini bekleyemezdin, Johnny."

"Eh, Eliza benim tarafımda. O, büyükbaba çok huysuzlandığında onu kontrol altında tutuyor. O yapmazsa da Rory yapıyor."

"Steele hayatına hoş geldin dostum," diye Brody neşeyle bağırıyor.

"Hey, birazdan görüşürüz," diyorum, Delaney'nin vücudundaki her küçük sarsıntıyı algılayarak. Bu mutlaka rahatsızlık değil, ama herkesten uzaklaşmamızı gerektirecek kadar yakın.

Delaney' 'da bu insanlarla daha önce ama hiç böyle olmamıştı. Şu anda onu ezmek benim sonum olabilir.

"Burada olman güzel, Delaney," diyor Johnny, Brody'yi her zamanki masamıza doğru çekmeden önce.

Peakside'in sahipleri hiçbirimizi sevmezler, ama masanın bizim gibi bizim olması engelleyemediler. Kasabadaki herkes masanın bize ait olduğunu bilir ve hepimiz cumartesi geceleri buraya gelemeyecek kadar yaşlanana kadar da öyle kalacak.

"Della, geldin!" Anna, erkekler gittikten sonra koşarak gelir ve sevinçle bağırır.

"Anna!"

Delaney dönüp kollarını açarak sarılmak için uzanır. Anna şaşkınlığını iyi gizler, ama yine de bu sevgiyi kabul etmekte tereddüt etmez.

"Birbirimizi yeterince göremiyoruz," diye mırıldanır

Anna. "Üzgünüm."

"Özür dileme! Keşke daha sık görüşebilsek. Belki de Poppy seni her görmeye gittiğinde onunla birlikte gitmeliyim. Dükkan her gün birkaç saat bensiz idare edebilir."

Anna'nın kuaför salonu Thistle and Thorn, son birkaç yılda büyük bir patlama yaşadı. Randevular aylar öncesinden doluyor ve müşteriler onu görmek için

saatlerce araba kullanarak geliyor. Brody, Anna ve Cherry Peak'te birlikte kurdukları hayatla mide bulandırıcı bir gurur duyuyor. Lanet olsun, sanırım hepimiz öyle.

"Seni milyon kez davet ettim," diyor Poppy, Garrison'ın elini sıkıca tutarak yanımıza geliyor.

Anna geri çekilir ve omzunun üzerinden Poppy'ye ters bir bakış atar. "Gidebilseydim, o milyon kez hepsine giderdim."

"Çok ayık konuşuyorsun Anna. Daiquiri ister misin, yoksa artık bira mı içiyorsun?" diye sorar kardeşim, çoktan bara eğilmiş ve barmeni çağırıyor.

"Bu ciddi bir soru mu?"

Poppy dudaklarını şapırdatır. "Hâlâ çiftlikte yaşıyorsun."

"Ne olmuş? Garrison misafir evindeyken bira içmeye mi başladı? Benim kendi evim var! Beni aşığalamayın."

Çıkardığım alaycı kahkaha tamamen kazara çıkıyor. Garrison bana hissedebileceğim bir bakış atıyor, ama dikkatimi çeken Delaney'nin tepkisi. Sessizce kıkırdarak sırtını büküyor ve elimi tutan elini çekiyor. Ardından duyduğum kahkahanın parıltısı, diğerlerini umursamadan ona doğru eğilip, ellerimizi birleştirerek onu koltuğundan kaldırmama neden oluyor.

Delaney'nin gözleri benimkilerle buluşurken ağzı açılır ve ne yaptığımı sorgular. Dudaklarımı çarpık bir gülümsemeye bükerek onu yanıma çekerim.

"Benimle dans et."

"Henüz bir içki daha içmedim," diye fısıldadı, hafifçe sallanarak.

"İçmene gerek yok."

Bir an hareketsiz kalır ve ben, sahip olduğumu sandığımdan daha fazla sabırla beklerim. Herkesin bizi izlediğini biliyorum, ama umurumda değil. En iyi arkadaşım söz konusu olduğunda hiç umurumda olmadı.

"Dans konusunda doğruyu söylemiş olsan iyi olur," diyor *diyor sonunda.*

"Söz veriyorum." "Hadi gidelim."

Arkadaşlarımıza bir daha bakmadan, Elle'yi boş masaların arasından geçerek dans pistine götürdüm. Eski ahşapları ve soyulmuş boyasıyla barın daha iyi günleri olmuştu, ama Peakside'ı Peakside yapan da buydu. Ön kapıdan içeri sızan bayat bira kokusu, sigara dumanı ve hepimizin öbür dünyaya götüreceği anılar.

Bu barda, Poppy'nin Oak Point'teki bir ikinci el dükkanından aldığı konfeti tabancasıyla Delaney'nin on sekizinci doğum gününü kutlamıştık. Abbie doğduktan bir hafta sonra Bryce ve Brody beni masada ağlarken bulmuşlardı. Bu duvarlar en yüksek zirvelerimi ve en derin çukurlarımı görmüştü. Burada kendimi buldum, kaybettim ve aradığım her şeyi buldum.

Ve şimdi, Delaney'i tekrar kucağıma alıyorum.

Tulumları ona çok büyük gelerek, dans pistinde karşımda dururken onu olduğundan daha küçük gösteriyor. Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıp parmaklarımı sıkıyorum. O da gözlerimi takip edip bir adım yaklaşıyor. Ayakkabılarımızın burunları birbirine değiyor ve gözlerimi kaldırdığımda onun gözleri benimkileri bekliyor.

"Aradığım için özür dilerim," diyor, sözleri belirsiz.

"Neden?"

"Daha önce kaçan bendim."

Ellerimizi kaldırıp bir elimi belinin kıvrımına koyduğumda müzik etrafımızda yankılanıyor. Biraz dengesiz bir şekilde omzuma tutunuyor ve benim öncülük etmemi bekliyor. Arkadaşlarımız dans pistine katılır ve Johnny, Rory'nin elini tutup onu defalarca döndürürken, onun kahkahası çok yüksek çıkınca gülmemeye çalışırım. Brody onları görmezden gelir ve karısına odaklanır, onu kendine yakın tutar ve Garrison onu onlardan uzaklaştırırken dudaklarını bükmüş Poppy'den uzak tutar.

"Sanki bu gece seni kovalamaya çalışmadım ya da tam da şu anda yaptığımız şeyi yapmak için buraya koşmadım gibi konuşuyorsun," dedim.

"Evet..."

Yavaşça, bizi kolay bir iki adımlı dansa geçiriyorum. "Sen beni öptün, Delaney. Sen beni öptün ve ben durmanı istemedim."

"Dürtüsel bir hareketti," diye mırıldanıyor, gözlerini bir an kapatıyor. Tekrar açtığında, gözleri çok parlak. "Aklım başımda değildi."

"O zaman ne düşünüyordun?"

Dokunuşu sertleşir, şiddetli, hatta öfkeli hale gelir. "Beni incittin. Çok incittin. Ama yine de orada durup o kadının seninle öylece dokunmasına izin veremedim. Bu adil değil."

"Biliyorum, bebeğim."

"Darren," der zayıf bir nefesle. "Zar zor dayanıyorum."

"Bırakabilirsin."

"Düşmekten çok korkuyorum."

"Seni yakalayacağım. Bir daha asla incinmeyeceksin," diye yemin ederim, o başını öne eğip alnını göğsüme dayadığında. "Aynı hataları bir daha yapmayacağım."

Eli omzumdan koluma düşüp sırtıma dolandığında titriyorum. Parmakları kayarak ikinci kolunu da bana dolayarak, sanki birkaç metre ötemde patlayan bir bomba gibi beni doğrudan vuran bir güçle sarıyor. Bu çaresiz bir sarılma, kelimelerle ifade edilemeyen bir güç isteği.

"Seni bir daha asla terk etmeyeceğim," diye bağıyorum, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Yanağını göğsüme sürter ve parmaklarını gömleğime geçirir, sanki bana inanmıyormuş gibi bana sıkıca sarılır.

Çaresizlik kanımı kaynatıyor, onu tekrar kaybetmeden önce kendimi ona kanıtlamamı istiyor. Yapamam. Onu elde etme şansı bile bulamadan yapamam.

"Benimle gel," diye ısrar ediyorum.

Bana gözlerini kırıştırıyor, alkolün etkisiyle odaklanamayan çimen yeşili gözleri yine de çok canlı. "Nereye?"

"Yalnız kalabileceğimiz bir yere."

FUTBOL SAHASI TERK EDİLMİŞ DURUMDA.

Hava soğuk ve çimler az önce duran yağmurdan hala nemli. Lisedeki son maçından beri buraya gelmemiştim ve hiç değişmemiş. Eski, paslı metal tribünler, yanmış bir saatin bulunduğu skor kulesi ve acilen boyanması gereken saha çizgileri var.

"En azından tribünleri değiştirebilirlerdi," diyorum.

Delaney dengede durmak için kollarını hafifçe açarak önümde yürüyor. "Bütçe çok kısıtlı. Hala senin giydiğin formalarla oynuyorlar."

"Kokularını hayal bile edemiyorum."

"Hiçbir oyuncuya koklayacak kadar yaklaşmadım."

Alçak sesle gülerek onun arkasında yürüyorum, bizi nereye götürmek istiyorsa bırakıyorum.

"Kar olmadan farklı görünüyor."

"Bir hafta kadar bekle. Yakında başlayacak."

"Şimdiden mi?"

O mırıldanır. "Ekim
ayındayız." "Üşüdün mü?"
"Şu anda mı?"
"Şu anda."

Kahverengiye dönmüş çimlerdeki düzensiz ayak sesleri duyuluyor. Burası o kadar sessiz ki, neredeyse ürkütücü. Okul dışında, yakınlarda sadece birkaç ev var ve hiçbirinin ışığı yanmıyor. Tamamen yalnızsınız.

"Ben iyiyim," diyor
Delaney. "Hepsi içkiden."

"Ne kadar içtiğin hakkında nutuk mu atacaksın? Ben de bunu bekliyordum."

Ellerimi kot pantolonumun arka ceplerine sokup geri çekildim. "Hayır. Artık çocuk değiliz."

Durur, hareketsiz kalır. Esinti saçlarını dalgalandırır, omuzlarına savrulur. Arkasını dönüp gözlerini bana diktiğinde, kendimi zorla olduğum yerde kalmaya zorlarım.

"Haklısın. Artık çocuk değiliz. Kararlarımız... geçici değil. Şu anda verdiğimiz her kararın unutamayacağımız ve geride bırakamayacağımız sonuçları var. Artık hata yapmak istemiyorum."

"Ben de istemiyorum. Şu anda yaptığım her şeyin bir amacı var. Abbie'yi öğrendiğim andan itibaren, herkesin iyiliği için seçimler yapıyorum. Önce Abbie, sonra Sasha. Yaptığım bir seçim, sekiz yıl boyunca hiç benim gibi hissetmediğim kararlar almama neden oldu. Seni kaybettim ve birdenbire hayatım başka birine ait oldu. Şu anda karar vermek istediğim tek şey sensin ve kararımı çoktan verdim. Sana bunun ikimiz için en iyi karar olduğunu kanıtlamak için tek bir şansa ihtiyacım var."

"Şu anda evet dersem ne olacak, Darren? Ne yapacağız? Kaldığımız yerden devam mı edeceğiz?" diye sordu, sesindeki şüphe beni derinden etkiledi.

Cömert bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kısaltıyorum. Beni endişeyle izliyor, kulağının üstünü çekiştiriyor.

"Hayır. Çok zaman geçti. Baştan başlarız."

"Baştan başlamak mümkün değil. Birbirimiz hakkında bu kadar çok şey bildiğimiz halde olmaz. Zaman geçti, ama seni ya da sana olan aşkımı unutmam için yeterli değildi."

"O zaman unutma. Bu konuda kural yok."

"Sen bunu olduğundan daha kolaymış gibi söylüyorsun," dedi, önemsemeden.

"En çok korktuğun şey nedir?"

Hızlıca gözlerini kırptırır, yüzü boş bakar. "En çok neyden korkuyorum? Her şeyden nasıl olur?"

"Bana ayrıntılı anlat."

"Ya çok fazla geçmiş varsa? Ya da buna dalıp, o zamanlar sahip olduğumuz şeyin şimdi tekrarlanamayacağını fark edersek? Eskiden olduğumuzdan çok farklıyız. Bunu tekrar yapabileceğimizin garantisi yok."

"İmkansız," diyorum.

"Ne imkansız?"

Islak çimlere dizlerimin üzerine çökünce boğazımdaki yumru beni tamamen boğmak üzere. Şaşkın nefes alışım aramızda yankılanıyor. Elleri uzanıyorum ve sanki beni yere bağlayan tek şey onlarmış gibi sıkıca tutuyorum.

"Hepsi. Artık farklı insanlar olabiliriz, ama ben aşkı bilmeden önce bile sana aşıktım. Birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorum. Her zaman sen ve ben vardık, Elle. Hiçbir yıl bunu değiştiremez. Ve bir şans verirsen, sen de bundan emin olacaksın. Gerekirse haftalarca dizlerimin üstünde kalıp sana yalvarırım. Tek yapman gereken bana bir şans vermek. Hepsi bu."

"Peki ya Abbie?" diye sordu, gözlerinde o kadar şiddetli bir duygu dalgası yükseldi ki, bakamayarak başını çevirdi, avuçlarının içindeki elleri terlemeye başladı.

Duvarlarının yıkıldığını görüyorum. Zihnindeki kaleyi tuğla tuğla yıkıyorum, ta ki sonunda tüm kale çökene kadar. Delaney iç çekiyor ve yemin ederim, o ağırlığın yere çarptığını neredeyse görebiliyorum.

"O sana tapıyor."

"Peki ya Sasha?" diye sorar, sesi o kadar kısık ki duyamıyorum.

"Uzun zamandır benim özel hayatıma karışmıyor."

"O her zaman hayatında olacak. Sen evliydin ve o senin kızının annesi."

"Ve sen evet dersen, sen de öyle olacaksın. Sen benim için onun hiç olamadığı her şey olacaksın. Ona verebileceğimden çok daha fazlasını sana vereceğim. Sadece evet de."

"Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyorsun. Çok basitmiş gibi. Sanki bu kadar büyük bir adımın hiçbir riski yokmuş gibi."

Başımı sallayarak ellerini ağızma götürdüm ve orada bıraktım. "Bir risk var. Beni çok korkutan bir risk. Sana söylemeye çalıştığım şey

söylemeye çalıştığım şey, buna değeceği. Sensiz on yıl geçirdim ve aynada gördüğüm kişiyi sevmedim. Ama sonra... sen tekrar ortaya çıktın ve öfken ve sert sözlerinin altında bile, hala sen vardın. O öfkenin altında uyandım, Elle, ve o zamandan beri onu arıyorum.

"Birbirimizden çok uzun süre uzak kaldık, ama bu, seni ya da her şey mahvolmadan önceki hayatımızı hayal etmekten alıkoymadı. Bizimki gibi bir aşkı kovaladım ve öğrendiğim tek şey, bunun tekrarlanmasının imkansız olduğu. Evet demek, her şeyin eskisi gibi olacağı anlamına gelmez. Sadece, yaptıklarımı telafi etmek için bana bir şans vereceğin anlamına gelir."

Boğazı yutkunmanın kuvvetiyle şişti. "Ya ben bunu yapamayacağıma karar verirsem? Senin şansın bittiğine karar verirsem? Hiçbir şey olmamış gibi çekip gideceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Eğer istediğin buysa, evet Elle. Giderim. Bu sefer temelli."

"Abbie'nin henüz bilmesini istemiyorum. Ona söylemeye değer olup olmadığını öğrenene kadar. O benim öğrencim olduğu kadar senin de kızın."

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, o kadar yaklaşıyoruz ki esintiyle şampuanının kokusunu alabiliyorum. Yanağını avuçlayıp geriye doğru çekerek burunlarımızı birbirine sürüyorum. Kalbim deli gibi atıyor, adrenalin pompalanıyor.

"Tamam. Henüz kimseye söylemek zorunda değiliz. Sen hazır olana kadar." Delaney iki elini göğsüme bastırıp gözlerime bakıyor. "Yavaş, Darren. Ne yapacağımıza karar verene kadar yavaş gitmeliyiz."

"İstediğin her şeye sahip olabilirsin."

Ve bunu içten söylüyorum. Ona her şeyi verebilirim çünkü ona vermemek, onu reddetmekten daha çok beni üzüyor. Bunu tanıştığımız andan beri biliyorum.

Delaney Brooks bir kralı hak ediyor, ama benimle yetinmek zorunda ve *lanet olsun*, onu elde etmek için çok çalışmak zorunda kalmayı özlemişim.

36

DOKUZ YIL ÖNCE

DELANEY

KÜTÜPHANE YUMUŞAK BİR SOHBET SESLERİYLE DOLUDUR, BU DA UYKUYA DALMAMI ENGELLİYOR

. Saat daha öğlen, ama sanki bütün gün uyanıkmışım gibi hissediyorum. Aslında, saat on olana kadar yataktan çıkmadım.

Alarm çalmaya devam edince telefonumu kapatmıştım ve *yine* sabah dersini kaçırdım. Geç saatlere kadar uyanık kalmasaydım, saat yedi çoktan olmuştu, ama son altı aydır uzun geceler burada norm haline geldi.

En azından bu yıl kimseyle oda paylaşmıyorum. Aslında banyoyu paylaşıyorum ama ilk iki yılımı Brooklyn ile oda arkadaşı olarak geçirdiğimi düşünürsek, tek kişilik odam için şükrediyorum. Banyo bitişik olsa da sorun değil.

Önümde açık duran ders kitabına bakıp iç geçirdim. Kelimeler birbirine karışıyordu ve yazdığım notlar en iyi ihtimalle dağınıktı. Her kelimeyi yazmak için harcadığım zamandan daha fazlasını, kelimeleri incelemek için harcamam gerekecekti.

Ellerimi saçlarımın arasına sokup koltuğuma yaslanıyorum ve tavana bakıyorum. Belki yeterince uzun bakarsam, kaçırdığım derslerdeki tüm bilgiler aklıma gelir. Böylece ihtiyacım olan bilgileri bulmak daha kolay olur ve evet, delirmek üzereyim. Bu yüzden mi bu yıl tek kişilik odaya geçtim? Potansiyel oda arkadaşımın iyiliği için mi?

Burası Cherry Peak olsaydı, kendimi buna inandırmak hiç zor olmazdı. Altı ay, Darren

ve benim hakkımızdaki haberlerin o kasabada yayılıp bir anıya dönüşmesi için yeterli bir süre değil. Bu yüzden bu yıl Şükran Günü ve Noel'de eve gitmedim. Kasaba ve onunla birlikte gelen dramalar onun olsun.

Ayrılıktan beri iletişimde kaldığım tek kişi büyükannem. Eğer buna ayrılık denebilirse.

Noel için buraya geldi ve hatta birkaç gün daha kalarak kampüsü gezdi ve ailemi onu özledikleri için suçladı. Bence buradaki göğüs uçlarını dondurmayan hava, onu evindeki kışlardan kaçmak için taşınmayı bile düşünmesine neden oldu. En azından birkaç dakika için. Ama bunu yapması imkansızdı. Albertalı olmak onun kimliğinin bir parçası ve ne ılık kışlar ne de güzel okyanus manzaraları bunu değiştirebilir, ben istesem bile. Tabii mezuniyetten sonra işler umduğum gibi gitmezse.

Telefonum masada titriyor, karşı masadaki adam bana tekrar ters ters bakmadan önce ekranı kaydırıyorum.

"Selam."

"Selam mı? Hepsi bu mu? Ne kadar üniversiteli bir kızsın," diyor büyükannem şakacı bir sesle.

Masada bacak bacak üstüne attım ve dirseğimi masaya dayadım. "Ne tesadüf, ben de tam seni düşünüyordum. Yine bana büyü mü yapıyorsun?"

"Beyninde dolaştığımı hissettin mi?" "Neyse ki hayır."

"Ne yazık. Neyse. Ne yapıyorsun, anlat."

"Aynı paragrafı üç kez okudum, bu sefer gerçekten bir şeyler anlayabilirim diye."

"Yorgun musun?"

"Ben hep yorgunum, büyükanne."

Endişesi telefonun diğer ucundan geliyor, sanki yanındaymışım gibi yoğun bir şekilde hissediyorum. "Bu kadar uykulu olmak vücuduna iyi gelmez. Bir kliniğe randevu almalısın."

"Doktorun neyim olduğunu söylemesine gerek yok. Sadece iyi uyuyamıyorum," diye açıklıyorum.

"Hala mı? Uyku sorunu yaşamak normal değil. Bir sorun olabilir."

"Kafam çok dolu. Hepsi bu. Yatakta bu kadar çok düşünmeyi bırakmam lazım."

Bu basit bir ifade.

Darren'ın sosyal medya hesaplarını takip etmekle meşgul olduğum için uyuyamıyorum. Belki beni özlediğini söyleyen duygusal bir söz paylaşır ya da bunu yapmaz ve beni arar diye umuyorum.

Altı ay oldu. Altı. Daha önce en uzun konuşmadığımız süre *sıfırdı*. Tanışmadan önce hiç olmamıştı. İsimlerimizi söylediğimiz andan itibaren ayrılmaz bir ikili olduk. "Aralığımız" sırasında bile sürekli iletişim halindeydik.

Bu durumun her şeyi milyonlarca farklı şekilde yanlış geliyor. Son dakikada Calgary'ye uçak bileti alıp onu görmeye gitmemek için kendimi defalarca ikna etmek zorunda kaldım. Beni görüp gitmemi söyleme riskine degeceğini düşünüyordum, ta ki birdenbire değmeyeceğini anlayana kadar.

Bana bir daha birlikte olamayacağımızı söylediğini duyamam. Duyamam.

Onun yerine, burada mutsuz, yalnız ve kuşlar cıvılamaya başlayana kadar uyanık kaldım çünkü bu adamı kafamdan atamıyorum.

"Sana uyku haplarımdan biraz göndereceğim. Akşam yemeğinden sonra hemen uykuya dalarsın," diyor büyükannem.

"Bana yasak mal gönderemezsin."

"Uyku hapı almak yasak değil, Delaney."

"Asla bilemezsin. Kampüs güvenliği oldukça sıkı. Şu anda bile telefonlarımızı dinliyor olabilirler," diye alay ediyorum.

"Oh, seni çok özledim, kızım."

Midemde boş bir his oluşur. "Ben de seni özledim."

"Buraya dönmek istemediğini biliyorum, ama beni görmeye gelersen çok sevinirim. Sadece bir günlüğüne değil, mümkünse birkaç günlüğüne," diyor, az önce yaptığımız rahat sohbetin aksine birden ciddi bir tavır takınıyor.

Sandalyeye dikleşiyorum. "Ne oldu? İyi misin?"

"İyiyim. Önemli olmasa sormazdım. Seni ne kadar özlediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Geleceğim, büyükanne. Evime gidip takvime bakayım. On dakika kadar sürer."

O, "Benim için acele etme. Mesaj atarsan beklerim" demeden önce, ayağa kalkmış ve doğum günümde aldığı büyük kitap çantasına eşyalarını tıktırtmaya başlamıştı.

"Hayır, konuşurken cevap veririm." "Delaney, nefes al," diye sakinleştiriyor beni.

Bunu yapıyorum, ciğerlerimin havayı açgözlülükle emdiğini hissediyorum. "Üzgünüm."

"Senin gibi bir torunum olduğu için beni çok şanslı bir büyükanne yapıyorsun."

Çantamı omzuma atıp masadan kalkarken boğazım düğümleniyor. Belki de az önce kabalık eden adamın omzuna bilerek çarptım, ya da belki ... evet, bilerek yaptım.

"Annen ve baban iyi mi? Grayson?"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Evet, iyiler. Her şey yolunda dediğimde ciddiymdim."

"Sadece emin olmak için."

"Biliyor musun, geçen gün Poppy'yi gördüm. Beni durdurdu ve açmak istediğı stüdyodan bahsetti. Asla inanmayacaksın," diyor ve benim kaçınmak istediğim başka bir konuya geçiyor.

Bahar ama sanki yaz gelmiş gibi. Ne yazık ki benim için, Poppy'nin adının ardından gelen soğuk dalga, sıcaklığın karşısında hiç şansı yok.

"Dur tahmin edeyim," diye mırıldanarak kampüsün ana yolunda aceleyle yürüyorum. "Pole dans stüdyosu."

"Sana anlattı mı? Tekrar konuşmaya başladınız mı?"

"Hayır. Bu sadece bir süredir planladığı bir şeydi. Er ya da geç yapacağını düşünmüştüm."

"Bu çok saçma. Darren olsa bile, bir erkek senin aranı bozmamalı," diyor büyükanmem öfkeyle.

"O her zaman aramıza girecekti. Onlar kardeş. Ben sadece eski kız arkadaşımı. Onun bizimle iletişimi kesmeyeceğini biliyordum."

"Bu da saçmalık." "Boş ver, büyükanne."

Şu anda yapabileceğim tek şey, eve döndüğümde en iyi kız arkadaşımı ve onun kardeşini de geri kazanmayı ummak. Her şey beklenenden daha karmaşık hale gelse de, planım hep buydu.

"Tamam. Ama eve döndüğünde bu konuyu tekrar konuşacağız." "Öyleyse, önümüzdeki günlerde aslında meşgulüm."

Büyükanmem gülüyor. "İkimiz de biliyoruz ki, beni çok özleyeceksin, daha fazla uzak kalamazsın."

Haklı. Cherry Peak'i itiraf edemeyeceğim kadar çok özliyorum.

DARREN

"Kalk lan, Darren. Sveterimin üstüne uzanmışsın."

Gözlerimi kolumla kapatıp sırtımı tokatlayan eli görmezden geliyorum. Yorgunluk beni uyandırıyor, muhtemelen hala gece yarısı olduğunu hatırlatıyor.

"Kalk. Kalk. Karnının altında."

Yan tarafa yuvarlanarak serin bir yatağa düşmeyi umuyorum. Omzumun sert ahşap zemine arpıtığı anda hissettiğim ani acı ise bunun tam tersi.

"Ne oluyor?" diye homurdanıyorum, sesim sanki başka birine aitmiş gibi geliyor.

Gözlerimi tamamen açtığımda güneş gözlerimi kr eder ve gözlerimin arkası yanar. Gözlerimi tekrar kapatıp uyuşmuş kolumu arkama uzatarak beni rahatsız eden kişiye iteklerim.

"Berbat

görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Ciddiyim. Ve kokuyorsun. Kız kardeşin gelmeden duş al ve kahvaltı yap."

"Poppy?"

"Benim bilmediğim başka bir kız kardeşin mi var?"

"Sabahları tam bir pisliksin, B."

"Evet, yleyim. Ve sen son zamanlarda hep pisliksin. Dün gece de dahil."

Bunu da görmezden geliyorum, çok yorgun ve akşamdan kalmayım. Bunun yerine, kendimi oturur pozisyona zorluyorum ve midem guruldarken tıslıyorum. "Neden buradayım?"

"Sabahın ikisinde geldin. Üstelik sarhoş, eklemeliyim. Yine."

"Hatırlamıyorum," diye itiraf ettim.

"O kadar sarhoşken pek bir şey hatırlamazsın herhalde.

Hatta muhtemelen hala sarhoşsundur. Saat daha sekiz." "Sabah mı?"

Bryce önümde çömelir ve yüzüme çarpan bir nefes verir. Saçımı parmakları arasında sıkıştırıp çekerken başını sallar

ve ekiştirir.

"Saçını kestirmen lazım. Ve yüzünü tıraş etmelisin." "Hemen hallederim."

"Ve alaycı tavırlarını da kes. Seni pislik gibi gösteriyor."

Elini itip dizlerimi çekiyorum. "Buraya azar işitmeye gelmedim. Eve gitseydim Poppy bunu yapardı."

"Ondan kaçıyorsun ve bu onu üzüyor," diyor, ayağa kalkıp mutfağa giriyor.

Ailesinden kiraladığı ev, ona ve belki bir kediye yetecek kadar büyük. Ben sadece yerde yatıyorum ve sanki ev küçülmüş gibi geliyor. Burada ne kadar kalmayı planladığını bilmiyorum, ama o mutlu olduğu sürece, benim ne dşndğmn ne önemi var ki?

"Poppy'nin tek istediği bana ondan bahsetmek. Eğer bu kadar merak ediyorsa, kendisi mesaj atsin," diyorum sertçe.

"Adını söyleyebilirsin, D."

"nemli değil."

"Tamam. Ya da tüm bunları kesip Vancouver'a uçarak onu geri alabilirsin. Bu gerçekten çok acınası bir durum."

Soğuk bir kahkaha atıp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bryce'ın yere düşmek üzere olan kusmuğumu yutarken dünya başım dönüyor ve dönüyor.

"Bundan bahsetmiyorum," diyorum, banyoya giderken.

Bryce peşimden gelir. "Bunun ne faydası var? Calgary'deki okulunda değilsin, onun yerine Peakside'da bir taburede kının kalıbı var. Herkes senin için endişeleniyor."

"Bırak şunu, Bryce. Konuşmak istemiyorum dedim."

Banyo ikimiz için bile çok küçük. Bu, Bryce'ın peşimden içeri girip lavaboya yaslanarak tuvalete kusmamı izlemesini engellemiyor.

"Bunu mu yapmak istiyorsun? Her gece kendini içerek öldürmek ve okuldan atılmak mı? Bu arada, girmek için çok çalıştığın bir okuldan. Sınıfının en iyilerinden biriydin, şimdi ise okuldan atılmak üzeresin. Delaney'nin senin için bunu istemeyeceğini çok iyi biliyorum. Kimse istemez. Ne ben, ne kız kardeşin, ne de Brody. Pişman olacağın bir şey yapmadan önce kendini toplaman lazım."

Dizlerimi avuçlarımla kavrar ve ona, ondan başka herhangi birinin kaçıp gitmesine neden olacak bir bakışla bakarım. Boğazımdaki sıkışma sözlerimi bozar

kelimelerim boğazımda düğümlenir, ama umurumda bile değildir.

"Korkunç hayat seçimlerim hakkında fikrini istediğimde, sana sorarım. O zamana kadar, burnunu sokma."

Gülümsemesi karanlık ve öfkeli. "Tamam, sert çocuk. Hayatını mahvetmek istiyorsan, devam et. Ama eve gidip seni seven insanlarla yüzleşmeye korkunca, kapım sana açık olmayacak. Uyuyacak bir park bankı bulabilirsin."

"Harika," diyorum.

Bryce tek bir kahkaha atarak odadan çıkar ve kapıyı çarpıyor. O çıktıktan sonra mide bulantım daha da şiddetleniyor, ama sonunda savaşı kaybedip tuvalete kusmak zorunda kaldığımda, bunun sebebi alkol değil.

37

ŞİMDİ

DELANEY

BU HAFTA SONUNDAN SONRA HER ŞEYİN KÖKÜNDEN DEĞİŞECEĞİNİ NEDEN BEKLEDİĞİMİ BİLMİYORUM.

Pazartesi sabahı, telefonumu kontrol edip Darren'ın adını gördüğüm her an midemde hissettiğim bu sürekli heyecan dışında yeni bir şey getirmedi. O kadar uzun süredir bekâрім ki, flört etmenin ne demek olduğunu tamamen unutmuşum. Tanrım, flört etmek. Şu anda yaptığımız şey bu mu? Sınırlar hâlâ oldukça belirsiz.

Bunun suçlusu içtiğim tüm votka.

Pazar günü sakın geçti ve Darren önceki gece beni eve bıraktıktan sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi davranarak evde tek başıma kalmak neredeyse garip geldi. Tam olarak romantik bir ay ışığı yürüyüşü değildi, ama güven vericiydi ve şimdi sanırım onun bir sonraki hamlesini beklemem gerekiyor.

Sonuçta deneyimli olan Darren. Bu deneyim, karısıyla aynı yatakta bile yatmadığı başarısız bir evlilik olsa da. O söylediğinden beri bu bilgi kafamda birkaç kez tekrarlandı.

Öğle yemeği çantam açık, içeriği masamın üzerine dağılmış, solmuş salatamı karıştırıyorum. Mesajına cevap vereli neredeyse dört saat oldu ve şimdi sanki bir düğme basılmış gibi, yine endişeli, on altı yaşındaki Delaney'e döndüm. Öğle yemeği bitmek üzere ve zil çaldığı anda sınıfım boşalmayacak.

Ekrana dokunup, mesajını kaçırmış mıyım diye bir kez daha bakıyorum, ama hayır. Hala yok. Dudaklarımı ısırarak şifremi girip mesajlarımı açıyorum ve tekrar okuyorum.

Darren: Günaydın, Elle.

Ben: Erken kalktın.

Ben: Günaydın.

Darren: Benim gerçek bir işim var, biliyorsun.

Ben: Vay canına. Evde oturup pencereden dışarı bakarak para kazandığını sanıyordum.

Darren: Öyle mi sanıyordun? Only Fans'ta gizli bir hesap yönetmediğimi mi?

Ben: Ayakların gerçekten güzel.

Darren: Bana iltifat etmeye devam et, o zaman sana gösteririm. Çoraplarını çıkar.

Ben: İlk randevumuzda bunu mü yapacağız? Ayak gösterisi mi?

Darren: Bu geceki planlarımızı değiştirirsem öyle olacak.

Ben: Bu gece mi? Ya benim planlarım varsa?

Darren: İptal et.

Okula varana kadar cevap vermedim, onu bekletmek için değil, daha çok ruh sağlığım için, ama bu da bir bonus oldu. Aklımda, dersin başlangıcına ne kadar yakın mesaj atarsam, oturup cevap beklemekten başka bir şey yapmadan geçireceğim zaman o kadar az olur diye *düşünmüştüm. Yanılmışım.* Planım, lise otoparkındaki eski bir araba gibi geri tepti, çünkü şimdi o beni bekletiyor.

Ben: Talepte bulunmak cesurca. Tekrar dene. Of, ne yaptım ben?

"Teneffüsümü burada seninle geçirebilir miyim?"

Abbie, kapının eşiğinde duruyor, iki teyzesiyle birlikte kafede tuttuğu çantayı elinde tutuyor. Yüzündeki tatlı gülümseme çok sevimli, ama onu yanıma çağırmamın tek nedeni bu değil.

"Ben gözetimde olmadığım sürece, teneffüslerde burada oturabilirsin."

Bana doğru gülümsüyor. Onun için masanın diğer tarafına bir sandalye çekip kendi sandalyeme oturuyorum.

"Öğle yemeğinde ne var?" diye soruyor.

Kollarındaki ağır çanta, salata kabımın yanındaki masaya düşer ve birkaç torba boncuk yere yuvarlanır. Onun çıkardığı farklı türdeki iplerin ne için olduğunu bilmekten biraz gurur duyarım. Abbie söz konusu olduğunda her türlü

bonus puan alırım ve onun bilezik yapım seanslarına katılmak bana en çok puanı kazandırıyor gibi görünüyor.

"Bu salatayı bu sabah yaptım, ama pek güzel olmadı. Ben daha çok Yunan salatası seven bir kadını, ama buzdolabında sadece marul ve ranch sosu vardı," diye açıklıyorum.

Abbie burnunu kırıstırıyor. "Marul sevmem."

"Seni suçlamıyorum."

"Başka yiyecek var mı?"

"Çikolatamı yedim," diye itiraf ediyorum, neredeyse utanarak.

"Benimkinden ister misin?"

"Çantanda çikolata mı var?"

Kıkırdarak son malzemelerini çıkarır ve her el işi seansının belki de en önemli kısmını ortaya çıkarır: ikramlar.

"Babam her ihtimale karşı yanımda bulundurur," der ve çikolatalı krakerlerin bulunduğu poşeti sallayarak.

"O çok iyi bir baba, değil mi?"

Çantayı açıp aramıza koyarken gözleri parladı. "O en iyisi."

"Peki, yeni bilezikler yapmaya vaktimiz var mı? Teneffüsün on beş dakikası kaldı."

"Evet!"

O bana doğru miktarda ipi getirip ucunu bağlarken, ben oturup bekledim ve sonra bana boncukları seçmemi söyledi. Mor olanlar dikkatimi çekti, onları seçtim ve işe başladım.

"Daha önce yaptığın bileziği babama verdin mi?" diye sorar.

Yutkunurum. "Hayır. Fırsatım olmadı."

"Karıyla sana vurduğum için mi? Özür dilerim. Kazara oldu."

"Oh! Önemli değil. Öyle olduğunu biliyorum. Ben iyiyim, neyse. Yeni gibi," diye aceleyle söylüyorum.

Abbie gülümser ve L şeklindeki boncukları ipe geçirir. Onun gerçekten sevdiği bir şeye konsantre olmasını izlemek, babası hakkındaki endişelerimi biraz yatıştırır. Hepimiz yedi yaşındaki çocuklar kadar kaygısız olsaydık, şu anda yaşadığımız garip ve gergin durumların dörtte biri bile olmazdı.

Rahat sessizlik içinde otururken, başka bir mor boncuk alıp ikisini sırayla takmaya başlıyorum. Abbie ne yaptığını düşünmek zorunda değil gibi görünüyor, çünkü o sadece... y a p ı y o r . Parmakları

hızlı ama emin bir şekilde hareket ediyor ve bileziğinin son yarısına başlıyor. Ben de hızımı artırıyorum ve birkaç saniyede bir ona meraklı bakışlar atıyorum.

Sınıfın kapısı çalındığında, o gözünü bile kırpmıyor, kapıya bakmıyor bile. Ben ise bakıyorum ve hemen kızarıyorum.

"Şimdi uygun bir zaman mı?"

Ayağa kalkıyorum, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. "Evet. Merhaba. İçeri gel." "Selam, Elle," diyor Darren, adımı dilinden mükemmel bir şekilde çıkarıyor.

Gözleri masamın karşısına kayınca, şaşkın bir "Merhaba tatlım" ekliyor.

"Baba? Burada ne yapıyorsun?"

Şapkasının kenarını tutarak, burada yakalandığı için biraz utanmış gibi görünüyor. "Uh, kalemimi evde unutmuşsun."

"Kalemim mi?"

"Hangisi?" "Pembe

olan."

Abbie kaşlarını çatıyor, cevabı düşünürken dudakları bükülüyor. Onun şaşkınlığına gülmemeye çalışıyorum ve babasına odaklanıyorum. Hemen sonuca varmak istemiyorum ama sanki beni görmeye gelmiş gibi görünüyor.

"Kalemi için çanta mı lazım?" diye soruyorum, alaycı bir şekilde.

Elindeki şeye bakıyor, sanki orada olduğunu unutmuş gibi. "Şey, o ve bir şey daha."

O masaya doğru yürürken, sandalyeme yaslanıp mırıldanıyorum. Kıyafeti son zamanlarda gördüklerimden çok farklı. Daha profesyonel, gömlek ve dar kot pantolon giymiş. Şapkası ise her zamanki gibi yerinde. Bıyığını kesmiş mi acaba? Sanki bu sabah banyo aynasının önünde birkaç dakika geçirmiş gibi, bıyığı çenesinin yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla neredeyse birleşiyor.

Benden birkaç adım uzaklıkta durup çantasına uzanıyor. Önce bir paket Twizzlers, ardından buz gibi bir şişe vişneli kola çıkıyor. Dünyada en sevdiğim iki şey ve ara sıra kan şekerimin yükselmesinin sebebi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona bakarak eriyorum. Bu kadar kolay olmamalıydı, ama onu zorlayabileceğimden şimdiden şüphe ediyorum. Bu gidişle, ona bir şans vermesi için yalvaran ben olacağım ve bu kesinlikle kabul edilemez. *Henüz bir randevuya bile çıkmadık, Delaney.*

"Onlar benim için mi?" diye soruyorum, sesim sakın ama kendimi ele vermemek için uğraşıyorum.

Gülümserken ve kıkırdayarak dilini dişlerinin arasında gezdiriyor. "Evet, benim. Arabamda vardı, hoşuna gider diye düşündüm."

"Arabanda açılmamış likörlü şeker ve vişneli kola mı tutuyorsun?"

"Evet, öyle! Genelde likörü yerim. Ama kola içmem yasak," diyor Abbie, bileziğini bağlamaya odaklanmış bir şekilde. "Dün paketin yarısını yedim."

Şaşkınlık içimi kaplar. Aklımı okumuş gibi, sessizce onaylayarak başını sallar.

"Ne tesadüf," diye fısıldadım.

Darren her şeyi masamın üzerine koyar, parmakları masada oyalanır. "Her zaman market arabama giriyorlar. Sanki kendimi tutamıyorum."

"Şikayet etmiyorum." "İyi."

"Şimdi gidiyor musun baba?"

"Haydi ama, benden kurtulmak için acele mi ediyorsun?" diye sorarak, elini uzatıp kadının çenesinin altına dokundu.

"Bayan Delaney'in dikkatini dağıtıyorsunuz."

Yumuşak bir kahkaha atıp omuz silkiyorum. "Duydun onu."

"Oh!" Abbie bağırarak beni irkiltir. "Bileziği. Bileziğini ver ona!"

"Hangi bilezik?" diye sorar, kızına konuşmasına rağmen doğrudan bana bakar.

"Bayan Delaney'nin donutçuda size yaptığı. Ben onun burnuna vurmadan önce."

Ağır bluzumun altında cildim yanıyor. Saçlarımı kulağımın arkasına atıp, hafif bir kahkaha ile durumu geçiştirmeye çalışıyorum. "Oh, onu nereye koyduğumu bilmiyorum."

"Bana bilezik mi yaptın?" Darren elbette konuyu bırakmıyor.

"Sıkılmıştım."

"Ve beni düşündün."

"Hemen sevinme. Sen sadece konuşma konusuydu, ben de sana bir şey yaptım. Hepsi bu."

"Berbat bir yalancısın," diye alay ediyor. "Ve egon ortaya çıkıyor."

"Saklamamı mı istersin?"

Gözlerimi devirip sandalyemi masanın altına sıkışana kadar döndürdüm. "Zil her an çalabilir."

"O zaman gitsem iyi olacak."

"Yapmalısın," diye cevap veriyorum, hemen sonra keşke yapmasa diye diliyorum.

Abbie'nin dikkati dağılmışken, Darren öne doğru kayar ve elini benimkinin üzerine koyar, onu orada bırakarak Abbie'nin alnını öper. Nefesimi tutarım, o parmaklarımı sıkar ve sonra yavaşça geri çekilir, dokunuşunu da beraberinde götürür.

Nefesimi düzenlerken, elinin bıraktığı sıcaklık cildimde karıncalanıyor ve gözlerimi tekrar ona çeviriyorum, gözlerim onun gözlerindeki parıldayan kesinlikte kayboluyor.

"Sonra görüşürüz," diye ikimize de söz veriyor.

Abbie kısa bir an için yukarı bakar. "Hoşça kal, baba!" Fısıltıdan daha yüksek sesle konuşamıyorum.

"Görüşürüz."

Gitmek istemiyor; bunu kapıya doğru attığı her ağır adımda ve omzunun üzerinden bana bakarken kaşlarının arasındaki çizgide görebiliyorum. Aramızdaki inatçı ipin göğsümde bir hışırtı yaratmasıyla o anda ağır gelen bir gülümseme sunuyorum ona.

O gözden kaybolana ve masadaki telefonumun ışığının yanmasını görene kadar, uzuvlarımda biriken gerginliğin bir kısmını salam.

Darren: Ee? Ne dersin? Bu akşam seni dışarı çıkarmama izin verir misin?

Darren: Lütfen evet de. Ve bileziğimi unutma.

Neredeyse hayır diyeceğim ama kendimi kesin bir evet yazmaktan alıkoyamıyorum.

DARREN

ONU ALMAM GEREKİRDİ.

Kahretsin, şimdiden her şeyi mahvettüm mü? Tek şansımdı ve onu almaya gitmek yerine benim evimde buluşmak istediği için onunla tartışarak her şeyi mahvettüm. O kadar da uzun sürmezdi. Izgara ısınana kadar gidip gelirdim.

Onun yerine, mutfakta volta atıyorum. Tavuk göğsü ve salata, daha önce markette seçemediğim üç şişe beyaz şarabın yanında buzdolabında soğuyor. Ev temizlikçisini henüz görmedim ve bu durum olması gerekenden biraz daha utanç verici.

Şapkamın kenarını sıkmak için elimi uzattım ama elimi saçlarıma değdirdim. Kahretsin. Şapkam hala yatak odamda, terk edilmiş halde. Poppy ve Bryce, bu gece şapkayı takarsam önümüzdeki üç yıl boyunca bana bebek bakıcılığı yapmayacaklarını söylediler. Anlaşılan beyzbol şapkası takmanın bir zamanı ve yeri var ve lise aşkınla ilk randevun o zaman ve yer değil.

Veranda kapısını açarak derin bir nefes alıyorum. Kar yaklaşırken terasta yemek pişirebileceğim çok fazla gece kalmadı. Sıcak ızgaraya atılmayan her şeyde berbat bir aşçı olduğumu düşünürsek, bu durum beni çok üzüyor. Delaney için tekrar yemek pişirme fırsatı bulursam, mutfaktaki beceriksizliğimi belli etmemeye çalışmalıyım.

Kapıyı açık bırakarak oturma odasına giriyorum. Sehpada duran DVD'ler eski, diskleri çizik ve kapakları solmuş, ama bu gece

mükemmel olacaklar. Zaten çoğu Delaney'nin. Bunca yıldan sonra, onları geri alma hakkına sahip olmalı.

Kapıya üç kez arka arkaya hafifçe vuruldu, o kadar hafif ki neredeyse duymuyordum. Göz açıp kapayınca kadar kapı kolunu çevirip buğulu camdan ona bakıyordum.

Erken bakışım bile kapıyı açtığımda göreceklerime beni hazırlayamadı. Dizlerim titreyerek kapıyı sıkıca tuttum ve fısıldayarak "siktir" dedim.

Platin rengi saçları arkada toplanmış ve bağlanmış olan Delaney, gözlerini ayaklarımdan yavaşça kaldırıp hayran bakışlarına yöneltiyor. Parlak pembe dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrılıyor ve gerçek gülümsemesini görmek için gerçekten çok uğraşmamı sağlayan alaycı bir gülümseme ortaya çıkıyor.

Onu baştan aşağı ve tekrar baştan aşağı süzerken göz teması kurmayı kesiyorum. Bu gece beklentilerim yoktu, ama yine de, benim sahip olabileceğim tüm beklentileri yok etmeyi başardı. Siyah tayt, bileklerine kadar uzanan kollu yanık turuncu elbise ve diz boyu topuklu botlar kimseye bu kadar yakışmamalı. Yine de Delaney, giydiği her şeyi özel dikilmiş gibi gösterme yeteneğine sahip. Çizmeler bacaklarını bir milyon kilometre uzunmuş gibi gösteriyor ve elbise bol olmasına rağmen belinin inceliğine ve göğüslerinin kıvrımlarına yapışıyor. Bu görünüm ona çok yakışıyor ve lanet olsun, bu gece mahvoldum.

Ağzımdaki fazla sıvıyı yutarak, kapı kolunu sıkıca kavradım ve gözlerini tekrar buldum, ona söylemeden önce onun beni ne kadar etkilediğini görmesini sağlamak için elimden geleni yaptım.

"Harika görünüyorsun. Çok güzelsin," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Makyajının altından pembe yanakları belli oluyor. "Sen de öyle. Çok yakışıklı görünüyorsun. Ve şapkanı takmamışsın."

Elimi saçlarımın üzerinden geçiriyorum. "Evet, son on yılda kel kalmadığımı sana kanıtlamam gerektiğini düşündüm."

Kaşlarının sıçramasının ardından sert, öksürüklü bir kahkaha geliyor. Utanacak halim kalmadığı için ben de ona katılıyorum.

"Teşekkürler. Çok nazıksın," diyor öksürükler arasında.

"Ne zaman istersen. Ama belki bu anları seni etkilemeye çalışmadığım zamanlar için saklarım. Bu gece daha fazla puan kaybetmek istemiyorum."

"Başka ne puan kaybettin?"

Eğilip botlarının fermuarını açmaya başladığını izliyorum. Baldırları daha önce beni pek tahrik etmemişti, ama belki de onun baldırları olmadığı içindi, ya da onun baldırları olduğu zamanlarda onlara bu kadar dikkat etmemiştim. Delaney benimken, onun her şeyi benimdi. Şimdi ise... Daha önce hiç dikkat etmediğim tüm kısımlarına daha fazla hayranlık duyuyorum.

"Seni almakta ısrar etmemek, mesela. Seni hep aldım." "Artık on altı yaşında değilim."

"Oh, bunun farkındayım," diye mırıldandım.

İkinci botundan başını kaldırıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yavaş, Elle. Yavaş ilerliyoruz, değil mi?" diye soruyorum ve botunu çıkarırken dengesini kaybedince onu sabitlemek için sırtına elimi koyuyorum.

"Delaney," diye beni sertçe düzeltir. "Ne yani? Cevabın benim kurallarına uymayacak mı?"

"Hiç de bile." "Tamam."

Ayağa kalkar ve ben elimi sırtında tutarak bizi girişten geçip oturma odasına yönlendiririm. Boynunda ve boğazının dibini saran altın zincir, benim taktığım zinciri kaşıdırır. Ev hakkında bir şey söylemesini beklerim ama sessiz kalır, dikkati odanın içinde dolaşır.

"Ev oldukça küçük," diyorum, sessizliği bozmak için bir şeyler söylemem gerekiyor. "Burada sonsuza kadar kalmak niyetinde değildim. Yeterli oda yok, özellikle de Abbie misafir odasını mücevher yapımı için kullanmaya başladığından beri. Gerçek bir yemek odası da istiyorum. Özellikle de kız kardeşim buraya taşınıyor ve tatiller için şehirde bir yere ihtiyacımız olacak. Ailemizin evi çok küçük ve Poppy yakınında çocuk istediğini söyledi..."

"Çok güzel, Darren. Bu, eskiden eskiz defterine çizdiğin ev, değil mi?"

Kaşlarımı çatıp, o odanın içine doğru ilerlerken elimi indirdim. "Evet. Birkaç değişiklik var. Eskiden çizdiğim ev o zamanlar benim için pek uygun değildi. Bu evin ipoteğini zar zor ödeyebildim."

Yerleşik dolapların olduğu duvara doğru yürür ve raflarda kitap olmadığını fark eder. Neredeyse her rafta Abbie'nin fotoğrafları vardır.

"Eninde sonunda kitap alacağım," diyorum.

Alaycı gülümsemesi midemi bulandırıyor. "Onun yerine birkaç sahte bitki alsan nasıl olur?"

"Bu daha iyi bir fikir olabilir."

"Seni dergi meraklısı biri olarak görmemiştim."

Bahsettiği yığınlar, Poppy'nin bana saklamam için zorladığı dergiler. Her birinde, benim de yaratımında yer aldığım bir mimari eserin yer aldığı bir makale var. Burası, Brody ve Anna'nın Steele Ranch'teki evi ve çalıştığım şirketle Calgary'de inşa ettiğim birkaç apartman binası. Başarılı bir kariyerim var, ama bu benim için hiçbir zaman bundan daha önemli olmadı.

Başarılarımı tek başıma kutladığım zamanlarda hiç önemli olmadı.

"Genelde öyle değilim. Ama ablamı bilirsin. Adımın geçtiği her sayının beş kopyasını alır ve herkesin bir kopyasını aldığından emin olur," diyorum.

Delaney hafifçe gülerek başını sallar. "Evet, biliyorum. Konuşmaya başladığımızda bana her makalenin kupürlerini postayla gönderdi."

"Okudun mu?"

"Hayır," diye itiraf ederek dergi yığına geri döndü. Parmak uçlarıyla ilk derginin alt kenarını okşadı. "Kendimi yapamadım."

"Seni suçlamıyorum."

"Şimdi okuyabilir miyim?"

Bir an duraksıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum. "Gerek yok. Hiçbir işe yaramazlar."

"Yararsız değiller, Darren. Yeteneğin herkes tarafından fark edildi. Bu, yaptığın işte ne kadar iyi olduğunu gösteriyor."

"Tamam. Oku," diye mırıldandım, vazgeçerek. "Yemeği hazırlayayım."

İlk dergiyi açtığı anda, neden burada okumamasını istediğimi anlayacaktır.

"Ne yaptın?" diye soruyor, ben daha fazla konuşmadan.

"Hoşuna gitmeyecek bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Daha çok çok yiyip şişkinlik yapıp gece uyuyamayacağımdan endişeliyim."

Gururla doluyorum. "Tavuk ve Yunan salatası." "Abbie bugün beni ispiyonladı mı?"

"Tavuk ve salata hakkında mı?" diye soruyorum, aptal rolü yapıyorum.

Delaney başka yere bakar ve dergiyi eline alır, sonra alçak, yumuşak bir kahkaha çıkar. "Şimdi git."

"Mutfakta olacağım."

Beş dakika sonra, tavuğun son yarısını parçalara ayırırken havada bir değişiklik hissettim. Sıkı giydirilmiş ayakları, adımlarının sesini bastırarak mutfığa geldi ve hazırladığım yemeği incelemeye başladı. Sessizce tabağımı bitirdim, onun tabağını da yaklaştırıp ikisini birden kaldırdım.

"Masada mı, oturma odasında mı?"

Cevabı gecikmeli ve kısık çıkıyor. "Oturma odasında."

Yemeğimizi mutfaktan çıkarıp iki tabağı da sehpaye koyuyorum. Delaney kanepeye otururken ben de yığının üstündeki ilk filmi alıp işe koyuluyorum. DVD oynatıcı diski yutuyor, ben de televizyonu doğru ayarlara getirip ona katılıyorum.

"Bunların hepsi benim filmlerim," diyor, dizlerini birbirine değdirip ellerini üstüne katlayarak oturuyor.

"Bu akşam eve götürebilirsin. Yeterince uzun süre sakladım."

"Ya onları eve götürmek istemiyorsam?"

Bu soruyu fazla yorumlamadan duramıyorum. Aklım, onun ne demek istediğine ve sorunun ardındaki nedene dair milyonlarca nedenle doluyor ve ben "Neden olmasın?" diye patlamadan önce.

Hareket ediyor. Aniden dizlerini kendine doğru çekiyor ve bana dönüyor, yüzünde yarı kırık, yarı inanamayan bir ifade var. Duyguların çatışması çok güçlü, aramızdaki mesafeye rağmen bana kadar ulaşıyor. Kolunu kanepenin arkasına koyuyor ve dizleri uyluklarımdan dışına degecek kadar öne eğiliyor.

"On yılın vardı, Darren. On yıl boyunca, benim en sevdiğim tuhaflıklarla ve eklemelerle hayalini kurduğun bir ev inşa etmek için. Bana en sevdiğim yemekleri pişireceğin, tam da bu kanepede, ama benim yanımda, en sevdiğim filmleri izleyerek geçireceğin geceler için. Beni geri kazanmak için dünyadaki tüm şanslar seninleydi, ama sen yapmadın. Bekledin, bekledin, ta ki eski hayatımdan o kadar kopmuş hale gelene kadar ki, artık sokakta adımlı duymaktan bile korkar oldum.

Bütün bu ayrılık boyunca, dergi röportajlarında benden, bizden ve geceleri gözyaşları içinde ve göğsümde bir acı ile uyanmama neden olan geçmişimizden bahsettin. Şimdi ise, daha erken burada olabileceğimi bilerek

daha önce burada olabileceğimi bilmekle kaldım. Başka biriyle evlendin ve ben senin mutlu olduğunu düşündüm ve umdum. En azından, o evlilikte olması gerekenden daha uzun süre kalacak kadar mutlu olduğunu. Sana ya da kimseye bu konuda hiçbir şey söylemedim çünkü ne yaptığını bildiğini sandım. Ama bilmiyordun, değil mi? Çünkü tüm bu zaman boyunca, sen de benim seni istediğim kadar beni istedin ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum!"

Bana cevap verme şansı vermeden kendini kucağıma atıp gömleğimi yumruklarıyla kavradı. Yutkundum, vücudum nefes alamayacak kadar canlandı.

"Hayatımın yarısı boyunca sana aşık oldum, ama sen benim için mücadele etmedin. Gitmemi söyledin ve peşimden gelmedin. Sekiz yıldır bunu yapmanı bekledim. Her sokak köşesinde, kapımı çaldığında, büyükannemin cenazesinde, beni en çok ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın olduğunu umarak gelmeni bekledim. Cenazede sana ihtiyacım vardı Darren, ama sen orada değildin."

Elimi başının arkasına kaydırıp öne eğildim, yüzlerimiz birbirine bir santim uzaklıkta. Dudaklarımdan çıkan nefesle gözleri kapandı.

"Oradaydım," diye fısıldadım, bıçaklar karnımın her köşesine batıyordu.

Bana bakarken kirpikleri titriyor. "Nerede?"

"Cenazede. Oradaydım, ama Steele'lerin yanında kaldım. Yas tutuyordun, Elle. Senin yanında görünmenin doğru bir zaman olduğunu düşünmedim. Olanlardan sonra bu adil olmazdı."

Alnını alnıma bastırıp beni kanepeye itti. "Öp beni, Darren."

DELANEY

ONUN YAPMASINI BEKLEMEDİM.

Dudaklarımızı birleştirmek bir saniye sürer, aramızdaki on beş yıllık aşk bir öpücükle yeniden alevlenir. Onu sabit tutmak için gömleğini tutarım, henüz kaçamaz. Buna gerek yok. Darren saçlarımı tutan eliyle beni kendine doğru çeker, başını kanepeye yaslar ve kalçamı kavrar.

Onunla birlikte hareket etmek, hayatımda yaptığım en doğal şey. Nefes almak kadar basit ama roller coaster'ın tepesinde oturup düşene kadar saniyeleri saymak kadar heyecan verici. Deneyimsizliğime rağmen hareketlerimde bu kadar kendime güvenmemin nedenini bilmiyorum, ama belki de onunla birlikte olmak için böyle olması gerekiyordu.

Her şeyi kolaylaştırıyor çünkü bunu yapmam gereken tek kişi o.

Bir elimle gömleğini bırakıp parmaklarımı saçlarının arasına kaydırıyorum. *Sanki hiç kel kalmayacakmış gibi.* Parmaklarımın etrafında kıvrılan saçları yumuşak ve gür, kayıp gitmesin diye çekmek zorunda kalıyorum.

Bu gece konuşmamız gerekiyordu.

Filmin giriş jeneriği bitti ve *Legally Blonde'un* açılır menüsü televizyon hoparlörlerinden aynı şarkıyı tekrar tekrar çalıyor. Arkamdaki masada akşam yemeğimiz soğuyor. Tavuk ve domates ve peynir ağırlıklı Yunan salatası, tam sevdiğim gibi.

hala açık ve Darren'ın adının yanında benim adımın da yazılı olduğu, onun banyosunun fotoğrafının bulunduğu bir makale var. Ve o oradaydı. Cenazedeydi.

Konuşmayı bırak. Bu gece istediğim tek şey bu. "Elle."

Adım, dilinde zayıf bir inilti olarak çıkıyor. "Sadece ciddiysen durmamı söyle."

"Sonra seni bırakamam."

Duraklıyorum, bir santim geri çekiliyorum. "Zamanı gelmişti."

O ileri doğru iterek, bacaklarımın arasında nabzımın hızlanmasına neden olan bir istekle dudaklarımı geri aldı. Zevkten keskin bir nefes alıp titredim, sinir sistemim çöktü. Elleri saçlarımdan ayrıldı ve yeni bir onayla dolaşmaya başladı. Boynumdan göğüslerimin kıvrımlarına ve karnımın düzlüğüne kadar, sanki çok sert basmaktan çekiniyormuş gibi yumuşakça dokundu.

Ağızına doğru nefes veriyorum ve ellerimi olduğu yerde tutuyorum, onun aksine kendimden emin değilim. Beni nereye dokunacağını hatırlıyor ve parmak ucu hassas kalçamın altını okşadığında inlememek için yanağımın içini ısıırıyorum.

Elbette bu kadar zor olmamalı, ama ben pratik yapmadım. Öyle ki, tüm düşüncelerimle onu öpmeyi bıraktığımı fark ediyorum.

"Çok mu ileri gittim?" diye soruyor, hareket etmemize rağmen biraz nefes nefese.

"Hayır. Hayır, ben..." Yutkunup gözlerimi indiriyorum, vücutlarımız arasındaki boşluğa bakıyorum. "Beni duydu. Peakside'da."

Çenesini hareket ettirip burun deliklerini genişletince içimde bir değişiklik oldu. "Seni duydum, Delaney."

"Yani, ne kadar pratik yapmadığımı biliyorsun."

"Bu gece parmaklarımın sana sunabileceğinden fazlasını alamayacaksın, bebeğim. Çukurlar ya da gökkuşakları da yok," diyor, başını eğip çenemin altına öpüyor.

Boğazım dudaklarına ve dilinin yakıcı dokunuşuna karşı şişti. "Sadece o değil. Her şeyde pratik yapmadım."

"Her şey mi?"

"Evet, Darren. Beni tekrar ettirme."

Gözleri tekrar bana odaklandığında belirir, kahverengisi daha derin, bu gece geldiğimden daha koyu. "Sence ben de pratik yapmadım mı? Şu anda gördüğün, on yıl önce dokunulmaktan hoşlandığın adamı hatırlamaya çalışan bir adam.

dokunulmaktan hoşlandığını hatırlamaya çalışan ve senin hoşuna gitmeyecek bir şey yapmamayı umut eden bir adam. Sen artık farklısın. Ayrılmamış olsak bile, vücudun eskisi gibi değil. Benimki de öyle."

Elimi tutup göğsüne bastırıyor. Gözlerimi kocaman açarak, elinin aşağıya doğru kaymasını izliyorum, ta ki gömleğinin kenarını parmağımın altına kaydırana kadar.

"Beni keşfet, ben de seni keşfedeyim, Elle. Tıpkı ilk kez böyle dokunduğumuz zamanki gibi."

İstem dışı bir inilti çıkar ama buna karşılık olarak karnının gerildiğini hissediyorum. Dikkatlice kendimi onun kucağına yatırıp geriye yaslanarak onun yerine geçmek için yer açıyorum. Gömleğinin altını tutup yukarı doğru çekmeye başlıyorum, önce bir santim, sonra bir santim daha deri ortaya çıkıyor.

Diğer elimle gömleği takip edip, ortaya çıkardığım çıplak tenini okşadığımda, o da derin bir nefes verdi. Lisedeki kasları değişmişti. Kot pantolonunun lastiğinin altından çıkan yeni kıl izlerinin altında daha kalın ve daha güçlüydü. Artık çok daha fazlası vardı ve bu yeni halini, benim bekaretimi alan kişiyle karşılaştırmakta zorlanıyordum.

Bu beni çok etkiliyor. Derimin altındaki sıcaklık, kulaklarımda çınlayan elektriksel titreşimle karışıyor ve beni daha hızlı hareket etmeye itiyor. Aniden, gömleği göğüs kaslarının üstüne çıkıyor ve ben onu çıkarmak için çaresizce tırmalıyorum.

Onun yardımıyla başımdan çıkarmaya çekiniyorum, ama nedenini soramadan, o şapkayı çıkarıp yanımızdaki kanepeye atıyor. Kucağında öne doğru eğiliyorum ve altımda onun silüetini hissedince nefesimi kesiyorum. Kesinlikle aynı. Unutmuşum...

"O ne?" diye patladım, bakışlarım boynundaki zincirde takıldı.

Daha doğrusu, zincirin ucunda sallanan yüzük.

Darren parmağını yüzüğün halkasına geçirip göğsünden kaldırdı. "Bu senin yüzüğün."

"Benim yüzüğüm," diye
tekrarlıyorum yumuşak bir
sesle. "Senin söz yüzüğün."

"Neden?"

"Senin," der sert ve derin bir sesle.

Kemiklerime kadar işleyen bir titreme beni sarar. Omzunu tutar ve kalçalarımı öne doğru iterim, ereksiyonunun bana baskı yapmasını ararım.

şokumu uzaklaştırır ve yerine nefes alamayacak kadar keskin bir zevk gelir.

"İstediginde geri veririm. O zamana kadar burada kalacak," diyor sertçe. Elleri kalçalarımı kavrayıp beni geriye, sonra tekrar öne doğru yönlendiriyor.

"Darren," diye nefes nefese söylüyorum, omurgam dik ve başım öne eğik, birlikte hareket etmemizi izliyorum.

"Böyle değil, bebeğim. Bu kadar uzun süre sonra olmaz. Seni düzgün bir şekilde tatmin etmeme izin ver." Yüzü buruşuyor, sanki acı çekiyormuş gibi. "Lütfen."

Onun yalvarışına gözlerim neredeyse çaprazlaşıyor. "Evet. *Evet*, yap şunu."

Beni kollarında tutarak kanepeden fırladı. Ona düzgünce tutunamadan kanepeye geri düştüm. Bu sefer o üstümdeydi ve ben sırtımdaki kalın yastıklara gömülüyordum.

"Önce seni doyurmalıydım," diye mırıldanıyor, bana bakarken yüzünde bir tür... sahiplenme duygusu var. Sanki ben, onun bunca zamandır arzuladığı ve sonunda eline geçen bir şeymişim gibi.

Ben de tam olarak öyle olduğuma inanmaya başlıyorum. "Aç değilim."

Gözleri üzerimde dolaşüyor, çenesindeki kaslar gergin. "Ben açım." "Önce yemek yiyebiliriz," diyorum, sinirlerimle mücadele ederek.

"Benim iştahım senden başka hiçbir şey içermiyor, Delaney."

Bacaklarımın arasında bir titreme hissediyorum. Güçlü, yavaş ve uzun sürüyor. Göğüslerimdeki gerginlik meme uçlarımı sütyenime sürtüyor ve rahatlama ihtiyacını artırıyor. Bacaklarımı kapatmaya çalışırken Darren öne doğru eğiliyor ve dizlerimi tutarak bacaklarımı açık tutuyor.

"Bir şey değişti mi?" diye sorarken dizlerinin üzerine çöküyor. "Ne demek istiyorsun?"

Sırıtsı suçlu bir şekilde müstehcen. "Hâlâ aynı şekilde dokunulmaktan hoşlanıyor musun, yoksa orgazm olmak için ihtiyacın olan şeylerde bir değişiklik oldu mu?"

"Bu aldatmak değil mi?" diye soruyorum keskin nefesler alırken.

Parmakları baldırlarımın ve dizlerimin arkasını okşuyor. Tayt bile cildimdeki tüylerin diken diken olduğunu gizleyemiyor.

"Haklısın. Kendim hallederim."

Ona bunu nasıl yapacağını tam olarak açıklamasını isteyecek zaman yok, çünkü o bir kez daha dizlerinin üzerine çöküyor, bu sefer bacaklarımın arasına. Hiçbir şey yokken boğuluyorum ve nefesimi tutuyorum, o ise elbiseni bacaklarımdan yukarı doğru kaydırıyor.

bacaklarımdan yukarı kaydırırken nefesimi tutuyorum. Bir elini orada bırakıp elbisenin eteğini tutarken, diğer eli elbisenin altına girip taytımın bandının üstünde dairesel hareketlerle okşuyor.

"Sadece ne yapmamda sorun olmadığını bilmem gerekiyor, Delaney. Bu gece seninle aşamayacağım sınırlar varsa söyle, çünkü başladığımızda işleri fazla ileri götürmeyeceğime kendim güvenmiyorum. Bana sınırlar koyman gerekiyor."

"Bu gece ne yapabileceğimizi ve ne yapamayacağımızı zaten kararlaştırdığını sanıyordum.

Parmak uzunluğundan fazlası olmaz."

Başı öne düşerken inliyor ve alt bacağımı sıkıyor. "Bu benim sınırim, senin değil. Başka bir şey söyle."

"Hayır."

Karar verildi.

Darren tekrar başını kaldırır ve gözlerindeki aç bakıştan ayak parmaklarımdan ucuna kadar titrerim. Onun karşısında sandığımdan daha zayıfım, ama şu anda bunda bir sorun görmüyorum.

"Her zaman fikrini değiştirebilirsin," diye söz verir.

"Biliyorum."

Onun onay verdikten sonra tereddüt ettiğini görünce, onu gerçekten sorun olmadığını ikna etmenin bana düştüğüne karar veriyorum. Elimde yumuşacık elbiseyi kaldırıp kenara çekiyorum. Eli hala taytımın lastiğinde donmuş durumda, ben de diğer tarafını tutup aşağı çekiyorum.

Parmaklarına dokunup aynı şeyi yapması için onu teşvik ederken, o kırılmaz bir konsantrasyonla izliyor. İkimiz de naylonun uyluklarımdan aşağı kaymasını ve siyah dantelli külotumun ortaya çıkmasını izliyoruz.

"Siktir," diye mırıldanıyor, sesi gergin ve boğuk.

Onun avuçlarının sıcaklığı diğer tüm hisleri bastırmadan önce, o kelimenin vücudumda dolaşmasına izin veriyorum. Taytımı dizlerime kadar indiriyor ve omuzlarını gererek üzerime eğiliyor. Parmak uçlarının iç uyluklarımdaki ilk dokunuşu boğazımdan inleyen bir ses çıkarıyor. Nefes nefese, başımı kanepeye yaslayıp yastığa gömüyorum.

"Burada hala hassassın," diyor, beni tekrar okşayarak. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Taytlarım ayak bileklerime kadar iner. Darren sağ ayağımı kaldırır ve naylonu çıkarır, sonra sol ayağına geçer. Taytlar da gömleğiyle birlikte yere düştükten sonra, bacaklarımdan arasına geçer ve her iki uylukumu öper. Bıyıkları cildimi okşar ve ikimize de yeni bir his verir.

Bacağımı beline doladığında ve yüzünü merkezime yaklaştırdığında tavana bakıyorum. K lotumun üzerinden geçen nefesi en iyi şekilde beni baştan çıkartıyor. Artık bu hissi alışık değilim.

"Darren, yapmana gerek yok..." diye başlıyorum.

K lotuma karşı tanımadığım bir şey söylediğinde, zihnimdeki tüm düşünceleri  alıyor. Ağzı klitorisimin üzerine kapanıp emmeye başladığında görüşüm kayboluyor. Bacaklarım, onun etrafında tuttuğu yerden seğiriyor ve boğazından çıkan hırıltı gibi sese cesaret veren çaresiz bir ses çıkartıyorum.

"Ne yapmana gerek yok?" diye sorar, dişlerini dantele geçirip çeker. Ardından gelen yırtılma sesi, duyduğum en seksi ses. Aniden, onun için çıplak kalırım. "Dizlerimin üstünde mi? Olmam gereken tek yer orası, Elle. Tek yer orası."

"Bunu uzun zamandır yapmadım," diyorum aceleyle, her hızlı nefes alışımda ciğerlerim sıkışıyor. "Artık böyle boşalabilir miyim, emin değilim."

 ki parmağı yarıklarımın üzerinde kayıyor, sonra beni açıyor. Darren dişlerini sıkıyor ve başparmağının ucuyla klitorisime bastırıyor, yumuşakça ovuyor. "Sen yapınca işe yarıyorsa, benim için de yarar."

"Aman Tanrım."

"Düşünmeyi bırak ve seni boşaltayım, bebeğim."

Onu dinlerim. Zaten parmağını içime soktuğuunda düşünmek çok zor. Başparmağının baskısı mükemmeldir, bileğini hareket ettirmeye başlar, parmağı yavaş ve düzenli bir tempoda içime girer. Dişlerimi o kadar derine batırmışım ki dudaklarım yanıyor, ama zevkin verdiği şok dalgaları bacaklarımın arasında ıslak bir karışıklık yaratırken çığlık atma riskini göze alamadan dişlerimi  ekemiyorum.

"M kemmelsin," diyor, neredeyse bir dua gibi.

Parmaklarının her kayışında, şişmiş amıma çarpan avucunun ıslak sesi yoğunluğu artırıyor. Kaslarım titreyerek, eline doğru iterek yastığa tutunuyorum. O hareket ederken yüzüğüm, göğsünde ileri geri kayıyor ve bu anın samimiyetini artırıyor.

"Sesim..." diye inliyorum, bizi daha iyi görebilmek için kanepeye doğru eğiliyorum.

Bu daha önce hiç hissetmediğim bir arzu. Sanki bu, her şeyin bir rüya değil de gerçek olduğunu hissettirecekmiş gibi, bizi birlikte izleme ihtiya ı. Darren ne yaptığımı sorgulamıyor. Aksine, bana yardım ediyor, bir eliyle

ben kendimi tutarken vücudumu desteklemek için diğer eliyle uzanıyor ve ikinci parmağını eklemesini izliyorum.

Birlikte olduğumuzu görmek beni boşaltmaya yetiyor, ama başımı sallayarak reddediyorum.

"Benim için güzel ve kaygan mı? Evet, bebeğim. Öylesin. Karşı koyma. Bu tek seferlik değil," diyor, gözlerindeki parıltı, benim uyarılmamın bileğini kayarken resmen vahşi bir hal alıyor. "Telafl etmem gereken on yıllık bir zaman var, o yüzden beni ıslat ve boşal."

"Henüz değil!" diye bağıyorum, tırnaklarımı omzuna derinlemesine batırıyorum. "Elbisenin üstünü aşağı çek."

Bu pozisyonda zor ama ben kendimi desteklemeyi bırakıp elbiseyi yırtarken o beni aynı dik pozisyonda tutuyor. Elbiseyi göğüslerimin altına itip sütyenimi de aynı şekilde çıkarıyorum, onu da çıkarmam lazım. Göğüs uçlarım acı verecek kadar sertleşiyor ve kendimi durduramadan birini çimdikliyorum.

"Evet, sik beni," diye Darren alçak ve müstehcen bir sesle tükürüyor. Göz bebekleri genişliyor, kalan kahverengiyi yiyip bitiriyor, sonra vücudu titriyor ve başparmağı klitorisimden kayıyor. "Tanrım, bebeğim. Benim için boşal."

Onun çaresizliği hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Yüzüne yayılan zevk, orgazmımı sanki tam olarak nereye sakladığımı biliyormuş gibi ortaya çıkarır ve ben ona istediğini veririm. Çılgılık mı atıyorum, ağlıyor muyum, bağıyor muyum bilmiyorum çünkü dünyam karardı ve belki de hayatımda hiç yaşamadığım bir orgazm yaşıyorum.

Vücuduma geri düşerken, ciğerlerimi hava ile doldurup kanepeye çöküyorum. Kaslarım seğiriyor ve biraz ağrıyor, gözlerimi üzerimde eğilmiş adama odaklarken, parmağımdaki yüzük sallanıyor.

"Hemen dönerim," diye mırıldanarak alnımı öptü.

Elini tutarak onu durduruyorum. "Nereye gidiyorsun?"

Dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor.

"Pantolonumu değiştireceğim." "Ben... kirletmiş miyim?"

Daha önce hiç squirt yapmamıştım, ama bir keresinde bütün bir akşamı bunu öğrenmeye çalışarak geçirmiştım. Hiç başaramamıştım, ama Darren benim vücudumla benim asla yapamadığım şeyler yapabiliyor. Bu gece bunu başarsa hiç şaşırmazdım.

"Hayır. Hepsi benim sayemde."

Gözlerim büyüdü ve bakışlarım onun kasıklarına kaydı ve ıslak lekeyi gördüm. "Oh."

"Bu benim için bir ilk. Gençken arabamın arka koltuğunda kuru seks yaparken bile pantolonuma boşalmamıştım."

"Olsa hatırlardım."

Kıkırdayarak eğilip bu sefer dudaklarıma öpücük kondurdu. "Uzun sürmez. Sonra tavuğunu ısıtacağım."

"Tamam," diye kabul ettim
yumuşak bir sesle.

O odadan çıktığında midemde çok belirgin bir boşluk hissediyorum ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Onu şimdiden özledim, yani başım belada.

DARREN

"BÜYÜKANNENİN EVİNDE KALMAYI MI PLANLIYORSUN?"

Delaney şarabını yudumladı ve bardağın dibini dizine dayadı. Yanaklarındaki pembe renk hala duruyordu, ama bunun artık kalıcı bir uyarılmadan ziyade mutluluktan kaynaklandığını düşünmek istiyorum. Tabii buna da alınmazdım.

Sadece burada benimle yeterince mutlu olduğunu ve vücudunun bunu saklayamadığını inanmak istiyorum.

"Orada yaşamayı hiç planlamamıştım. Ama annem öldüğünden beri babam da annem kadar yardımcı olmuyor. Hâlâ annemin eşyalarını karıştırıp, satılacakları, saklanacakları ve verilecekleri ayırıyorum. Kasabada bir depo var, saklanacakları oraya götürüyorum. Tam zamanlı olarak orada kalmak daha kolay oluyor."

"Her zaman çok eşyası vardı," diye düşünerek, başparmağımla onun çıplak ayak bileğini okşadım.

Tuvaletten döndüğüm andan itibaren Delaney'nin yanından ayrılmadım. Sanki fikrini değiştirip ben geri döndüğümde gitmiş olacağından korkuyorum. Ergenlik çağındaki bir çocuk gibi pantolonuma boşaldıktan sonra, onu suçlayamazdım.

Bunu tahmin etmeliydim. Kendini deneyimsiz sanıyor, ama aslında ben de öyleyim. Abbie'nin hamile kaldığı geceden beri cinsel ilişkiye girmedim. Ancak onun bunu bilip bilmediğini bilmiyorum.

"Sonuçta büyük planın bu muydu? Beni rahatlatıp büyükannem hakkında daha açık konuşmamı sağlamak mı?" diye soruyor, ama sesinde öfke ya da savunmacılık yok.

Gömleğimi giymiş olsam da, bu onun yanıma kıvrılıp gömleğimin altında saklı olan yüzüğü oynamasını engellemedi. Yemeğimizi bitirdiğimizden beri yüzüğü bırakmadı ve ben hala bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum.

Eğer geri isteseydi, isterdi. Ben de onu bekliyorum.

"Beni çok iyi tanıyorsun, Elle," diye fısıldadım, dudaklarımı kendime tutamadan ve dudaklarımı onun saçlarına değdiriyorum. "Onun hakkında konuşmanı istiyorum, ama sadece kendini rahat hissedersen."

"Her zaman beni eve gelip onu görmem için uğraşırdı. O kadar ustaca yapıyordu ki, kredi kartımı uçak biletlerine harcayıp eve döndüğümde onu mutfak masasında bir deste kartla bizi beklerken bulurdum."

Gülümserim, çenemi onun başına dayarım. "Tam ona göre. Blackjack mi?"

"Bahis için birkaç ekşi yeşil üzüm ve bir kutu süzme peynirden başka bir şey yoktu."

"Kahretsin."

Delaney şarabından bir yudum daha alır, gözleri hala parıltıyor. "O anları en çok özlüyorum. Her zaman yaratabildiği düşüncesiz eğlenceyi."

"Bir keresinde benim oyunuma bir cribboard getirmişti ve üçüncü çeyrek başladığında etrafında katılmak için yalvaran bir grup lise öğrencisi vardı."

"Oh, o hafta boyunca bununla övündü."

"Hak etmişti. Herkes onu severdi ve özlüyor. Yalnız değilsin," diyorum yumuşak bir sesle.

"Keşke ben de öyle hissetseydim."

"Bütün kasaba seni hayal kırıklığına uğrattı."

Omuzlarını silkiyor, bardağını sehpaye koyup bacaklarını altına çekiyor. Tekrar bana yaslanıyor, iç çekiyor, yanağı omzuma sürtünüyor.

"Onlara kızmıyorum. Okula gittiğimde, ihanete uğradığını düşünenlerin sayısı az değildi."

"Bu adil değildi. Hala da değil. Burada kimseye bir borcun yoktu. Vancouver artık senin bir parçan ve bu asla değişmeyecek." "Her şey neredeyse ayrılmadan önceki haline döndü. Sanırım neredeyse tamamen affedildim," diyor.

"Bu kasabayı seviyorum, ama burada büyüdüğünde senden beklenen sadakat boğucu olabiliyor. Bu adil değil."

Başını bana doğru çevirip, yüzünde bekleyen bir ifadeyle bana bakıyor. "Yine de başka bir yerde yaşamak istemezsin, değil mi?"

"Sen istemediğin sürece hayır."

"Oh, başlama. Cherry Peak'ten kimse için ayrılmazsın."

Geri çekilip tüm dikkatimi ona veriyorum. "Yanılıyorsun. Senin için her yere taşınırım."

"O kadar basit olamaz. Abbie burada kalmalı." "Sonsuza kadar değil."

Gülümsemesi o kadar nazik ve güzel ki, göğsüm kıpır kıpır oluyor. "Bu gece nerede?"

"Ailemle. Bakıcıya ihtiyacım olduğunu söylediğimde onu bakmak için hemen atladılar."

"Onlara bebek beklediğini söylediğinde tepkileri nasıl oldu acaba diye hep merak etmişimdir. Annen ağlayıp sızlanmıştır herhalde?"

O anılar zihnime gelmeye başlayınca yutkundum. "Öyleydi, ama tamamen mutluluk gözyaşları değildi."

"Üzüldüm."

"Üniversiteden yeni mezun olmuştum, elimde nasıl kullanacağımı bilmediğim bir diploma ve cebimde tek kuruş param yoktu. Ailem, iş bulup kendi evimi tutacak kadar para biriktirene kadar yanlarına taşınmama izin verecekti, ama yanımda birini getireceğimi beklemiyorlardı. Hele ki torunlarına hamile olan, tanımadıkları bir kadını."

Boğazımı temizledim, ama bu sözlerin ağzımdan çıkmasını engelleyemedi. Sonunda kendimi bu konuyu konuşmaya ikna ettiğim için artık durmamın imkânı yoktu.

"İyi sakladılar ama beni hayal kırıklığına uğrattıklarını biliyorum ve buna hakları da vardı. Hamileliğimi öğrendikten sonra davranışlarım, beni yetiştirilme tarzımdan çok farklıydı ve onlar ne yapacağını bilemiyordu. Her şey... etrafımda parçalanıyordu. Abbie doğduktan sonra aylarca berbat bir baba oldum. Sasha

hak ettiğinden fazlasını çekti, ama evliydik ve kendime bunun, mutsuz olsak da olmasak da, ömür boyu birlikte olacağımız anlamına geldiğini söyledim. Sürekli." Gülüşüm zehirli ve öfkeli. Yıllarca süren kendinden nefret etme süreci, asla kurtulamayacağım bir acı bıraktı. "Herkes boşanmayı benim istediğimi düşünüyor, ama o istedi. Daha önce gördüğün röportajımı okumuş ve bir gece boşanma belgelerini önüme atarak bana göstermişti. Üç yıllık sevgisiz bir evlilikten sonra, benim artık *'köprüyü kurup onu unutmış'* olacağımı umuyordu."

"O, yani ben," diyor Delaney basitçe.

"Sasha ve benim için sen hep 'o' oldun. Çok fazla hata yaptım, Elle. Çok yanlış şeyler yaptım. Çok fazla insan benim pisliğime bulaştı. Sen, Sasha, Bryce, Poppy, ailem. Beni seven herkesi incittim çünkü kendime o kadar kızgındım ki, düştüğüm çukurdan çıkmanın bir yolunu göremiyordum."

Duygular boğazımı tıkarken, televizyona ve bu gece başladığımız ikinci filme bakıyorum. Yıllar geçti, ama hâlâ çok fazla yük taşıyorum. Delaney'nin sırtımda görmesine aldırmayacağını umduğum, yaşadığımız her şeyi hatırlatan kalıcı bir iz gibi aynı yük.

İki parmağı nazıkçe çenemi okşadıktan sonra yüzümü ona doğru çevirdi. Nefesimi tutarak, fikrini değiştirdiğini ve aramızdakinin çok karmaşık olduğu için tekrarlamanın imkansız olduğunu söylemesini bekledim. Her şeyden sonra bu adil olurdu.

Ama gitmeyi düşünüyormuş gibi bana bakmıyor.

"22 yaşında kendini yaşlı hissedersin, ama aslında öyle değildir. Naif, umutlu ve yerine getirmemiz gerektiğini düşündüğümüz beklentilerin ağırlığı altında ezilmiş hissedersin. Hala kim olduğumuzu ve kim olmak istediğimizi öğreniyoruz, Darren. Hatalar yapmak bizim işimiz, sevdiklerimizi incitmek de dahil. Aramızda olanları ve bunun yüzünden hissettiklerimi asla unutmayacağım, ama yaptığımız hatalar yüzünden senden nefret ettiğime kendimi inandırmaya gücüm yok. Sen de öyle yapma. Hatalarının seni nasıl bir adam haline getirdiğini görmeye başlıyorum ve bence hataların karşılığını aldın."

İlk hareketi kimin yapacağını bilmiyorum. Tek düşünebildiğim, vücuduma sarılmış ve dudaklarımız birbirine değdiği anın ne kadar güzel olduğu.

Yavaşça öpüşüyoruz, aralarımızda küçük nefesler alıp veriyoruz ve ellerimiz birbirini keşfediyor. O benim zincirimi buluyor ve alt dudağımın boyunca dilini gezdirirken parmakları arasında yuvarlıyor.

"Şarabını içmedin."

Dilimle onun dilini okşayarak mırıldanıyorum. "Artık fazla içmiyorum." "Neden?"

Uyluklarını tutup kalçama doluyorum. "Karar verme yeteneğimi köreltiyor. Ve seninle birlikteyken tamamen orada olmak istiyorum. Zaten çok zaman kaybettim."

"Mm, tamam."

"Tatlı var," diye fısıldadım.

Elini başımın yanındaki yastığa koyup kendini yukarı itti, kollarımdan kurtulmak istercesine kıvrıldı. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Biraz kafam dertliydi."

"Ne oldu?"

"Çikolatalı cheesecake."

Başını eğip kulağıma inliyor. Bu şeytani küçük hareket, tam da istediği etkiyi yaratıyor. İkinci iç çamaşırımın içindeki aletim sertleşiyor, onun kasık kemiğine sürtünüyor.

"Buzdolabında soğuyor. Biraz daha orada bırakabiliriz," diyorum, parmaklarımı omurgası boyunca gezdirerek.

Kaşlarını kaldırıp kasıklarına bastırdı. "Peki yerine ne istersin?"

"Seçici değilim."

"Otuz yaşında hala umutsuz bir çapkınsın." "Uzun bir on yıl oldu."

"Hiç randevuya çıkmadın mı? Kimseyle?" "Bir kez bile," itiraf ettim.

Sesi hafifçe alçaldı ve sorduğunda kalıcı bir acıyı ortaya çıkardı, "Sasha?"

"Hayır."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sasha ve ben... Delaney'nin yüzündeki sarsıntı beni neredeyse öldürüyor. Taze pişmanlık duygusunu görmezden gelip devam ediyorum. "Oak Point yakınlarındaki bir partideydi, kamp alanının dışında. O kadar sarhoştum ki oraya nasıl gittiğimi bile hatırlamıyordum, ama o beni dükkâna yaslanmış, içkimi içerken buldu.

vücut ağırlığım kadar viski içtim. Birlikte yattığımız tek ve tek seferdi, bu pek bir savunma sayılmaz. Bir kez yattık. Ama randevularımız yoktu. Öpüşmedik, sarılmadık. Abbie ile birlikte akşam yemeği yemek ya da onu şehir merkezinde yürüyüşe çıkarırken sürekli birbirimizin boğazına sarılmıyormuş gibi davranmak için yeterince konuşuyorduk. Evde ağlayan bir bebek ya da öfke nöbeti geçiren bir çocuk yoksa, sessizlik hakimdi."

"Çok yalnızmışsın," diye mırıldanıyor, gözlerindeki parıltıyı silerek.

"Yalnız olan tek kişi ben değildim, Elle. En azından ben hala buradaydım. Ailem ve arkadaşlarım vardı. Senin kimin vardı?"

"Büyükannem."

Derin bir nefes verip başımı salladım ve onu tekrar kollarıma aldım. Elimi sırtında yukarı aşağı gezdirerek, saklamaya çalıştığı acıyı dindirmek için elimden geleni yaptım.

"Üzgünüm."

"Özür dilemeye devam etmene gerek yok," dedi. "Evet, gerek var."

"Olanları değiştiremeyiz. Sanırım bu bizim hikayemiz."

Alnımı şakağına dayayıp onu biraz daha sıkı sararım. "Bizim hikayemiz. Bu hoşuma gitti."

Kirpikleri titreyerek boğazımı gıdıklıyor. Sessizlik çöküyor, sonra o sessizliği bozuyor.

"Lütfen beni bir daha kırma."

Kalbim sertçe atıyor. "Seni kırmak beni mahveder ve ben bunu bir daha yaşayamam."

"Bunu bir kez yapmayacağına söz vermiştin."

"O sözü bir daha vermeyeceğim. Bunun yerine sana kanıtlayacağım." Bunun için on yıl daha geçmesi gerekse bile.

DARREN

KAPIYI ÇEKİP İÇERİ GİRDİĞİMDE
içeri

Çocukluğumdan beri burada hiçbir şey değişmedi. Babam tadilat yapmaya kalkışmıştı. Sonunda, dokunduğu her şeyi tamir ettirmek için bir ustayı çağırmak zorunda kaldılar ve bu, kendi başlarına yapmaya çalışarak tasarruf ettiklerini sandıkları paranın üç katına mal oldu. Şimdi ise, modası geçmiş özellikleri ve depolama alanının yetersizliğini kabullenmiş durumdalar.

Ayakkabılarımı ön kapının önüne bırakıp Abbie'nin spor ayakkabılarının üzerinden atlayarak herkesin nerede saklandığını arıyorum. Saat daha yedi buçuk ama annem her sabah beşinde kalkar, bu yüzden Abbie'yi çoktan hazırlamış olacağını biliyorum.

Dün gece Delaney ile birlikte olduktan sonra bütün sabah sakin kalmak zor oldu. Eğer bu sabah düşündüğüm gibi annemi arasaydım, o çılgına döner ve yarı uykulu halde terlikleriyle koşarak gelir. Uzun zamandır bir şey için onu arayacak kadar mutlu olmamıştım ve uyanır uyanmaz bu mutluluğa tutunmaya çalışıyordum.

"Bu sabah dinlenmiş görünüyorsun tatlım," diyor ve birdenbire ortaya çıkıp bana sarılmak için saldırıyor.

Dengemi sağlayıp ona sarılırım. "İyi uyudum."

"Sonunda."

"Bana mı söylüyorsun? Kızım uyudu mu?"

"Tabii ki uyudu. Parka gittik ve tahmin ettiğim gibi etrafımda koşuşturdu."

"Sen de iyi uyudun mu?" diye gülererek soruyorum.

Annem buzdolabına dönüp bir sürahi portakal suyu çıkarır. Ben onun başının üzerinden uzanıp uzun bir bardak alıp ona uzatırım.

"Torunum buradayken hep yaparım."

Bana uzattığı meyve suyunu alıyorum. "Ona baktığın için teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok! Artık onunla yeterince zaman geçiremiyorum."

"Bunun suçlusu okul. Çok zaman alıyor," diye takılıyorum.

Onun etrafında dolaşarak meyve suyunu kaldırdım ve eve giderken yemek için bir yoğurt çaldım. Elimde tuttuğum kabı gördü ve homurdandı.

"Sana gerçek bir kahvaltı hazırlayayım. Yoğurttan daha fazlasına ihtiyacın var."

Onun yanından geçip salona girerken göz kırptım. "Vakit yok anne. Kızımı nereye sakladın?"

"Asla söylemem!"

Sessiz koridoru kahkahalarım doldurur. Poppy'nin eski odasının kapısı hariç tüm kapılar açıktır. Evden taşınalı yıllar olmasına rağmen, odasını annemin ev spor salonuna çevirmesine izin vermez. Benim odamın babamın depo odasına dönüşmesine razı olan benim aksine.

Yedek odadan gelen yumuşak şarkı sesi dikkatimi çeker ve Abbie'yi yatağın önünde dönerek şarkı söylerken görmeden önce gülümsememe neden olur. Saç fırçasının ucunu mikrofon olarak kullanarak, bilmediğim ama Poppy'nin ona öğrettiğini tahmin ettiğim bir şarkının sözlerini söylüyor. Dönerek yarattığı esintiyle saçlarındaki bukleler sallanıyor ve onu güldürüyor.

Odaya girip alkışlamaya başlıyorum. "Bir daha, bir daha!"

"Baba!" diye bağırıyor ve koşarak kollarıma atlayıp bana sıkıca sarılıyor. "Sen çok erken geldin."

Başının üstündeki kıvrık saçlarını okşayarak onu sıkıca sarıp bırakıyorum.

"Saat yedi buçuk, seni diva. Büyükannen okuldan önce bizi evde tutup bir şeyler yedirir diye düşündüm."

"Bugün beni sen mi götüreceksin?"

"Evet. Annene sonra seni almaya gelecek. Planları biraz değiştirdik ama haftanın geri kalanında onunla olacaksın."

Fırçasını dağınık yatağın üzerine attı. "Tamam. Delaney'e bir şey götürebilir miyiz?"

"Ne getirelim?"

"Kahvaltılık. Sabahları o çıtır çıtır barları yer. İğrenç olanlardan."

Hangi barları kastettiğini çok iyi bildiğim için gülmemeye çalışıyorum. Sasha, Abbie'nin öğle yemeği kutusuna koymaya çalıştığı barlar, Abbie'nin ambalajını parçalayıp eve geri getirdiği barlar.

"Deneyebilirsin."

"Onu seviyorum," diyor açıkça.

"Delaney'i mi?"

"Evet. O çok hoş bir kız. Ona bileziklerimi nasıl yapacağını öğrettim ve çok beğendi."

"O harika bir kız, tatlım. Bana anlattıklarını ona da anlatmalısın. Eminim çok mutlu olur."

"Büyükanem de onu seviyor. Öyle söyledi."

Abbie bu bombayı patlattıktan sonra odadan çıkıp yanımdan geçerek mutfağa koştu, ben de hemen arkasından gittim. Benden birkaç saniye önce mutfağa vararak annemle konuşmaya başladı.

"Büyükanne, babam Delaney'e güzel yemekler götürebileceğimizi söyledi," diye ısrarla masaya oturur.

"Ben öyle demedim."

Annem bana dönerek, her şeyi bilen bir gülümsemeyle bakıyor. "Oh, şimdi sözünden dönme, Darren."

"Anne," diye hafifçe uyarıyorum.

"Ne? Kızının öğretmenini bu kadar sevmesi harika bir şey. Bu bağ çok önemli," diyor, gözleri parıldayarak.

Aynı yerde durup ona bakıyorum, kızımın önünde söylemeden ne düşündüğümü anlamasını sağlamaya çalışıyorum. Delaney henüz bizim hakkımızda bir şey bilmesin istiyorum ve ona söylemek istesem de, bunun doğru karar olduğunu biliyorum. Ondan emin olsam da, fikrini değiştiremeyeceği anlamına gelmez ve kızım bunun kurbanı olamaz. Hele de okulun geri kalanında onunla aynı sınıfta oturmak zorunda olduğu sürece.

"Abbie, dedene kulübeyi rahat bırakıp kahvaltıya gelmesini söyler misin?" diyor annem.

Abbie onay için bana baktığında başımı sallıyorum.
"Hemen geliyorum!" diyerek sandalyesinden atlayıp arka kapıya koşar.
Kapı arkasından kapanır kapanmaz ve Abbie'nin babamı çağırdığını duyduğumuz anda, masaya oturup sorulara hazırlanıyorum.
Annem karşımda oturur. "Delaney'nin bu yıl Abbie'nin öğretmeni olduğunu neden bana söylemedin? Ekim ayına geldik."
"Eğer o olmasaydı, öğretmenin kim olduğu umurunda olur muydu?"
"Muhtemelen," diye cevapladı ve koltuğunda kıpırdanmaya başladı. "Belki. Eğer düşünseydim, umursardım."
"Ne paylaşacağımı tam olarak bilmeden sana söylemek istemedim."
"Peki? Şimdi biliyorsun?"
Onun coşkusu hoşuma gidiyor, ben sert davranıyor olsam da. Delaney hakkında konuşurken onun mutlu halini özlemişim.
"Dün akşam yemeğe geldi."
Annem sandalyesinden fırlayıp buzdolabını açtı. Bana ikram ettiği aynı meyve suyu sürahisini çıkardı ve bardak kullanmayarak doğrudan sürahidenden içmeye başladı. İçimden gülerken onun küçük çılgınlığını izledim.
"Üzgünüm, çok heyecanlandım," diyor.
Elimi sallayarak, "Oh, boş ver, içini dök. Burada sadece biz varız," diyorum.
Kız kardeşim burada olsaydı, Abbie'yi hemen dışarı çıkarırdım. Böyle durumlarda iki kadını ayrı ayrı idare edebilirim, ama ikisi birden? Babam ve ben olabildiğince çabuk kaçırız.
Meyve suyu tekrar buzdolabına konur, annem bana dönüp burnundan nefes alır.
"Tatlı kızımız nasıl, Darren? İyi mi? Mutlu mu?"
"İyi. Her zamankinden daha güzel ve esprili. Sonbahar olmasına rağmen burnunda ekstra çiller var, sanırım çoğalmışlar. Ve... Neden öyle bakıyorsun?"
Annem alaycı bir şekilde elini havada salladıktan sonra bana sırtını döndü.
"Sana öyle bakmıyorum. Sevdiğin kadın hakkında konuşmanı dinliyorum. Beni rahatsız etme."
"Ağlayacak mısın? Mendil getireyim mi?" "Benimle dalga geçme, Darren!"
"Alay etmiyorum anne. Seni üzacak bir şey söylemeden önce iyi olup olmadığını soruyorum," diye açıklıyorum, birazcık alaycı bir

Nefesini tutarak, hemen konuya girdi. "Peki, o kalitede bir şey paylaşacak mısın?"
"Gerçekten, anne.

"Bu gerçek, anne. Şansımı yakaladım ve bu kadar. Bu sefer yanlış bir adım atmayacağım."

"Beni alay ediyorsan, suratına yumruk atacağım."

"Oğluna böyle konuşamazsın."

"Otuz yaşına geldiklerinde söyleyebilirsin. Bu yazılı olmayan bir kural," diye tartışıyor ve sonra konuyu değiştiriyor. "Dikkatimi dağıtma. Bunların hepsini bir kez daha duymam lazım."

"Bütün 'Sevdiğim insanı geri kazandım ve onu bir daha bırakmayacağım' lafları mı? Bunu mu demek istiyorsun?"

Buna hazır olduğumu düşünmeme rağmen, hıçkırıkları beni şaşırttı. Beni sarsarak beynimde bir boşluk yarattı ve ona beni tekrar kucaklamak için bir fırsat verdi. Kafamın yanına defalarca öpücükler kondurdu.

"Yıllardır bunu bekliyordum. Her şeyin böyle olması gerekiyordu. Delaney'imiz geri döndü."

"Resmi olarak değil, anne. Hala üzerinde çalışıyorum, ama iyi gidiyor. Dikkatli olmak istiyor ve onu suçlamıyorum. Şimdilik Abbie'den saklıyoruz."

"İyi. Akıllıca. O çok değerli." Bir adım geri çekilen annem, gözlerinin altını siler. "Delaney için çok endişeleniyordum. Onun hayatına zorla girmeye çalışmamak için çok uğraştım."

Delaney'nin büyükannesinin vefat haberinin yayılmaya başlamasından bir hafta sonra garajdaki dondurucuda gördüğüm ev yapımı donmuş yemekler ertesi gün yok olmuştu. Annem onları nereye götürdüğünü bana hiç söylemedi, ama ben hep biliyordum. O benim kanımdan olabilir, ama Elle'yi her zaman ikinci kızı olarak görmüştür. Ona yemeği götürdüğünden beri onu görüp görmediğini sormadım, ama sorsam bile, benim halimden dolayı bana söylemezdi. Tahmin etmek gerekirse, hayır derdim. Abbie ve Sasha hayatımın bir parçası olduğu için.

"Denemenin sakıncası olmazdı bence anne. O zaman da yoktu, şimdi de yok."

Yüzü umutla doldu. "Gerçekten mi? Onaylıyor musun?"

"Benim onayım. Ama onun da onayı lazım. Lütfen onu çok üzme."

"Asla. Poppy, birlikte geçirdikleri zamanlardan bahsetmeye başladığından beri çok kıskanıyorum. İşkence gibiydi! Lütfen, ona akşam yemeği pişirmeme izin ver. Bu hafta onu davet et, yalvarıyorum."

"Bunun için henüz çok erken olabilir," diye tereddütle cevap verdim.

"Abbie annesiyle birlikte, o yüzden bilmek zorunda kalmaz. En azından Delaney'e sor. Eğer henüz hazır değilse, beklerim."

"Tamam, sorarım. Ama şimdiden umutlanma, tamam mı?"

O zaten başını sallamış olsa da, yine de başını salladı. "Tamam."

Yarım bir gülümsemeyle cevap vermeden, Abbie babamla birlikte içeri girerken bekledim. Beni büyüten adam uzun boylu ve korkutucu biridir, ama neredeyse her gün sert bakışlarından çok, bana ve kız kardeşime karşı yufka yürekli olduğunu göstermiştir. Kızım da bu geleneği sürdürmüştür.

"Merhaba, baba."

"Günaydın, Darren," diye mırıldanır.

"Kahvaltı! Kahvaltı hazırlayacağım!" Annem, çoktan harekete geçmiş bir şekilde duyurur.

Babam saatine bakar. "Sekize çeyrek var."

"Çabuk olacağım. Otur ve ben yemek yaparken oğlunla konuş." "Tabii, canım."

Gülümserim ve babamın annemden bir öpücük çaldığını görmek için onları bir süre izlerim. Abbie aramıza oturur ve okul hakkında konuşmaya başlar, annem ise bana gizlice bakıp gülümser.

Bu, benim çıkmamla birlikte annemin babama az önce konuştuğumuz her şeyi anlatacağını doğrulamaya yeter. Ve buna seviniyorum, çünkü artık bunu yapmalarına izin vermenin zamanı gelmişti.

DELANEY

"NEDEN STEELE ÇİFTLİĞİ'NDEYİZ?" DIYE SORUYORUM.

Darren direksiyona vurur. "İki tahmin hakkın var."

Steele Ranch tabelasının bulunduğu uzun, ağır kapıyı geçip çakıllı yolu tırmanırken pencereden dışarıya bakıyorum. Buraya gelmeyeli yıllar oldu. En az on yıl.

Alberta'nın en büyük sığır çiftliği, hatırladığım gibi. Açık, aydınlık, çiftlik evine giden yol boyunca sıralar halinde dizilmiş kalın ağaçlar, yaklaştıkça genişliyor ve genişliyor gibi görünüyor. Yolun karşısında, orijinalinin yanında ama çok daha yeni bir ikinci ahır var. Onların ötesinde, kilometrelerce uzanan boş otlaklar ve Rocky Dağları'nın yükselen silüetinden başka bir şey görünmüyor.

Darren çiftlik evinin önündeki çimlere dönmeye başlarken, onun bacağını okşadım. "Mm, eşekleri sevmeye mi geldik?"

"Ve birini kızdırıp kaburgalarımı çökertme riskini mi alalım? Hayatta olmaz." "Oh, biliyorum. Eliza'nın özel pasta deneme ekibiyiz."

"Maalesef, Johnny ve Brody bu işi halletmiştir."

Dudaklarımı büzüp elimi çektim. "O zaman neden buraya geldiğimizi anlamıyorum. Beni buraya ata binmeye getirmedin herhalde." Sessizlik.

"Darren..." Dikkatlice başlıyorum.

"Bir şans daha hak ediyoruz. En son ata bindiğinde, genç ve denemeye cesaret edemeyecek kadar sinir bozucuydun. Bir şans daha istiyorum."

"Ciddi olamazsın. Bu bir randevu fikri değil, beni kızdırmanın kesin yolu!"

Elimi uzattı ve benim sertliğime rağmen elimi tuttu. Elimini dudaklarına götürdü ve sanki birkaç öpücükle beni ikna edebilecekmış gibi parmak eklemlerimin her birini öptü.

"Lütfen, Elle? Benimle alışılmışın dışında bir şey yapmak istemiyor musun? Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için biraz hayatın tadını çıkarmayalım mı?"

Gözlerindeki yoğunluktan kalbim hızla atıyor. Ona somurtarak inliyorum. "Sen tam bir pisliksin."

"Ben mi? Emin misin?"

"Bundan sonra benim için inanılmaz bir şey olmazsa, çok ama çok huysuz bir kız arkadaş olacağım."

"Kız arkadaş mı?" diye alaycı bir şekilde sorar, bu kelimeyi neredeyse mırıldanırcasına. Arabadan çıkıp kapıyı *sertçe* kapatmadan önce somurtmam daha da derinleşir. kapatıyorum.

"Benden o kadar kolay kaçamazsın," diye seslendi, kapısını kapatırken.

Kaputun önünde durup kollarımı kavuşturarak onun yanıma gelmesini bekledim. "Senin için benim ne olduğumun doğru kelimesi kız arkadaş değil mi?"

"Sence bu yeterli mi?" Bana yaklaşır ve parmaklarını kolumun boyunca gezdirir. "Bana öyle gelmiyor. Bir zamanlar benim kız arkadaşımdın ve seni kaybettim."

"Ve bu sefer farklı olacağını mı düşünüyorsun, çünkü bana o etiketi yapıştırmayacağız diye mi?"

Gülümsedi ve sinirimi bozdu. "Tam olarak değil. Kız arkadaş terimini, uzun vadeli bir ilişkiye girip girmeyeceğine karar verememiş çiftlerin kullandığı bir terim olarak görüyorum."

"Peki sen... kararsız değilsin?"

"Hayır, bebeğim. Seninle uzun vadeli ya da hiç ilişki yok."

Ayak parmaklarımdan kulak uçlarıma kadar bir sıcaklık yayıldı. "O zaman kız arkadaş yok."

"Kız arkadaş yok. Sen sadece benimsin. Benim Elle'im," diyor, sesi geçen hafta sonu bacaklarımdan arasında olduğu zamanki gibi alçak ve kısık.

Birlikte geçirdiğimiz o saatlerin hatırası, günlerdir beni deli eden uykuda uyuyan şehveti uyandırıyor. Bu hafta birlikte geçirebildiğimiz zamanın azlığı beni çok üzüyor, ama ikimiz de kariyerimize tamamen adanmış durumdayız, işler her zaman gençlik yıllarımızdaki gibi olmayacaktı. Günler uzun, geceler kısa. Birbirimizi görmek için çok

birbirimizi görebileceğimiz çok az zaman var ve ne yazık ki, ara sıra attığımız mesajlar ve yaptığımız aramalar dışında birbirimize zaman ayıramıyoruz.

Bugün tam da ihtiyacım olan şey, kanepede birbirimize sarılıp yatmak yerine çiftlikte olsak bile. Yoğun bir günün ardından en iyi dinlenme şekli bu.

"Bana uyar," diyorum ona.

Gülümsemesi utangaçken, ben elimi boynuna dolayıp onu kendime çekerek öpüyorum. Dudaklarına karşı iç çekiyorum, mutluluğumu saklayamıyorum.

Darren belimi avuçlayıp beni kendine doğru çeker. Keskin hareketine gülünce, sanki sadece gülüşümü duymak istermiş gibi tekrar yapar.

"Şey, bunun biraz şaşırtıcı olmadığını söyleyemem."

Brody'nin sesi o anı keser, ama ben henüz geri çekilemiyorum. Erkek arkadaşım olmayan adamdan bir öpücük daha çaldıktan sonra elimi vücudunda gezdirip parmaklarımızı birbirine kenetledim.

"Zamanlaman harika," diye Darren arkadaşına söylenir.

"Seni görmek güzel, Delaney. Bu huysuz adamla birlikte olman çok yazık."

Gülümserim, şakalaşmayı içime çekerek. "Oh, o her zaman huysuz değildir." "Sadece etrafımda keyfimi kaçıran biri olduğunda," der Darren.

Brody güler. "İstersen, tekrar dersini atlayabiliriz ve Delaney'e at binmesini ben olmadan yardım edebilirsin."

Başındaki koyu kahverengi kovboy şapkası, güneş bize doğru parladığında gözlerini koruyor. Gözlerimi kısarak, retinama zarar vermemesi için elimi kaldırıyorum. Acı verici bir şekilde etkisiz.

Darren elini çekip arkama geçince dikkatimi çekiyor. Ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda, birdenbire kafamda bir şapka beliriyor. Onun şapkası. Kalbim hızla atıyor, içimdeki diğer tüm duygular mutlulukla doluyor.

Beyzbol şapkasının siperliği bir saniye boyunca alnıma sarkar, sonra Darren arkadaki kayışı sıkar. Parmaklarını çekip önümde durduğunda şapka kafama tam oturur.

"Daha iyi mi?" diye sorar, başını eğerek.

Artık saçları örtülü olmadığı için saçlarını karıştırmaya başlıyorum ve o da şikayet etmeden izin veriyor. Açık gözlerindeki ışık, onun da benimle ne kadar benzer hissettiğini ortaya koyuyor.

"Mükemmel," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle.

"Stetson şapkası gibi değil, ama kuralın hala geçerli olduğuna eminim," diyor Brody, sesinde mizah var.

Bir adım sola atıp ona bakıyorum. "O kuralı bu yaşında da uyguluyor musun, Brody?"

"Benim yaşımda," diye tekrarlar gülerek. "Aynı yaştayız."

"Aynen öyle."

"Sanırım sana olgunlaşmamış diyorsun, Pop Star."

"Pop Star mı?" diye soruyorum.

Brody inler ve Darren cevaplar, "O bizim pop yıldızımız, Elle. Büyük ve önemli bir adam. Konserden önce ağzından çıkanları bir duysan."

"Diva daha uygun olmaz mıydı?" diye alay ettim.

Brody bize bakmadan yola doğru yürümeye başlar. "Biliyor musun? Şimdi ahıra gidiyoruz ve beni alay etmeye devam edersen, seni bütün gün orada tutacağım."

"Gitmeden önce şık botlarını giymek istemiyor musun? Bunlar rahat mı?" Darren alaycı bir şekilde sorar.

Gülmekten boğuluyorum ve ona dirsek atıyorum. "Bizi boş bir tarlada bırakacaksın."

"İkimiz de tek kalacak olanın ben olacağımı biliyoruz. Brody gider gitmez kızlar seni almaya gelir."

"O zaman rüşvet sanatını öğrenmenin zamanı geldi."

Kolunu omuzlarıma atıp, dengemi kaybetmeden beni kendine doğru çekiyor. On dakika sonra, Brody Sky'ın eyeriyle uğraşırken, ben bir kapıya yaslanıp onları izliyorum.

Bugün bindiğim at, Honey, Poppy'nin atı. Sky'da Darren'la birlikte binmek yerine tek başıma binmeyi kabul etmemin tek nedeni oydu. Sky'a karşı bir şeyim yok. At sırtında güvenmediğim kişi Darren. En azından hayatımı emanet edemem.

Bunun için günlerce surat asacağından eminim.

"Johnny biraz daha sabırlı olurdu," diyor Darren, Brody kapıyı açıp Sky ve Honey'yi dışarı çıkarırken homurdanarak.

"Olurdu, ama dedem ona izin verdi, o da Rory ile binmeye gitti. Kahvaltıdan beri görmedim."

Darren başını sallar. "Ahır biraz boş görünüyordu."

"Joker ve Frost birkaç aydır onun evinde kalıyor. Ahırın inşaatı beklediklerinden biraz geç bitti."

"Johnny'nin evi nerede?" diye soruyorum.

Brody'nin ahırda bize verdiği talimatları izleyerek, Darren Sky'ın sırtına tırmanır ve "Yolun yukarısındaki kulübeyi biliyor musun?" der.

"Ağaçların olduğu yer mi?"

Brody Darren'ı bırakıp bana gelir. Honey'nin eyer takımı Poppy'ye çok benziyor, pembe renkli ve güneşte parıldayan hafif bir ışıltısı var. Garrison onu Poppy için özel olarak yaptırmış olmalı.

"Orası," diyor Darren, sesi sessiz bir kakhaha ile titriyor. Kanım kaynıyor. "Oh."

Aramızda bakışan Brody inlemeye ve yüzünü buruşturmaya başlar. "Dalga geçiyorsun. Burada mı? Çiftlikte mi?"

"Öyle söyleme lan. On altı yaşındayken bu ahırda seks yaptığını biliyorum," diye karşılık veriyor Darren.

"Ama kulübede mi? Johnny, evini kirlettiğini biliyor mu?"

"Onun evini kirletmedik!" diye tartışıyorum, yüzümü havalandırmayı düşünerek. "O zamanlar onun evi değildi."

Darren ekler, "Ve *çok* saygılı bir seksti."

"Tamam, bu kadar yeter. Zaten birkaç ay, belki de birkaç yıl boyunca onun davetlerini reddetmek zorunda kalacağım," diyor Brody dramatik bir iç çekişle.

"Vazgeç, Diva. Kızımı ata bindir de, seni daha fazla skandala bulaştırmadan gidelim."

Onun bakışlarını karşılayıp gülümseyerek başımı sallıyorum. Ben ata binmeye odaklanmadan önce bana göz kırpmıyor. Brody yakınımda duruyor, ama Darren'ın bana yardım etmeye çalıştığı her seferinde onun dikkatli bakışlarını neredeyse hissedebiliyorum. Tabure işime çok yarıyor ve sonunda ayağa kalkabiliyorum.

"Tamam. Johnny'ye yola çıktığını haber vereceğim, o da birkaç dakikada bir seni kontrol edecek. Yoldan ayrılma, atlar tüm işi halleder. Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?"

"At binmek benim için ilk deneyim değil, Brody."

"Ama sadece birkaç ders aldın."

"Ders mi?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Ne zaman binicilik dersi aldın?" Darren, Brody'nin durduğu yere öfkeyle bakar.

"Birkaç hafta önce," diye Brody onun yerine cevaplar. "Neden sordun?"

Darren isteksizce bakışlarını kaldırıp bana bakar. Yüzündeki utangaç ifade dikkatimi çeker.

"Ne olur ne olmaz."

Daha fazla soru sormak yerine, konuyu kapatıyorum. Brody harika bir adam, ama buraya onunla vakit geçirmek için gelmedim. Özellikle de tüm bu gerçekler ortaya çıkmışken.

Elimi yola doğru kaldırıyorum.

"Gidelim mi?" "Tabii."

"Telefonlarınızı yanınızda tutun ve bir şey ihtiyacınız olursa arayın. Johnny'yi sizi kontrol etmesi için gönderiyorum," der Brody, Darren Sky'ı harekete geçirirken. "İşiniz bitince burada olacağım!"

Honey, ona söylememe gerek kalmadan Sky'ın peşinden gider ve yola çıktığımızda gerginliğimi bastırırım. Yan yana ilerleyen atlar bizi birbirimize yaklaştırır. Darren'a bakıp dizginleri sıkıca tutarım.

"Bizi buraya, randevuya çıkmak dışında bir amaçla getirmenin bir nedeni var mı?"

"Burası bizim için özel bir yer. Drive-in gibi değil ama burada anılarımız var."

"Artık farklı geliyor," itiraf ediyorum.

"Herkes yaşlandı. Kendi hayatlarını yaşıyorlar. Rory ve Johnny her zaman burada olacak, Anna ve Brody de turneye çıkmadıkları zamanlarda. Bryce, Daisy istediği sürece kalacak. Ama Poppy'nin yeni evine taşınsa bile, hala saatlerce uzaklıkta olacak. Hayatı Cherry Peak'in çok ötesine uzandı."

"Onun gideceğini hep biliyorduk. Hayalleri bu yer için çok büyüktü. Burada yeterince imkân yok."

"Biliyorum. Yine de zor oldu."

Sinirlerim gergin, dizginleri bir elime alıp diğer elimle aramızdaki boşluğu dolduruyorum. O da gülümseyerek aynısını yapıyor ve elimi tutuyor.

"Ev tasarımı nasıl gidiyor? Bitmek üzere olmalı, değil mi?"

"Planları önümüzdeki hafta tamamlamayı planlıyoruz. Evin görünüşünü pek umursamadığını söyleyen Garrison, tüm değişiklikleri yapan kişi oldu," diyor.

"Bu onların sonsuza kadar yaşayacakları ev, değil mi?"

"Bu kadar emek verdik, öyle olsa iyi olur."

Hafifçe gülümserim. "Sonsuza kadar yaşayacakları evin mükemmel olması lazım. Bırak seçici olsunlar."

"Senin sonsuza kadar yaşayacağın ev hakkında çok düşündün mü?"

Kollarımız atların arasında sallanırken, başparmağı elimin arkasında daireler çiziyor. Gözlerimi odanın içinde onun gözlerini aramak için gezdiriyorum ve onun da beni izlediğini görüyorum. Yumuşak bir kesinlikle beni heyecanlandırıyor.

"Burada olurdu. Oyun gecelerinde çok içenler için herkese yetecek kadar yatak odası ve ana yatak odasında şömüne olurdu. Dağ manzarası da isterdim."

O mırıldanıyor. "Peki bahçe? Ne kadar büyük?"

"Büyük bir arazi iyi olurdu. Yazın bahçe ve havuz yapabileceğim bir yer."

"Ağaçları bol olsun," diye ekledi Darren, gözlerimi kendinden ayırmadan. "Çok güzel bir ev olurdu."

"Bu hafta sonu gel de ailemle akşam yemeği yiyelim," diyor, sesi yumuşak ve alçak.

Elim neredeyse kayıyordu ama o tuttu. "Ne?"

"Pazartesi sabahı Abbie'yi almaya gittiğimde annem davet etti. Seni çok görmek istiyor."

"Bilmiyorum. Çok erken değil mi?"

"Bence bizim için öyle bir şey yok," diye nazıkçe karşı çıkıyor.

İlk tepkim evet oldu. Darren'ın annesiyle vakit geçirmek benim için her zaman çok kolaydı. Arkadaşlarımız "kayınvalide ve kayınpeder"le vakit geçirmekten tedirgin olurken, ben heyecanlıydım. Onlar benim için her zaman aile gibiydi.

Ama artık eskisi gibi değil. Tabii ki, onları yeniden görüyor değilim, ama çok zaman geçti.

"Kendini ikna etmeye çalışma, Elle. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyoruz. Çıkmıyoruz. Bu geçici bir şey değil."

Henüz kendime bunu itiraf edemiyorum.

"Kız kardeşin de orada olacak mı?"

"Hayır. Seni daha fazla heyecanlandırmak istemem."

Buna gülmeden edemiyorum. "Tamam. Akşam yemeği yiyeceğim."

Elimi sıkarak ve tişörtümün altında meme uçlarımı sertleştiren bir gülümsemeyle cevap veriyor. Dudaklarının hafifçe kıvrılması ve bir vaat bir arada.

Bu sefer farklı olacağına beni ikna etmek için çaresizce çabalayan bir söz.
Tek yapmam gereken buna
inanmak.

DARREN

'E VERMEK İSTİYORUM ANNEM BİRAZ DESTEK DEĞİL KOŞMAYI DIŞARIDA GİBİ Arabamın geldiğini duyar duymaz vahşi bir hayvan gibi davrandı. Bunun yerine ön camdan izlemeyi tercih etti. Verandaya adımımızı attığımız anda perdeler hareket edince gülmemek için dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Gerginim," diye fısıldadı Delaney, gözlerinde panik vardı.

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp alnımı alnına dayadım. "Her şey yolunda gidecek. Seni çok seviyorlar."

"*Eskiden* severlerdi."

"Hala öyle. Annem en sevdiğin yemekleri yaptı, abartmıyorum. Benim için hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Sinirleri yeterince gevşedi ve heyecanının bir parıltısı ortaya çıktı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Market alışverişine çıkmadan önce kontrol etmem için bana uzun bir liste gönderdi. Eve girdiğimizde çok, çok mutlu olacaksın."

"Teşekkür ederim," diyor, sesi alçak ve yumuşak.

Kapıyı açmadan önce alnına bir öpücük kondurarak cevap verdim. Annem neredeyse verandaya düşecekti.

"Oh! Geldiniz!" sanki hiç haberi yokmuş gibi sevinçle bağırır. "Daryl, Delaney ve Darren da burada. Vay canına, ne uzun isimler."

"Kapıya burnunu dayamış gibi davranman çok sevimli, anne," diye takılıyorum.

Delaney kolunu sırtıma dolayarak yakınımnda durur ve ayakkabılarını çıkarır. Bu sefer diz boyu botlar değil, şükürler olsun. Bu gece onları görmek, ailemin masasında sertleşme riski olmadan dayanabileceğim bir şey değildi.

"Beni rahat bırak Darren. Delaney'e bakmaya çalışıyorum," diye azarladı annem.

Kıkırdayarak elimi kaldırıp ağzımı kapattım.

Delaney doğruldu ve "Merhaba Pauline" dedi.

"Merhaba, canım," diye annem titrek bir sesle koşarak gelir.

"Sarılalım mı?" Delaney derin bir nefes alır. "Sarılalım."

Onlar birbirlerinin kollarına atlamadan önce kenara çekildim. Annem onu kırılmaz bir tutuşla sarar, Delaney hıçkırarak onu aynı şekilde sıkıca sararken onu kollarında tutar. Boğazımdaki duyguyu yutarak oturma odasında duran babama bakarım.

Gözlerim babamınkilerle buluşur ve o hiçbir şey söylemeden başını sallar, kelimelere gerek kalmadan her şeyi anlatır. Delaney'e tekrar bakarım ve zaten bildiğim şeyi bir kez daha teyit ederim. Evde tek başıma geçirdiğim her sessiz gecede bana haykıran, işteki sunumuma veya konuşmama odaklanmam gereken anlarda kulaklarımda çınlayan şey.

Bu doğru. Her şey olması gerektiği gibi. Ve şimdi, sonunda doğru yola geri döndük.

"Seni en son iyice gördüğümde daha da güzelleşmişsin," diyor annem, Delaney'nin saçlarını okşayarak. Omuzlarından sıkıca tutup geri çekerek ona gülümsüyor. "Darren çiller konusunda haklıymış. Şimdi çok daha fazla var."

"Darren benim çillerimden mi bahsediyordu?" diye sorar Delaney, gözlerini bana doğru çevirerek.

Göz kırparak sırtını okşayıp yanıma çekerim. "Sakın kibirlenme."

"Hakkımda başka ne söyledin?"

"Nereden başlayalım?" diye sorar babam, bize katılır.

O annemden daha temkinli. Poppy dışa dönük yapısını ve neşeli kişiliğini annemizden almış olsa da, bana sabırlı olmayı öğreten babamdı. İki kadınla bir arada bu kadar çok zaman geçirmek için ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

"Hoş geldin Delaney," diye ekledi.

Karnımda bir yumruk hissediyorum. Aniden dengesini kaybeden Delaney'nin sırtına parmaklarımı daha sert bastırıyorum.

"Teşekkürler, Daryl," diye fısıldadı, aralarında ağır bir şey geçiyordu. Bu çok takdir gibi geliyor, ama ne için olduğunu bilmiyorum.

Annem kendini silkeliyor ve boğazını temizliyor. "Tamam, şimdi içeri gel. Konuşacak çok şeyimiz var. Hala tavuk parmesanı seviyor musun, canım?"

"Uzun zamandır yemedim ama evet, seviyorum." "Sana söylemiştim anne."

Delaney bana meraklı bir bakış atar. "Sen nasıl bildin?"

"İyi tahmin," diye alay ediyorum ve annemle babam arkalarına döndüklerinde elimi uzatıp poposuna hafifçe vuruyorum.

O çılgılık atarak benden uzaklaşır. Masumca gözlerimi kırpıp, yüzümün ısırılma riskini göze alarak onu öperim. Kızardığı için somurtkanlığını kolayca anlayabiliyorum.

"İkiniz de drive-in'i kontrol ettiniz mi? Son belediye meclisi toplantısında'yım ve sözde yarıya gelmiş," diyor annem, bizi ustaca görmezden gelerek.

Yıllar boyunca bu konuda yeterince pratik yaptı. Poppy ve Garrison onu mahvetti, korkarım.

"Hayır, bakmadık," diyorum.

"Gitmelisiniz. Kasaba girişindeki çiçekleri mahvettikleri gibi sizin yerinizi de mahvetmediklerinden emin olun."

"Drive-in'i çiçeklerle mi karşılaştırıyorsun?" diye soruyor babam.

"Onlar sadece çiçek değil, Daryl. Onlar kasabaya gelenlerin ilk izlenimi. Sarkan, kahverengi çiçeklerle dolu iki saksı ne izlenim bırakır, hmm?"

"Çiçeklere yardım etmeyi teklif edebilirsin," diyorum yemek odasına girerken.

Yemekler servis tabaklarında masaya yayılmış bile ve kahretsin, annem bağışlamayı reddettiği eski, kırık tabakları bile çıkarmış.

"Onların yardımımı istemesini bekliyorum, tatlım."

Babam içinden gülerek masadaki her zamanki yerine oturur. Annem onun yanına oturur, ben de Delaney'nin sandalyesini onun karşısına çekerim. Babamın çıkardığı tıslama sesi masanın üzerine düşer, annem onun omzuna hafifçe vurur.

"Bir dahaki sefere sandalyemi çek."

Delaney'nin yanakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılır. Oturur ve ben de ona katılırım, muhtemelen biraz fazla yakın. Uyluklarımızın sıcak teması, evet, onun şu anda gerçekten yanımda olduğunu hatırlatır.

"Neyse, dediğim gibi, bir gezmeye değer olabilir. Orayı mahvederlerse dayanmam," diyor annem.

Delaney'nin benim evimizde yediğimiz akşam yemeğinde sevdiğini bildiğim beyaz şarap şişesini alıp ona uzattım. O başını sallayınca, kadehini alıp doldururken, "Bu akşam Bryce'a sorup sana haber veririm anne," dedim.

"Çok sevinirim. Bilmezsem endişelenip dururum."

Dolu bardağı Elle'ye geri verip şişeyi masaya koyuyorum, meyve suyu sürahisini alıp kendi bardağımı dolduruyorum. Neyse ki annemin içtiği bardağın aynısı değil. En azından bir kez içmiştir umarım.

Delaney masanın altında bacak bacak üstüne atıyor ve ben, dizlerine kadar gerginleşen eteğinin altında ne giydiğini hayal ederek iniltiyi bastırıyorum. Son zamanlarda bu düşüncelere bu kadar kapılmak bir lanet. Onun yanında birdenbire azgın bir ergen oluyorum ve hala kendimi bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

O çok güzel. O ve o yumuşak bacakları ve eteğinin bütün gece flört ettiği mükemmel eğimli dizleri beni deliye çevirecek. Daha önce dizlere hiç aldırış etmemiştim, ama şimdi burada, onların eğimini ve avuçlarımı nasıl dolduracaklarını hayal ediyorum.

Bir de saçları var. Saçlarını geriye ya da yukarıya toplamasına o kadar alışmışım ki, ama bu gece değil. Hayır, saçları serbest ve dalgalı ve sırtına her dokunduğumda ellerimi okşuyor. Son bir saat içinde o kadar çok kez saçlarını parmaklarımın etrafına sarmaya başladığımı fark ettim ki, artık orasına dokunmaya cesaret edemiyorum.

Siktir, annemden bir adım ötede kıcına şaplak attım.

"Darren?"

Uyluğumdaki acı beni koltuğumda sıçratıyor. Delaney'e bakıyorum ve onun bana baktığını görüyorum, iki kaşı da kalkmış.

"Annene meyve suyunu ver," diye fısıldadı, yüzü kıpkırmızıydı.

Neden utandığını anlayamadığım için bir an daha ona bakıyorum. Bacağımdan tekrar çimdikleyip bakışlarımı kucağıma çevirene kadar harekete geçemiyorum.

"Al anne."

Meyve suyu neredeyse annemin bekleyen eline uçuyor. Yutkunup bir tabak yemek alıyorum, masanın altında sakladığım şiddetli ereksiyonu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Aynı ereksiyon, Delaney'nin gördüğü ve yüzünü kıpkırmızı yapan ereksiyon.

"Teşekkürler. Abbie'nin kararıyla ilgili bir gelişme var mı?" Annem benim davranışımından bahsetmeden sorar.

Delaney'nin tabağını içgüdüsel olarak dolduruyorum, babam da annemin tabağını dolduruyor. "Ne kararı?"

"Ona ilişkinizden bahsedecek misin?"

Delaney nefesini tutar ve ben elimdeki tabağı başka bir tabakla değiştiririm. Cevap vermez, ben cevap veririm.

"Henüz değil."

"Geçen gün gördüğüm kadarıyla, bence bu konuda bir sorunu olmayacak sorun

olmayacağını "Biliyorum. Bu yüzden ona söylemiyoruz." "Tamam, bu düşünüyorum." konuyu kapatalım."

"Teşekkürler," diye mırıldanarak ellerimi serbest bırakıp birini Delaney'nin eline koyuyorum.

bacağımaO, tuttuğu nefesini bırakır.

"Bu kadar yemek yapmana gerek yoktu Pauline. Gerçekten, bu harika. Darren ve senin sayende, geçen hafta çok iyi beslendim," diyor.

Annem övgüye gülümser. "Benim için zevk. Eskiden Darren, Abbie, Poppy ve Garrison ile haftada bir kahvaltı yapardık, ama Abbie artık tam zamanlı okula başladığı için akşam yemeğine geçtik. Bundan sonra sen de bize katılabilirsin."

"Oh, bu çok nazik," diyor Delaney. Gözleri bana doğru parlıyor ve ben de ona göz kırpyorum, bu fikre çok sıcak bakıyorum. "Çok isterim."

Annem bir kez alkışladı. "Poppy'ye söylemek için sabırsızlanıyorum!"

Yan tarafa eğilip başımı eğerek ağzımı Elle'nin kulağına yaklaştırdım. "O söylediğinde binlerce mesaj ve bir telefon bekleyin."

Gözlerini devirmesi, bunun onu ne kadar az korkuttuğunu açıklıyor.

"Evin böyle boşken genelde ne yaparsın? Abbie bir hafta burada kaldıktan sonra evin daha da boş geliyordur herhalde."

Mırıldanarak koridordaki ışıkları açıyorum. Yatak odam koridorun sonunda, Abbie'nin odasından ve misafir odasından ayrı. Delaney peşimden geliyor, duvarındaki fotoğrafları ve annemlerin evine gitmeden önce çamaşır odasına koymayı unuttuğum pembe çarşafları incelerken arkamda aynı hızda yürüyor.

"O burada olmadığı geceler genellikle çalışıyorum. Bu beni meşgul ediyor." "Ah, demek o yüzden kasabada zombi gibi dolaşıyordun." zombi gibi dolaşıyordun."

"O ve bir aydır kafama takmayan birkaç şey daha."

Delaney'nin sonunda odama girmesini beklerken kemerimi çıkarıyorum.

"Bana striptiz mi yapacaksın?" diye soruyor, yanıma gelince kaşlarını anlamlı bir şekilde oynatarak.

Odaya girer girmez adımları durur. Gözleri etrafta dolaşır, masamı ve masanın üzerindeki dağınıklığı izler, sonra sade komodinlerime ve açık dolaba bakarak merakla dolu bir ifadeyle bana bakar. Ellerimle arkama yaslanıp onu izler, yaklaşmasını beklerim.

"Striptiz yapmak ister misin?"

"Eğlenceli olabilir."

"Söyle hadi, Elle."

Yavaş yavaş gözleri bana doğru kayıyor. İçini çekiyor ve sonunda odanın karşısına geçiyor.

"Beni eve götürmek istemediğinden emin misin?"

Ona uzanıyorum, ellerimi kalçalarına koyuyorum. Kendi kendine kucağıma tırmanıyor.

"Sen evindesin," diye fısıldayarak onu öpüyorum.

Dudakları dudaklarıma sıkıca yapışır, aynı yavaş ve acil bir şekilde bana karşılık verir. Parmakları saçlarımı okşar, ben dilimi dudaklarının arasında gezdirirken saçlarımı tarar.

"Evim senisin." Omurgasından bir titreme geçer. Nefes almak için ayrılırken, "Evet, bebeğim. Öyle," derim.

"Çok mu erken?" diye fısıldadı öpücükler arasında. "Ne çok erken?"

Burnunu burnuma değdirip gözlerini açıyor. "İstemek... "Neyi istemek, Elle?"

"Seks yapmak... eskisi gibi olmak."

DELANEY

HER ŞEY BİR ANDA ORTAYA ÇIKIYOR. DÜŞÜNCELERİMİ BULANIKLAŞTIRAN O ÇARPICI DUYGU düşüncelerimi bulanıklaştıran, belki de henüz çok erken olduğu gerçeğinden dikkatimi dağıtır.

Sadece birkaç hafta oldu, ama sanırım hazırım. Bir süredir hazırdım, ama kendimi uzak tuttum, bana her zaman en büyük gücü elinde tutan kişiye yeniden bağlanmaktan çok korkuyordum. Parmaklarını şıklatarak ya da omzunu silkerek kalbimi kırabilecek kişi. Onunla tekrar birlikte olmaya karar vermek, ortak mezar taşına onun adının yanına kendi adımı yazmakla aynı şey. Geri dönüş yok.

Darren'ın elleri kalçalarımdaya taşınmış, sessizliği uzadıkça ağırlaşıyor. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık endişe verici, sanki benimle o adımı atmamak için bir bahane uydurmaya çalışıyor gibi. O sözler dudaklarımdan dökülürse ne yaparım bilmiyorum.

"Ya da belki de çok erken?" diye soruyorum
dikkatlice. Bu onu düşüncelerinden çıkarır.

Beni tutuşu sertleşiyor ve ellerini yanlarımdan yukarı doğru kaydırıyor. Beni göğsüne çekene kadar o tutuşuyla beni çekince nefesim kesiliyor. Midem bulanıyor.

"Hiçbir zaman çok erken olmadı. Bizim
için değil." "Emin misin?"

"Çok eminim, Elle," diye mırıldanıyor, sonra ağzı çeneme, sonra da hassas alt kısmına değiyor. "Seni bir daha bırakmayacağımı söylemiştim."

Gözlerim kapanır, o benim cildimi emip dişleriyle okşarken, alaycı bir şekilde, kafatasımın içine girmeye çalışır. "Çok zaman kaybettik, Darren. Daha fazla kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceğiz. Bir daha asla."

Bu sözlerin beni yatıştırmasına izin vererek başımı yana çeviriyorum ve ağzına daha fazla yer açıyorum. O da bunu kabul ediyor ve sakallarıyla boğazımı, çenemi ve çenemi kaşıyor. Bunun iz bırakacağını biliyorum ve istiyorum da.

"Bana nasıl yapılacağını hatırlatman gerekecek," diye fısıldayarak inliyorum.

Darren boğazımı ısırıktan sonra elini sırtımın altına koydu ve beni yavaşça geriye doğru eğdi. Dudakları boynumdan aşağıya doğru ilerlerken, ben de onun sırtını okşayarak onu kendime çekiyordum.

"Birbirimize hatırlatmalıyız, bebeğim." Midem sarsıldı. "Evet, lütfen."

Dizlerimi yatağa bastırıp, ona bakabilecek kadar dikleşiyorum. Başını geriye atıp bana bakıyor, gözlerindeki bağlılık o kadar parlak ki, çoktan teslim olmamış olsaydım, o anda teslim olurum.

"Sana bakmayı seviyorum," diye fısıldadı, aramızda sarkan saçlarımı geri iterek. "Çok güzelsin."

Onu çok sıkı tutuyorum, sanki duman olup parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi. "Seviş benimle, Darren."

İnler, gözlerini sıkıca kapatır. Gözleri birden açıldığında, sırt üstü dönmüşüm, nefes nefeseyim.

"Böyle şeyler söylediğinde bana ne yaptığını bilmiyorsun." "Söyle bana," diye yalvarıyorum.

Yatağa sürünerek onu takip ediyorum, beni altında hapseden onu izliyorum. Bu, asla kaçamayacağım bir hapishane.

Darren, uyluklarımı kavrayarak kasıklarını benimkilere doğru indirir. Kalçalarını hareket ettirerek sertleşmiş penisi benim içimde yuvarlanır. Gözlerim yıldızlarla dolar.

"Ne hissettiğini biliyorsun, Elle. Bana ne yaptığını."

Diğer bacağımı da beline dolayarak kendimi ona açıyorum. Eteğim uzun değil ve bütün gece bacaklarıma baktığını biliyorum. Artık, bundan çok daha fazlasını yapmak için dünyanın tüm zamanı onun.

"Darren," diye fısıldıyorum, bakışlarım onun gözlerini arıyor. Kahverengi gözleri bana odaklanıyor, bekliyor. "Dokun bana."

Parmaklarını eteğimin altındaki pürüzlü cildime dokunduğunda göğsünden bir uğultu geliyor. Parmaklarının her kayışında titriyorum,

daha çaresiz hale geliyor.

Zihnim kapanıyor, kulaklarımda sadece beyaz gürültü kalıyor.

"Çıkar onları. Yere at ve yolumdan çekil," diyor, uyarı mı yoksa söz mü, emin değilim.

Başımı sallayarak onaylıyorum ve o pantolonumu çıkarırken hareketsiz kalıyorum, pantolonumun nemli olduğunu fark etmiyorum, ta ki pantolonum elinde toplanana kadar. İpek kumaşın ıslak kısmını başparmağıyla okşarken boğazı titriyor.

"Bu benim için, Delaney."

"Külotum mu?"

Yatağın kenarına adım atmadan önce onları kot pantolonunun cebine soktu. Kot pantolonunun düğmesini çekerken, "Onlar da, ama onları sakladıkları tatlı amcık da," dedi.

Nefes almayı kesiyorum, içimi kaplayan derin, her şeyi tüketen bir titreme geçiyor.

Kot pantolonunu çıkarır ve gömlek ve çok ince, çok dar bir külotla yatağın kenarında durur. Ereksiyonunun tüm hatları ortaya çıkar, kalın ve gururlu. Kısmen açılmış bacaklarımın arasında sıkı sıkı tutunur ve dirseklerimin üzerine yaslanırım.

"Bana öyle bakmaya devam edersen, yine erken çıkmak zorunda kalacağım, bebeğim," diye alçak sesle uyarıyor.

Kendimi tutamıyorum. "Sen... eskisinden daha büyüksün." "Hayır, Elle. Sen unuttun."

Siktir. Artık üstümü çıkarmak için daha fazla bekleyemiyorum, sütyenim cildime çok fazla batıyor. Darren sessizce izliyor, ben üstümü çıkarıp sütyenimle uğraşırken, nefes nefese kalmış göğüslerim onun bakışlarını çekiyor.

Sonunda kopçayı açıp sütyenimi indiriyorum, göğüslerim serbest kalıyor. Çenesi sıkılaşıyor, kasları geriliyor, elini kasıklarına indirip sikini kavırıyor ve okşuyor.

"Geri gel..." diye fısıldıyorum.

Ereksiyonunu daha sıkı kavrar. "Tekrar söyle."

"Yatağa geri dön, Darren. Seni istiyorum."

Kendini serbest bırakıp gömleğini çıkarır ve yatağa sürünür. Bacaklarımı daha da açarım, hala eteğimle örtülüydüm ama o vücudunu benimkinin üzerine eğip beni öperken umursamıyorum. Yavaş tempo yerini öfkeye bırakır. Acı ve zevk ve içimde yankılanan sonsuz bir ağrı.

Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, sırtından göğsüne kadar, bunca yıldır dokunamadığım yeni bölgeleri keşfediyorum. Göğsüme değen

göğsüme değiyor ve beni inletiyor, kalçalarım onun beklediği yere doğru sıcıyor, çıplak ve sert.

"Siktir," diye tıslar, içime girerken hızını keser, beni ayırır. "Çok ıslaksın, bebeğim. Tanrım."

Tüm vücudum kaskatı kesilir, karnımda zevk patlar. "Tekrar yap."

"Bunu mu?"

Onun uzunluğu, şişmiş etimin arasında ve ıslak ve acıyarak ağrıyan yerimin üzerinde kayıyor. Klitorisime çarpıyor ve ben ona tırmanarak yataktan kalkıyorum.

"Seni tatmam lazım," diyor.

Cevap veremeden, bacaklarımın arasına girer, ağzı iç uyluklarımın boyunca gezer. Eteğimi çıkarır, tekrar yerine geçer ve dizlerimi karnıma doğru iter, ağzıyla beni kaplar. Dili klitorisimi bulur, ağızdan ölmüş, bunu arzuluyormuş gibi yalar. Çıglık atarım, ellerimle yatağı tokatlarım, bacaklarımın arasında titreyerek diline boşalırım.

"Darren, Darren... Darren," diye mırıldanıyorum, aklım başımda değil.

"İşte böyle, Delaney. Ben buradayken, adımın dilinde nasıl hissettirdiğini hatırla."

Bacaklarımın arasına elimi daldırıp saçlarını tutmaya çalışıyorum. "Elle. Senin için *Elle*."

Darren'ın gözleri parıldadıktan sonra, amıma tükürdü ve parmağını içime kaydırır. "Benim Elle'im. Sadece bana ait. Benim."

Gözlerim karmakarışık. Bu ihlal hem tanıdık hem de yabancı. Bu sefer farklı—o farklı. Bir erkek... benim. Bu düşünce parmağının etrafını sıkılaştırıyor. Klitorisimi ağzına çekip emiyor, dilini öylesine şiddetle sallıyor ki beni yerinden oynatıyor.

Bacaklarım düşer ve onun etrafında kapanır. Parmağını çıkarır ve dilini girişimin üzerinde gezdirir, bana bakarken inleyerek gözlerimi ona odaklamamı sağlar.

"Şimdi, Darren. Lütfen, daha fazla," diye nefes veriyorum.

Elinin tersiyle ağzını siler ve vücudumun yukarısına doğru hareket eder. Öpücüğünü beklerim, ama o bekler, eli vücudlarımızın arasında hareket eder. Pürüzsüz ve geniş bir şey girişimin üzerinde kayarken, dudaklarını dudaklarıma bastırır. O ileri doğru itip ilk santimi içime sokarken omuzlarını tutarım.

"Eğer..." diye başlar.

Kafamı salladım, dudaklarımız birbirine sürtündü. "Hayır. Durma."

Gözlerini kapatıp çenesini sarsarak gözleri kaybolur. Kendimin tadını alarak onu tekrar öperim. Darren daha derine girer, bir yıldır kimseyle birlikte olmadığım için gerginlik acı verir. Kendimi orgazm edemediğim için penetrasyonun beni orgazm etmesini umudumu kesmiştim.

"Yarıya geldik," diye mırıldanır.

"Çok fazla oldu. Çok doluyum."

"Dayanabilirsin. Daha önce de dayandın, bebeğim," diye yatıştırıyor, eli göğsümü ve meme ucumu buluyor.

Başparmağını sıkı meme ucunda gezdirip içime biraz daha girerek ağzıma iniyor. Etrafını sıkı sıkı sarıyorum, zevk içimde parıldıyor... Bu his beni çılgık attırıyor.

"Siktir, çok..." Sözleri, bu sefer kasıtlı olarak tekrar sıkınca kesildi.

"Gerisini de içeri sok, Darren."

Nipelimi sıkıştırıp sertçe yuvarlar, sonra isteğime boyun eğerek bırakır. En aşağıya indiğinde bir an hareketsiz kalır, gözleri benimkilerle buluşup arar. Elimi yanağına götürür, okşarım. Yüzünü dokunuşuma doğru çevirir, avucumu öper.

Bir zamanlar parmağımdaya taktığım yüzük, hareket etmeye başladığında göğsümün üzerinde kayıyor, kalçalarını yumuşak, deneme amaçlı itmelerle döndürüyor. Artık alışmış olarak, onun canlı bakışlarını yakalayıp onunla birlikte sallanıyorum. Ağzım, içimde her kayışında sesini artıran sessiz bir iniltiyle açılıyor. O kadar derinde... Sanki unutulmuş ve kaybolmuş bir noktayı bulmuş gibi.

Zevk karnımın derinliklerinde kıvrılıyor ve dışarıya doğru yayılıyor, bacaklarımdan geçip göğsüme kadar ulaşıyor. Ona sıkıca sarılıyorum, vücudundaki ham gücü hissediyorum. Darren üstümde duruyor, şişkin pazı kasları, altımızda biriken ve çarşafları ıslatan arzuyu daha da artırıyor.

O kadar seksi ki, kendimi sürekli onun altında bulacağım.

Sadece onun bildiği şekilde zihnimi okuyarak sırtıyor, inleyen bir nefes kaçırıyor ve klitorisime bastırarak aşağı doğru iniyor. İnliyorum, kulaklarımda yine bir uğultu yükseliyor. Bunu tekrar yaptığında, bu sefer aynı anda hem derin hem de sert bir şekilde ittiğinde süzülüyorum. Tırnaklarımı sırtında kazıyorum ve elimi kalçasına dolduruyorum.

"Tekrar," diye talep ediyorum, gözlerim genişlemiş ve çaresiz.

"Tekrar."

Bana ihtiyacım olanı veriyor, ben kendimden geçene kadar tekrar tekrar, dudaklarımdan onun adı tekrar tekrar çıkıyor.

"İçine mi, dışına mı, Elle?" diye soruyor, duvarlarımdan sıkıştığını hissederek. ben

Bacaklarımı onun etrafına dolayarak onu yerinde tutuyorum ve onu içimde tutuyorum. derinlemesine giriyorum. Zihnimde bir parçalanma var, seks hakkındaki önceki kavramlarım yıkılıyor, Darren'ın anıları yenileriyle yer değiştiriyor. Eskiden yaşadığım heyecanlar yenilerinin ışığı altında soluyor.

Sıcaklık dalgaları beni dolduruyor. Darren'ın seksi inlemeleri odayı dolduruyor, benim çığlıklarım ile iç içe geçiyor.

"Siktir," diye küfrediyor, üstümde ve içimde sarsılarak.

Uzun ve derin bir nefes alıp başımı sallıyorum, tırnaklarımı onun kalçasından çekiyorum. Yumuşakça bıraktığım izleri ovuşturup utangaçça gülümsüyorum.

"Canını acıttım mı?"

O, tekrar beni öpmeden önce alaycı bir kahkaha atıyor, nefesi ağırlaşıyor. "İmkansız."

"Mmm," diye mırıldanıyorum.

"Bir dakika izin ver, üstünden kalkayım. Başım çok sersemlemiş, bebeğim."

"Acele etme," diye mırıldanıyorum, sırtını okşayarak. "Rahatım."

"Sen, korunmadan birlikte olduğum tek kadınsın."

Bu sözün ince iması beni şaşırttı. Bu gece prezervatif kullanmadığını biliyordum ve ona söylememeye karar vermiştim. Dikkatli olacak kadar büyüdüm.

"Sanırım Sasha'yla olanları düşündüm...?" "Yırtık prezervatif."

Yavaşça geri çekilir ve dizlerinin üzerine çökmeden önce içimden çıkar. Kendimi ıslanmaya başladığımı hissettiğimde bakışları bacaklarımdan arasına düşer. Yüzünde bir anlık açlık ifadesi belirir, sonra kaybolur.

"Oh." Durup gözlerimi kırpyorum. "Oh."

Kıkırdar ve yataktan iner. Koridora kaybolur, bir dakika sonra elinde bir bezle geri gelir. Onu almaya çalışırım ama başının üstünde tutar ve göz kırpar.

"Benim pisliğimi ben temizlerim, bebeğim."

"Israr ediyorsan," derim.

Yumuşak ve dikkatli bir dokunuşla beni temizliyor, sonra bezi çamaşır sepetine atıyor. Yan dönüp yanağımı yastığa sürtüyorum, onun üzerine bir tişört ve boxer şort giymesini izliyorum. Elindeki ikinci tişört bir saniye sonra yüzüme doğru uçuyor.

Onu yakalayıp bir kez gözden geçiriyorum. "Bunu bilerek mi seçtin?"

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Yatağa geri dönüp arkamda uzanıyor, kollarını sağa doğru kıvrıyor.

"Arkasındaki Huntsly yazısı her şeyi ele veriyor. Tanrım, bunu sakladığın inanmıyorum. Artık sana oluyor mu ki?"

Burnunu saçlarıma gömerek karnımı okşadı ve beni eritti. "Hayır. Ama sana oluyor."

"Belki. Giymem lazım ki görebileyim, ama beni çok sıkı tutuyorsun," diye alay ettim.

Yavaşça beni bırakıyor ama olduğu yerde kalıyor. Yataktan kayıp eski Cherry Peak Wranglers futbol tişörtünü çıkarıyorum. Önündeki on yedi numara, tişörtü giyerken yüzüme bir gülümseme yayıyor.

"Ee? Bunu saklamaya karar verdiğinde hayal ettiğin gibi mi?" diye soruyorum ve ona dönerek.

"Evet, tabii ki."

Dudaklarımı içime çekip, bir süredir yanımda taşıdığım şeyi ona verip vermemeyi düşünürüm. O, odada çantamı ararken bakışları beni yakar.

"Ne arıyorsun?" "Çantamı."

"Oturma odasında. Anneme götürmedik. Getirebilirim..."

Hızla başımı sallayıp kapıya doğru yöneldim. "Bir saniye orada kal. Kıpırdama."

"Tamam," diyor gülerek. "Beni yatağa yapışmış say."

Cevap veremeyecek kadar odaklanmış bir şekilde odadan çıkıp çantamı bıraktığım yere koştum. Bunu ona vermek için bu kadar uzun süre beklemem çok saçma, ama sanırım doğru anı bekliyordum. O an bu geceye kadar gelmemişti.

Odaya geri döndüğümde Darren hala aynı yerde. Yumruğumu gördüğünde kaşları havaya kalkıyor.

"Korkmam mı gerek?" diye

sordu. Gözlerimi devirdim.

"Hayır."

Yatağa oturup bacaklarımı onun önünde çaprazladım ve derin bir nefes aldıktan sonra elimi açtım. Mor bileklik, elastik ve minik boncuklardan değil de gümüşten yapılmış gibi hissettiriyordu.

"Bu Abbie'nin bahsettiği bileklik mi?" "Evet."

"Dokunabilir miyim?"

Neredeyse gülüyordum. "Al. Artık okuyamazsan diye sana verdim."

"Cesur ayı... Bunu çok uzun zamandır duymamıştım."

"Çünkü bu sadece bizim için."

İnce bileziği alıp bileğine taktı. İlk tanıştığımızda ona verdiğim ismi oluşturan boncuklar cildine batıyordu ama bileziği çıkarmadı.

"Çok beğendim, Elle."

Yine uzanıp ona sokuluyorum ve yüzüğümü izliyorum. Yüzük de bana bakıyor, parmağıma tekrar takmam için beni cesaretlendiriyor. Ama yapamıyorum. Henüz yapamam. İlerlemek istiyorum, ama yüzük daha sonra kalacak. Beni onu geri almaktan alıkoyan şeyin ne olduğunu anladığımda.

45

SEKİZ YIL ÖNCE

DELANEY

CHERRY PEAK'E EVE DÖNMEK BU SEFER FARKLI HISSETTİRİYOR.

Kasabaya girerken havada beni tedirgin eden bir şey var. Belki de haftalardır yıkamadığım çamaşırların kokusu arabada kalmıştır. Tüm eşyalarımı uçakla taşıyamadığım için, arabayı bir kez gidip gelmek zorunda kalmamak için olabildiğince doldurdum. Kirli çamaşırlar ve spagetti sosu lekeli birkaç kutu yeniden kullanılabilir kap da dahil.

Asıl planımdan vazgeçip eve giden yola sapmayı düşünüyorum. Çok yorgunum ve başka bir şey yapmadan önce düş almam lazım. Ya da kendime bunu yapmamam için ikna etmeye çalışmayı bırakıp, cesur davranabilirim.

Direksiyona vurarak, kaplumbağa hızına kadar yavaşladım. Harekete geçmek için tereddüt ederken sinyal lambam yanıp sönüyordu.

Geç oluyor... Belki çoktan uyumuştur. Ya da ailesi uyumuştur. Darren'ın mezuniyetten sonra çocukluğunun geçtiği eve geri taşınıp taşınmadığını öğrenmek için büyükanneme sormak zorunda kalmıştım, şimdi de oraya gidip annesini uyandırarak kendimi utandırmak istemiyorum.

Yüksek bir korna sesi beni o kadar korkutur ki, ayağımı gaz pedalına basar ve ani bir hareketle yola çıkar. Arkamdaki sürücüye orta parmağımı gösteririm, ama arka camımı kapatan eşyalar yüzünden bunu göremezler.

Arkamdaki sürücüyü kızdırmak için daha da yavaş dönerek, derin bir nefes alıp direksiyonu sıkıca kavradım. Kahverengi sokak tabelası göründü ve

midem acı bir şekilde burkulur.

Evinin önündeki kaldırımında bir araba ve garaj yolunda iki araba daha var. Yoldaki arabanın arkasına park ediyorum ve koltuğumda donup kalıyorum, onu tekrar görmekten korkuyorum. Ancak göğsümdeki keskin ağrı korkudan daha şiddetli ve bu ağrı beni arabadan çıkmaya zorluyor.

Son iki yıldır onu çok özledim. Yirmili yaşlarındaki bir kızın, belgeselde yer almadan bir erkeği özlemesi gerekenin çok daha fazlasını özledim. Veda ettiğimizde ruhumun bir parçası kopmuş gibiydi ve ayrıldığımız her gün, geriye kalanlar da parça parça döküldü.

Artık bu ayrılığa dayanamıyorum ve umarım o da aynı şekilde hissediyordur. Sevdiğim birine asla acı çekmesini istemezdim, ama umarım o da benim kadar acı çekiyordur. Sokakta karşılaştığı insanların yüzlerinde beni görmüş ve en sevdiğimiz yerlerde sesimi duymuş olmasını istiyorum. Her gün bununla uğraşıyorum.

Mezuniyet törenimde kalabalığın içinde ailemi görememek bile, onun orada olmayacağını bilerek onu aramanın verdiği yıkımı telafi etmeye yetmedi.

İki yıl, dedi. İki yıl sonra her şey yeniden yoluna girecek.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapattım ve kaldırımında yavaş adımlarla ilerledim. Güneş batmaya başladığı için dışarıdaki ışıklar yanmıştı ve yeni boyanmış gibi görünen verandanın merdivenlerini aydınlatıyordu. Pauline'in Daryl'a bu yaz yapmasını istediği işlerin listesi muhtemelen bir milyon sayfa uzunluğundadır. Pauline onu her zaman bir işin peşine takar ve Daryl de bunu çok sever.

Zili çaldığımda elim titriyor ve yutkunuyorum. Beklerken yerinde duramıyorum, sinirlerim içimi kemiriyor. Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geliyor ama aslında kapı açılmadan önce saçlarımı parmaklarımla tarayacak zaman bile bulamıyorum.

"Delaney," der Darren'ın annesi, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Merhaba, Pauline. Umarım işinizi bölmedim."

"Oh, hayır, tatlım. Öyle değil. Biz sadece... Ben... Darren burada değil!"

"Öyle mi? Üzgünüm! Önce aramalıydım. Arabasını görünce burada olduğunu sandım," diye özür dilercesine geveliyorum.

Geri çekilmeye başladığımda Pauline bana uzanır, koluma dokunuşu yumuşak ve tanıdıktır. Buna karşılık gelen özlem dilimde keskin bir acı olarak hissedilir.

"Yarın tekrar gel, tatlım. Öğle yemeğinden sonra, mümkünse."

Onun bana karşı açık davranışına biraz rahatlayarak başımı salladım. Dört yıl ayrı kaldıktan sonra bile.

"Tamam. Yarın öğle yemeğinden sonra. O sorarsa diye büyükannemin evinde kalacağım..."

"Anne? Yine şişeleri biriktirmeye mi çalışıyorsun? Ara sıra bağışlamak günah değil."

Şaşkınlık içinde donakalırım. Kötü bir şey olacağının habercisi gibi, içimi saf bir korku kaplar.

Pauline eve doğru bakarken yüzündeki ifade bozulur, gerginliği açıkça belli olur. "Hayır. Hemen bitiririm. Gelip beni kontrol etmene gerek yok."

"Yazık," diye homurdanır Darren.

Göğsümün ortasında hissettiğim ihanetin acısına hazır değilim. Annesi tekrar bana uzanır ama ben geri çekilirim. Darren ortaya çıktığında, güçlü ve kendimi tutabilen biri gibi görünme yeteneğimi kaybederim.

Dizlerim titrerken, elimi evin dışına koyup derin bir nefes alırım. Pauline kenara çekilir ve Darren onun yerini alır. Kahverengi gözleri donuktur, ama ifadesindeki acı oradadır... O kadar güçlü ki, acısını hissedebiliyorum. Kalıcı korku yoğunlaşır, yüzüme çarpar, beni uyarır.

"Hey," diye fısıldarım, hareket

edemeden. "Burada ne

yapıyorsun?"

Sert ses tonuna irkiliyorum. "Daha yeni

geldim." "Eve git, Delaney."

"Gelmeden haber vermediğim için mi? Eğer bir şeyin ortasına düştüysek, geri gelebilirim. Eve döndüm, yani..."

Bana doğru sendeleyerek yaklaşır, kapının önünü tamamen kapatır. Boyundaki değişiklik beni şaşırtır. Sakalının dağınıklığı ya da kaslarının zayıflamasından daha çok şaşırtırım. Darren sakallı bir adam değildir. Bıyıklı ya da hafif sakallı bir adamdır. Endişeyle yaklaşıp çenesine dokunurum, parmağımı sert kılların üzerinde gezdiririm.

Gözleri kapanır ve dokunuşuma doğru eğilir, titrek, acı dolu bir nefes verir. Yüzünü avuçlarımla kavrar ve daha yakın olmak için öne eğilirim. Onun sıcaklığını hissetmek ve kolonyasının kokusunu tekrar almak için. Ama bunu yaptığımda,

... aynı değil. Kokusunda bir terslik var. Sanki son iki yılda kolonyasını değiştirmiş gibi. Ama o da değil.

Elimi indirip boğazımdaki korku yumruğunu yutuyorum. Etrafımızda bir sessizlik var, sanki o korku sisi kalkmış, varlığının uyarısı artık gerekmiyormuş gibi.

Darren'ın gözleri birden açılır ve duymak istemediğim kelimeleri söylemek için dudaklarını aralarken, her şeyi yavaş çekimde izlerim.

"Açıklayayım."

"Hazır mısınız? Şimdi çıkmazsak randevumuza geç kalacağız!"

Bir kadın sesi. Pauline ya da Poppy olmayan bir kadın.

Darren yüzünü buruşturup dışarı çıkar ve kapıyı kapatmaya çalışır. Kapıyı çekmeye çalışırken, uzun, parlak saçlı bir kadın başını kapının arkasından uzatıp kapıyı geri çeker.

Kadın ona gülüyor, ona şaka yaptığını sanıyor, ama burada şaka yapan tek kişi benim.

"Önemli olan *birlikte* randevuya gitmek. Gerçek hamile kadın orada değilken doktor bebeğin kalp atışlarını nasıl kontrol edecek?"

Pencereye atılan bir tuğla gibi, paramparça oldum.

"Bir dakika izin ver," diye bağırır Darren, ben merdivenlerden aşağı sendeleyerek nefes almaya çalışırken gözleri üzerimde.

O da peşimden gelir ve kadına kapıyı açması için fırsat verir. Arkasına bakarım, görüşüm bulanıklaşmadan kadını sadece bir an görebilirim. Karnındaki küçük şişlik...

Göğsümü avuçlarım ve çığlık atmamak için kendimi zor tutarım. "Senin mi?"

"Seni yıllardır görmedim, Delaney," diyor Sasha, merdivenlerin başında kollarını kavuşturmuş.

Yıllar. Liseden beri, her hafta Darren'ın adının yazılı olduğu yeni bir pankartla her futbol maçında kenarda dururdu.

Kafamı sallayarak onu görmezden gelip Darren'a bakıyorum, gözyaşlarımın bir dakika daha tutmasını diliyorum. "Senin mi?"

"Evet."

"Bebek mi, yüzük mü?" diye sorar Sasha gururla.

Boğazım düğümlenir. Parmağımdaki eksik ağırlık rahatsız edici.

Darren tekrar konuşur, ama ben çoktan harekete geçmişimdir. Titrek parmaklarımla doğru anahtarı bulmaya çalışırken anahtarlar elimde sallanır.

Kapıyı açıp içeri düşerken. Gözyaşlarımın arasından gözlerimi kırıştıtararak anahtarı her yere sokuyorum ama kontak anahtarına girmiyor. Sonunda içeri giriyor.

Sesi beni takip ediyor, kilide elimi vurup arabayı vitese takmadan önce sesini yükseltiyor. Kapıya yumruğunu vururken kapı kolu çekiliyor. Ardından tekrar tekrar adımı söylüyor.

Vurma sesi durmadan ve o sessiz kalmadan önce gaz pedalına uyarıcı bir şekilde basarım.

Bir saniye sonra, ayağını ezme riskini göze alıp arabayı çalıştırdım. Sürüş yeteneğimi kaybetmeden sadece bir blok öteye gidebildim.

Direksiyonun üzerine eğilip çığlık atıyorum. Sesimin yüksekliğinden kulaklarım çınlıyor, acı dolu sesler valizlerimden ve kutulardan yankılanıyor. Burnum akıyor, titreyerek ağlıyorum ve acımı öfkeye dönüştürüyorum. Aniden, yumruklarımı direksiyona vuruyorum.

Bebek mi, yüzük mü?

Bebek mi, yüzük mü?

Bebek ya da lanet olası yüzük.

Kapı kolu tekrar çekildiğinde kapıdan geri çekiliyorum. Penceredeki silüet bu sefer Darren değil. Kapıyı açmamın tek nedeni bu.

Kapı yavaşça açılır ve tanıdık, sert bir ses "Hadi, Delaney" der. Seni eve götürelim. Şu anda araba kullanamazsın.

"Neden yaptı bunu?" diye fısıldıyorum, boğazım kurumuş.

Daryl Huntsly, kalın kolunu omzuma dolayarak beni arabadan çıkarır. Utanacak halim yok. Şu anda kendimden geriye pek bir şey kaldığını sanmıyorum.

"Üzgünüm."

Başımı sallıyorum, bu kelimelerden nefret ediyorum çünkü üzgün olan benim. Darren'ı sevdiğim için üzgünüm.

46

ŞİMDİ

DARREN

"DARREN? HALA UYUYOR MUSUN? DARREN?"

Gözlerimi aralayıp kollarımda uyuyan kadına bakıyorum. Saçları dağınık ama yüz hatları düzgün, huzurlu. O uyanmadan önce her bir çilini sayabilecek kadar yakınım.

"Darren!"

Delaney yanımda uykulu bir şekilde inleyerek kıpırdanıyor. "Ne oluyor?" "Bilmiyorum," diyorum boğuk bir sesle.

Uykulu kafamda bir gürültü patlar. Kapı sesi gibi geliyor ama mantıklı değil. Evimin anahtarı annem, Poppy ve Bryce'dan başka kimsede yok ve hiçbiri erken kalkmaz. Alarm yüzüme çarpar.

Dışarıda başka bir anahtar var.

"Bir dakika kalkmam lazım, bebeğim," diye mırıldanıyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak.

Delaney kaşlarını çatıyor, dudaklarını büzerek somurtuyor ve isteksizce üzerimden kalkıyor. Yorgan kalçalarımızın üzerinde ve lanet olsun, dün gece giyinmemiştik. Üçüncü kez yataktan kalktıktan ve tekrar giyinemeyecek kadar yorgun düştükten sonra giyinmemiştik.

Göğsü çıplak, memeleri açıkta ve odadaki sabah soğuğundan meme uçları sertleşmiş. Başını çevirip bana bakıyor ve yumuşak bir gülümsemeyle, yüzündeki mutlu şaşkınlık midemi kemiriyor.

Oturup battaniyeyi omuzlarına çekiyorum. Sonra yataktan kalkıp yere atılmış giysilerimi giyiyorum. Onun yanında olmadığım her saniye yanlış geliyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, endişesi sersemliğini yok ediyor. "Şey..."

"Darren, ona gelmeden önce çantasında her şeyin olup olmadığını üç kez kontrol etmeni ne kadar sevmediğimi söylemiştim! iPad'i çantasına koymayı hatırlamak ne kadar zor olabilir ki? Ben odana geldiğimde uyanık olsan iyi olur."

Sasha'nın gür sesi odada yankılanıyor, yoluna çıkan her şeyi donduruyor. Midem düğümleniyor.

"Hemen dönerim," derim, Delaney'e bir kez daha bakarak.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Delaney kendine bakıyor ve yorganı çenesine kadar çekiyor. Vücudumun her zerresi hareket etmemem için direniyor olsa da, artık gitmek için sabırsızlanıyorum.

Kapıyı açtığımda çok sinirliyim. Burası benim evim ve o, bana mesaj atıp istediği şeyi getirmemi istemek yerine, sanki burada olmaya hakkı varmış gibi evimde dolaşıyor. Delaney, eski karımın aniden ortaya çıkmasından endişelenmesine gerek yok. Özellikle de olanlardan sonra.

Odanın dışına çıkarken, birkaç metre ötede Sasha'yı görüyorum. Bana etkilenmemiş bir şekilde bakıyor.

"Abbie'nin iPad'i nerede? Onu paketlemeni unuttun, bu üçüncü kez."

Arkamdan kapıyı kapatıyorum. "Odasında. Bana mesaj atıp isteyebilirdin. Canın ne zaman isterse buraya gelip içeri giremezsin."

"Öyle mi? Bu yeni kural, buraya gelirken neredeyse takılıp düşmeme neden olan kadının ayakkabılarıyla bir ilgisi var mı? Kızımızın eşyalarını unutmanın sebebi o kadın mı?"

"Şaka mı yapıyorsun, Sasha? O iPad'i neredeyse hiç kullanmıyor, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Kaşları yükseldi. "Peki? Sen de hala uyuyorsun ve saat sekizi geçti. Hala bir işin var mı?"

"Bugün Pazar."

"Odasına baktım. Orada yoktu," diye tersledi, kavgayı kaybetmekten hoşlanmamıştı.

"Tamam, o zaman bugün getiririm. Çıkarken anahtarını tezgahın üzerine bırakabilirsin."

"Hayır, odana bakıp orada mı diye kontrol edeceğim."

"Hayatta olmaz." O yapmadan elimi kapı koluna koyup öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum — Sasha'nın yanında her zaman zorlandığım bir şey. "Geri çekil."

Gözlerini kısar. "Orada kim var?"

"Biliyormuş gibi davranma. Buraya gelmenin gerçek nedeni bu mu? Onu kızdırmak mı?"

"Oh, lütfen. Delaney umurumda değil. Asıl biraz daha az umursamaya başlaman gereken sensin, düşünürsen."

Kapılarım ses geçirmez değil ve Elle'nin her sözüyle sabrım azalıyor. Bu sabah hafif ve mutlu geçmeliydi. Bütün günü yatakta geçirmeliydik, yemek yiyip sarılmalı ve dün gece uykuya dalmadan önce yapamadığımız kadar birbirimizi keşfetmeliydik. Sasha ile uğraşmak bugünlük planımda yoktu.

"Neyi düşünerek?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak.

"Şey, örneğin kızımızla olan ilişkisi. Aranızdaki olumsuzlukların ona da yansıtacağından endişelenmiyor musun? O kızımızın öğretmeni, Darren! Ya diğer öğrenciler öğrenirse ve ona özel muamele edildiğini ya da diğer öğretmenlerin bunu onaylamadığını düşünürlerse? Onun için kızımızın eğitimini gerçekten riske atmaya değer mi?"

Dişlerimi sıkıp, tüm bu bahaneleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin verdim.

Hepsini zaten düşünmüştüm.

"İkincisi, bütün kasaba bizi izliyor! Bunu bir kez yaptılar ve Delaney'e ne olduğunu görüyorsun! Herkesin endişelendiği zavallı bir münzevi oldu. Kimse seni ve beni umursamadı, sadece seninle onun geçmişini umursadılar. Bu şimdi Abbie'yi de etkileyecek. O artık bebek değil. İkinizin arasında tek bir yanlış hareket, bu sefer hepimizi utanç verici bir duruma sürükleyecek."

"O zamanlar durum farklıydı. Bunu çok iyi biliyorsun."

Çenesini kaldırdı, ellerini kalçalarına sıkıca koydu. "Bu sefer ikinizin arası bozulursa, biriniz bu kasabadan gidecek ve Abbie'nin hayatında kalmak istiyorsan, o kişi Delaney olacak."

"Evimden çık, Sasha. Hemen," diye emrediyorum, sabrım taşmış.

"iPad'i almadan olmaz."

Kısa ve karanlık bir kahkaha atarak arkanı dönüp yatak odasına giriyorum ve kapıyı yüzüne çarparak kapatıyorum. Delaney'nin odanın karşı tarafında durduğunu görünce oda normalden on kat daha büyük geliyor. Dün akşamki akşam yemeğinde giydiği kıyafetleri giymiş. Elinde çantasıyla dudaklarını ısıyor ve gözlerimden kaçıyor. Kapalı olduğu belli ve bu beni çok üzüyor.

"O gidiyor," diyorum, sesimi yumuşatarak.

"Evet, duydum. Ben de gidiyorum."

Bir adım öne çıkıp yalvarırcasına, "Hayır, Elle. Lütfen gitme. Henüz değil," derim.

Bana bakmaktan kaçınmaya devam ediyor, duygularını gizliyor. "Kalmamam gerekirdi. Muhtemelen bu onun için normal bir şey. O... anahtarı var. Dün gece gitmemem benim hatamdı."

"Bir kadının benim evimde kalması için izne ihtiyacım yok, Delaney. Dikkatsiz davranmadık. Bunun hiçbir şeyi değiştirmesine izin verme."

Siktir et iPad'i, Sasha'yı da siktir et. Yıllardır Delaney'i utandırmak için fırsat kolluyordu. O lanet makaleyi bulduğundan beri.

Delaney başını sallayarak kenara çekildi ve arkamdaki kapıya baktı. "Ben gidiyorum Darren."

"Bebğim... kal."

"Seni sonra ararım."

O yanımdan geçip kapıyı açtığında yana doğru sendeledim. Kötü bir koku gibi, Sasha kapının diğer tarafında duruyordu, Delaney'e uzun uzun bakarken yüzünde dostça bir ifade yoktu. Dün geceki kıyafetlerini giymiş olması, burnunu daha da havaya kaldırmasına neden oldu.

"Merhaba, Delaney," diye mırıldanıyor.

Delaney tek kelime etmeden onu itip geçince göğsüm acıdan sıkışır. Derin bir nefes alıp çenemi kaşıyorum. Eski karıma bakarak, söyleyecek düzgün bir şey bulana kadar kafamda düşüncelerimi yuvarlarım.

"Sana birçok şeyi affettim, Sasha. Çoğunlukla sana haksızlık ettiğim için. Evliliğimizde ve evlenmeden önce de hatalar yaptım, ama bunlar artık geçmişte kaldı. Eğer başka bir özür arıyorsan, sana şimdiye kadar söylediklerimin bin katını söylerim, ama bir daha asla Delaney'e öyle konuşmayacaksın. Ne bana, ne Abbie'ye, ne de karşılaştığın başka kimseye. Ona yaklaşıp acımasız 'keşke'lerinle onu incitmeyeceksin. Özür dilerim.

Seni incittiğim ve sana hak ettiğinden çok daha kötü davrandığım için özür dilerim. İkimiz de zor bir dönemden geçiyorduk ve ben kendimi yanlış yönettim.

"Sen daha iyisini hak ediyordun, ben de öyle. Ben senin nişanına hiç karışmadım, sen de benim Delaney ile olan ilişkiye burnunu sokma. Senden başka hiçbir şey almayacağım ve bu kasabada kimsenin almayacağını da çok iyi biliyorum. Şimdi iPad'i aramaya bak, sonra anahtarını mutfak tezgahına bırak ve git. Sen bunu yaparken Delaney'nin beni tekrar terk etmemesi için uğraşacağım."

Ben dönüp onu orada bırakmadan önce sessizce gözlerini kırptırdı. Ön kapı bu sefer daha yumuşak bir şekilde kapandı ve ben adımlarımı hızlandırdım. Arabası önündeydi ve içine binerse gideceğini biliyordum, o zaman bugün bunu düzeltme şansımı kaybetmiş olacaktım.

Ayakkabılarımı giymedim. Çıplak ayakla kapıyı açtım ve verandaya çıktım. Delaney çoktan sokağa çıkmış, arabasına biniyordu.

Bunun kırılgan olduğunu hep biliyordum. Dün gece aramızda çok şey değişti ve benim istediğim ilişkiyi başlatmış olduk, ama o yüzüğü almadı. Onu geri istediğini duyduğumda, benimle tamamen birlikte olduğunu ve korkularının geride kaldığını anlayacağım. Yüzüğü çıkarıp bana geri verdiği andan itibaren, onun tekrar yüzüğe sahip olmasını istedim. O yüzük onun parmağına ait, ama henüz orada değil.

Hâlâ benim boynumda asılı duruyor.

Sokağa adımımı attığımda bana bakıyor, ona doğru ilerliyorum. Gözlerindeki yaşlar beni olduğum yerde dondu. Ona bakıyorum, içimdeki her şeyi tüketen parazit, topladığım her mutluluk parçasını yiyip bitiriyor.

Hayır, diye dudaklarını oynatıyor.

Bu sefer sessiz kelimeyi dinliyorum, arabasını çalıştırıp yanımdan geçip giderken kendimi hareket etmemek için zorluyorum. Onun gitmesini görmek midemde zehir gibi yerleşiyor. Bu yanlış. Her evden uzaklaştıkça artan mesafe, tüm önemli parçaları onunla birlikte götürdüğünden emin olana kadar içimi parçalıyor.

Başımı geriye atıp, pijamalarımın sokakta durup gökyüzüne bakıyorum, bunu düzeltebileceğimi umuyorum. Başka seçeneğim yok. Bu sefer yok.

DELANEY

Bir saat boyunca büyükannemin bodrumundaki eşyaları karıştırdıktan sonra, artık havam kalmadı.

Dürüst olmak gerekirse, başından beri yoktu, ama bu sabah olanları düşününce, ya bunu yapacaktım ya da Sasha'nın lastiklerini kesecektim. Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum. Bir keresinde rüyamda bile görmüştüm. Ondan sonra rüyaların ne anlama geldiğini araştırmayı bıraktım.

Eski giysilerin olduğu plastik kutulardan birini tekmeliyorum ve çığlık atıyorum, kutunun çürümüş yalıtım malzemesini delip geçmesine izin veriyorum. Çığlığım bir haykırışa, sonra da dizlerimin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya dönüşüyor. Yanaklarımdan akan gözyaşlarını siliyorum ve hala karıştırmam gereken yüksek kutular yığınının öfkeyle bakıyorum.

Başka bir kutuyu kendime doğru çekerken bacaklarımdan arasında hissettiğim ağrı öfkemi daha da artırıyor. Ağrım var, yorgunum ve gerçekten çok sinirliyim. Neden Sasha hep orada? Hiçbir şey yapmıyor, sadece tüm yaralarımı parmaklarını batırıp sırt sırta gülüyor.

Ondan asla kurtulamayacağım ve bu sabah da bunu bana hatırlattı.

Telefonum, daha önce bıraktığım yerden tekrar titriyor, ama bakmadan kim olduğunu zaten biliyorum. Darren, evinden ayrıldığımdan beri her saat başı arıyor, ilk başta iki kez. Onun sürekli çabalarına rağmen, henüz onunla konuşmaya hazır değilim.

Seçtiğim çöp kutusu daha fazla giysiyle dolmuş, ama bu sefer büyükanneme ait değiller. Kutuyu çevirip, mavi plastiğin üzerine büyükannemin el yazısıyla yazılmış tek kelimenin önüne çömelıyorum.

Laney'nin.

Çöp kutusundaki ilk şey, eskiden mor olduğunu düşündüğüm ama artık soluk beyaz olan eski bir kazak. Onu yere koyup bir sonraki şeye bakıyorum. Koluna 17 numara işlenmiş mor forma nefesimi kesiyor. Kirli betona çöküp kumaşı izliyorum, onu çöp kutusundan çıkarırken zihnim geriye gidiyor.

"At şunu! Bir daha görmek istemiyorum," diye bağıriyorum.

Büyükannem inatla başını sallar ve formayı ulaşamayacağım bir yere tutar. "Bunu atmayacağım. Bunları attığına pişman olacaksın, Laney. Sana söz veriyorum."

"Artık onlara bakamıyorum!"

Ciğerlerim o kadar sıkışır ki nefes alamam. Darren'la olan geçmişimin etrafına ördüğüm duvar, onun formasına baktığım her saniye sallanıyor. Göğsümdeki yanma hissi şu anda dayanılmaz. Sasha'nın hamile karnı göz kapaklarımın arkasına kazınmış, eve döndüğümde beni bekleyen şeyi sürekli hatırlatıyor. Bu çok fazla.

"Onları saklıyorum çünkü bir gün, saklamış olmayı dileyeceksin."

"Tek istediğim, onu hiç tanımamış olmaktı." Başımı tutarak sallıyorum. "Onları at."

Hareket ediyor ve ben tekrar ona bakıyorum, yok olmasını umuyorum. Elinde tuttuğu şey formadan daha kötü.

Gözlerim anında doldu. Ardından gelen hıçkırık beni yere düşürdü. Kollarım beni sardı, tuttu. Onu itmeye çalıştım ama beni daha sıkı tuttu, göğsüne çekti.

"Sorun yok, Laney. Ben yanıdayım. Ben yanıdayım."

Çatlayarak yalvarırım, "Kaldır şunu. Lütfen. Al şunu benden."

Kolu hareket eder, sonra tekrar beni tutmak için geri döner. "Gitti. Özür dilerim, aşkım. Çok özür dilerim."

Gözlerimi kırıştıtarak, damlamadığını hissettiğim gözyaşlarını silerim. Forma bayat, eski kokuyor. Arkasında Huntsly yazıyor, harfler mükemmel durumda. Hala aynı, lisenin spor bütçesine uygun, ince ve ucuz.

Onu kucağıma koyup bakışlarımı çöp kutusuna çeviriyorum. Bana bakan ceket nefesimi kesiyor. Nabzım yavaşlıyor, kolundaki numaraya, sonra bronz düğmelere dokunduğumda atışları hızlanıyor. Burnumu çekip yutkunmaya çalışıyorum.

Bunları atması gerekiyordu. Hepsini. Eve döndüğümden üç yıl sonra hala atmadığını fark edince, çöpe attığını bile görmüştüm. Ama işte burada.

Ağır... Kaldırıp önüme tuttuğumda derisi temiz ve pürüzsüz. Ceket ters çevirip yine onun ismine bakıyorum. Bunları yıllar önce geri vermeliydim. Zaten benim değildi ki. Ayrıken onlara tutunuyordum, sanki bir forma ve kalın bir ceket onun yanımda olduğunu hissettirebilecekmiş gibi. Ama tek yaptıkları onun burada olmadığını hatırlatmaktı.

"Ne yapıyorsun, Delaney?" diye soruyorum kendime, ayağa kalkıp ceket giyerken iç çekerek.

Zaten yeterince ağır olan omuzlarımı daha da ağırlaştırıyor, ama Tanrım, ne kadar da iyi geliyor. Bu, kendimden kurtulamadığım geçmişimizin bir parçası. Büyükannem

inatçı bir kadındı, ama beni çok severdi. Beni o kadar çok seviyordu ki, bunun bir gün ilişkimizi mahvetme riskini göze aldı, çünkü bir gün ona minnettar olacağıma emindi ve haklıydı da.

Ceketin kenarlarını sıkıca tutuyorum ve koluma bir şey batınca kaşlarımı çatıyorum. Kıpırdatarak, ne olduğunu çıkarmaya çalışıyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Kaşlarımı çatarak ceketimi çıkarıp sallıyorum.

Sol kolundan düşen mektup beni güldürdü. Islak bir gülümseme idi, diğerlerinden daha çok acı veren türden.

Kağıdı açıp bacak bacak üstüne atarak okumaya başladım.

Sevgili Laney'im,

Şu anda bana ne kadar kızgınsın? Kulaklarından buhar çıkıyor mu, yoksa sıcak gözyaşların benim mükemmel el yazımı lekeliyor mu?

Her ne olursa olsun, bunu okuduğun için minnettarım. Okuduğuna göre, sonunda benim attığımı sandığın ama aslında atamadığım kutuyu bulmuşsun. Açıkçası, senin için dünyadaki en değerli şeyleri benim atmama izin vereceğimi düşündüğüne inanamıyorum, ama konumuz bu değil.

Bu mektubun amacı şu: kaçmayı bırak. Bu kasabadan, büyük aşkından ve ikisi yüzünden unutmaya çalıştığın geçmişinden. Orada oturup benimle alay etmeden önce, okumaya devam etmeni istiyorum.

Delaney Marie Brooks hiçbir zaman bir erkeğe ihtiyaç duymadı. Güçlü, gururlu ve sevdiklerine karşı acımasızdır. Ama kızım, sen sıradan bir erkekle tanışmadın. Hayatının erkeğiyle tanıştın. Tek erkeğinle. İkinizin birbirinizi bulmanızı ve onunla ve onun yüzünden kendinizi kaybetmenizi izledim. Hayatta hissedilebilecek her duyguyu hissetmenizi izledim. Aşk, kalp acısı, yalnızlık, rahatlık. Ağrını ve kanını da gördüm. Özlem duydun, hayal kurdun, bir şeylerin değişmesini ya da zamanda geriye dönmek için tek bir şansını diledin.

Darren seni incitti, tatlım. Ama her büyük aşk kalp acısı çeker. Sen bunu yaşamayı hak ediyorsun çünkü onu bulacak kadar şanslıydın.

Eğer bunu henüz parçalara ayırıp benim adımı lanetlemediysen, lütfen birkaç satır daha oku.

Hikayenin bitmesine izin verme. Henüz değil. En azından birkaç bölüm daha yazmalısın.

Sanırım, son bir dileğim olsaydı, bu olurdu. İkinizin de büyüdüğünüz ve kim olduğunuzu, birbirinize ne kadar ihtiyacınız olduğunu bildiğiniz şimdi, ona ikinci bir şans vermen.

*Belki bir epilogla sona erer, belki de yarıda kalır. Sana yalvarıyorum
Laney, en azından onu görmeye git. Onunla bir kez konuş ve söylediklerimin
doğru olduğunu kendin gör.*

*Seni özliyorum, meleşim. Ve seni her ne olursa olsun seviyorum, şu anda
seni kollarıma alamıyor olsam bile.*

Sevgileri

mle,

büyükann

en

DELANEY

SADECE GERÇEKTEN HASTA O L D U Ğ U N D A HASTALIK IZNI KULLANILMASI GEREKTİĞİNE INANIRIM, ama son iki gündür, tuvaletin önünde kıvrılmadan izin günlerimi kullandım. Düşünmem gerektiği için işe gitmedim, Abbie önümde otururken bunu net bir şekilde yapamıyorum.

Büyükannemin mektubu kucağımda. Yirmi kez okudum ve her seferinde daha çok ağladım, sözleri içime işledikçe göğsüme daha da saplanıyor. Sanki okurken sesini duyuyorum ve şu anda ona gerçekten çok ihtiyacım var. Olanlardan sonra ne söyleyeceğini çok iyi bilir.

Mektubuna bakılırsa, beni arabasına atıp Darren'ın evine kendisi götürürdü. Yaşlı kadın her zaman romantikti. Romantik kitapları yedek odada dokunulmamış halde duruyor ve neredeyse her gün onları karıştırmam için beni çağırıyor. Sanki geri gelip onları kirletmeme kızacakmış gibi, onun için tozlarını alıyorum.

Oturma odasının karşısındaki koltuğa ve koltuğun arkasına atılmış mektupçu ceketine bakıyorum. İnleyerek, Poppy aradığında telefonumu attığım yere uzanıyorum. Sesli mesajı, henüz dinlemeye cesaret edemediğim diğer cevaplanmamış mesajların arasına katılıyor.

Saklanıyorum ve herkes bunu görebiliyor. Tek kurtuluşum, Darren bunu kasabaya yaymadıkça, biz ve Sasha dışında kimsenin bilmiyor olması. En azından ona bunu yapmaması için uyardığını umuyorum.

O kadın... Beni deli ediyor. Önce, hepimizin birlikte olduğu tüm lise derslerinde Darren'ın partneri olmaya çalıştı, sonra onun maçlarında kenarda iğrenç bir şekilde tezahürat yaptı ve en kötüsü, onun çocuğuna hamile kalıp kendini onun karısı olarak tanıtmaya başladı.

Sasha her zaman Darren'ı istemişti, ama onu bir tehdit olarak görmemiştim. Hiçbir kadın tehdit değildi. Gerçekten. Onunla bir gelecek olduğuna olan sarsılmaz inancım, dışarıdan yargılayan insanlara karşı beni naif tutmuştu. Bir an aşıkken, bir an sonra o aşk yüzüme çarpıyordu.

Bunu unutmak ve şimdi bitirmek daha kolay olurdu. Abbie, Sasha'nın haklı olarak sorguladığı şekilde etkilenmezdi ve ben de sonunda bunu motivasyon olarak kullanıp büyükannemin evini bitirip hayatıma devam edebilirdim. Kimsenin beni tanımadığı bir yerde yeniden başlayabilirdim. Belki Vancouver'da ya da doğuda. Ailem, Cherry Peak'e geldikleri sıklıkta beni de ziyaret ederdi ve arkadaşlarım... onlar anlardı.

Saçlarımı omuzlarımın arkasına attım, kendime zihinsel bir itekleme yaptığım için sinirlendim. Gitmeyeceğim. Gidecektim, büyükannemin cenazesinden sonra giderdim. Belki bu evin kaçmamamın tek nedeni olduğuna kendimi ikna etmiştim, ama bu bir yalandı.

Eve dönmemin ve sokaktaki acınası bakışlara ve market alışverişindeki gerginliklere katlanarak kalmamın gerçek nedeni, bunu beklememdi. Onun bana geri dönmesini bekliyordum.

Belki de bir parçam onun asla ona ait olmadığını hep biliyordu. Tek bir hata bizi ayırdı, ama bizi yeniden bir araya getirmek için tek bir karar yeterliydi ve bu sefer karar bana ait değildi.

Kararı ben vereceğim.

Şimdi, Darren'la bir hayatın nasıl olacağına hazır olup olmadığımıza karar vermem gerekiyor. Asla eskisi gibi bir hayatımız olmayacak. Abbie de işin içinde, Sasha da. Bu işe devam edersek kaçmak bir seçenek olmayacak ve ikinci bir şansımız yok. Bu bizim tek ve son şansımız.

İki kez düşünmeden, biriken sesli mesajların ilkinin dinledim.

"Elle, benimle konuşmak istemediğini biliyorum, ama konuşana kadar aramaya devam edeceğim. Seni takip etmemek hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri, bunu unutma. Henüz bitmedi."

Yutkunup bir sonrakini çaldım.

"Evin önünden geçtim ve arabayı gördüm, yani eve sağ salım vardığını biliyorum. Şu anda bir çilingir yolda ve tüm kilitleri değiştiriyor. Bu bir daha olmayacak. Yemek yedin mi? Üzgün olduğunda yemek yemeyi sevmediğini biliyorum, ama yemelisin. Kız kardeşimi gönderme, yapma."

Daha fazlasını kaydırarak dünkü mesajlardan birini seçiyorum.

"Günaydın güzelim. Bunların hiçbirini dinledin mi bilmiyorum, ama gelince silmek için dinliyorsan diye, hala burada olduğumu ve bu konuyu konuşmak için bana iki dakika ayırmanı beklediğimi hatırlatmak için arıyorum. İyi günler. Seni özledim."

Kalbim sıkışıyor. Sırt üstü yatıp tavana bakıyorum, sonra en son gelen sesli mesajı dinliyorum.

"Selam, Elle. Yine ben. Telefonumun sesini duymaktan bıktın mı? Eğer öyleyse, bütün gün evde olacağım ve gelirsin diye lokantadan sipariş verdim. Saat altıda gelecek ve en sevdiğin yemekleri sipariş ettim. Ama baskı yapmıyorum. Gelmezsen, akşam kapına bırakırım. Ayrıca arka kapın düzgün kapanmıyordu, dün gece tamir ettim. Sabah kahveni bir çakalın rahatsız etmesini istemezsin herhalde. Tamam, umarım iyisindir... Seni özledim. Hoşça kal, bebeğim."

Saate bir göz attım ve küfrettim. Saat altı çeyrek ve ben iki gündür aynı eşofmanla dolaşıyorum, saçlarım da berbat durumda. Bu halde gidemem, değil mi? Ya da gidebilirim. O Darren. Ve şu anda ona gidersem, kendimi onun yanına gömmek için bir mezar yeri ayırtmış olurum.

Siktir et. Evde tek başıma oturup, keşke her şey farklı olsaydı diye hayıflanmaktan bıktım. Olanları değiştiremem. Geçmişimizin parçalarından bir gelecek yaratmanın zamanı geldi.

Arabadan inmeden önce ön paneldeki saate bakıyorum ve önümde duran tanıdık olmayan minibüse bakıyorum. Darren'ın ekran kapısından gelen sesler derin ve erkeksi, merakımı artırıyor.

"Geldiğin için teşekkürler, Jer. Fotoğrafları e-postama gönderirsen, bu akşam bakarım," diyor Darren, sesi giderek yükseliyor.

"Anlaştık. Listeleme yayınlanmadan önce yarın görüşürüz."

Kapı açılır ve siyah takım elbisesi ütülü, ayakkabıları güneşin parladığı kadar parlak bir adam dışarı çıkar. Minibüse başparmağını kaldırarak selam verir ve ardından başka bir adam kaldırıma çıkar. İki adamdan daha iri olanı bana merakla baştan aşağı bakar, sonra gülümser ve arka koltuktan büyük beyaz bir tabela çıkarır.

Elimi arabamın yan tarafına dayayıp, onun "Satılık" tabelasını Darren'ın ön bahçesine taşımasını izledim. Diğer elindeki çekiç çok büyüktü, tabelaya vurarak direği yere sapladı.

"Delaney?"

Yavaşça gözlerimi kırıştıtarak yerimden kalkıp çimlere doğru yürüdüm.

"Neler oluyor?"

"Evi satıyorum," dedi Darren, sanki gökyüzünün mavi ya da güneşin sıcak olduğunu söylemiş gibi sakin bir sesle.

Verandadan atlayıp bana doğru gelirken ona bakakaldım. Yanından geçerken iri adamın omzuna bir şaplak attı ve sonra adamlar minibüse bindi.

"Neden? Bu senin evin. Nereye gidiyorsun? Taşınıyor musun? Saat altıda burada olmadığım için mi?" Midem bulanıyor. Yanaklarım kızarıyor. "Gideceğini bilseydim, daha çabuk karar verirdim. Dün buraya gelirdim."

Saçmalamamı duymazdan geliyor. Gözleri üst bedenime kilitlenmiş, içinde ruhunu sarsan bir şaşkınlık parıldıyor. "Ne giyiyorsun, Elle?"

"Önce bana cevap ver."

"Sen öyle giyinmişken şu anda düzgün düşünemiyorum."

"Dene bakalım! Ben çıldırmak üzereyim," diye tersledim.

Onun kahkahası beklediğim gibi değildi. "Sen inanılmazsın." "Seni

kasıklarından tekmelediğimde öyle düşünmeyeceksin, Darren. Ne

olduğunu söyle

neler olduğunu anlat."

"Ceketin gitti sanmıştım. Ateş yakmak için kullandın ya da arabayla üzerinden geçip bir arka yolda bıraktın sandım," diyor ve ceketin iki kenarını ellerine almak için öne eğiliyor.

"Büyükanneime teşekkür et. Ona tüm bunları yapmasını söylediğimde beni dinlememişti. Ama şu anda tekrar denemeyi düşünüyorum."

Gülümsemesi parlak, onu daha genç gösteriyor. "Maçlarımda bu ceket giymen için sana kaç kez yalvardım?"

"Her seferinde, Darren. Her seferinde denedin."

"Ve sen nadiren pes ettin. Bunun yerine bir forma seçtin." "Bu ceket ağır. Ve ter kokuyor."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve dokunuşunu uzun süre hissettirdi. "Hiç giymedim bile."

"O zaman bunu sana vermeden önce giyen kişi giymiş olmalı, çünkü şimdi bile hala kokuyor," diye mırıldandım.

"Yine de buradasın. Sana yakışmış. Sanki senin için dikilmiş gibi."

Göğsüm sıkışarak, "Neden evini satıyorsun, Darren?" diyorum.

"Artık doğru ev değil. Hiç doğru ev olduğunu da sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun? Burayı sen tasarladın."

O da başını sallayarak gözlerime bakıyor. "Seni bir yere götüreyim mi? Oraya vardığımızda tüm sorularını cevaplayacağım."

"Hepsini, Darren. Ciddiyim." "Ne istersen, Elle."

Onun arabasına kadar yürüdüm ve yol boyunca tüm sorularımı içimde tuttum. O ısrar etmedi ve ben de yalnız olmadığım için sessizliği umursamadım. Birlikteydik.

Yol beklediğimden uzun sürüyor. Cherry Peak tabelasını geçince, nereye gittiğimizi sormamak için dudaklarımı ısııyorum. Drive-in alanı geçip gidiyor, sonra o toprak yola sapıyor. Bir dakika sonra, hendek kenarına çekiyor.

Karşımızda, dağların sivri uçları ve Oak Point kasabasından gelen birkaç parlak ışık dışında hiçbir şeyin görünmediği açık bir alan var. Arkamı dönersem, drive-in'i ve orijinalinin yerine inşa edilmeye başlanan ahşap yapıyı görebilirim. Hemen solunda, futbol sahası uzakta belirir, kale direkleri taze sürülmüş toprağın üzerine gölgelerini düşürür.

Bu arazi bizim. Yıllar önce bizim olan arazi.

Dışarı çıkıp derin bir nefes alıyorum. "Neden buradayız?"

"Beni takip et."

Kaputun etrafından dolaşıp elimi tuttu. Tarlaya doğru ilerledik ve tel çitin üzerine asılı "Giriş Yasaktır" tabelasına baktım. Çitin üzerindeki açıklık, mahremiyeti biraz bozuyordu ama bu konuda bir şey söylemedim.

"Korkarım ki, bana bir at alırsan, onu geri vermeni isteyeceğim."

Kıkırdayarak, sanki buraya birkaç kez gelmiş ve yanlış adım atılmaması gereken yerleri biliyormuş gibi sahada dolaşıyor. Durup bana dönene kadar onu dikkatle takip ediyorum.

"Neden buradayız, Darren? Neden evini satıyorsun?
evini satıyorsun?" diye soruyorum.

"O ev benim için hiç bir zaman bir yuva olmadı. Özellikle Abbie için bir yuva yapmaya çalıştım, ama hep bir şeyler eksikti."

"Gizemli konuşmayı bırak," diyorum, nefesim hızlanıyor.

Diğer elimi de tutarak, ikisini de sıkıca tutar. "Seni o eve uydurmaya çalıştım, Elle. Senin fayanslarını aldım ve tüm banyomu onlara göre tasarladım çünkü o fayansları yerleştirirsem, evimin temellerinde silinemeyecek bir parçan olacağını düşündüm. Oturma odasındaki gömme dolaplar ve yatak odasındaki lambri, sen artık yokken seni hayatıma dahil etmek için yaptığım başarısız girişimlerdi. O eve ne kadar çok şey yapsam da fark etmezdi çünkü hiçbir zaman doğru gelmiyordu. Asla doğru gelmeyecekti çünkü sen orada değildin.

"Sana o kadar uzun zamandır aşığım ki, yaptığım her şeyde senden bir parça vardı. Bir anı ya da uçup giden bir düşünce. Ve şimdi... Şimdi, senden bir parça yaratmaya çalışmaktan vazgeçtim. Seni tamamen istiyorum, Delaney. Gülüşünü ve dokunuşunu istiyorum, çünkü beni bu lanet olası güneşin altında hissedebileceğim her duyguyu hissettiren tek şey onlar. Her sabah seni odamızda görmek ve eşyalarını benimkilerin yanına yerleştirirken izlemek istiyorum. Ve seni kızım ile birlikte görmek istiyorum. Saatlerce birlikte bilezik yapıp, o gün yaptığım ve ikinizin inanamayacağı şeyleri gülerek konuşmanızı istiyorum. Artık bundan daha azıyla yetinmeyeceğim. Bu yüzden bu araziye satın aldım ve son iki günümü bunu yaparak geçirdim."

Elimi bırakıp kot pantolonunun arka cebine uzanıyor. Kalın, katlanmış bir parşömen aramıza düşüyor ve sonra onu açmaya başlıyor.

açmaya başladı. Tanrım, ona yaptığım bileziği bile bileğinde bırakmış.

"Henüz bitmedi. Sadece sana bu arazinin bir şey *olacağı* göstermek istedim. Bizim ve geleceğimiz için bir yer. Artık zamanı geldi, Delaney. Yeterince bekledik, sence de öyle değil mi?"

Dudaklarımı ısırıp kağıt üzerindeki kömürle çizilmiş eskizlere odaklanıyorum. Çevresi verandayla çevrili, bahçeli iki katlı bir ev. Dört yatak odası, geniş bir yemek odası ve oturma odasında şömine. Bahçede, güneş gözlüğü takmış güneşin kabataslak çiziminin altına bir havuz bile çizmiş.

"Bunu bana söylemeni ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi bilemezsin," diye fısıldadım.

Yaklaşıyor, rüzgardan beni koruyan güçlü vücudu ile havayı keskinleştiriyor. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Beklememiz gerekiyordu. Doğru zaman değildi."

"Seni seviyorum," diyor, sesindeki kesinlik benim hissettiklerimi yansıtıyor. "Yüzüğümü geri ver, Darren."

Hiç tereddüt etmeden, kapüşonunun altından uzanıp zinciri koparıyor. Elimi uzatıp yüzüğü onun eline bırakmasını bekliyorum, sonra yüzüğü parmağıma takıyor.

"Bunu 'ben de seni seviyorum' olarak mı alayım?" diye alaycı bir şekilde sorar, yüzüğü çevirerek.

Gözlerimi devirip onu kapüşonunun cebinden çekerek kendime doğru çekerim. "Bunu açıkça kabul et. Seni seçiyorum, Darren. Seni çok sevdiğim için sonsuza kadar seninle olmayı seçiyorum."

Yılın ilk kar tanesi burnuma düşer ve sonra o beni öper, buraya ait olduğumuza dair inancımı pekiştirir. Birlikte, şu anda, tam burada.

SON

DARREN

"BUNU GERÇEKTEN BUGÜN YAPMAK ZORUNDA MIYIZ? YAPMAK İSTEDİĞİM MİLYONLARCA BAŞKA

yapmak istediğim milyonlarca şey var."

Delaney uyluklarıma dokunuyor, parmakları benim aletime yaklaşırken ben kahkahayı bastırıyorum. Elini tutup çekiyorum ve bana yaptığı surat asmayı görmezden geliyorum.

"Zamanı geldi, Elle. Depo odasını hazırladık, şimdi onu doldurmamız gerekiyor. Bu evde yaşamaya devam edemezsin. Bu haldeyken olmaz." "Bunu, kendi eşyaların için yer açmak için yapmadığından emin misin? biraz daha yer açmak için bir bahane değil mi?"

Gülümsedim ve onu önümüzdeki kutu yığınının doğru çektim. "İkisi de biraz. Biraz daha beklediğimizi biliyorum, en azından bunu bana izin ver. Ev satıldıktan sonra ikimiz de burada kalacaksak, burası daha yaşanabilir hale gelmeli."

"Haklısın. Ama kafana takma." "Çok geç."

Yere oturur ve önündeki yeri okşar. "Hadi başlayalım o zaman."

"Sana ödül vereceğim, bebeğim," diye alay ettim. "Öyle mi? Nasıl?"

"Önce birkaç kutuyu bitirelim."

"Aptal," diye homurdandı, ilk kutuyu önüne indirirken beni izledi.

Yığını incelerken, kendimi biraz bunalmış hissediyorum. Delaney'nin bu evde bu kadar uzun süre yaşayabilmesi bir mucize.

bahçeye atmadan. Eşyalarına yer yok ve bunun onu yıpratmaya başladığını biliyorum.

Abbie ilk kez benimle birlikte buraya geldiğinde, en sevdiği boncuklar kutuların arkasına yuvarlanıp kaybolunca, Delaney artık yeter dedi. O gece aynı boncuklardan bir sürü sipariş etti, ama bu süreci başlatan şey, yaşadığı deneyim oldu.

Başka bir kutuyu yere indirip kapağını açarak eski CD'leri çıkarmaya başladım. Tanımadığım birkaç CD'nin arasında Brody Steele'in ilk albümünü bulunca kıkırdandım.

Delaney ellerime baktı. "Oh! Brody buna bayılırdı. Çalalım mı? Misafir odasında müzik seti var."

"O bu albüm kapağını hiç sevmeyiz." "Neden? Çok sevimli görünüyor."

Burun kıvırıyorum. "Huysuz bir ergen gibi görünüyor. Garrison hala fotoğraf çekiminde ne kadar sinirli olduğunu ona takılıyor."

"Garrison'ın onun patronu olduğuna hala inanmıyorum. Ya da ilk başta anlaşılmadıklarına. Bana oldukça yakın görünüyorlar."

"Brody eve döneli dört yıl oldu. Zaman her şeyi değiştiriyor."

Bir saniye yanağını dizime yaslayıp mırıldanıyor, sonra işine geri dönüyor. Onu yeni arazimize getireli sadece bir ay oldu, ama sanki hayatın hızlı ileri sarılmış gibi. Bir dakika önce evimi satılık ilan ediyordum, bir dakika sonra satılmıştı ve sonsuza kadar yaşayacağımız evin temellerini atıyorduk. Birlikte yaşlanacağımız yer.

Abbie muhtemelen en heyecanlı olanı. Yeni odasında istediği her şeyi, dolabın boyutundan duvarların rengi kadar, şimdiden belirledi. Eski evimizi satın yeni bir ev yaptırma kararından memnun olup olmayacağı konusunda herhangi bir şüphe varsa, hepsini yalanladı. Delaney'e olan sevgisi anında başladı ve on katına çıktığını gördüm. Sanki bu konuda endişeleniyormuşum gibi.

"Bağışlanacak eşyaları bir yığın yapalım mı?" diye soruyor Elle.

"Bu muhtemelen en kolay yol. Poppy hepsini Calgary'ye götürüp istediğin yere bırakabilir."

"Onu bu akşam ararım..."

Kapı zili dört kez çalar ve Delaney yerden kalkmaya çalışır, ama ben elimi yanağına koyup "Ben açarım" derim.

O da başını sallayarak tekrar yerine oturur.

Kapıyı açtığımda ilk gördüğüm yüz Johnny'nin yüzüdür. Her zamanki boktan sırtışıyla bana gülümserken, elinde kahverengi bir paket servis poşeti sallamaktadır.

"Süvariler geldi," diyor, sanki buraya milyonlarca kez gelmiş gibi içeri girerken. "Ve yemek de var."

Rory ona gözlerini devirdi ve koluna hafifçe vurdu. "Merhaba Darren. Umarım rahatsız etmedik."

"Sanki. Tabii tozlu kutuların üzerinde iş yapmayı planlamıyorlarsa," diyor Brody.

İçeri girer ve hemen botlarını çıkarır, Johnny'nin botlarının yanına bırakır ve sırtıma bir şaplak atarak yanımdan geçer.

Anna da elini onun eline takarak içeri girer. Ardından, kız kardeşim bir tepsi içeceklerle içeri girer. Garrison, başka bir tepsiyi tutarak onun arkasına yapışır.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum, geçenlerin ve getirdikleri Rustic Ridge eşyalarının arasında bakıyorum.

Poppy, kapının yanındaki ayakkabıların üzerinden atlayarak bana gülümser. "Yardımcı olabileceğimizi düşündük."

Kapıyı kapatıp en yakın arkadaşlarımın kız arkadaşımı selamlamasını izledim. Hemen eşyalarını yere bırakıp kutuları aldılar ve işe koyuldular.

"Bunu yapmanıza gerek yoktu."

"Bu yeri ne kadar çabuk düzenleyip temizlerseniz, düğünümün ayrıntılarını hallederken Delaney'nin dikkatini o kadar çabuk çekebilirim. Artık sadece altı ay kaldı."

"Düğün organizatörün yok mu?" Poppy bana öfkeyle baktı. "Aynı şey değil." "Tabii."

"Evlendiğinde ne demek istediğimi anlayacaksın."

"Ben daha önce evlendim, Poppy," diyorum, bu hatırlatma karşısında yüzümü buruşturarak.

O da somurtarak, "O sayılmaz. Adliyeye hızlıca gidip gelmek aynı şey değil," der.

Kazanamayacağımı bildiğim için konuyu kapatıyorum. Sıkışık oturma odasında toplanan herkese bir göz atıp soruyorum, "Bryce ve Daisy nerede?"

"İce gelmeden önce bir işi vardı. Birazdan gelirler." "Tamam. Hadi, kutulardan birinde bulduğum şeyi göstereyim." "Oooh, gizli hazineleri çok severim."

Anna, Brody'nin kucağında koltukta oturmuş, küçük kutulardan birini karıştırıyorlar. Yanlarından geçerken sırtarak Delaney'nin başının arkasına elimi geçiriyorum.

Bana bakar, gözleri o kadar parlak ki neredeyse kör edici. "Onları sen mi çağırdın?"

Onun yanına çömelip CD albümünü alıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, bebeğim. Kendi kendilerine geldiler."

Yüzüne yayılan sıcaklık... Evet, çok şanslıyım. Onun hayatımda olduğu için şanslıyım, ama aynı zamanda bu odadaki tüm bu insanlar için de şanslıyım.

"Orada ne var?" diye sorar Johnny, omzuma eğilerek.

Sırtarak CD'yi havaya kaldırıp salladım. İlk fark eden Garrison oldu, derin kahkahası Brody'nin dikkatini çekti.

"Riskli bir hareket, Darren," diyor Garrison.

Omuz silkiyorum. "Çok güzel bir fotoğraf, tekrar göstermezsem yazık olur. Herkese hatırlatmak için."

Brody sonunda ne olduğunu anlar ve üzerine atlar. Karısı kucağında olduğu için bana yaklaşıp CD'yi alamaz, özellikle de Johnny onu alıp gürültülü bir kahkaha atınca.

"Bunu daha önce hiç görmedim galiba?"

"İlk baskı bittikten sonra değiştirdik," diyor Garrison. "Ah, sevgili Brody," diyor Poppy.

Anna, Brody'nin göğsünü okşayarak onu sakinleştirmeye çalışır. "Çok yakışıklı görünüyorsun." "Bu bir koleksiyon parçası. Elle'nin büyükannesi bizim için saklıyordu,"

diye alay ediyorum.

Delaney gülümseyerek kolumu okşadı. "Muhtemelen bizim bunu yapacağımızı biliyordu."

"Eliza ile bu kadar iyi anlaşmalarına şaşmamalı," diyor Poppy, Garrison ile birlikte getirdikleri tutuculardan tüm strafor bardakları çıkarırken.

Delaney'e kendi bardağını verir ve Rory, bardağın yanına yazılmış tadı okur.

"Muzlu puding mi?"

"Dikkat dikkatli ol Rory. Delaney onu onun milkshake'ini çok çok ciddiye alıyor," diye alaycı bir şekilde uyarıyorum.

Johnny dudaklarını yuvarlar, Brody ise kıkırdar. Delaney ikisine de bakar, şüphelenmeye başlar.

"Neden öyle bakıyorsunuz?" diye sorar.

Garrison, aldığı kutuyu karıştırmayı bırakır. "Bu tadı daha önce hiç görmedim."

Poppy sırtarak bana bakarak beni uyarmak istercesine, "Çünkü o türü satmayı bıraktılar, ne zaman, yedi yıl önce mi, Darren?" der.

"O zaman ben neden iki katı süredir sipariş ediyorum?" diye sorar Delaney, onlara yalan söylediklerini düşünerek.

Onun yanına yere oturup, herkes konuşmaya devam ederken yüzündeki her küçük hareketini izliyorum.

"Darren onlara sana satmaya devam etmelerini söyledi. Tamamen kaldırmalarına izin vermedi," diye açıklıyor Brody.

Önce şaşkınlık, sonra yüzü pembeye döner. Delaney'nin dudakları, cildimde hissetmek istediğim narin bir gülümsemeyle kıvrılır. Hafif ve rahat bir nefes alır, sonra elini yanağıma koyar ve beni sabit tutar. Öpücüğümüz, herkesin önünde söylemeyeceği her şeyle doludur ve ben hepsini içime çekerim.

"Sen bir ispiyoncusun," diye Brody'yi azarlayan Anna'nın sesini duyarım.

Onun tiz sesi odada yankılanıyor, ama ben onu duymazdan geliyorum. Delaney geri çekildiğinde, hemen onu tekrar yanıma çekmek istiyorum. Her zaman böyle olacağına eminim.

Ön kapının açılıp kapanma sesi dikkatini benden uzaklaştırıyor. Kaslarında hafif bir gerginlik hissediyorum ve bu beni onun bakışlarını takip etmeye itiyor.

"Geciktiğimiz için üzgünüm. Yolda birkaç yere uğradım," diyor Bryce, Daisy'nin elini bırakarak.

Nişanlısı, yumuşak bir gülümseme ve neşeli bir merhaba ile oturma odasına gelirken, Delaney olduğu yerde kalır. Abbie, kollarında bir kutu donutla onun yanında gülümser. Ve onun arkasında...

"Sasha," diye mırıldanıyor Delaney.

İlk tepkim, onu buraya getirdiği için Bryce'a kızmak oldu. Ama eski karım rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdanırken, bu tepki hayal kırıklığına dönüştü.

"Ben kalmıyorum," diye açıklıyor, Abbie'nin omzunu bırakarak. Delaney'e bakışları tuhaf. Onu hiç böyle bakarken görmemiştim. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Uh, evet, tabii."

Delaney ayağa kalkar ve dudağını ısırır, sonra yanımdan ayrılır. Hiçbir şey yapmadan kızımın önünde durur, ona içten bir gülümseme atar ve kolunu okşar.

"Merhaba Abbie. Onlar donut mu?"

"Evet! Pazar günleri bana aldıkların gibi, sadece sarı şekerli."

Boğazım düğümlenir. Aniden tüm arkadaşlarımız bana bakar ve ben de onlar işlerine dönene kadar hepsine sert bir bakış atarım.

"Çok düşünceli bir davranış," diyor Elle.

"Hepsini babana ver de herkes yesin," diyor Sasha.

"Tamam!"

Abbie bana doğru koşar ve ben isteksizce iki kadını gözden kaybediyorum. Dışarı çıkar çıkmaz, onları da duyamaz hale geliyorum.

Bir an fazla sessiz kaldığımda Poppy kolumu çimdikliyor ve ben hemen harekete geçiyorum. Delaney kendi başının çaresine bakabilir... bunu eski karımla yapmak bana hiç hoş gelmese de.

****Delaney****

"Onu buraya getirmek zorunda değildin," Sasha ile dışarı çıktığım anda patladım.

"Bu senin haftan, biliyorum."

Sasha yanağını ısırır, tedirgin bakışları uzaklara dalar.

"Üzgünüm." "Ne?"

"Özür dilerim. O zaman olanlar için. Sana acımasız davrandım."

Bir an durup, söylediklerimi kafamda tekrar ediyorum. Dördüncü kez söylediğimde de ilk söylediğimde olduğu kadar inanılmaz geliyor.

"Bryce sana bunu söylemeni mi zorladı? Çünkü ben ona bu işe karışmasını söylemedim."

"Hayır. Bryce bana hiçbir şey yapmaya zorlayamaz. Tek yaptığı, sana kötü davrandığımı ve Abbie'nin bu enerjiden etkilenmemesi gerektiğini hatırlatmak oldu. Şimdi değil."

"Bir şey mi oldu?"

Hala bakışlarımdan kaçarak kıpır kıpır ediyor. "Hamileyim."

"Oh. Tebrikler," dedim, son derece garip bir şekilde. "Darren biliyor mu?"

"Henüz değil. Zaten bunu söylemek için gelmedim. Bu kadar düşmanca bir ortama başka bir bebek getirmek istemiyorum. Abbie artık bu tür şeyleri anlayacak yaşta ve yeni bir kardeşi olunca, tüm bu değişikliklerden dolayı zaten üzülecek diye endişeleniyorum."

"Yani, ateşkes falan mı istiyorsun?"

Kısa, neredeyse inanamayan bir kahkaha attı. "Ateşkes olabilir, evet. Sen benim için bir tehdit değilsin, Delaney. Darren'la aramızda olan ya da olmayan şeylerin artık bir önemi yok. Sanırım sen bir yere gitmeyeceksin. O yüzden evi sattı."

"Evet, öyle."

"Tamam. Ben sadece havayı temizlemek istedim."

Havanın tamamen temizlendiğini söyleyemem, ama en azından artık onun kirliliğinden boğulmuyorum. Bu eskisinden daha iyi olmalı. Asla arkadaş olamayacağız ve bu benim için hiç sorun değil. Tek ihtiyacım olan, yaptığım her şey için yargılanıyormuş gibi hissetmeden, kızının hayatının bir parçası olmaya çalışmak için biraz alan.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Abbie biraz kalmak istedi. Senin için sorun yoksa, birkaç saat sonra gelip onu alırım."

Kaşlarım sevinçle kalkar, göğsümde bir umut ışığı belirir. "Tabii ki olur. O her zaman hoş karşılanır."

"O donutları özellikle senin için seçti."

"Onunla harika bir iş çıkardın, Sasha. İkiniz de," diyorum.

Dudaklarındaki küçük gülümseme içtendi. "Teşekkürler."

"Darren'a planı haber vereyim."

O da başını sallayıp kaldırıma doğru yürümeye başlar, hala çalışmakta olan SUV'ye doğru. İçeri girmeden önce onun arabaya binmesini izlerim.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda herkes bana dönüyor, merakları belli. Bryce kanepenin koluna oturmuş, sanki zihin okuma yapmaya çalışır gibi bana bakıyor. Onu artık yeterince tanıyorum, sorduğu soruyu duymama gerek yok.

Bakışlarımdaki minnettarlık ona cevap veriyor.

Darren, Abbie ve benim yanıma gelince gözlerimi yakaladı. Elimi tuttu, parmaklarımı ve hiç çıkarmadığım yüzüğü okşadı.

Ona başımı sallayıp vücuduna yaslanıyorum. Kollarını bana doluyor ve Abbie bana bir çörek uzatıyor. Arkadaşlarımız benim iyi olduğumu görünce tekrar sohbet etmeye başlıyorlar ve ben kaçmaya çalışan duygularımı yutuyorum.

Bu an mükemmel. Sonsuzluğun geri kalanına bir ön izleme.

'IN UZATILMIŞ EPİLOGU

ALTı AY SONRA

DELANEY

Ruh eşleri hakkında söylenecek bir şey var.

Fantastik romanlarda okuduğunuz türden değil, gerçek olanlardan bahsediyorum. Sık sık duymadığınız, gerçek hayattan alınmış türden. Romantik partnerler değil, en iyi arkadaşlar. Hayatımda ikisine de sahip olduğum için çok şanslıyım ve Darren'ı seviyorum, ama bizim kaderimizde yazılmıştı. Yaşadıklarımızı, hep olması gereken bir şey olarak görmek, birlikte olmak için aştığımız engelleri yok saymak olur.

En iyi arkadaşlar ise, evet, ruh ikizlerini tercih ederim. Poppy benim için öyle biri. Darren sayesinde tanıştığım biri, ama hiçbir zaman sadece erkek arkadaşımın küçük kız kardeşi olmadı. Onun yerine, ailem oldu. Kan bağıyla değil, kaderle tanıştığım bir kız kardeşim.

Darren'a aşık olarak Poppy'yi de kazanacağımı hiç düşünemezdim. Sonsuza kadar birlikte olacağımı düşündüğüm adamın, benimle o kadar derin bir bağ kurup en iyi arkadaşım olacak bir kız kardeşi olması tesadüf değildi. Her şey kaderin işiydi.

Bugün onun yanında, dizlerinin üzerine çöküp onun yürüdüğü yeri döşeyecek bir adamla evlenirken onu izlemek...

Bu gerçek olamaz. Onun arkasından, kızıyla birlikte duran ve bana saf, içten bir sevgiyle bakan kardeşini görmek ise daha da gerçek dışı.

Son birkaç haftayı Poppy'nin bu günü mükemmel hale getirmesi için ona yardım ederek geçirdim ve birkaç kez Darren'la evlenmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Darren ile evlenmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmediğimi söylemek yalan olur. Bu deneyimin cazibesi, bir iki kez gözyaşları içinde eve dönmeme neden oldu. Bu, sık sık düşünmek için benim için çok yoğun bir duygu.

Darren ile evlenmek çocukluğumun, gençliğimin ve yetişkinliğimin hayali.

"İkinizin de kendi yeminlerinizi hazırladığınızı biliyorum," diyor papaz.

Yutkunarak kendimi Darren'dan uzaklaştırmaya zorluyorum. Poppy ve Garrison'a odaklanarak, bir kez daha ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yakında karı koca olacak bu çift, birlikte muhteşem görünüyorlar.

Poppy bugün saçlarını doğal kahverengi rengine bırakmış ve klasik bir düşük topuz yapmıştır. Saçının içine yerleştirilen uzun duvak, gelinliğinin üzerinden uzanarak, uzaklarda yükselen muhteşem yeni evlerinin bahçesindeki özel sahneye kadar uzanmaktadır. Hepimiz, gelinliğinin bugün burada bulunan herkesin dikkatini çekmesi için klasik bir görünümün gerekli olduğunu biliyorduk. Ve öyle de oldu.

Omuzları açık gelinlik, kollarından sarkarak vücudunu zarif bir şekilde örtüyordu. Gelinlik mağazasında onu ilk gördüğümde nefesim kesilmişti. Beyaz yerine gümüş rengi olması ve baştan aşağı ışıltılı olmasıyla geleneksel gelinliklerden farklıydı. Bu gelinlik, onu bir gelinden çok bir tanrıçaya benzetiyordu.

Garrison, onu koridorda yürürken izlerken ağlayan tek kişi değildi. Sanırım sahnede bulunan hiçbirimiz kendimizi tutamadık. Daisy gözyaşlarını silmeden önce, Bryce'ın gözyaşları da bizimkilerle birleşti.

Garrison boğazındaki düğümü çözüp Poppy'nin ellerini daha sıkı tutarken, ben de boğazımdaki düğümü yuttum.

"Bunun için saatler harcadım Poppy, ama sana olan hislerimi anlatabilecek birkaç satır bile yazamadım. Bana hissettirdiklerinin hepsini kelimelere dökmek imkansız. Bu bir hakaret olur. Sen kelimelerle anlatılamazsın.

"Senin hakkında görmediğim ve sevmediğim tek bir parça bile yok. Ruhun, cesaretin, dürüstlüğün ve bilmediğin şeyleri öğrenmeye olan açıklığın. Sadece kendin veya dünya hakkında değil, çevrendeki insanlar hakkında da. Seni tanıyana kadar insanların böyle olabileceğini bilmiyordum. Her durumda bu kadar içten ve olumlu bakabilen. Beni omuzlarımdan tutup sarsarak, senden önce varlığından haberdar olmadığım tüm yeni parçalarımı ortaya çıkardın. Sanırım senin en çok sevdiğim yanı bu. O parçaların varlığını bilen tek kişi olman. Ve sen benim hayatımın bir parçası olduğundan beri, ben artık eskisi gibi değilim. Artık o adam olmayacağım.

Bir daha asla geçmişe dönmeyeceğim. Lanet olsun, yarın bile bugün olduğum adam olmayacağım. Bana bunu sen yapıyorsun, tatlım. Ve hayatımın geri kalanında seninle birlikte sürekli değişmeyi dört gözle bekliyorum. Karı koca olarak."

Gözlerimdeki yanma, onun gözlerindekiyle kıyaslanamaz. Sözlerinin ardından gelen sert hıçkırık, hayranlık dolu sessizliği yırtıyor ve Poppy ona yaslanıp yanaklarından damlayan gözyaşlarını parmaklarıyla siliyor. Bu anı bir hıçkırıkla mahvetmek üzere olduğumu bilerek gözlerimi başka yere çeviriyorum.

Onun yerine Darren'ı görüyorum. O zaten beni izliyor, gözleri parlıyor. Gülümsemeye çalışıyorum, ama bunun zayıf olduğunu biliyorum. Göğsünü ovuşturuyor ve Poppy'nin sesi bizi ayıracaya kadar birkaç saniye daha bakışlarımızı birbirinden ayırmıyor.

Elime bir şaplak atıyor ve bakıyorum, Bryce gelini dik dik izliyor ama elimi eline alıyor. Elimi sıkıca tutuyor ve bakıp doğrulamama gerek kalmadan Daisy'nin elini de aynı şekilde tuttuğunu biliyorum.

"Önce ben gitmeliydim," diyor Poppy yarı yürekten. Ardından ıslak kahkahalar geliyor ve buradaki herkesin bu ikisini hak ettikleri kadar sevdiğini hatırlatıyor. "Garrison, benim Sir Douchealot'um, duygularımı kelimelere dökmekte hiç zorlanmamıştım ama bunları yazarken o kadar zorlandım ki, yazmamak için sana rüşvet vermeyi bile düşündüm. Tabii ki, düşündüğüm gibi vazgeçmedim. Ben bu kağıda kalemimi vururken sen yanımda yatarken nasıl vazgeçebilirdim? Dizüstü bilgisayarını kucağında, kaşlarının arasında bir kırıksıklıkla sana bir bakış attım ve bunu çözmem gerektiğini anladım.

"Bana baktığında, sonsuz bir özgüven ve zekaya sahip, yenilmez bir kadın gördüğünü biliyorum. Ama bugün sana, yanıldığını söylemek için buradayım. Seninle tanışmadan önce, şu anda sahip olduğum her şeyin yarısına sahiptim."

Poppy sözünü keser, elindeki kağıt titrerken burnunu çeker. Karşısındaki adam elini bileklerine kaydırır ve onu sabit tutar.

"Bana kendimi sevmeyi öğretmene gerek yoktu, sen bunun yerine bana başkalarının beni sevmesine izin vermeyi öğrettin. Bu, kendime yeterince güvenirsem kimseye ihtiyacım olmayacağını düşünerek atladığım bir dersti. Kalp kırıklığı ya da hayal kırıklığı olmazdı, çünkü kendimi başkalarının yapabileceği gibi asla hayal kırıklığına uğratmazdım. Ancak, bu sorumluluğun bir kısmını paylaşmanın ne kadar hoşuma gideceğini bilmiyordum. Ve sen, Garrison, bu sorumluluğu paylaşmakla kalmadın, onu kendi sorumluluğun olarak üstlendin. Beni o kadar şiddetle, o kadar açık bir şekilde seviyorsun ki, bazen sadece..."

. . *yaşayabiliyorum*, çünkü senin orada olduğunu biliyorum. Bana verdiği güç için sana asla yeterince teşekkür edemeyeceğime eminim, ama umarım bu bir başlangıçtır. Gerisini sonsuza kadar tamamlayacağım."

Boğazım düğümlenerek, diğerlerini ve törenin akışını görmezden gelip öpüşmelerini ve evliliklerinin ilk adımını atarak sözlerini mühürlemelerini izledim.

Törenin geri kalanında, geri kalanımız, hayatlarının geri kalanını birlikte geçireceklerine söz verirken onları izlemekten başka bir şey yapamıyoruz. Sonsuza kadar ve her zaman.

Mutlu çift, arabalı sinemanın ışıkları altında ve tarlaya yansıtılan müziğin eşliğinde çimlerde dans ediyor. Sessizce izliyorum, kalbim bugün gördüğüm aşk ile dolup taşıyor ve acıyor. Törenden, batmakta olan güneşin altında yapılan ilk dansa, Brody'nin kamyonetinin kasasından yankılanan kahkahalara, tüm konuklar evlerine gittikten saatler sonra arabalı sinemaya kadar.

Beckett'ların yeni evinde kalmak bizim için en kolayı olurdu, ama yeni evliler, yol ve saatin geç olmasına rağmen Cherry Peak'e dönmemizi istediler. Sabahın ikisinde, drive-in'deydik. Darren yeni tamamlanan projeksiyon odasına girip onu DJ kabinine çevirdi ve o zamandan beri birlikte dans ediyor, içiyor ve şarkı söylüyoruz.

Sıcak bir göğüs sırtımı okşadı, sonra kollar beni sardı. "Mutlu musun, Elle?"

Gözümden sızan bir damla gözyaşı silerek başımı salladım ve Darren'ın kollarının arasına yaslandım. Bizi sallarken yanağı şakağıma sürtüyordu.

"Çok mutluyum," diye fısıldadım.

"Nerede evlenmek istersin?"

Kollarında dönerek gözlerimi ona dikiyorum. "Burada."

"Drive-in'de mi?"

"Uygun. Burası bizim yerimiz."

Saçımı kulağımın arkasına atıyor ve başını sallıyor. Başını eğip alnımızı birbirine değdiriyor ve yavaşça beni dansa kaldırıyor. Ellerimi sırtına bastırıp gülümsüyorum.

"İşte bu. Geriye tek kalan, bana ne zaman olduğunu söylemen," diyor boğuk bir sesle. Yumuşakça gülüyorum. "Bence böyle olmamalı." "Neden olmasın? Zaten nişanlıyız."

"Öyle miyiz? Ne zamandan beri?"

Elini arkasına uzatır ve aniden parmağımdan söz yüzüğümü çıkarır. Yüzündeki ifadeyi dikkatle izlerim ama hiçbir şey belli etmez. Ta ki başka bir yüzük parmağıma takılana kadar. Bu yüzük daha ağır, hatta daha kalındır.

Elimi onun arkasından çekip aramızdaki boşluğa kaldırdığımda gülüşüm zayıf ve kesik kesik çıkıyor. Kocaman, kare şeklindeki elmas başımı sallamama neden oluyor, kaybetmeye gücümün yetmeyeceği gözyaşları gözlerimde birikiyor.

"Sen sorman gerekiyordu," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Yine dizlerimin üzerine çökmemi ister misin, Delaney?"

Cevabım anında gelir, ellerimi kaldırıp yüzünü tutarım. "Hayır. Seninle evleneğim, Darren. On beş yıldır seninle evlenmeyi hayal ediyorum."

"Haftaya." "Ne?"

"Haftaya evlenelim. Daha fazla bekleyemem."

Tartışmanın bir anlamı yok. Çok uzun zamandır karı koca olmaya hazırız. Kaçınılmaz olanı neden geciktirelim?

"Haftaya," diye onayladım, yüzümde sersemlemiş bir gülümsemeyle.

Bana bir öpücük çaldı, dudakları havada asılı kalarak, "Seninle sonsuza dek yaşamaya başlamak için sabırsızlanıyorum, Bayan Delaney Huntsly," dedi.

"Zamanı gelmişti."

Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir.

Choosing Forever'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'te yorum bırakın.

Cherry Peak serisi sona erdi, ancak bu karakterlerin bazılarını son kez görmüş olmayacaksınız. Sırada, Alberta'nın en popüler dövme stüdyosu Into The Shade'in bulunduğu Oak Point'e bir gezi var. Oak Point serisinin 1. kitabı, Shade'in kitabı ile birlikte Ekim ayında çıkacak. (Kaçak gelin, baharatlı dersler)

[Şimdi ön sipariş verin!](#)

Bu karakterlerin devamını beklerken, eski kitaplarıma göz atın! Garrison'ın Poppy ile tanışmadan önce hakkında biraz daha bilgi edinmek ister misiniz?

Poppy ile tanışmadan önce biraz daha öğrenmek ister misiniz? Ya da Anna'yı Cherry Peak'e gelmeden önce tanımak ister misiniz? Greatest Love serisine dalın.

Tüm yayınlarımdan haberdar olmak için web sitemi ziyaret edin!

www.hannahcowanauthor.com

[Hemen haber bültenime abone olun!](#)

TEŞEKKÜR

Cherry Peak benim için her zaman evim gibi olacak. Sadece büyüdüğüm yerden birkaç saat uzaklıkta olduğu için değil, buradaki karakterler benim için bir aile gibi olduğu için. Steele, Beckett, Mitchell ve Huntsly aileleri benim ve hepiniz için çok önemli dört aile.

Strung Along'u ilk yazdığım da, bu karakterlerin kendi hikayelerini ne kadar talep edeceklerini bilmiyordum. Sadece tek bir kitap olacaktı. Daha önce hiç yazmadığım yeni bir türde, tek başına bir kitap. Bunun yerine, hayat buldu ve zihnimi ele geçirdi. Şimdi, beşinci kitabın sonuna geldik ve bu konuda çok, çok duygusalım.

Burada olduğunuz ve bu hikayeleri yazmam için beni cesaretlendirdiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Anna'nın Cherry Peak'e yolculuğunu, Poppy'nin kendine güvenini ve korkusuzluğunu, Johnny'nin açık yürekliliğini, Bryce'in taviz vermeyen tavrını veya Delaney'nin kalp kırıklığını yazmasaydım, şu anda nerede olurdum bilmiyorum. Bu yüzden teşekkür ederim. Bu karakterleri hepimiz için yazdım.

Şimdi, ağlamaya başlamadan önce, diğer teşekkürlerimi de etmek istiyorum.

Her zamanki gibi, hayatımdaki kız arkadaşlarıma çok büyük bir teşekkür borçluyum. Nicole ve Becci, hepinizi çok seviyorum. Şu anki halim için size teşekkür etmeliyim.

Sierra, seni sonsuza kadar seveceğim. Bir mesaj uzaklıkta olduğun ve bu yolculukta benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim.

Lauren-Brooke, dört gün önce yapmam gereken bir şeyi hatırlatan, kafamdaki sürekli ses olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Yaratıcı beyinlerden oluşan ekibime, Sandra, Julie, Mary, Andra, Silver ve Cassie'ye. Benim için yaptığınız binlerce şey için teşekkür ederim. Bu güzel kitap kapakları, tasarımlar ve sosyal medya paylaşımları hepsi sizin sayenizde.

Bu seriyi paylaşmaya ve dünyaya sunmaya yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Bu son kitap sizin için.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

